

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN
ASHLEY

FEAST
-
LANE

A NOVEL

© 2014 by Kristin Ashley

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

W YGRK £f3ff.ı B fiSTSE LL IN G AUTH O R

KRDİNLE
ASHLEY

FAST
LANE

A NOVEL

Hızlı Şerit

Telif hakkı © 2019 Kristen Ashley

Kapak Tasarımı:
Asha Hossain Tasarım

İç Tasarım ve Biçimlendirme: Christine
Borgford

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

İçindekiler

HIZLI ŞERİT

Adanma Teşvik

Teşekkür

Hikaye 80'ler

Nicky ve Ricky Tommy

Mancosa Lyla

Yol Ustalar Chicago

Kulübe

Yeniden Bir Araya

Gelme Josh ve

Bobby Noel

DuShawn

90'lar

The Blur Genç

ve Güzel

Tur

Trelane

Hızlı Şerit Bobby

McGee Seattle

Portland

Los Angeles

Sonrası

THE AUGHTS

Bar Hayır

Konseri *The*

Boys

Çin Jesse

CD

O ZAMAN

The Interim

ŞİMDİ

Aile

Yazar Hakkında

Kristen Ashley'nin Kitapları

Kristen Ashley ile Bağlantı

Kurun

DEDICATION

Sessizce iyi gecelere veda eden iki 'luya.
Büyükanne ve büyükbaba.

Beni o kaplumbağadan "kurtardığın" için teşekkürler, büyükbaba.

ENCOURAGEMENT

NEREDE

Lily Guthrie'nin makalelerinde okuduğum olgunluk ve profesyonellik, onun gururlu annesi ve arkadaşım Shayr'ın benimle paylaştığı röportajcı karakterimin ilham kaynağı oldu.

Bu yüzden Lily'ye sadece şunu
söyleyeceğim... Sen
başarabilirsin.
Yıldızını takip et.

ACKNOWLEDGMENTS

Uzun zaman önce, The Eagles'ın "Life in the Fast Lane" şarkısını *gerçekten* dinleme fırsatım oldu.

Bunu daha önce defalarca duymuştum.

Ama o dinlediğimde, bir şey beni etkiledi.

Romantik bir ruha sahip, romantik roman yazarı ve hatırlayabildiğim kadarıyla romantizme bağımlı biri olarak, bu şarkı sözleri genellikle yaptığı gibi beni büyüledi. Özellikle de bir aşk hikayesi anlatılıyorsa. Her türlü aşk hikayesi. Mutlu sonla bitmeyenler bile.

Belki de özellikle mutlu sonla bitmeyenler.

Birkaç satırda çok şey anlatılıyor. Çok fazla duygu akıyor. Ve müziğin büyüğü gibi, her dinlediğinizde, o şarkıyı daha önce hiç duymamışsınız gibi tekrar oluyor.

Bu uyarıcı hikayeden ilham alarak şarkıya takıntılı hale geldim ve bu ilhamla uyumlu doğru hikayeyi bulmaya karar verdim.

Bu, "bir gün" uğraşacağım bir şeydi, ki bu, fikirlerimin ve ilhamlarımın çoğunun atıldığı yerdir.

Sonra Taylor Jenkins Reid'in *Daisy Jones and the Six* kitabını okudum.

Hayatımda hiç bir kitabı, onu çok sevdiğim için, olabildiğince uzun süre okumak istediğim için bırakmamıştım. Ve sonra, haftalar sonra, isteksizce elime aldım, çünkü o kitabı tekrar açmanın onu bitirmek anlamına geleceğini biliyordum ve onun bitmesini hiç istemiyordum.

TJR'nin 70'lerin rock grubunun sözlü tarihini anlattığı bu hikayeyi taze ve benzersiz bir şekilde anlatması beni çok etkiledi.

hiçbir şeyden çekinmeyen, kusurları ve tümüyle
cesur, açık, dürüst karakterizasyonlar
beni büyüledi.

İlk sayfada Daisy'ye aşık oldum. Billy'ye olan hayranlığım da hemen ardından geldi.

Gerçek olmayan bir müzik grubu ve hikaye beni büyülemişti, ama sanki gerçekmiş gibi hissettim.

Evet, gerçekmiş gibi hissettim. İçgüdülerimle hissettim.

Bir sanat eserine karşı olması gerektiği gibi davranıyordum. Ona takıntılıydım. Onun esiriydim. Onunla duygulanıyordum.

Değiştim.

İşte o zaman oldu.

Yerlerine oturan bu iki ilham kaynağı, birbirleriyle çok güzel bir uyum içinde çalıştı: 70'lerin epik bir rock şarkısı, 70'lerin rock grubu hakkında yenilikçi bir şekilde anlatılan kurgusal bir hikaye...

Stephen King'in dediği gibi, "Okumak için zamanınız yoksa, yazmak için de zamanınız (veya araçlarınız) yoktur. Bu kadar basit."

Daisy Jones and the Six'ı okuduktan sonra dünyam birçok yönden açıldı ve bunun gerçekleşmesine neden olan Taylor Jenkins Reid'e ve tabii ki The Eagles'a içtenlikle teşekkür ediyorum.

Kendi yazım tarzımın sınırlarını aşarak hikaye anlatmanın yeni yollarını keşfetmek istedim. Zor konuları ele almak istedim. Kendime, yazmaya başladığımdan beri hiç yapmadığım şekilde yeni bir meydan okuma sunmak istedim: ham, duygusal bir hikaye paylaşmak, daha fazla kuralı çiğnemek, yaratıcılığımın sınırlarını zorlamak, hikayemi okuyucularıma *daha yakın* hale getirmek ve hiçbir şeyi saklamamak.

Daha önce bunu yapmadığımdan değil.

Yazılarımda mutlu olduğum bir yer bulduğum için sınırları zorlamayı bırakmıştım... ve bundan hoşlanıyordum.

Ama *Daisy Jones and the Six*'i okuduktan sonra, gaz pedalına basmanın, sinyal lambasını yakmanın ve hızlı şeride geçmenin zamanının geldiğini anladım.

THE STORY

[Kayıt dışı]

'ın hikaye anlatır gibi konuşun. Ama lütfen kayıt cihazının sizi net bir şekilde alabilmesi için net bir şekilde konuşun.

[Preacher McCade and the Roadmasters'ın kurucu üyesi ve başçısı Jesse Simms boğazını temizler. Uzun bir duraklama olur.

Anlatması uzun bir hikaye olduğunu ve bazı kısımlarının zor olduğunu

biliyorum, ama... Jesse:

Başta bilmiyordum.

[Bir başka uzun duraklama]

[Kayıt dışı]

İlk başta neyi bilmiyordun?

Jesse:

Onun olduğunu. Lyla olduğunu.

Onunla tanıştığı anda, Lyla'ydı ve her zaman Lyla olacaktı.

THE 80s

NICKY AND RICKY

Jesse Simms, basçı, Preacher McCade and the Roadmasters, eski Zenith üyesi:
O benim grubumdu. Pek çok kişi bunu bilmiyor. Birkaç makalede ve birkaç kitapta bahsedildi.

Herkes onun Preacher'ın grubu olduğunu düşünüyor.

Ama grubu on altı yaşındayken Tim'le birlikte benim garajımda kuran bendim.

Tim gitarist ve solistti. Ben basçıydım. Nicky ve Ricky Pileggi'yi gruba almadan önce gitarlarımızla çok fazla uğraşırdık. İkizler. Onlar ritim bölümünü oluşturuyordu. Nicky gitar, Ricky davul çalıyordu.

Nicky ve Ricky efsanedir.

Komik olan, herkesin Nicky ve Ricky'nin hikayesini bilmesi, ama benim lanet olası grubumun ilk başta benim olduğunu pek kimsenin bilmemesi.

Preacher'ın değil.

Yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Ve evet, sadece isim değiştiği için onun grubu oldu. Bunu biliyorum. Başından beri biliyordum. Grubumu devraldığında biliyordum. Grubu devralmasını *istedim*. O... o...

O *Preacher McCade*'di dostum. Preacher McCade olmadan *önce* bile, anlıyor musun?

Öyle bir adam, görünüşü, yeteneği, tavırları, özellikle de *o* tavırları, öyle bir adam senin grubunu istiyorsa, ona verirsin.

Ama Preach ve ben, çok yakınlaştık.

Yani, her şey bozulmadan önce bile hayatımı değiştirdi, anlıyor musun?

Yani o kötü bir adam değildi. O, yılan gibi acımasız bir pislik değildi.
Onun yeteneğiydi
dostum. Biliyordum.
O adam benim grubumda olduğu sürece, grubumun bir şeyler başaracağını
biliyordum. Ve başardık da.

Saliva'nın "Click Click Boom" şarkısını duydun mu?

O şarkı bizden çok sonra çıktı. Ama o sözleri duyduğum anda, hey. O
bendim. Çocukken.

Diğer herkes Culture Club, Duran Duran ve Kaja-fuckin'-googoo dinliyordu.

Ben Metallica dinliyordum. AC/DC. Iron Maiden. Whitesnake. Ve benim
"eski" olarak gördüğüm Led Zeppelin. Pink Floyd. Rush.

Ve dostum, en başından beri Prince. Yani, genel olarak benim tarzım değildi,
ama o adam gitarı çok iyi çalıyordu. Bir şarkıyı çerçeveleyebiliyordu.

Siktir.

Yatak odamda oturup bas gitarımı çalıp, o müziği dinleyip, kafamda juke box
kahramanı olma hayalleri kuruyordum.

Sonra bir grup kurdum.

Ve kötü sivilcelerim vardı. Eminim bunu biliyordunuz. Nick sayesinde herkes
bunu konuşuyor. Yani, şeytanla anlaşma yapsam bile kız arkadaş bulamazdım ya da
seks yapamazdım.

Hayır, [kafasını sallıyor] bu konuda yanılıyorsun.

Sanırım sonunda şeytanla anlaşma yaptım.

Preacher adında bir şeytanla.

[Güler]

Evet.

Her neyse, diğer on altı yaşındaki erkeklerin yapmak istediği şeyi yapamadığım için,
bir kız bulup onunla yatmak ya da en azından elini tutmak, bir grup kurdum.

Ama benim için de önemli olan müzikti. Evet.

Kesinlikle.

Tek istediğim prova yapmak ve konserler bulmaktı.

Nicky ve Ricky, provalarını gayet iyi yaparlardı. Tim ve benim kadar hevesli değillerdi ama yeterince iyi olup konserler bulmak için hazırdılar. Altı paket bira karşılığında para kazanmak ve sonra da seks yapmak için.

Bazı bodrum partileri ayarladık. Jeneratörler ve fiçılarla donatılmış mısır tarlalarında birkaç konser verdik, ama kimse çaldığımız notaları dinlemiyordu çünkü hepsi esrar içiyor ya da birbirlerini okşuyorlardı.

Sonra Heidi'nin partisinde çaldık.

Hayatım boyunca, onun soyadını hatırlayamıyorum. Beş seksi kız kardeşin ortancası olduğunu biliyorum. Okuldaki herkes Heidi ve seksi kız kardeşlerini tanıyordu.

Ve bu çok garip, dostum. Hala bilmiyorum. [gülür] Yıllığına bakmalıyım, ama benim yıllığım yok. Hepsini yaktım.

Nedenini biliyorsun.

Heidi her kimse, ortaya çıkıp onun olduğunu söylerdi diye düşünürsün. Her şey onun partisinde oldu.

Ama o ve kız kardeşleri muhtemelen o evi temizlemişlerdir ve ailesi hiçbir şey bilmiyordu.

Babası polisti, beş seksi kızı olan bir polis. [gülüyor] Şimdi benim de kızlarım var ve onlar çok güzeller, o yüzden o adamın nasıl bir cehennem yaşadığını biliyorum.

Ama herkes Heidi ve seksi kız kardeşlerini tanıyordu ve herkes Heidi'nin ya da seksi kız kardeşlerinin pantolonunun içine girmek istiyordu ve herkes Heidi ya da kız kardeşlerinden herhangi biriyle bir şey denemekten çok korkuyordu çünkü babası sizi mahvederdi.

Yani, belki şimdi bile, yıllar sonra, o adam o kadar sert biriydi ki, babalarının, onlar şehir dışındayken Heidi'nin çılgın bir parti verdiğini bilmesini istemiyorlar.

Bildiğim tek şey, on yedi yaşına girdiğim ve grubun neredeyse bir yaşına yaklaştığı ve bunun bir anlamı olduğunu düşündüğüm.

Gruplar uzun süre dayanmaz. *The Commitments*'ı izledin mi? [gülür] Her grubun hikayesi aynen böyledir dostum. Öyle ya da böyle.

Biri hayatta kalır.

Ve yüzlerce ölür ve ölümler her zaman çirkin olur.

Ayrıca grubun işlerinin yoluna girdiğini de biliyorum, o kadar uzun süredir bu işin içindeydik ki, kötü olmaktan çıkıp fena sayılmayacak bir hale gelmiştik.

Ve hatırlıyorum, o konserden hemen önce, Ricky bas davuluna o lanet olasıncının sesini boğan muhteşem bir logo çizmişti, ama umursamamıştık.

Biz Zenith'lerdik ve o logo, uzun saçlı, kaslı kolları açık ve etrafında yıldızlar olan bir adamın sırtını gösteriyordu, sanki gökleri emri altında tutuyormuş gibi.

Dostum, o logo *harikaydı*.

Birisi o davul setini ele geçirdi, biliyor musun? Ben izini kaybettim, ama birisi onu ele geçirdi ve ne olduğunu biliyordu. Sattı. Bir müzayedede yirmi beş bin dolar kazandı.

Bu saçmalığa inanabiliyor musun? [Kafasını sallar]

Çılgınlık.

[Boğazını temizler]

Ayrıca Heidi'nin en büyük ablasının partinin ortasında randevusundan eve geldiğini ve kafayı yediğini de hatırlıyorum.

O ikisinin kavgasını izlediğimi ve oynadığımı hatırlıyorum. Heidi zil zurna sarhoştı, özellikle ablası yüzüne bağırırken, bu biraz komikti.

Ve bu olurken, randevusu bir kemere yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, botları ayak bileklerinde, bizim oynamamızı izliyordu.

Onu fark ettim ve tüylerim diken diken oldu dostum.

Heidi'nin neden onu istediğini anladım... ama *lanet olsun*.

Bana ürperti verdi, o adam çok korkutucuydu. O,

Preacher'dı.

Preacher McCade.

Heidi'nin kız kardeşi olayı bitirdi. O kadın tam bir baş belasıydı.

Ama [güler] beş seksi kız kardeşin en büyüğü, babası polis, sert bir kadın olmak zorundaydı.

O kendini serbest bırakabilirdi ve ben Preach onunla işini bitirdiğinde onun yanında olma fırsatım oldu, bu yüzden onun bunu yaptığını ve Preach'i elinde tutmak için bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum.

Ama kız kardeşlerinin hiçbirinin rahatlamasına izin vermezdi.

Ben ve arkadaşlarım ekipmanlarımızı yüklüyorduk. Nicky, Ricky ve Tim daha fazla eşya almak için içeri girmişlerdi, ben de amfimi yerleştiriyordum. Konserlerimize eşyalarımızı taşımak için kullandığımız Tim'in babasının kamyonetinin arkasında duruyordum.

Tim onu çalmak zorunda kalmıştı. Ama babası sarhoş olup bayılmıştı, bu yüzden zor olmadı.

Yatağın kenarında bir çarpma sesi duydum ve aşağı baktığımda bir yumrukun oraya indiğini gördüm.

Baktım ve Preacher kamyonetin yanında durmuş bana bakıyordu.
Bu adamla yalnız kalmak istemiyordum. İlk düşüncem buydu.
Konuşmaya başladığında durum daha da kötüleşti. Ve söylediği her kelimeyi,
sanki otuz yıl önce olmamış gibi hatırlıyorum.
Sanki bir saat önce olmuş gibi.
"Davulcunuz berbat," dedi.
Ben hiçbir şey söylemedim, kısmen beni sinirlendirdiği için, kısmen de haklı
olduğunu bildiğim için.
"Ritim gitaristin iyi çalışıyor," diye devam etti. "Zar zor," dedi.
Ben sadece kamyonun kasasında durup bu adama bakarak hiçbir şey
söylemedim.
İlk rock eleştirimizle yetinmedi. "Solistiniz fena
değil."
Evet.
Tahmin ettiğiniz gibi.
Hâlâ tek kelime etmedim.
"Sen bir rock yıldızısın,
kardeşim." Böyle dedi.
Gözlerimin içine bakarak, "Sen bir rock yıldızısın, kardeşim" dedi.

Annemle babam kavga ederdi. Yüksek sesle kavga ederlerdi. Ama beni seviyorlardı,
biliyor musun? İkisi de seviyordu.

Babam biraz korkak biriydi, ama iyi bir adamdı. Annem baskıcıydı, ama çoğu
zaman çok tatlı olabilirdi. Evimizde her şey güllük gülistanlık değildi, ama sevgi
vardı.

Kız kardeşlerimle çok yakındık.

Ve sevgi doluyduk.

Neden birlikte kaldıklarını hiç anlamıyordum, çünkü çoğu zaman
birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler, ama bunu bana göstermiyorlardı. Annem
bana karşı sert olabiliyordu. Annem babamın bana sert davranmasını
sağlayabiliyordu. Ama başkalarının daha zor durumda olduğunu biliyordum.

Tim'in evdeki durumu berbattı. Oradan kaçmak için her şeyi yapardı.

Ve Preach'in hikayesini öğrendiğimde...

[Sessizce]

Ama evet, dostum.

Evet. [Sessizce] Evet.

Preacher bana bunu söylediğinde, iki kat büyüdüm. Lanet olası Superman'dim. Dünyayı fethedebilecektim.

"Kalemin var mı?" dedi sonra. Hayır, kalemim yoktu.

Ama inan bana, bir tane buldum.

Tim ve Ricky bize bakarken, Ricky mutlu görünmüyordu, Tim benim gibi kahramanlara tapınmaktan kafayı yemişti, Nicky Ricky'nin trampetini ve standını taşıyarak bize doğru geliyordu, ağzı açık kalmış bir şekilde, Preacher numarasını avucuma yazdı.

Bitirdiğinde, "O bokla bir şey yapmak istersen, beni ara" dedi. Sonra uzaklaştı.

Sana şunu söyleyeyim, eve gittim ve o numarayı bir kağıda o kadar hızlı yazdım ki, leke bulaşmasın diye elim bulanıklaşmıştı.

Eğer o kağıt hala bende olsaydı, bir milyon dolara satılırdı. Şaka değil.

Ama asla satmazdım.

Çerçeveletirdim, evet.

Satmak mı?

Bir milyon dolara bile satmazdım.

Tamam, ben ve Tim on yedi yaşındaydık, Nicky ve Ricky on sekiz, Preach yirmi. Yani, [gül] o on yedi yaşındaki birine göre *yetişkin gibiydi*, anlarsın ya?

Ama bizimle ilk kez çalmak için garajıma girdiğinde, sanki...

Kahretsin.

Sadece hareketlerini izlemek mi?

Hayranlarımızın bize doğru koşarak isimlerimizi haykırdığını görebiliyordum.

Ama sonra çalmaya

başladı. Ve şarkı

söyledi.

Kahretsin.

O gittikten sonra grup toplantısı yaptık ve Ricky, Preacher'ı hiç sevmedi.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Öyle yaşlı bir adamın bizimle ne işi var? Bu çok ürkütücü, çocuklar," dedi.

Preacher, Ricky'den iki yaş büyüktü. Geriye dönüp bakınca söylemeliyim ki...

[Uzun bir duraklama]

"O seni tamamen kenara itecek, Timmy," dedi Rick, Tim'e. Hatırladığım kadarıyla, Tim omuz silkti.

Herkes bunu konuşuyor. Tim'in Preach'in karanlığına ışık tuttuğunu.

Dostum, biz... biz. [Duraklama]

Preach sahnenin solunda.

Tim sahnenin sağında.

Lanet olası bas gitar, ben ortada. Işık ve karanlık arasında sıkışmış.

Ailemin bana olan sevgisi. Kız kardeşlerim. Birbirlerine olan nefretleri. Sonra grup.

Ve sonra Lyla vardı.

Hayatım boyunca ışık ve karanlık arasında sıkışıp kaldım, anlıyor musun?

Tim dikkat çekmeyi seven biri değildi. Gitarını çalmak istiyordu. Benden daha çok müziğe meraklıydı. Nick veya Rick'ten kesinlikle daha fazla.

Yani, fazla konuşmazdı, ama onu rap yaparken yakalarsan, konu müzik olurdu. Ve daha sonra anlayacağım şeylerden bahsederdi.

Bowie ve Ziggy Stardust hakkında ve bunların ne kadar öte şeyler olduğu hakkında. Petty'yi severdi. Ve Springsteen'i. Adam Joni Mitchell ve Carole King'i dinlerdi. Stevie Wonder. Johnny Cash. Jackson Brown. Patti Smith.

Hiçbirimiz Leonard Cohen'in kim olduğunu bilmiyorduk. Ama Tim biliyordu. Preach de biliyordu.

Dolly Parton. The Eagles. Fleetwood Mac. Elvis Costello.

Adam ayırım yapmazdı.

Paul Simon *Graceland*'ı çıkardığında, Tim o albümü o kadar sık dinliyordu ki, o zamanlar "do, do, do, do... do, do, do, do" [You Can Call Me Al şarkısının başlangıcını mırıldanıyor] bir kez daha duysaydım, birini öldürebilirdim.

Runaways'i son ses dinlerdi.

Joan Jett'in en büyük hayranıydı. Eğer Joan Jett ona Blackhearts'a katılmasını isteseydi, her şeyi bırakıp onun peşinden nereye olursa olsun giderdi.

Evet, *bizi* bile bırakırdı. İnanın bana.

Sanırım kalbinin derinliklerinde biraz punk vardı.

Sessizdi. Punk sessiz değildir.

Ama onun sololarını dinleyin ve bana bir şey hakkında bağırmadığını söyleyin.

Ve biliyorsun, Mellencamp radyoda çalınmaya başladığında, biz daha lanet olası grubu kurmamıştık bile. Ortaokuldaydık, lanet olsun.

Ve "Hurts So Good"u ilk duyduğumuzda "Bu adam" diyen Tim'di.

Yani, bu "Jack and Diane" bile değildi. O *Chestnut Street Incident*'i, *John Cougar*'ı ve "Ain't Even Done with the Night"ı dinliyordu.

Onun için de, hepimiz için de, sanırım, mesele Mellencamp'tı. Hepimiz Indiana'lıyız.

Preach hariç.

Bu yüzden Tim, Preacher'ın onu geride bırakmasını umursamadı. Özellikle de adamın şarkı söylediğini duyduğumuzda.

Tim birçok şarkıda baş gitaristti. Bildiğiniz gibi. Kesinlikle. İyi bir gitaristti, ama Preach gruba katıldığında hepimiz daha iyi olduk.

Ona ayak uydurmak zorundaydık. Preacher gitarı sanki ikinci doğasıymış gibi çalıyordu, tellere bakmıyordu bile. Parmaklarını hareket ettiriyordu ve mucizeler ortaya çıkıyordu.

Ama birkaç şarkıyı Tim'e devredip ona lead gitarı ve vokali verdi, ama aslında kimse lead vokali söylemiyordu, bilirsiniz, normalde, Preach'i duyduğumuzda hariç.

Cajun aksanı olan o derin, kısık ses.

Onu daha da havalı yapan şeylerden biri de buydu. "Bu" ve "o" ve "şunlar" ve "onlar" yerine "dis" ve "dat" ve "dos" ve "dem" derdi.

Sen bir şey söyledin, o da "talk about" diye cevap verirdi ve sen ne demek istediğini anlamazdın. Ama bu Cajun'lara özgü bir şeydi. Bir süre sonra hepimiz "talk about" demeye başladık ve başlangıçta her söylediğimizde Preach gülümserdi.

O sadece kendiydi.

Yirmi yaşındaydı ve sadece kendisiydi. Kimse için değişmeyecekti.

Beatles gibi, oradaki herkes Amerikan aksanıyla şarkı söylerken, onlar "Siktir et" diyorlardı. Onlar İngilizdi. İngiliz aksanıyla şarkı söylüyorlardı. Ve hepsi bu kadardı.

Rock 'n' roll budur, bilirsiniz.

Beni olduğum gibi kabul et ya da siktir git.

Preach tamamen böyleydi.

Tim de Tim'in tarzında aynı şeyi savunuyordu.

Preacher ortaya çıktığında rahatladığını ve grubu sırtında taşımak zorunda kalmadığını düşünüyorum.

Sadece çalabilirdi.

Ve sadece çalabildiğinde, daha iyi oldu. Çok daha iyi. "En iyiler" listelerinde, bilirsin. O kadar daha iyi.

Yine de, o listelerde Preacher'ın altında yer alıyorsunuz, sadece söylüyorum. [Kayıt dışı]

Sen de "En İyiler" listesinde yer alıyorsun. [Uzun bir duraklama]

Evet, biliyorum.

Ricky grup provalarına gelmeyi bıraktığında ve Nicky geldiğinde tuhaf davranmaya başladığında işler sarpa sardı.

Preacher o zamana kadar birkaç haftadır bizimle birlikteydi. Ama sanırım durumu hemen anlamıştı, belki de bizimle ilk kez çaldığı zamandı.

Gündüzleri çalışıyordu, ne iş yaptığı belli değildi. Kendi dairesi vardı ama bizi davet etmemişti. Kendi arabası vardı. Hurda bir arabaydı ama kendi arabası vardı ve biz de bu çok havalı buluyorduk çünkü bizler arabaya binmek için ailelerimizin arabalarını kullanıyorduk.

Tim hala her yere lanet bisikletiyle gidiyordu. [Güler] Gitarı sırtına asılıydı. [Daha çok güler]

Evdekiler hâlâ yaşlı Timmy Townes'un sırtında gitarıyla bisiklet sürerken gördüklerini anlatıyorlar.

Rick ayrıldığında, Nicky davul çalarken Tim ritim çalardı. Ya da Nick ritim çalarken Tim davul çalardı. Tim sonunda çok ritim çalardı, bu yüzden bu iyi bir alıştırmaydı.

O zamanlar öyle hissetmiyordum. Birisi ayrıldığında hiç iyi hissetmezsin ve Nick, Ricky'nin neden gittiği hakkında tek kelime etmiyordu, bu da daha kötü hissettiriyordu.

Ve dostum, hikaye burada ünlü oluyor. Nick, grup bir grup haline geldikten ve insanlar onun söylediklerini dinlemeye başladıktan sonra, lanet olası ağzını açtı.

Gruptan atıldı ama yine de bizden para kazandı.

Ama neyse, dostum. Çoğunlukla yalan söylemedi, bu yüzden sanırım, [duraklama] neyse.

[Kayıt dışı]

O gün dediği gibi mi oldu?

[Kafasını sallar]

Evet, bazı şeyleri atladi, ama evet.

O herifler geldiler, lanet olası ailemin garaj yolundan geçip lanet olası garajıma girdiler ve...

[Duraklama]

Siktir.

Biliyorsun, hayatında beynine kazınan anlar vardır.

Benim hayatımda, bu tür anlar çok fazla.

Ama bazı şeyleri hatırlamama yardım edenler oldu.

Babam, belki de benim onun hayalini yaşamamı istedi. Bilmiyorum. O da rock 'n' roll'a meraklıydı. O da bas gitar çalıyordu. Çocukken bir grupta çalıyordu.

Beni bu müziğe o alıştırdı. On yaşındayken bana ilk bas gitarımı o aldı. Müziğini çok dinlerdi. Allman Brothers Band. Lynyrd Skynyrd. The Outlaws. Annem evde yokken yüksek sesle dinlerdi.

Ama yola çıktığımızda. Preach gruba katıldığında. Babam bana bu küçük defteri verdi.

"Her şeyi yaz, evlat. Her konseri. Her provayı. Her şarkıyı. Her kızı. Her şehri. Her yolu. Yaz, çünkü bir gün unutmak istemeyeceğin zamanlar gelecek" dedi.

Ve biliyorsun, babam hastalandı. Sonra babam öldü.

Peki ben ne yaptım?

Bulabildiğim her lanet Kmart'a gittim ve babamın bana verdiği defterle aynı boyut, marka ve renkteki tüm defterleri satın aldım.

Hepsi hala

duruyor. Hepsi.

Natalie bir keresinde saymıştı. Kaç tane olduğunu hatırlamıyorum.
Elliden fazla.

[Kaset
dışında]

Onları okumak isterdim.

Herkes istemez mi?

Sonra bu adamlar geldi, tamam mı?

Bu lanet herifler.

Ve utanmadan söylüyorum, neredeyse altıma işeyecektim.

Tim davulun arkasında, yani Nicky orada duruyor ve bu hikayeyi anlatırken hiç bahsetmediği şey bu.

Sonra garajımızın zeminini hortumla yıkamak zorunda kaldı, değil mi?

Ve benim kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve şortumla eve gitti ve o çöp torbasına sıkıca bağlayıp çöp kutusuna attığı şey sadece işemek değildi, anlıyor musun?

Altına işemiş, pantolonuna sıçmıştı.

Nicky, bunca yıldır benim en sevdiğim insan değil, koca ağzı yüzünden, nedenini biliyorsun, ve bu durum *asla* değişmeyecek.

Ama dediğim gibi, ben de neredeyse kendimi kaybedecektim, bu korkunç piçler benim lanet olası garajımda arkadaşımın yanına kadar geldiler.

"Ricky nerede?" dediler. Ve o anda olanlar oldu.

Bu piçlerin ortaya çıkmasıyla hepimiz o kadar korkmuştuk ki, Preacher'a hiç dikkat etmedik.

"Gidin buradan."

Öyle dedi.

Mikrofonunun arkasından ayrılmadı. Gitarını omzundan indirmede.

Sadece orada durup onlara bakarak "Gidin buradan" dedi. "Ricky'yi istiyoruz" dediler ona.

"Ne istediğiniz umurumda değil," diye cevap verdi. "O burada değil. Gidin buradan."

Bildiğiniz gibi, gitmediler.

Nicky'ye yaklaştılar, içlerinden biri elini kaldırıp Nick'in yüzüne parmağını doğrulttu ve sanırım o anda Nicky altını ıslattı.

Sonra Nicky zil, yer tomuna çarptı, büyük bir gürültü çıktı ve Preacher onların olduğu yere geldi.

Gitarını sırtına asmış ve yüzünde bir ifade vardı... [Sözü kesildi]

[Öne eğilir, dirseklerini dizlerine koyar] Kayıt
altındayım, ne yazıyorsun?

[Kayıt dışı]

İnsanların duyamadığı şeyler. Mesela az önce öne eğildin. Ya da gülümsediğinde.

Doğru. Neden?

Hikaye daha zengin olacak.

[Duraklama]

Tamam.

Devam et.

"Bad Bad Leroy Brown"u duydun mu?

Evet.

Ricky lise yıllarında uyuşturucu satıcısıydı. Şimdi hapiste, hiç ders almadı. Üç kez suç işlemesi başına gelebilecek en kötü şeydi. O program uygulamaya girmeden önce yaklaşık yirmi kez suç işlemişti ve "üçüncü" suçunu işledi. Artık asla çıkamayacak.

O zamanlar başladı. Lise öğrencilerine esrar ve kokain satıyordu.

[Kafasını sallar]

Ve bu üç adam ona malzeme sağlıyordu.

Onların dertlerini bilmiyorum. Bugüne kadar Ricky'nin onları kızdırmak için ne yaptığını bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, Preacher McCade onların işine karıştı ve bunu yaparken tek kelime bile etmedi, ama onlar yine de benim ailemin garajına gelip Ricky'yi sormamaları gerektiğini biliyorlardı.

Preacher'ı gördüler ve dönüp uzaklaştılar. Onları bir daha hiç görmedik.

Croce'nin şarkısını sordum, çünkü Ricky Leroy Brown değildi.

O adamlar olduğu için de değil.

Preach olduğu için.

[Kaset dışı]

Sonra ne oldu?

Nicky kendini temizledi, garajı yıkadı, gitmeye hazırды, ama Preach onu gitmeden önce garaj yolunun sonunda yakaladı.

Nick'in anlattıklarını duydun. Ben orada değildim. Garajda, evin kapısının yanında duruyordum, Ricky'nin tam bir pislik olması ve ikiz kardeşini gözümün önünden çekmesini istememden dolayı çok sinirliydim, bu, kot pantolonumu bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelse bile.

Zenith'in eski ritim gitaristi Nick Pileggi, Tune dergisine şöyle anlatmış:

"Ricky'nin gruptan çıktığını söyledi.

Ona bunun onun grubu
olmadığını söyledim. Ricky'nin
gruptan çıktığını söyledi.
Ve bu Preacher'dı. Yani
Rick kovulmuştu."

Jesse Simms:

Rick özlenmedi.

Ve Preach'in başından beri söylediği gibi, o berbat biriydi.

Dave'i [Zenith ve Preacher McCade and the Roadmasters'ın davulcusu Clinton] bulan Preach'ti.

Dave, lisede Tim ve benden bir yıl büyüktü. O zamana kadar çoktan mezun olmuştu.

Onu tanı mıyorduk, ama tanı yorduk, anlarsın ya? Lisede olduğu gibi.

Onun davul çaldığını bilmiyordum. Sadece esrar içtiğini biliyordum. [Güler]

Ve lanet olsun, [gülümser, güler, başını sallar] Dave gelene kadar Ricky'nin ne kadar kötü olduğunu ben bile bilmiyordum.

Şaka yapmıyorum, Dave ile yaptığımız ilk şarkı olan "Start Me Up"

[Yine gülümser]

Dave.

[Kafasını sallar]

O on dokuz yaşındaydı dostum. "Yetişkin bir adamı ağlatıyorsun" diyordu bizimle birlikte söylüyordu, sanki yirmi yıldır birlikte turneye çıkıyormuşuz gibi.

Dave harikaydı. Çılgın
adam.

Tanrım

.

Dave.

[Gülümsüyor ve gülümsemeye devam ediyor]

[Kayıt dışı]

Nick Pileggi ile olanları anlatacak mısın?

[Sessizce bakar]

Konuşmak zorunda değilsin.

Kimsenin bilmediği bir şey değil, biliyorsun. Çünkü o çok geveze bir adam.

Lanet olası pislik.

[Uzun bir duraklama]

Preacher—

Evet, o zamanlar Vaiz onun icabına bakmıştı. Ama hasar çoktan verilmişti.

Vaiz'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

[Koltuğun koluna parmaklarıyla vurur]

Hayatım boyunca annemle babamın hemfikir olduğu tek şey, Preacher'ın

Nick'e yaptıklarıydı, biliyor musun?

Ricky ayrıldıktan sonra Nicky grupta kaldı. Birkaç ay. Mezuniyete doğru ilerliyorduk. Preach ve Dave bize konserler bulmak için çoktan çalışmaya başlamışlardı. *Gerçek* konserler. Para ödenen konserler. Orta Batı'daki barlarda ve kulüplerde. Bizi kabul eden her yere bizi programlarına aldılar.

Ben üniversiteye başvurmadım, Tim de

başvurmadı. Annem çok kızmıştı.

Babam anladı.

Timmy'nin anne babası da umursamadı. Biz

de yola çıktık.

Preacher bize gelmeden önce şarkıları vardı, bunları grupla birlikte çalıştı. Şarkılar iyiydi. Sen de biliyorsun. Herkes biliyor.

"Give Then Take" gerçek bir *hit* olmadan önce zaten bir hit olmuştu ve hepimiz bunu biliyorduk. Öfkeli, karanlık, sinirli bir rock 'n' roll şarkısıydı. Çok karanlıktı dostum. Derin bir çukurda, zifiri karanlık, kardeşim.

Grubu tanımlayan bir şarkı, anlarsın ya?

Bu, Guns 'n Roses'ın gerçekten patlamasından önceydi. Petty, Springsteen veya Mellencamp değilseniz, rock saçlı gruplardı. Mötley Crüe çöpü. Vokal harflerin üzerine nokta koydukları için kendilerini sert sanıyorlar. Ne lan bu? Yani o adamlar aptal, pislik ve aptaldı. Palyaçolar. Ciddiyim.

Bu rock 'n' roll değil.
Ratt. Poison. Cinderella. Warrant. Tamam, belki biraz yetenekleri vardı,
Saç. çoğunlukla

En iyisi hangisi? Bon Jovi. Adamların kalbi de vardı, saçları da ve sadece sikleriyle düşünmüyorlardı. O yüreklerini müziklerine koyuyorlardı. Bu yüzden hala ortalar. Ve bu yüzden gerçek rock'çılardı. Crüe gibilerin bu türü mahvettiği on yıldan çıkarın, yine de saygı görürlerdi.

Ve sonra Def Leppard var.

İşte kardeşliği bilen bir grup. Rick Allen'ın yanında durdular ve o da onları hayal kırıklığına uğratmamak için canını dişine taktı.

Ve hiç çekinmediler, müzikleriyle dünyayı değiştirmek istemiyorlardı, sadece eğlenmek ve başkalarının da eğlenmesini sağlamak istiyorlardı. Ve başardılar. "Pour Some Sugar on Me" şarkısının sözleri şiir kitaplarına girecek kadar iyi değil, ama bugüne kadar, o şarkı çaldığında, ne yaparsam yapayım, sesini açarım.

Bon Jovi ve Def Leppard gibi adamlar mı? Onlar rock 'n' roll.

Ama benim fikrimce, tek gerçek olan Lita Ford'du ve vajinası ve gitarıyla hiçbir şansı yoktu. Ama bana sorarsan, saçlı gruplar kadın rockçuları ifade etmeliydi çünkü şimdi kimsenin tanımadığı, ciddi ciddi çalabilen bazı kızlar vardı, anlarsın ya?

Lita da onlardan biri.

Ama biz, o zamanlar?

Bir süredir birlikteydik. Preach vardı, onun görünüşü, gitarı, sesi, şarkıları. Dave vardı, o adam backbeat konusunda çok iyiydi, Bonham tarzı riffler çalıyordu ve ilk yaptığı şey kendine bir cowbell ayarlamaktı. İşte rock 'n' roll budur. Tim yaşlanıyor, kendine geliyor. Nick'in İtalyan aygırı havası vardı, yani ona sorarsan vardı.

Ve ben bas çalabiliyordum. Bakılacak bir şey yoktu, ama şimdi insanlar Flea'den bahsediyor. O zamanlar Geddy Lee, Jack Bruce, John Entwistle, Chris Squire, John Paul Jones ve tabii ki McCartney vardı.

Ve bir de ben varım.

Çalabiliyordum, bir rock grubundaydım, yakışıklı olmak zorunda değildim. Rock müziğin özü budur.

Mick Jagger?

Anlatmak istediğim bu.

Yani, biliyorsunuz, hazırız. O mezuniyet cüppelerini atın ve Springsteen tarzında yola çıkın.

Sonra... [Sözü kesilir]

Annem ve kız kardeşlerimin Preacher'ı sevmeleri beni şaşırtmadı, en azından ilk başta şaşırtmadı.

Onda vardı.

Kadınlar ona karşı koyamıyordu, o *öyle bir adamdı*.

Onunla tanıştığım yola çıktığımız ana kadar, Heidi'nin zorlu kız kardeşiyle sürekli birlikteydi.

Ve istediği zaman, istediği yerde, istediği herkesle.

Ve Heidi'nin kız kardeşi, Preacher'ın onu terk edip gittiğinde çıldırmış diye duydum. Ama kız kardeşlerim? Annem?

Özellikle annem. Tabii ki
öyle değil.

Daha sonra, olaylar yaşandıktan sonra, bunun ne kadar farklı olduğunu anladım.

Preacher'ın bunu benimle paylaşması biraz zaman aldı, değil mi? Yani, onun müziğini dinleyince, onun Nelson'larla birlikte büyümediğini anlayabilirdin. Ama ilk başta bunu paylaşmadı.

Ama annem bir anne idi.

O hiçbir şey söylemeden anladı.

Preach antrenmandan sonra ve bir kızla randevuya çıkmadan önce bizimle akşam yemeği yemeye başladı, çünkü kimse anneme hayır diyemezdi, ama aynı zamanda onun da buna ihtiyacı vardı, anlarsın ya?

Annesiz bir oğlun annesi olmak.

Onun başıboş olduğunu anladığı anda, onu yanına aldı.

Preach de *öyle* biriydi. Özellikle bazı kadınlara karşı. Annemin buna kendisinden çok daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bu yüzden ona verdi.

Preacher McCade hakkında bilmediğiniz bir şey söyleyeyim.

Eğer bir kadın olsaydınız ve onun için önemli olsaydınız, size ihtiyacınız olanı vermek için elinden geleni yapardı.

Annem anne olmak istiyordu.

En son olmak istediği yer, masamızda oturup annemin lazanyasını yemekti, ve bunun nedeni annemin harika lazanya yapmaması değildi. Yapıyordu.

Sadece...

[Duraklama]

Preacher McCade'i Preacher McCade yapan birçok şey vardı.

Annem için bunu yapmak da onlardan biriydi.

Penny için yaptıkları da bir diğerydi.

İki kız kardeşim de ona aşıktı. Ama bu sadece çocukça bir hayaldi. O çok yaşlıydı, müzik grubundaydı, ben onun beni kardeşim gibi gördüğünü bilmesem de o beni kardeşi gibi görüyordu ve kızlar da bunu hissediyorlardı. Kızlar böyle şeyleri hissederler.

Yani, onlar da onun küçük kız kardeşleriydi.

Nicky kız kardeşim Penny'yi hamile bıraktığında.

Evet, bu Nick için iyi sonuçlanmayacaktı.

Benim için de.

Preach'e göre de.

Hayatta olmazdı.

[Kayıt dışı]

Nick Pileggi, McCade'in onu hastaneye yatırdığını iddia ediyor.

Hiçbir fikrim yok. Preach onu mahvetti, tamam mı? O pislik hastaneye gitmeliydi, ama gitti mi bilmiyorum. Ondan sonra onu bir daha görmedim ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Sen oradaydın.

Tabii ki oradaydım. Adam on beş yaşındaki kız kardeşimi hamile bıraktı.

O *benim* grubumda ve geceleri küçük kız kardeşimi yatak odasının penceresinden gizlice çıkarıp bir yere götürüp onu beceriyor mu?

[Kafasını sallar]

Penny annemle babama söylemeden önce bana anlattı.

O anne ve babaya söylediğinde ben de orada oturup elini tuttum.

Ama Penny anne ve babama söylemediği bir şeyi bana söyledi, o da Nick'e prezervatif kullanmasını istediğini söylediğinde, Nick kullanmayacağını ve eğer kullanmazsa, prezervatif kullanmayan başka birini bulacağını söylediğini.

Ve Penny ondan hoşlanıyordu. Onu gerçekten seviyordu. Kendini ona aşık olduğuna ikna etmişti.

Ama Nick ona, prezervatif takarsa boşalamayacağını söyledi. Onun ıslak olması gerektiğini söyledi.

Bu konuda ciddiylim.

O on beş yaşındaydı, ona inandı. Bir yandan, onu elinde tutmak için her şeyi yapardı. Bir yandan da, on beş yaşındaydı ve hormonlar insanı mahveder.

Nick ona, çekip çıkarsa her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Sorun yoktu.

Herkesin böyle yaptığını söyledi. Evet.

Nick.

Gerçek bir melek.

O da bu konuyu kimseyle paylaşmadı.

[Kafasını sallar]

Ve okullarda seks eğitimi verilmesini istemeyen insanlar var. [Alaycı bir şekilde]

Sessizce. Lanet olası delilik.

Bana anlattı, biz de ailelerimize anlattık, sonra ben gidip Papaz'a anlattım.

Ve Nick'i bulduk.

Preacher'ın ne yapacağını biliyordum, bu yüzden onu buldum.

[Gülümser]

Preach, o güneyde büyüdü, biliyor musun? O bir beyefendi olabilir. Benim vuruşlarımı yapmama izin verdi, sonra kontrolü ele aldı.

Pileggi, Preacher McCade'in her iki elindeki tüm parmaklarını kırdığını ve bu yüzden artık gitar çalamadığını iddia ediyor.

Bu konuda yorum yok.

Ama McCade ile birlikte onu saldırmak için aradığınızı inkar etmiyorsunuz. Küçük kız kardeşimi hamile bıraktı.

Pileggi'nin daha sonraki davaları düşürüldü. Tommy Mancosa ve Preacher McCade'in kendisini bulup tehdit ettiklerini ve geri adım atmak zorunda kaldığını söylüyor.

Buna da yorum yok.

Pileggi—

[Öne eğilir]

Dinle, *ben oradaydım*. Sen daha doğmamıştın bile. Ama *ben oradaydım*.

Biliyorum, biz onu vurduğumuzda, Pileggi elinden gelen her şeyi yaptı ve onun bir parçasını aldı. Biliyorum çünkü aldığı *benim parçamdı*.

Onlar ona onu doğurtular, ya da annem doğurttu. Penny kürtaj olmak istedi. Annem ona doğurttu ve onu terk etmesini istedi. Başka bir çocuk daha yetiştirmek istemiyordu.

Büyük kavga, sürpriz yok. Babam kürtajı destekliyordu, olmazsa Penny'ye çocuğu büyütmesinde yardım edecekti. Penny'nin istediği şeyi istiyordu, ne olursa olsun.

Annem hayır dedi. Evlatlık verilmesi. Ve annemin dediği oldu.

Penny onu doğurdu ve verdi. Nick bunların hiçbirini umursamadı. Hayır.

O *bu işe* karışmamıştı. *Bu* konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Preacher ve ben onunla işimizi bitirdikten ve işler ciddileştikten sonra, o pisliği telefona çıkaramadık. Evine gittik, o Teksas'ta "kuzenleriyle" birlikteydi.

Hayalet gibiydi.

Eski grubu birdenbire büyük paralar kazanmaya başladı, birdenbire ortaya çıktı. Söyleyecek *çok* şeyi vardı.

Sana şunu söyleyeyim, Ricky ve Nicky Pileggi hakkında son kez konuşacağız.

Bir hafta önce, sadece bir hafta önce, akşam yemeğinde kız kardeşimin yanında oturuyordum ve o kafayı yemişti, tamam mı?

O zamanlar başladı, biliyor musun?

O bunu sakladı, sonra reşit oldu ve artık o kadar saklamadı, hayatını yaşadı ve işe gitmek için bunu bir kenara bırakabiliyor. İşlerini halletmek için bir kenara bırakıyor. Ama cadı saati başlar, şarap çıkar ve tüm bahisler iptal olur.

Ve bu kısım benim sorumluluğumda. Tamam mı? Benim, annemin, Preach'in, Tim'in ve küçük kız kardeşim Lana'nın.

Preacher ise bunu gördü, fark etti ve birden fazla kez "Penny'yi kontrol altına almalıyız, kardeşim" dedi.

Bunu söyledi ama o bile bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Hepimiz bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele aldık... [Sözü kesilir]

Yani, sarhoş ve geveze ve son otuz küsur yıldır yaptığı gibi gürültücü.

Sonra sessizleşiyor ve ben bunun olacağını biliyorum dostum. Biliyorum.

Biliyorum çünkü bu lanet olasıca şey sayısız kez oldu.

Her seferinde, kardeşim,
dinle beni. Bu, karnıma
saplanan bir bıçak gibi.

Benim için.

Yani, ben bunu hissediyorsam, *onun* ne hissettiğini ve on yıllardır bunu içkiyle bastırdığını anlamalısın.

Ama ona bunu vermek zorundayım çünkü o benim
kardeşim, değil mi? Bu yüzden yapıyorum. Yanına
oturuyorum ve oluyor.

O diyor ki, "O şimdi otuzlu yaşlarında. Evlenmiş olabilir. Torunlarım olabilir. Acaba biliyor mu? Acaba ona onların çocuğu olmadığını söylediler mi? Acaba amcasının ünlü olduğunu öğrenecek mi?"

Bu iyiydi.

İyi olanlar vardı. "Onu üniversiteye gönderdiler mi acaba?" Ya da, "Tuvalet eğitimi sırasında ona çok sert davranmamışlardır umarım."

Ve kötü olanlar da vardı. "Sence o iyi mi? Umarım hastalanmamıştır. Babam hastalandı. Nick'in ailesinde bir sorun olabilir. Sence hastalandı mı?" Ya da, "Ya Nick gibi olursa? Ya Nick'in bana yaptığı gibi ya da daha kötüsünü bir kıza yaparsa?" Ya da, "Ya Ricky gibi olursa? Ya çocuklara uyuşturucu satıyorsa? Bunu bilmeleri gerekir. Buna dikkat etmeleri ve ona yardım etmeleri gerekir."

Milyonlarca var, kardeşim.

Milyonlarca "ya eğer" var.

Izdırap.

Pileggi ağzını açtı ve kaç kişinin öne çıkıp çocuklarının Nick Pileggi ve Penny Simms'in çocuğu olduğunu söylediğini sayamadım. O kadar çok DNA testi için para ödedim ki, neredeyse iflas ettim.

Her birinde umutlanıyordu. Her birinde yıkılıyordu. Onu aramaya çıkamazdı, bunu hemen kabul etti.

Onun kendisine gelmesini beklemesi
gerekliyordu. Eğer gelirse.

Muhtemelen bazı bağlantılarımı kullanabilirim. Lanet olsun, param
var. Ama o izin vermiyor.

"O olmalı," diyor. "Eğer bilmiyorsa, hayatını mahvetmek istemiyorum."

Bunu konuşmak tabu. Kimse boktan bir duruma düşmeden tavır alamaz.

Ve bu konuda en çok konuşanların çoğu bununla hiçbir ilgisi yok. Kararlarını verdiler ve her iki taraf için de herkesin nasıl olacağına karar verdiler.

Sana şunu söyleyeyim, kalbinde hiç merhamet yoksa, bir gece benim sarhoş kız kardeşimle oturup, eskiden güzel olan, çok gülen, şimdi hayatının çoğunu içki şişesinin dibinde geçirmiş gibi görünen, yaşından yirmi yıl daha yaşlı, *benden* yirmi yıl daha yaşlı görünen kız kardeşimle oturup, otuz yılını lanet bir rock grubunda geçirdiğim halde, onun yanında oturup, annesinin onu terk etmeye zorladığı ve onun da vazgeçemediği çocuğu hakkında konuşmasını dinleyip, bunu anlamayabilirsiniz.

Onun yanına otur ve annesinin onu vazgeçmeye zorladığı çocuk hakkında konuşmasını dinle, ama anlamaya çalışma. En azından biraz.

Sadece biraz.

Beni yanlış anlamayın. Eğer yeğenim dışarıda bir yerlerde iyi bir hayat sürüyor, iyi bir insan, ailesi, arkadaşları, sevgilisi (eğer varsa) ya da erkek arkadaşı tarafından seviliyorsa, ne olursa olsun... iyi.

İyi.

Ama bunu asla
bilemeyeceğim. Penny de
asla bilemeyecek.

Bir kadının seçme hakkı olmalı. Ve
bu seçim *ona* ait olmalı.

Çünkü sonuçlarına katlanacak olan o olacak, erkek değil, kürsünün arkasındaki beyaz adam değil, senato koltuğunda oturan başka bir beyaz adam değil.

Ya da nasıl yapacağını bilemeyen o olacaktır.

Evet, öyle.

Grup ben, Timmy, Nick ve Rick Pileggi ile başladı.

Yola çıktık, hala Zenith olarak, ve biz Preacher McCade, Tim Townes, Dave Clinton ve Jesse Simms'dik.

Yolda Tommy'yi aldık. Daha sonra

Josh geldi.

Ve rock müziği ele geçirecektik. Sonra Lyla
geldi.

TOMMY MANCOSA

Jesse Simms, başçı, Preacher McCade and the Roadmasters, eski Zenith üyesi:
Roadhouse filmini izledin mi? [Kaset

dışında]

Evet.

[Güler]

Şey, başlangıçta Preach ve Dave bize bu tür işler bulabiliyordu.

[Kafasını sallar]

Dave ve Preacher'ın o eski kamyonet kasası ve kamyoneti satın almak için parayı nereden bulduklarını hala bilmiyorum.

İkisinin de arabası vardı, sonra ikisinin de arabası kalmadı, ama karavan kabini olan o kamyonetimiz vardı. Kamyonetin kabininin üzerine yerleştirilen türden bir karavan kabini.

Yola çıktık, uygun bir şekilde beni en son aldılar, böylece bunu ailemin evinin önünden yaptık ve Cincy'nin dışındaki ilk işimize doğru yola çıktık. Dave kasete bir kaset taktı ve *Star Wars*'ın açılış müziği çalmaya başladı.

Preacher direksiyon başındaydı ve kahkahalarla gülüyordu.

Onu hiç böyle gülerken görmemiştim. O zamana kadar onu neredeyse bir yıldır tanıyordum. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim.

Yola çıkmıştık dostum. Yola çıkmıştık.

Preacher'ın üç uyuşturucu satıcısına gözdağı verdiği zaman onun ciddi bir adam olduğunu anlamıştım.

Nick'e yaptıklarından oldukça etkilenmiştim, ama Nick on sekiz yaşında bir serseriydi.

Yine de Preach 1,93 metre boyunda ve çok güçlüydü.

O zamanlar, onu ayağa kaldırıp yüz kişiye "Bu adam ne iş yapıyor?" diye sorsaydın, kimse "Bir rock and roll grubunun solisti ve gitaristi" demezdi.

Ama eminim ki çoğu kişi "enforcer" diye cevap verecektir.

Yani, uzun boylu, kaslı ve *vücudu yırtık pırtık* biriydi.

Rocky tarzı kaslıydı.

Spor salonuna gidecek paramız yoktu, anlıyor musun?

Ama o Rangers beyzbol şapkasını ters takar, kesik tişörtünü giyerdi ve kimse onunla konuşmazdı.

Adam parmak uçlarından sınav çekebiliyordu.

[Kafasını sallar]

Evet.

Parmağının *uçlarıyla*.

Ama yola çıkana kadar Preacher'ın bir kabadayı olduğunu bilmiyordum. Peki Dave?

Dave bir kaçıktı. [Kıkırdar]

Bu yüzden, insanlar bize bira fırlattığında pek hoşlanmadılar, çünkü insanlar pislik olabilirler, özellikle de cahil ve sarhoş olduklarında.

Çünkü biz berbat değildik.

Harika değildik, ama berbat da değildik. Bize bira fırlatmak için bir neden yoktu.

Ve o barlarda çalabilmek için, ben, Dave ve Tim sahte kimlikler kullanıyorduk. Henüz deneyimsizdik. Indiana'nın Mooresville kasabasından neredeyse hiç çıkmamıştık, çıktığımızda da çocukken Disney World'e, büyüdüğümüzde ise plaja gitmek için ailemizle birlikte Florida'ya gidiyorduk.

Anladınız mı?

Evet, şimdi bu efsaneyi doğrulayacağım. Başlangıçta kavgalar vardı. Ve çok fazla kavga vardı.

Ve evet, şu anda Preach'in koruyucu olduğunu ve gruba zarar verecek hiçbir şeye izin vermediğini doğrulayacağım.

Ve son olarak, Dave, Preacher'ın gitarını çıkarmak için kolunu kaldırdığını gördüğü anda, davul setinin üzerine atlayıp olaya dahil oluyordu.

Ve bu ikisi kavgaya karıştığı için, Tim ve ben de karışmak zorunda kaldık çünkü onlar bizim kardeşlerimizdi. Onların arkasını kolladınız.

Ama sonra...

[Duraklama]

Tommy ile tanıştık.

O zamana kadar, dört, beş aydır turneye çıkmıştık.

Yaz bitmişti, bunu biliyorum.

Dört, beş yıldır yollardaymışız gibi hissediyorduk, bunu da biliyorum.

Ve Chicago'nun dışındaydık.

Bunu da biliyorum.

Tam olarak ne zaman olduğunu öğrenmek için not defterlerime bakmam gerek, ama önemli değil.

Sürüş yaptığımız ve uyuduğumuz karavanda olduğumuz için çok sinirlenmiştim, çünkü hepsi kızlarla yatmıştı.

Ama ben buna kızgın değildim.

Hava çok soğuktu ve Dave sırayla nargile içiyordu - ve yemek için zar zor paramız vardı, Dave muhtemelen bizim paramızı kullanarak esrar bulmuştu, bu da beni mutlu etmiyordu - ve şişmiş dudağına buz tutuyordu.

Preacher'ın parmak eklemleri parçalanmıştı ve sırt üstü yatıyordu, uzun bacakları karavanın yan tarafına uzanmış, başı masanın bankına sarkmıştı, çünkü burnu kanamayı kesmiyordu.

Benim iki parmak eklemim de yarılmıştı ve bir dişim sallanıyordu. Ve biz oradan ayrılmadan önce, Timmy'nin gözü morarmıştı. O sırada biri kapıyı yumrukladı.

Preacher bir anda ayağa kalktı ve Dave, "Siktir, kavga edemem. Kafam güzel" gibi şeyler mırıldanıyordu ve Timmy başını eğmiş, karavanın boktan halısına bakıyordu, muhtemelen benim umduğum şeyi umuyordu. Preacher'ın bize ödeme yapmak istemeyen bar müdürüne dayak atmak zorunda kaldığı son kavgadan sonra kimse bizi öldürmeye gelmemişti.

Ve ondan sonra, aceleyle kaçmak zorunda kaldık. Bir *karavanda*.

Kapı çalındığında, ders veriyordum. Tommy'den önce sık sık yaptığım bir şeydi bu, kendimi annem gibi hissettiriyordu

annem gibi hissettiriyordu, ki bunu çok nefret ediyordum.

Preach ve Dave'e, müzik yapabilmek için tüm parmaklarımıza ihtiyaımız olduğunu hatırlatıyordum.

Daha sonra Preach'in bu saçmalığı nereden çıkardığını öğrendim.

Bunu çok düşündüm.

Hala çok düşünüyorum.

Merak

ediyorum...

[Duraklama]

Onu bırakmalı mıydım acaba... [Sessizlik]

Eğer daha fazlasını ıkarabilseydi. Eğer sisteminden atabilseydi.

Tommy ile tanışmamış olsaydık.

Söylemeye gerek yok, Preach beni kenara itti ve kapıyı açtı.

Tom dışarıdaydı.

Sanırım Tommy şöyle bir ş y söyledi: "Beni içeri alıp dinlemelisin."

Preach kavgacı biriydi ve uğraşması gereken sorunları vardı ama Preacher aptal değildi.

Tommy Mancosa, bildiğiniz gibi, 1,80 metre boyundaydı. Preach, ondan 12 santim ve muhtemelen 20-30 kilo daha ağırdı.

Ama Tommy de eski bir denizciydi, hala kısa saçlıydı, boynu yoktu ve "Bulldog" lakabını boşuna almamıştı.

Preacher ile Tommy arasında hiçbir zaman bir kavga olmadı.

Başından beri, bu ikisi tamamen uyumluydu.

Ama böyle bir ş y olsaydı, ikisine de para yatırmazdım, çünkü dürüst olmak gerekirse, kimin galip geleceğini hiç bilemezdim.

Yani demek istediğim, Preach onun işine karışmadı.

Sadece "Dinliyorum, ama seni içeri almayacağım" dedi.

Tom, "Haklısın" dedi. Sonra, "Sizi gelmiş geçmiş en büyük rock grubu yapacağım" dedi.

Ben Preach'in arkasında duruyordum.

Bunun üzerine Tim ve Dave yaklaştılar ve hepimiz Preach'in arkasında durduk, dövüşçü yüzlü, sert bakışlı, yıpranmış deri ceket giyen, Preach'ten belki beş yaş büyük görünen bu 1,80 boyundaki kas yığınının bakıyorduk.

"Sen bir yetenek avcısı mısın?"

diye sordu Tim. "Hayır," diye cevapladı Tom.

"Menajer misin?" diye sordu Tim.

"Şu ana kadar değil," diye cevapladı Tom. Cidden.

Öyle dedi.

Adamın büyük hayaları vardı. Kocaman.

Devasa. Şimdiye kadar değil, dedi.

[Gülerek başını sallar]

"Bizim menajerimiz olmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu

Preacher. "Evet," dedi Tommy.

Preach kapıyı yüzüne kapattı. Bize dönüp "Oy verin" dedi.

Dave ilk evet diyen oldu, ki bu hiç de sürpriz değildi. "O hiçbir şey bilmiyor," diye işaret ettim.

"Biz de hiçbir şey bilmiyoruz," diye hatırlattı Dave.

"Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye ısrar ettim.

"*Kimse* bize bir bok *ödemiyor*," diye hatırlattı Tim herkese.

Preach dönüp kapıyı açtı ve Tommy hala dışarıda, soğukta duruyordu.

"Kek yapana kadar para almayacaksın," dedi Preacher. "Anlaştık," dedi Tommy.

Ve böylece Tommy Mancosa'yı işe aldık.

Beni eline alan Tommy değil, Preach'ti.

Tom bize Michigan City'de bir konser ayarlamıştı ve o ve diğer çocuklar posterleri ve zimba tabancalarıyla dışarı çıkmış, şehri grubun posterleriyle donatıyorlardı. Bu, Tommy'nin yeni bulduğu bir şeydi. Tom gelmeden önce hiç posterimiz olmamıştı.

Takside uyumuştum. Üşümüştüm, takside uyumak zorunda kaldığım için sinirliydim ve Michigan City'de dolaşp poster asacak havada değildim.

Preach ise taksinin üstündeki yatakta bir kızla sevişiyordu.

İşini bitirdiğini duyduğumda, Preach'in onu dışarı çıkarmak için harcadığı zamanı bekledim, çünkü tek seferlik bir şey olsa bile, Preacher bir slam-

bam adam değildi - taksiden indim ve arkadaki karavana gittim.

Küçük ocağın başında durmuş, domuz pastırması kızartıyordu.

O, gözleri domuz pastırmasında, "Sen gey misin?" diye sordu. "Hayır, ben gey değilim," dedim, sinirlenmeye başladım ama şimdi sinirliydim

çünkü, bilirsin, seksenlerdi. Seksenlerde bir erkeğe böyle bir şey sormazdın, yoksa ya evet cevabı alırdın ya da sorduğun adamı çok kızdırırdın.

Yine de, ben eşcinsel değilim.

O sırada Preach bana baktı. "O zaman neden sevişmiyorsun kardeşim?"

"Bana bak," dedim ona.

Bana bakıyordu, bu yüzden sorusunu tekrarladı. "Pizza suratlı," dedim.

Elinde bir çatal vardı, onu bana doğru kaldırdı ve "Bu, senden böyle bir şey duyduğum son sefer olacak" dedi.

Hepsi bu kadardı.

Bize domuz pastırması ve yumurta yaptı ve birkaç hafta önce kanaması olan masada yedik.

Bu da Preacher McCade'di.

İyi görümlü ve iyi vücutlu bir adam olduğunu biliyordu. Açıkçası, kendini beğenmiş biriydi. Tamamen kibirliydi.

Bu kendine güveniydi,

elbette. Ama aynı

zamanda kibir de. [Güler]

Bunu söyleyerek, çok çirkin olsaydı bile, yine de kendini bir numara sanırdı.

O böyleydi. Herkesin de öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Onun hikayesini bildiğim için, oraya nasıl geldiğini, kendini oraya nasıl götürdüğünü, kafasında kendisiyle bir bütün olduğu o noktaya nasıl ulaştığını bilmiyorum ve hiç sormadım.

Sadece başardığını biliyorum.

Mesele şu ki, bu onun sahip olduğu ve başkalarının üzerinde tuttuğu bir şey değildi

Tim'in ihtiyacı olduğu şekilde, o da Timmy'ye aynı şeyi yaptı. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum

Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum, sadece Tim'in kendine geldiğini ve Preach'in buna nasıl uyum sağladığını gördüm, bu yüzden onun da bu konuda parmağı olduğunu anladım.

Dave'in buna ihtiyacı yoktu.

Dave'in ihtiyacı olan tek şey davul çubukları, kadınlar, esrar ve kokain idi, o zaman her şey yolundaydı. [Kıkırdar]

İlk oral seksimi Michigan City'de yaptım.

Preacher'ın terk ettiği biriydi, ona bana oral seks yapmasını söyledi, o da yaptı, ama ben o ilk sikişi yapmadım ve bugüne kadar da yapmadım.

O zamandan beri daha fazla deneyimim oldu. [Gülümser]

Artık biliyorum.

O kadın doğru düzgün oral seks yapıyordu.

South Bend'de bekaretimi kaybettim.

O terk edilmiş biri değildi. O benimdi.

Adı Beth'ti.

O sadece bir kerelik bir ilişki olmasına rağmen, erkekler sonraki birkaç ay boyunca bana "Beth" şarkısını söylediler.

Onu da umursamıyorum. [Yine sırtıyor]

O lanet şarkıyı seviyorum.

Onu nasıl bulduğunu bilmiyorum, Tommy mi buldu, muhtemelen Tom'du, ama buldular.

Ama bana veren Preach'ti.

Annem doktora gitmemi istiyordu. Sürekli tırnaklarımı yememem için başımın etini yiyordu, ben de yemedim.

Ya da sıkmak.

Bunu düşünmek istemiyordum. Sadece bir gün uyanıp, onun gitmiş olmasını istiyordum.

Preacher ve Tom bu konuda bir şeyler yaptılar.

Aldılar iki ay sürdü o krem kullanarak aldılar ellerine eller , reçeteli ilaçlar ve sonra tek bir sivilce bile yok.

Bir daha geri dönmedi.

[Yüzünü işaret eder]

O Preacher'ın kız kardeşi.

Benim hatalarımı ortaya çıkaranlar Tommy ve Preacher'dı.

South Bend'den kısa bir süre sonraydı.

Mühür kırılmıştı ve ben gözyaşlarına boğulmuştum.

Çocuklar neredeydi bilmiyorum, ama ben karavanda sevişiyordum.

Boşaldım, o gitti ve ben de adamları bulmaya çalışacaktım, bu yüzden temizlendim, onun peşinden gittim, hala eşofmanımın içine saklanıyordum.

İlk önce Tom'u gördüm, karavan parkının bulunduğu yerden aşağıdaki yolda duruyordu.

Bana selam verdi, ama ben kapıyı kapattım ve Preach oradaydı, omuzlarını karavana dayamış duruyordu.

"Selam dostum" dedim.

O uzaklara bakıyordu ve "Sen kendi işini hallet" dedi. "Ne?" diye sordum.

O zaman bana baktı.

"Her şeyi dinledim, on dakika bile sürmedi ve seninle ilgiliydi, kardeşim.

Sorunlarını çöz."

Tabii ki, ne dediğini anlamadığım için sorumu tekrarladım.

"Onu boşalttın mı?" diye sordu.

Bilirsin...

[Kafasını sallar]

Kahretsin.

Hayatımın yarısından fazlasını açık bir şekilde yaşadım ve her saniyesi muhteşem değildi.

Ve yalan söylemiyorum, o anda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

"Kızların amını yalamayı öğren," dedi Preach. "İpucu mu lazım?"

Sanırım ona gerekmediğini söyleyerek bir rekor

kırdım. Muhtemelen ihtiyacım vardı ama.

"Parmaklar da, kardeşim. G-noktasını bulana kadar ve sonrasında da, dostum. Onun bir klitorisi var, bir nedeni var. Anladın mı?"

Benim başımı sallamamı bekledi ve sonra daha da bekledi, sanki bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamı istiyormuş gibi.

Anladığımı bir şekilde ona iletdiğimi düşündüm, çünkü o da oradan ayrılıp Tommy'nin yanına gitti ve ne yapıyorlarsa onu yapmaya başladılar.

Muhtemelen dünya hakimiyetini planlıyorlardı.

Tommy, kimse marka demeden önce bile markaydı, bu acı ama gerçek.
Hayranlar konserden memnun olmadan ayrılmazdı, anladın mı?

Preach için ise durum farklıydı.
Lyla'yı biliyorsun.
O yüzden bunu da anladığını düşünüyorum.

Bana söylediklerinde Noel'di.
Evdeydik, Tommy'nin Indianapolis'te ayarladığı birkaç konser vardı, ama hepimiz kendi evlerimizde yataklarımızda uyuyabiliyorduk.
Ya da ailelerimizin evlerinde.
Penny yeni doğum yapmıştı ve içi boş bir kabuk gibiydi, bu lanet olası bir kelime oyunu değil.
Bana söylediler ve ben de Preach'in yattığı kızın yatağını bulana kadar şehri didik didik aradım ve kapıyı çaldım, o da çıplak ayakla, gömleksiz, kot pantolonu iliklenmemiş halde kapıyı açtı ve neyi böldüğümü söylememe gerek kalmadı.
Yüzüme bir bakış attı ve orası onun eviydi, ama o gitmişti ve Preach Jack'i aldı ve biz oturma odasında oturduk, ben kanepede, Preacher önümdeki sehpa.
"Babam kanser."
Elini enseme koydu ve öylece tuttu, gözlerimin içine bakarak.
O an o kadar uzun sürdü ki, şimdi düşününce, hala kanepede oturup Preacher'ın gözlerine bakmıyor olmama şaşıyorum.

Kmart'tan o defterleri aldığımı sana anlatmıştım.
Preach'in beni kilometrelerce sürerek hepsini dolaştırdığını, yeterince aldığımı düşünene kadar, sana anlatmamıştım.
Bir kez bile sızlanmadı.
Haber geldiğinde Pennsylvania'daydık. Pittsburgh.
Ben ve Preach, bir harita ve Kmart mağazalarını bulabilmemiz için Sarı Sayfalar. Onu da yazdım.
Bu, babamın bana verdiği ilk defterin içinde bir yerde.

Babamın öldüğü gün Preach'in Pittsburgh'da sürdüğü yolun her bir parçasını yazdım.

Her birini.

Preach ve ben eve döndük. Grup oylama yaptı. Tim çekildi, çünkü o benim en eski arkadaşımdı, ama gitmesi gereken kişinin Preach olduğunu biliyordu. Benim için değil, annem ve kızlar için.

Hiç para kazanamadık ve Tommy öyle istediği için elimizdeki her kuruşu biriktirdik.

Bizi stüdyoya sokmak istiyordu. Demo kaydetmemizi istiyordu. Stüdyo zamanı bir servete mal oluyordu.

Bize daha fazla para kazandırıyor ve bazen kapıdan çıkış ücretini de karşılayabiliyordu. Bu, Tommy'nin reddedilmesi zor bir adam olması ve bizim de hayran kitlesi kazanmamızın bir parçasıydı.

Cidden.

Bazen "Give Then Take"i çalardık ve insanlar bizimle birlikte söylerdi, ilk basılan albümde değil, şaka değil.

Tommy bulabildiği en ucuz koltukları buldu ve babamın cenazesi için eve uçabilmemiz için bize para verdikleri için çocuklara her zaman minnettar kalacağım.

Preach bir kaya gibiydi, biliyor musun? Sadece benim için değil. Annem için de. Penny için. Küçük kız kardeşim Lana için.

Bulaşıkları yıkardı dostum.

[Öne eğilir, başını sallar ve sonra başını sallar]

[Mırıldanır] Her şeyi yapardı.

[Uzun bir sessizlik]

[Öksürür, başını kaldırır ama geriye yaslanmaz]

Eski yatak odamda, yatağımın yanındaki yerde yatıyordu. Annem hiçbir şeyi kaldırmamıştı. Misafir odamız yoktu. Kanepede yatmadı. Orada kaldığımız bir hafta boyunca, yatağımın yanındaki yerde bir uyku tulumunda yattı.

O gecelerden birinde bana anlattı.

Kendi versiyonunda vermeyi ve almayı nasıl bildiğini ve bu bokun ne kadar ciddi ve çirkin olduğunu anlattı.

Bana ailesinden bahsetti.

Neden Louisiana'da değil de Indiana'da olduğu hakkında ve "Bir gün turneye çıkacağız kardeşim. Ama oraya gitmeyeceğiz. Asla oraya gitmeyeceğiz."

New Orleans bir parti şehri ve harika bir yer. Oraya birden fazla kez gittim.

Ama orada hiç çalmadık. Bir kez bile.

Bunu bana ağır bir hava yaratmak için söylemedi.

Bunu, kaybettikten sonra bile sevinebilmem için söyledi.

Vaiz, sahip olduğu şeye sahipti.

Babam anneme boyun eğiyordu, bunu yapmaktan nefret ediyordu, bunu saklamıyordu, yapmayı bırakmıyordu ve sonunda bu yüzden ondan nefret etmeye başladı.

Ama sonunda annem onun yanında durdu, onu tedavilerine götürdü, o hayata veda ederken elini tuttu ve cenazesinde benim ve Lana'nın elini tutarken ağladı, ben ve Preach ise Penny'ye sarıldık.

Ve babam beni sevdi.

Her şey berbat bir hal almıştı, ama bu bir aileydi. Preach'in sahip olduğu şey ise tamamen berbat bir şeydi. Bu yüzden, onun ne demek istediğini anladım.

Onun söylediklerini *hissettim*.

Babam ölmüştü ve bu çok kötüydü.

Ama onun gibi bir babam olmuştu.

Yani şanslıydım.

Gruba geri döndük ve sanki 700 yıl yaşlanmış gibi hissettim.

Ve çok daha bilgeydim. O zaman fark ettim. Hepimiz hırslıydık.

Hepimiz stadyumlarda çalmak istiyorduk.

Ama hiçbirimiz Tommy kadar hırslı değildik. Ve Preacher.

Bunun üzerinde fazla düşünmemiştim, ama cenazeden sonra düşündüm. Anladım, çünkü poster yapmak için paramız yoktu. Çalacağımız yerlerin gazetelerine ilan vermek için paramız yoktu.

Denizcilerden bir ödeme almış mıydı, yoksa bizi çalmadan önce para biriktirmiş miydi, bilmiyorum. Hiç sormadım.

Tommy, bilmen gerektiğini düşündüğü şeyleri sana söylediler. Hepimiz bunu erken öğrendik, sorgulamamayı öğrendik, güvenmeyi öğrendik.

Ona güven.

Ama Tom Mancosa sadece grubu yönetmiyordu.

Gruba yatırım da yapıyordu.

Ben ve diğer bir eleman, kabinin üzerindeki yatakta baş başa yatıyor, konserin, içkinin, otun ve kadınların ardından uykuya dalıyorduk, diğeri ise kabinde ya da bir kızın yatağında yatıyordu.

Preacher ve Tommy ise karavandaki masada başlarını eğmiş, Tom stratejisini gözden geçiriyor, Preacher da onaylıyordu.

Tom Mancosa, bizi tarihin en büyük rock grubu yapma görevine, sanki savaşa gitmek gibi yaklaşıyordu, her şeyi kazanana kadar savaş üstüne savaş vermeye hazır ve donanımlıydı.

Onun neredeyse bizim kadar ünlü olduğunu biliyorsun. Yani, sadece söylüyorum.

O harika bir generaldi.

[Kayıt dışı]

Bu, grubun Josh Hardy'yi kabul ettiği zaman değil mi?

Evet.

Ve ünlü Larry Bird konuşması?

[Uzun süre güler] Evet.

Josh klavyeciydi.

O bize geldi.

Deneme yaptık.

İyiydi.

Gerçekten iyiydi.

Tommy onu ilk gördüğü anda nefret etti ve Preacher onu ezmek üzere olduğu bir böcek gibi izledi, bu yüzden ikisinin de onu neden kabul ettiğini bilmiyorum, ama kabul ettiler.

Geriye dönüp baktığımda, bunun nedeni Preach'in müziğinin olağanüstü olmasıydı, anlıyor musun? Bu yüzden daha sonra DuShawn'ı, onun trompetini, piyanosunu ve yeteneğini gruba kattık. Preacher, yazdığı şarkılara yakışır bir şekilde çalabilmemiz için daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Preacher'ın müziği söz konusu olduğunda, biz asla dört kişilik bir grup olmadık. Aslında olmadık.

Klavye, piyano, kornolar, vokalistlere ihtiyacımız vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Josh'un çok uzun süre kalacağını düşünmediklerini sanıyorum, ama o zamanlar elimizde olan tek seçenek oydu ve onlar grubun daha fazlasını olmasını istiyorlardı. Müzik için daha fazlasını istiyorlardı. Seyirciler için daha fazlasını istiyorlardı.

Ve zamanı geldiğinde, onu kaybedecekler ve işe yarayan birini bulacaklardı.

Ama Josh o zamanlar işe yarıyordu.

Dave'in çılgın kıvrık saçları vardı ve çalarken terlediğinden tişörtünü yırttı. Kısa boylu, tıknaz ve kılıydı.

Preacher uzun, katmanlı bir saç stiline ve sakala sahipti. John Bonham, Bob Seger, bilirsiniz, yetmişli yıllara sadık kalıyorlardı çünkü onlar havalıydı ve o, havalı olmadığı için seksenli yılların boktan halinden nefret ediyordu.

Çaldığımızda, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek giyerdi.

Ya da kısa kollu, omuzlarına kadar kıvrılmış bir Henley giyerdi. Ya da göğsünü bir duvar gibi gösteren dar tişörtler.

Timmy ise temiz kesimli bir sörfçü gibi görünüyordu. Bir ay geçti, Tim nerede olursak olalım berbere gitmeyi hiç kaçırmadı, böylece temiz bir görünüm elde edebildi. Her zaman başkalarının gruplarının konser tişörtlerini giyerdi. Kiss. Van Halen. Timmy'nin bizim grubumuzda çalarken başka grupların reklamını yapması Tom'u deli ediyordu.

[Güler]

Preacher benim ruh ikizimdi. [Yine gülüyor]

Ben de onun gibi kalın, yetmişler tarzı bıyık ve uzun saçlarım vardı ve onun bazen giydiği gibi havalı tişörtler bulmak için vintage mağazaları dolaşıyordum, ama ben onları değiştirip üstlerine yelek giyiyor ve bolca kolye takıyordum.

[Tekrar güler]

Ayrıca onun Rocky antrenmanlarını yapmaya başladım, sınav, barfiks, göğsüme ağır bir şey koyarak mekik çekiyordum.

Sigara içip sonra 8 kilometre koşuyordum.

[Daha fazla kahkaha]

Bir rock grubunda bas gitar al, kızları tavla.

Bir rock grubunda bas gitar çalmak ve iyi bir vücuda sahip olmak. Daha fazla kız tavlama.

Ne diyebilirim ki?

On dokuz yaşımdaydım

dostum. [Daha fazla

kahkaha]

Josh saçlarını yukarıda kabarık, aşağıda uzun, mullet değil ama yanları kesik bir şekilde toplardı. almadığı zamanlarda bile alına rulo bandana takardı, ki bu o zamanlar bile aptalcaydı. Her zaman kolları kesilmiş ve önü düğmeleri açılmış bir gömlek giyerdi.

İlk başta, bunun sadece birlikte çok şey yaşadığımızdan kaynaklandığını düşündüm, yollarda, ve ondan önce, Nicky, Ricky, Penny ve babamın ölümüyle.

Josh'un uyum sağlayamamasının sebebinin bu olduğunu düşündüm.

Sonunda, Josh'un uyum sağlayamamasının sebebinin pislik olması olduğu ortaya çıktı.

Josh aramıza katıldı, bir kasabaya vardık ve Tom bize prova yeri buldu.

Isıtması olmayabilir, ama elektriği vardı. Ve o bu

konuda çok katıydı, kardeşim. Preacher bile bu konuda

şikayet ederdi.

Tom sayesinde daha fazla konser alıyorduk, bu kesin. Her zaman cuma ve cumartesi geceleri. Barlar hafta içi insanları çekmek için canlı müzik geceleri düzenlerdi, biz de bunlardan çok aldık.

Bunu yapmazsan, orada durup her gece üç dört saat set çalmanın kolay olduğunu düşünürsün.

Ama bu bir iş. Fiziksel bir iş.

Konserden sonra gevşeyip seviştikten sonra, kahvaltı yapmak ve kığımızı bir depoya ya da birinin bodrumuna falan sürükleyip dört, beş saat prova yapmak istemiyorduk.

[Kayıt dışı]

Bu Larry Bird'ün konuşması.

Evet.

Çünkü Indy'ye birkaç konser vermek üzereydik ve babam öldüğünden beri oraya gitmemiştim ve çok gergindim. Preach gözünü üzerime dikmişti ve açıkçası, cenaze dışında bir yıldan fazla bir süredir hiç ara vermeden çalışıyorduk.

Çok yol yaptık. Kurulumlar. Sökümler. İçki. Kadınlar. Uyuşturucu. Kavgalar.

Sanırım Tommy bizim sızlanmamızdan bıkmıştı ve şöyle dedi: "Biliyor musun, Larry Bird çocukken her gece saatlerce basketbol oynardı."

Larry Bird'ün kim olduğunu hepimiz biliyorduk, ama Tommy'nin neden ondan bahsettiğini hiç anlamadık.

"Her gece, saatlerce dışarıda kalıp basket potasına top atıyor," diyor. "Her gece. Bu adam uzun boylu. Yeteneği var. Lise takımına girip, neredeyse iki metrelik boyuyla yıldız olabilir. Aynı sebepten dolayı üniversite takımına da girebilir. Ama bu uzun boylu beyaz adam, antrenman yapmazsa bundan öteye geçemez."

Sonra içeri

girdik.

[Kıkırdar]

"Adam fakirlikten ölüyor," diyor Tommy. "Fakir olmak ve hayatının geri kalanını Indiana'nın güneyindeki küçük bir kasabada geçirmek istemiyor. Annesinin de hayatının geri kalanını fakirlik içinde geçirmemesini istiyor. Peki bu konuda ne yapabilir?" diye soruyor Tommy. "İki şeyi var. Adam neredeyse iki metre boyunda ve topu iyi kullanıyor. Bu konuda yapabileceği şey bu."

[Gülümser]

Sonra şöyle diyor: "Yeteneğin olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacın yok. Zengin ve ünlü insanların yarısı, güzel oldukları için ünlü. Muhtemelen yarısı aptalın teki. Çoğu, muhteşem bir gülümsemeleri olmasaydı McDonald's'ta çalışıyor olacaktı. Bu berbat bir şey, ama dünyanın işleyişi böyle."

Ve biliyorsunuz, bu konuda haklıydı.

"Tutkulu olabilirsin," diyor. "Ve buna ihtiyacın var, çünkü bu iş çok zor ve eğer bunun için tutkun yoksa, başarısız olursun."

Tom bu konuda da haklıydı. Ama Tommy

birçok konuda haklıydı.

"Ama saygı görmek istiyorsan," diyor, "yaptığın işte iyi olmalısın, ve yaptığın işte iyi olmak için pratik yapmalısın, çok çalışmalısın ve *çok* yapmalısın. Yetenek, para ve saygı sahibi olan hiç kimse, işini savsaklayıp yüzde otuzunu vererek bunları elde etmez. Bunları, ellerinden gelenin en iyisini yaparak kazanırlar."

[Uzun bir duraklama]

"Şimdi," dedi Tommy, "kararınızı vermelisiniz. Hepiniz güzel olduğunuz ve bir rock grubunda çalabildiğiniz için biraz mı kazanacaksınız? Yoksa hepsini hak ederek mi kazanacaksınız?"

[Koltuğunda kambur
oturur] Evet.

Bu Larry Bird'ün konuşmasıydı.

Bugüne kadar, Larry Bird'ün çocukken gerçekten böyle antrenman yapıp yapmadığını bilmiyorum.

Ama önemli değil.

Ondan sonra kimse şikayet etmedi.

Ve pek çok konser verdik. Ama antrenman yaptık.

Her zaman.

LYLA

Jesse:

'ın başında onu alay ederlerdi, biliyor musun? [Uzun bir duraklama]

[Kayıt dışı]

Hayır, bilmiyorum.

Adı Lyla'ydı. Dave ve hatta Tim bile onunla dalga geçerdi. Lyla. Layla.

Anladın mı?

[Bir başka uzun duraklama]

Ama onu taklit etmemeleri gerektiğini öğrendiler.

Anlamadım. En başta anlamadım.

O... [Uzun bir duraklama] *Onun tarzı* değildi.

Açıkçası, o da onun tipi değildi.

Hiçbir şey onun tarzı gibi görünmüyordu.

Çaldığımız barda onunla ve arkadaşlarıyla tanıştık, ama o pek ilgilenmedi.

Yani, arkadaşları ve o, birbirlerine hiç uymuyorlardı. Cidden.

Bar, müzik, grup... Hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Arkadaşlarıyla çok yakın olduğu belliydi, ama biz ve çevremizdeki herkesle? Hayır.

Onlar gibi giyinmiyordu bile. Rockçı hayranı bir kız gibi giyinmiyordu.

Seksenler tarzında giyinmiyordu, Madonna tarzı saçları, lastik bilezikleri ve bolca danteli yoktu. Ya da neon. Ya da her ne haltsa.

Hayır, bu doğru değil. Öyle giyiniyordu.

Flashdance.

Omzundan düşen gömlek. Kot pantolon. Beyaz Nike klasik ayakkabılar. Cortez. Hatırladığım kadarıyla, mavi swoop vardı.

Nike.

Lyla'yı ilk gördüğümüzde Nike giyiyordu.

[Gülümser]

Bize içki, kokain, mantar, belki biraz asit ve bir havuz olduğunu söylediler.

Ve onlar parti kızlarıydı. Lyla değildi, ama onlar öyleydi. Bu da ciddi bir şeydi.

Çok ciddiye.

Parti kızları bunu ve havuzu sever mi? [Gülümser]

Hepimiz vardık.

Tommy bile.

Josh başka bir yere gitti. Parti yapmak istediği başka bir kız buldu ve onunla gitti.

Josh böyle şeyleri sık sık yapardı.

O farklı bir şey söyleyebilir, ama biz onu aramızda istiyorduk ve bunu açıkça belirttik.

O ise ayrıldı ve kendi işine baktı.

O adam ne derse desin, bu onun suçu.

Biz Lyla'nın arkadaşlarıyla gittik. O zamanlar yirmi yaşındaydım. Artık konser bulmakta zorlanmayan bir rock grubunda çalışıyordum. Geri döndüğümüzde beni bekleyen kızların olduğu şehirler vardı.

Ama ben kendi bölgemdeydim.

Indy.

Babam öldükten sonra ilk kez geri

dönmüştüm. Bu yüzden biraz

tedirgindim, anlarsın ya?

Preacher'ın bana karşı bir şeyleri olduğunu anlayabiliyordum.
Tim mantarları yedi, Dave asidi aldı. [Kafasını sallar]
Sikişmek gibi bir niyetleri yoktu.
Ya da en azından kendi siklerinden başka bir şey.
Lyla, havuzdan uzaklaştırdığı bir şezlonga oturdu, eve yakın bir yerde, ve ara sıra kalkıp yürüyüşe çıkıp pislikleri temizliyordu.
Bokları temizle!
[Hoots, başını sallar, ciddileşir]
[Yumuşak bir sesle konuşur] Tanrım,
Lyla.

Çoğu zaman ise, havuzdan uzakta, evin yanındaki şezlongda uzanır, bizi... dik dik *bakardı*.

Preach eşit fırsatlar sunan, iyiliksever, neredeyse bir rock tanrısıydı.
Onu, kot pantolonunu dizlerine kadar sıvamış, havuzun kenarında otururken, ayakları ve baldırları suda, arkadaşları neredeyse çıplak halde suda, ıslak ve bacaklarına asılmış, her sözünü dinlerken hatırlıyorum, ve o ona bakardı.
Sevgisini yayma havasında olduğunda, herkes davetliydi.
Hepimiz ciddi ilişkiler yaşıyorduk, ama Dave dışında kimsenin üçlü ilişki yaşadığını sanmıyorum.
Ama bu Preach için olağandışı bir şey değildi. Ya da daha fazlası, anlarsın ya?
O gece, ben bir kızla birlikteydim, o iki kızla, üçü Tim ve Dave'le birlikteydi, kafaları güzeldi ve Tommy, daha sonra öğrendiğimize göre kızlardan birinin babasının su yatağında başka bir kızla sevişiyordu.
Geriye dönüp baktığımda, Preacher'ın diğer ikisinden daha çok ona ilgi duyduğunu anladım.

.

Nedenini de
anladım. Bir
nevi.

Yine, o zamanlar seksenlerdi. Jane Fonda'nın egzersiz videolarından ve Jamie Lee Curtis'in *Perfect* filmindeki rolünden bahsediyoruz ve tek parça mayolar geri dönmüştü çünkü bacaklar kalçalara kadar kesilmişti, kızlar tıraş olmak zorundaydı.
Ve Lyla öyle
değildi... [Duraklama]

Öyle değildi.

Yani, o on yıl boyunca anoreksiyanın yaygınlaşmasının ve ortadan kalkmamasının bir nedeni vardı. Doğru değildi, iyi değildi, ama durum böyleydi.

Ama Lyla öyle değildi.

Göğüsler ve kalçalar.

Çok

fazla.

Her ikisi

de.

Ve o gece gördüğüm kadarıyla, kötü bir tavır.

Ama lanet olsun, gece ilerledikçe Preacher gözlerini ondan ayıramıyordu.

Kız, kül tablasını, bira şişelerini ya da her ne haltsa onları temizlemek için bir tur atıyordu ve Tanrı şahidimdir ki, Preacher tek bir adım bile kaçırmadı.

İlk adımı değil.

Kadında, şimdi politik olarak doğru olan, ama aynı zamanda, açıkça doğru olan, *kıvrımlar* vardı.

Freddie Mercury onlara şişko kızlar diyordu. Ama

dostum, o çok güzeldi.

Saçları boldu.

Cildi

mükemmeldi.

Bilirsin, kendine özgü bir havası

vardı. Bu tavrının bir parçasıydı.

Gizemli tavırları.

Bir erkeğe "dokunma, yanarsın" dersen, o ateşle takıntılı hale gelir. İşler böyledir.

Dokunma diye bağırdı. Ve

Preacher, dostum... Preacher

takıntılı olabilirdi. Hem de çok.

Ama mesele gözleriydi.

İnanmak zorundayım ve bu bir şekilde doğru çıkacaktır, Preach olmasaydı, başka biri olurdu. Başka bir rock yıldızı. Bir fotoğrafçı. Bir ressam. *Birisi* Lyla'nın gözlerinin ilham perisi olurdu.

Ama bildiğiniz gibi, o kişi Preacher'dı.

Sonunda, kız arkadaşım çantasında kokain sakladığını söyledi.

İçeri girdik, kokain çektik, o bana oral seks yaptı, ben de ona oral seks yaptım, sakinleşmek için esrar içtik ve sonra seviştik.

İşimiz bittiğinde, herkes ya bayılmış ya da sevişiyordu. Saat geç olmuştu, neredeyse sabah olmuştu, eve gitmesi gerektiğini söyledi, beni motelimize geri götürdü.

O zamanlar motellerde kalıyorduk. Berbat motellerdi ama yataklarda uyuyorduk.

Evet, savaş savaş, Tommy savaşı kazanıyordu.

Ancak sadece iki oda tutabilirdik ve Dave, Tim veya Josh, biri diğerinin yatağında sızmadığı sürece sırayla yerde yatmak zorundaydı.

Bunun nedeni, çoğu zaman Preach ile aynı odayı paylaşmam ve Tom'un her zaman karavanda uyumasıydı.

Sadece öyleydi. Benim

grubum (o zamanlar).

Preacher'ın yeteneği.

Ancak çoğu zaman, Preacher'ın misafirleri olduğu için diğer odada ya da karavanda Tom'la takılırdım.

Onun parti evinde kızlarla boğuşmakta olduğunu düşünüyordum.

Uyumak ve duş almak için sabırsızlanıyordum, ya da tam tersi.

Bu yüzden, odamızın kapısını açtığımda, gördüğüm manzaraya hazırlıklı değildim.

Hiç hazır değildim.

Dünyamı sarsmadı.

Değiştirdi.

Gördüklerimden sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ben de eskisi gibi olmayacaktım.

Ve Preacher da bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Lyla onun yanındaydı.

İkisi de yatağında, bacakları birbirine dolanmış halde yatıyordu ve kız da uzundu, manken boyundaydı. Yani ikisi arasında dolanacak çok fazla bacak vardı.

Lyla'nın başı onun göğsündeydi, kolu onu o kadar sıkı sarıyordu ki, o üzerinde yatıyordu, kolu sırtında kaybolmuştu.

İkisi de ayakkabısızdı, ama ikisi de tamamen giyinikti.

Preacher iki kolunu da ona dolamıştı.

Kız uyuyordu.

O uyanıktı.

Işık yoktu, sadece açtığım kapıdan şafak vakti içeri giriyordu.

Ben kapıda dururken bana baktı, tek kelime etmedi, sadece başını salladı.

Bunu yapmasına gerek yoktu. Zaten geri çekiliyordum.

Kapıyı kapattım, motelin restoranına gittim, kahve sipariş ettim ve diğerlerinin gelmesini bekledim.

O zamana kadar, her konserden sonra, ne yaparsak yapalım, bunu yapardık.

Motelimizde kahvaltı salonu varsa, motelin yakınındaki bir lokantada birlikte kahvaltı yapardık.

Sadece altı kişi.

Tommy'nin emriydi. Kaldığımız motele giriş yaptıktan yaklaşık on saniye sonra buluşacağımız lokantayı belirlerdi.

saniye içinde bulurdu.

Josh bile kahvaltıyı kaçırmazdı. Grup bağları.

Kızlar gelip gitti. Grup kaldı.

Bunu onlarca yıl yaptık.

Bazen, ne yazık ki gelip giden bir kız bize katılırdı. bize katılırdı.

Ve sadece ilk kez katıldığında, kimse bununla bir sorun yaşardı.

O lokantada oturdum, ama itiraf etmeliyim ki,

sarsılmıştım. Lyla değildi.

Preacher da değildi.

Belki de kısmen, anne babamın öyle olduğunu hiç görmemiştim.

Hiç bu kadar saf bir şey görmemiştim. Bu doğru.

Kesinlikle Preacher'ın bir kadını Lyla'yı tutar gibi tuttuğunu görmemdi.

Bana bakmadan önce yüzündeki ifadeyi gördüm. Tanrım.

[Yutkunmak için
duraklama] Yüzündeki
o ifade.

O bakışa sahip olmasına sevindim, biraz rahatladım ve az da olsa değil, çok fazla
sevinç duydum.

Ve bunu kendim için de istedim.

Sadece *bunu*.

Preacher'ın Lyla'ya karşı hissettiğini gördüm.

Kollarımda uyuyan bir kadın, bana güvenerek, bana bağlanarak.

Beni sıkıca tutuyordu.

Bu benim arayışımın başlangıcı oldu.

Yıllarca sadece bunu aradım. Lanet olası

yıllar boyunca.

Birkaç kez bulduğumu sandım. Ama

bulamadım.

Ta ki Natalie'yi bulana kadar.

THE ROADMASTERS

Jesse:

'ın o sabahı, Tim, Tommy ve Dave ilk olarak lokantaya geldiler.
Preacher, Lyla ile birlikte geldi.
Bunun pek popüler bir karar olmadığını söyleyebiliriz.
Tommy en çok kızan kişiydi.
Ama Tim de öyleydi.
Bu bir şoktu, Dave'i hiçbir şey kızdırmazdı.
Ama o da kızgındı.
Tahmin edebileceğiniz gibi, ben kızgın değildim.

Biliyor musun? Önceki gece tavırları kötü olsa bile, Lyla'ya kızgın kalamazdın.

Kızgın
kalamazdınız. Bu
imkansızdı.
Preach bunu gördü, sanırım bu yüzden gözlerini ondan ayıramadı.
Ben görmedim.
O sabaha kadar
görmedim. O kırılgandı.
Çin.
[Kayıt
dışı]
Takma adı bu yüzden mi verildi?
Evet.
Derin gözleri yüzünden değil mi?
Hayır.
[Kararl
ı]
Hayır, öyle değildi.

Josh, her şey bittikten sonra ortaya çıktı. Çünkü Lyla da aptal değildi.

Preach arkalarına yaslanmış, kolunu Lyla'nın omzuna atmış, kolunu arkasındaki koltuğun sırtına koymuş ve adamlara bakıyordu, ama Lyla bunu hissetti.

Bu yüzden, "Bir ankesörlü telefon bulup arkadaşımı arayıp beni almaya gelmesini isteyeceğim" gibi bir şey söyledi.

Sonra o kesin olarak "Hayır, yapmayacaksın" dedi.

Ve sonra, birbirlerini bir *gündür* tanıyorlar, ama sanki otuz yıldır evliymiş gibi tartışmaya başladılar.

Sessizce.

Lyla cadaloz değildi. Sesini yükseltmedi. Neredeyse her zaman çok sakindi.

Bu bir

yetenektir.

Ve bir lanetti.

Ve ben de, onun ona karşılık verdiği şekilde, ona daha da aşık olduğumu ve diğer erkekleri de içine çektiğini biliyorum.

Sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, Papaz, mesele sadece *senin* ya da *benim* ne istediğim değil. Arkadaşların sadece erkeklerin olmasını istiyor."

Şey... İşte o

kadar.

[Hoots, başını sallar, gülümser] Evet,

işte o kadar.

Preacher'a her şeyin onunla ilgili olmadığını mı söyledi? [Yine ıslık çalıyor]

Dave, "Sanırım seni seviyorum ve sana kahve ısmarlayacağım"

diyor. Lyla, "Ben kahve içmem" diyor.

Sanırım Dave'in gözleri yuvalarından fırladı ve bu, Lyla'yı muhtemelen onun için iyi olmayan bir şeyle tanıştırmayı kendine görev edindiği ilk, ama son kez değildi.

[Ciddi bir ifadeyle]

Hepimiz onun büyüüne

kapılmıştık. O saçları.

O gözler.

Sessiz tavırları.

Preach, o büyük koltukta rahatça arkalarına yaslanıp, kolunu onun omzuna dolamıştı. Evet.

Büyüldü.

Bizimle kahve içti ve böylece her şey başladı.

Lyla, sonunda, bildiğiniz gibi, grupla çok vakit geçirmeye başladı.

Preacher'ın yanında otururdu ya da Preacher'ın ihtiyaç duyduğunda ona destek olmasına izin verdiği kişinin yanında.

Ama çoğunlukla Preacher'ın yanında otururdu çünkü Preacher, kendisine destek olacak birine ihtiyacı olduğunu asla belli etmezdi.

Çok sonra, onun uzun zamandır Lyla'yı aradığını öğrendim, bu gezegende onun yanında durup ona destek olacak güce sahip tek kadın.

O, gruba karışmazdı. Asla bir şey söylemezdi.

Hiçbir zaman bir fikri yoktu.

Grup, gruptu.

O Lyla'ydı.

Bazen Lyla ve Preacher olarak.

Bazen Preacher McCade ve Roadmasters'ın ilham perisi Lyla olarak ortaya çıkardı.

Bazen Lyla, her birimiz için Lyla olduğu gibi ortaya çıkardı.

Ama çoğunlukla Lyla'ydı ve Lyla, Roadmasters için lanet olası bir tef bile çalmıyordu.

Preach onu dahil etmeye çalışabilirdi.

Tommy de öyle yapmıştı.

Ve itiraf ediyorum, bazen ben de denedim. O ise hiç taviz vermedi.

Grup, gruptu. Ve Lyla, Lyla'ydı.

Ve o sabah, Dave'in onun için sipariş ettiği kahveyi içerek, her şey başladı.

Preacher'ın yanına oturdu, sessiz, son derece güzel, lokantadaki tüm erkeklerin onu süzdüğünü hiç fark etmeden, o erkekler hiçbir şey yapamıyorlardı çünkü o Preacher'ın yanına sıkışmıştı ve Preacher acımasızca yakışıklıydı.

Bir süre sonra, ona döndü ve kulağına fısıldadı, sonra ikisi kabinden çıktılar ve hepimiz onların bir ankesörlü telefona gittiklerini izledik.

Preacher, sanki onun yanında olmadan numarayı çeviremeyecekmiş gibi yanında dururken, o telefon etti ve tam o sırada Josh ortaya çıktı.

Onun bizimle kahvaltı yapıp yapmadığını hatırlamıyorum, ama kahveyi hatırlıyorum.

Ayrıca, hepimiz onun bizimle olmasına alıştıktan sonra, Josh'un onun bizimle olmasına kızdığını dile getiren tek kişi olduğunu da hatırlıyorum.

Onlar kabine geri döndüklerinde, Josh ağzını açtı.

Preach kendini hazırlıyordu, kavga etmeye hazırды, ama Lyla önce davrandı ve "Az önce arkadaşımı beni almaya gelmesi için aradım" dedi.

"İyi," dedi Josh. "Belki dışarıda onu bekleyebilirsin." Josh böyleydi. Bu konuyu bırakmayacaktı.

Lyla denemişti.

"Belki de Lafayette'e giderken seni burada bırakabiliriz," diye karşılık verir Preach.

"Dalga mı geçiyorsun?" der Josh. "Sadece çeneni kapat, olur mu?" der Tim, Josh'a.

"Hayır kaltaklar, kural bu," diyor Josh hepimize.

Preach yine sorun çıkarmaya başlar, çünkü genel olarak kadınlara orospu denilmesinden hoşlanmazdı ve Josh bunu biliyordu.

Lyla'ya böyle mi hitap ediyorsun? Kahretsin.

Tommy de olaya dahil olur.

"Kendi iyiliğini düşünüyorsan, çeneni kapat Josh," diyor. diyor

"Anlıyorum," diyor Josh.

"Hiçbir şeyden haberin yok," diyor Tom. "Ama bir an önce öğren,

Lyla bu durumdan hiç hoşlanmıyor. Hiç.

Kendisiyle ilgili değil, sadece söylüyorum. Hiç de değil.

Çatışma kesinlikle onun tarzı değildi.

Kahvesinden birkaç yudum daha içip herkese veda ettikten sonra Preach ile birlikte dışarı çıkar.

Preach onunla birlikte dışarıda durur ve büyük yumruğuyla Lyla'nın saçlarını arkadan tutar, bu bir sır değildir.

Herkes biliyor.

Josh ve Tom hariç, hepimiz bir ara ona aşık olmuştuk. Benimki de o zaman başladı.

O, arabasını beklerken, ben de onunla birlikte lokantanın dışında duran adam olmak istedim, kolumu omzuna dayayıp parmaklarımı saçlarına dolamak istedim.

Ama, bilirsin, Preacher kadınlara karşı nazikti. Annem ve kız kardeşlerimle bunu gördüm. Onunla ve tüm kızlarıyla bunu gördüm.

Onun gücünü kötü amaçlarla kullandığını gördüğüm tek zaman, onu isteyen bir kıza bana oral seks yapmasını söylediği zamandı.

Ama Preach böyleydi.

Kardeşi yardıma muhtaçtı, değer verdiği biri yardıma muhtaçtı, o da elinden geleni yaptı ve ahlaki sonuçlarıyla sonra ilgilendi.

Örnek olarak, Nick ile olan durumu.

Ama şunu söyleyeyim, onu bir kızla hiç öyle görmedim.

Genelde çok daha fazla PDA vardı.

Özetle, o, diğer grup üyelerine göre ona Çin'di, hepsi bu.

Arabası geldi ve Tanrım.

Yani, *Tanrım*.

İkisini vedalaşırken izlemek.

Tanrım.

Bilmiyorduk. O

bilmiyordu. *O da*

bilmiyordu.

Ama sanki hepimiz biliyorduk, anlarsın ya?

Tanrım.

O onu öpmedi.

Ama o, kız arkadaşının arabasına binip uzaklaştıktan sonra uzun süre o lokantanın önünde durdu.

Ve evet, "The Back of You" buradan çıktı. Evet.

"Give Then Take" ve "The Back of You" ilk demomuz için kaydettiğimiz şarkılardı.

Hitler'i bile ağlatacak kadar sert bir rock şarkısı ve bir rock baladı. İlk iki hitimizdi.

Büyük

hitler.

Ve...

Evet.

Sonunda geri gelir, kahvaltısı soğumuştur, ama onu itmesinin sebebi bu değildir.

Dave saldırır, çünkü Dave böyledir.

"Onu öpmedin bile dostum. Ne oluyor?" "O on yedi yaşında."

Bu hepimizin dikkatini çekti.

Özellikle Tommy'nin. "Ne

dedin?" diye sorar Tommy.

"Senin değil," dedi Preach. "O, Jesse'nin yattığı kızın ablasıydı."

Diğerlerimize baktı. "Ama evet,

hepsi sizinkiler."

"Dün gece birlikte olduğum kadının on yedi yaşında olması imkansız," dedim.

Çünkü...

Siktir.

Yani, bilmen gerek, ben prezervatiflere çok önem veririm. Penny'ye ne oldu?

Evet, lanet olsun.

Ama ben onların yasal olmalarına da çok önem

verirdim. Ve Tommy kesinlikle öyleydi.

O grubun uğruna kendini paralaması ve bizim gibi aptalların başına böyle bir şeyin gelmesi mümkün değildi.

Aptalca ve *yasadışı*.

"Yanlış," diyor Preacher bana.

[Kafasını sallar]

İlk ve son, kardeşim.

O kız ilkti ve lanet olası sonuncu oldu.

Ondan s o n r a , gerekirse lanet olası kimlik kontrolü yapardım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

"On sekiz yaşına geldiğinde onu öpeceğim," diyor Preach ve Tommy'ye bakıyor. "O zaman Indy'ye geri döneceğiz. Dört ay sonra.

Lyla on sekiz yaşında olacak."

Bunu yapmak tuhaf.

[Arkalarına yaslanıp
iç çekerler]

Bunu yapınca her şey netleşiyor.

Biliyorsun, ben biliyordum.

Sonra anladım.

Ama şimdi böyle konuşmak? Her
şey netleşti.

Indy'den ayrıldıktan sonra, Preach kapakları açtı.

Ve sana şunu söyleyeyim.

Cidden çok ciddiym. Yüzüme bakıyor musun?

[Yüzünü işaret eder]

[Kayıt dışı]

Evet, bakıyorum.

Yani, *çok* sinirlendiğimi söylediğimde *gerçekten* ciddi olduğumu anlıyorsun

Anlamadım.

Anlıyor musun?

Lyla, kahvaltıda bizimle birlikte masada otururken... *Lyla.*

Ve Tanrım, Lafayette'den her şeyin bitt i ğ i ana kadar, her şeyi mahvetti.

hareket eden her şeyi beceriyordu. İçki. Esrar. Kokain.

Çoğunlukla

içki.

Ve kokain.

O zamanlar, vaiz bile kendini kaybetmişken, bunu kontrol altında tutuyordu.

Sanki biliyor gibiydi. O orada değildi, o da kendini bıraktı, işler çirkinleşti.

O adam demir gibi bir kontrolü vardı, bazen gevşeyebilirdi, seks yapabilirdi, mutlu olabilirdi, ama asla kendini bırakmazdı.

Şimdi, o zamanlar itibarımızı inşa etmeye başladığımızı biliyorum.

İyi adamlar, seti uçurmayı, iyi vakit geçirmeyi ve kadınları gülümsetmeyi bilen beyefendi rockçılar.

Ama hala bununla bir sorunum var. Eğer o burada olsaydı, şu anda bile, Tom'un bunu desteklemesiyle ilgili olarak ona sataşmakta hiçbir sorunum olmazdı.

Kışkırttığı

için.

Bunu

mümkün

kıldı.

Ve tamam.
[Ellerini kaldırır ve tekrar tekrar bastırır] Bu
rock 'n' roll.
Hepimizin istediği hayat bu.
Özgürlük.
Kendin ol, istediğini yap ve kendini mutlu et. Anlıyorum.
Ama bu Lyla'dan sonraydı.

Vaiz o süre boyunca onu aramadı.

Bu konuda ona çok kızdım.

Ve bu konuda da sorun yoktu, çünkü iyi bir mazereti vardı.

Ama bunu söylerken neden acı çekiyormuş gibi görüldüğünü anlamam biraz zaman aldı.

"O on yedi yaşında, kardeşim. Lise son sınıfta, arkadaşları var, notlarını alıyor, partilere gidiyor, mezuniyet var, üniversiteye gitmeye kararlı. İki eyalet ötedeki bir rock grubundaki yirmi üç yaşındaki bir sapığın onu arayıp hayatını mahvetmesine ihtiyacı yok. Kendi zamanını yaşamalı. Kendi anlarını yaşamalı. Benimle burada olmamalı, benimle burada olmadığı zamanlarda, iki eyalet uzakta olduğu için *ne* kendi anlarını *ne de* benim anlarımı yaşamamalı."

Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Kafasını sallama şeklini.

Hayatımda ilk kez Preacher McCade'in kaybolmuş gibi görüldüğünü gördüm.

"Ona zaman tanıyorum," diye bitirdi.

[Kayıt dışı]

O bunu çözmeye çalışıyordu.

[Kafasını sallar]

Çözmeye çalışıyordu.

Onu aldığıında tüm pisliklerin gitmesi için her şeyi temizlemeye çalışıyordu. [Sürekli başını sallıyor]

Şimdi anladım.

Çözmeye çalışıyordu.

Ne kadar saçma olursa olsun, tüm bunları Lyla için yapıyordu.

Lyla'dan birkaç ay sonra demoyu kestik.

Tom'un plazma mı sattı, yoksa böbreğini mi sattı bilmiyorum, ikisi de ona yakışırdı, ama aynı zamanda single'lar ve kasetler de çıkardı.

Karavanın arkasında sattı. Fazladan para kazanmak için.
Hem de çok fazla.
Ve sonra, bilirsiniz, insanların bizimle birlikte şarkı söylemediği bir konserimiz olmadı.
O zamanlar cover şarkılar yapmıyorduk.

Bu, cep telefonlarının ortaya çıkmasından önceydi.

Tommy, Nashville'de reddedemeyeceğimiz bir kulüpte bize konser ayarladı.
Bu kulüp çok önemliydi. Scoutlar sık sık oraya geliyordu. Gerçek bir fırsat.

Ve bunu yaptığında, orada birkaç tane daha rezervasyon yaptırdı.

Henüz Tennessee'ye gitmemiştik.

Illinois, Wisconsin, Michigan, Indiana, Ohio, Pennsylvania, bazen Kentucky.
Bazen Missouri. Orası bizim bölgemizdi.

Tom daha geniş bir
alana yayılmamızı
istiyordu. Çok daha
geniş bir alana.

Ve o alanı genişletmek için elinden geleni yaptı.

Preacher bundan hoşlanmadı ama karşı çıkamadı, Lyla on sekiz yaşına
bastığında Tennessee'deydik.

Preach onu aradığında kimse telefonu
açmadı.

Telesekreter de yoktu.

Tekrar aradı, biri cevap verdi, mesaj bıraktı. Lyla geri
aramış olabilir.

Ama geri aradıysa, biz gitmiştik, bu yüzden ona ulaşamadı.

Tom ona çiçek göndermesini söyledi.

Yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum.

Olanlara bakılırsa, yapmadı sanırım. Ama
yapmalıydı.

[Kayıt dışı]

Roadmasters'ın doğduğu yer Tennessee değil mi?

[Kafası

nı

sallar]

Evet.

Josh ne derse desin, bu Tommy'nin fikriydi. Tim'e ya da Dave'e sor.

Ama sana şunu söyleyeyim, bu Preacher'ın fikri değildi.

O sadece bu fikrin arkasında değildi, aynı zamanda onu engellemeye çalıştı.

Doğrusu, adı ön plana çıkmasından rahatsızdı.
Ve ben nedenini
biliyordum. Her iki
nedeni de.

Tommy'nin buna hazır olduğunu anlayabiliyordum. Hazırlandığını anlayabiliyordum.
Tüm argümanlarını hazırlamıştı.

Ve daha önce Zenith isminden nefret ettiğini biliyordum.

Saç bandı ismi gibi olduğunu söylemişti.

Klişe olduğunu söyledi.

Ama, bilirsiniz, bir süredir o isimle turneye çıkıyorduk.

Zenith'in kapağında o isimle plaklar bastırdık. Kasetler.

Demolarımızı bu isimle Los Angeles ve New York'a
gönderdik. Preacher, ismi değiştirmek delilik olduğunu
söyledi.

Tom, o zaman değiştirmesek, bir daha asla değiştiremeyeceğimizi söyledi.

Timmy'yi ikna etmek için Joan Jett ve Blackhearts'ı örnek gösterdi.

Preach ve beni ikna etmek için Bruce Springsteen ve E Street Band, Tom Petty
ve Heartbreakers ile Bob Seger ve Silver Bullet Band'i örnek gösterdi.

Dave, grubun adı ne olursa olsun davul çalabildiği sürece umurunda değildi.

Josh neden Preacher olduğunu sordu.

"Birincisi, adı çok havalı. İkincisi, solist. Üçüncüsü, tüm şarkıları o yazıyor,"
diyor Tommy.

"Ben de şarkı yazıyorum," dedi Josh.

"O tüm *iyi* şarkıları yazıyor," diye mırıldanır Dave.

"Siktir git Dave," der Josh.

Şimdi, cidden, yine, her şey bu doğrusal gibi yapıldığında netleşiyor, değil mi?

Neden o adamı daha önce kovmadık bilmiyorum. Tanrım.

"Bu Jesse'nin grubu," diyor Tim. "Jesse Simms ve Roadmasters da kulağa hoş
geliyor."

"Evet, öyle," diyor Preach.

"Preacher McCade ve Roadmasters'tan daha havalı mı?" diye soruyor Tom.
Gerçekten, buna itiraz edebilir misin?

Yani, zaman gösterdi, ama cidden, o zaman bile Zeniths veya Jesse Simms'ten daha havalı geliyordu.

Preach bile bu konuda çaresiz çünkü ailesi berbat ama ona harika, rock 'n roll bir isim vermişler.

Bu noktada, bunun işe yarayacağını bilen Josh, "Neden Roadmasters?" diye sorar.

Yani, kızlarımın dediği gibi...

Tabii ki.

Lanet olası *hayranlarımız* vardı.

Adımız yedi, sekiz eyaletteki bar ve kulüpleri doldurdu.

Bütün bunları radyoda çalınarak değil, *turnelerde* kazandık.

Lanet olsun, bu adam her konuda tartışabilirdi.

Preach o gece hiç kız bulamadı.

Ben odadayken o da odadaydı.

Ve yemin ederim, aklımda Josh'un ne kadar sinir bozucu olduğu dışında başka bir şey yoktu.

Ben de bunun hakkında sızlanıyordum ve Preacher bana kafayı yemiş gibi bakıyordu.

Sanırım şöyle dedim: "Sen Henley'sin, ben Frey'im ve o da lanet olası Felder, dostum."

Bana yaklaştı, boynumun iki yanından tuttu ve eğildi, gözlerimin içine bakmak için, ve sonra olanları asla unutmayacağım.

"Biz Henley ve Frey değiliz. Biz Simms ve McCade'den başka bir şey değiliz. Biz bu grubuz, kardeşim" dedi.

Beni çok sıkı sıkıştırdı, salladı ve tekrar etti. "Biz lanet olası *grubuz*."

[Boğazını temizler]

Tim'i, Dave'i ve DuShawn'ı seviyorum. Ama Preach haklıydı.

Kesinlikle haklıydı.

Kimse buna karşı çıkamaz.

Ve o bizimle birlikte çalmadan önce, ben kamyonetin kasasında dururken o da yanında dururken bunu söyleyeceğim.

Adının ne olduğu önemli değildi, bana söylediği şey buydu. O ve ben vardık.

Biz gruptuk.

Preacher, Washington DC'de verdiğimiz ilk konserde Lyla'yı tekrar aradı.

DC büyük bir şehirdi ve ondan sonra Tom bizi NYC'deki mekanlara ayarladı.

Yani, işler yolunda gidiyordu.

Tom'un bir ünü vardı.

Bizim de bir ünümüz vardı.

Profesyonel, dolu salon, ortalığı sallayın.

Mümkün olduğunda konserlerimizi takip eden kızlar vardı. Bazı erkekler de vardı.

Tom bir telefon görüşmesi yaptı ve onlar bizi, onu duymuşlardı ve bize bir yer buldular.

Heyecan, dostum, *lanet olsun*.

Ona yaklaşıyorduk.

Gittikçe

yaklaşıyoruz. Lanet

olsun, harikaydı.

Preach'in bunu Lyla ile paylaşmak istediğini biliyorum.

Ve şimdi, Tom'un Cleveland'da bir kız arkadaşı vardı, gece evdeyse telefonlara cevap veriyordu, ama telesekreterden mesajları alıp Tommy aradığında ona iletmekten de çekinmiyordu, ki Tommy her gece arıyordu.

Yani, bir nevi sekreterimiz vardı.

[Güler]

Büyük işler

yapıyordum. [Daha

fazla gülüyor]

[Kafasını sallar]

[Gülmeyi keser]

Yani, [boğazını temizler] Preach, mesaj bıraktığında ona vereceği bir numara vardı.

O numarayı ona verdi. Ama o aramadı.

[Kayıt dışı]

Sadece Lyla'nın Lyla olması mı sizi bir kahvaltıda ikna etti?

[Kafası

nı

sallar]

Kısmen

.

Ama unutma, Preach ve ben aynı odayı paylaşıyorduk.
Jack'e boğulup amcıkların arasında gömülmediği geceler olurdu.
Konuşurduk.

Ve sana onun hakkında ne olduğunu anlattı mı?

Evet.

Bana anlattı.

[Uzun bir
duraklama]

Bana söylemeyeceksin, değil mi?

Bunu Lyla söyleyecek.

CHICAGO

Jesse:

Lyla on sekiz, e beş aylıktı, ikisi de mezun olmuştu, ikisi de reşit olmuştu, Indy'ye döndüğümüzde her şey yolundaydı.

Odamıza girer girmez, Preacher hemen telefona gidip onu aradı.

"Evet, benim," dedi. "Şehirdeyim. *Ona söyle.*"

Sonra telefonu kapattı ve Tommy'nin bunu görmediğine sevindim çünkü hasarları ödemek için para harcamayı pek sevmezdi ve Dave'in [parmaklarıyla tırnak işareti yaparak] *sakar* olabileceğini biliyordum.

"Babası mı?" diye sordum.

"Onun lanet olası dedesi," dedi.

Sonra kot pantolonunu çıkarır, Rangers şapkasını ve eski püskü kesik eşofmanını giyer ve iki saat boyunca Preacher ile konuşmamak gerekir, çünkü trafik sıkışıklığına neden olmak üzeredir, caddedeki bir tabelaya asılır, dizlerini göğsüne kaldırır ve sırayla barfiks çeker.

Duymadım.

Bilirsin.

O aramayı.

Ben, benim için *doğru kız* olabileceğini düşündüğüm kızlardan biriyle birlikteydim.

kızlardan biri olduğunu düşündüğüm bir kızla çıkıyordum.

Bu yüzden onunla takılıyordum ve kahvaltı için lokantaya gidene kadar arkadaşların yanına gidemedim.

Preach orada değildi.

O gelmeyince, onu almam için beni seçtiler, bunun bir kısmı Preach ile benim yakın olmamla ilgiliydi ama çoğunlukla anahtarın bende olmasıyla ilgiliydi.

Odamıza gittim.

Perdeler çekilmiş, ışıklar kapalıydı, ama müzik çalıyordu çünkü Preach karanlıkta yatağında akustik gitarıyla, parmaklarından senfoni gibi sesler çıkaran anlamsız melodiler çalıyordu.

"Ne oluyor dostum?" diye sordum.

"Yanılmışım," dedi, hala gitarını çalarak. "Ne hakkında?" diye sordum.

"Lyla hakkında," diyor.

Yani, dostum...

Kahretsin.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Janet Jackson dinliyor." Ne demek istediğini anladım.

Sorun, Janet dinlemesi değildi, ki dinliyordu. Sorun, onun bu konuyu konuşmayacak olmasıydı.

Ve konuşmadı da.

Tommy Mancosa gibi bir buldozerin peşinden gitmek bir şeydi.

Preacher tüm gücüyle saldırdığında, durum bambaşka bir hal aldı. Duydun.

Biliyorsunuz.

Herkes öyle diyor.

Roadmasters için bunun roket gibi bir yükseliş olduğunu söylüyorlar. Şimdi bunun saçmalık olduğunu biliyorsun.

Garajımda geçirdiğim saatler. Yolda kat ettiğim kilometreler. Bize bira şişeleri fırlatılması. Şişmiş dudaklar, morarmış gözler ve ödeme yapmak istemeyen pislik bar müdürleri.

Ama Lyla yaptığını yaptıktan sonra, eğer bu bizim hedefimiz olabilirdi, Preacher zirveye çıkmak için vakit kaybetmeyecekti.

Ve yapmadı da.

Ve bizi de peşinden sürükledi.

Sonunda Los Angeles'tan bir telefon aldık, Preacher ilk seferinde bizi oraya götürmek için para bile ödemediler.

Karavan kamyonet yol boyunca bozulmuştu ve Tom bize karavandan yarım adım daha iyi olan ikinci el bir karavan satın almıştı, ama en azından daha genişti.

O piç kurusu Nebraska'yı zar zor geçti. Ama biz başardık.

Plak şirketinden gelen adam "Bir albüm dolduracak kadar işiniz var mı?" diye sordu. Yani, ülkeyi baştan başa geçtik, pislik herif. Bunu telefonda soramaz mıydın?

[Kafasını sallar]

"Evet," diyor Tommy.

Adam takvimine bakar, sayfaları ileri geri çevirir ve "Önümüzdeki hafta bir saatlik stüdyo zamanımız var. Saat sekiz buçukta gelebilir misiniz? Bize birkaç şarkı daha çalabilir misiniz?" der.

Önümüzdeki hafta mı?

Tom parayı ayarladı, ama Los Angeles'ta oturup para kazanmadan, ülkeyi baştan başa geçtikten sonra, muhtemelen hafta sonuna kadar yetecek kadar paramız kalmadı.

"Konserimize bir keşif ekibi gönder," diyor

Tom. "Ne konseri?" diye soruyor adam.

"Seni ararım," diyor Tom.

Hiçbir bağlantısı, hiçbir şeyi yoktu, ama Orta Batı ve Doğu'da World Wide Web'i şaka gibi gösterecek bir ağa sahip olan Tom, bize Sunset Strip'teki bir kulüpte bir konser ayarladı. Herkes sarhoş ya da kafası güzel olduğu için aya dokunabileceklerini sandıkları gece yarısı saatlerinde bir set çalacaktık.

Ama o bunu plak şirketine bildirir.

Plak şirketi bir keşif ekibi gönderir.

Bunun başından beri planı mıydı yoksa sadece şans eseri mi oldu, bilmiyorum.

İki gün sonra bizi stüdyoya aldılar. Ama sözleşmeyi bir gün önce imzalamıştık.

O zamana kadar Preacher McCade and the Roadmasters olarak biliniyorduk, ama o stüdyoya girene kadar Preach'in grubu olmamıştık.

Prodüksiyon ve mühendislik hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama öğrendi.

Çaldı.

Şarkı

söyledi.

Ve mühendis Hans ve plak şirketinin bize verdiği prodüktör Daniel ile birlikte kontrol panosuna oturdu ve o albümü ortaya çıkardılar.

Ayrıca kışımın onun hemen yanında oturmasını sağladı. Ben de o işlerden hiç anlamıyordum.

Ama ben de öğrendim.

Tom bize kalacak bir yer buldu. Ama çoğunlukla, stüdyoda olmadığımız zamanlarda konserlere gidiyorduk.

Los Angeles müzik sahnesi gibisi yoktu. New York'ta bile.

Gerçekten *olağanüstü*ydü. Ve oradaki kadınlar.

Uyuşturucular.

Müzikle birlikte?

Tanrım, istediğin her şeye, gittiğin her yerde, güneşli bir havada ve 21 derece civarında sahip olabilirdin.

Preach, Dan ve Hans ile o kabinde oturdum çünkü Preacher beni orada istiyordu.

Ama ben Dave ve Tim ile Los Angeles'ta olmak istiyordum. Çünkü ilk kez...

Aşık olmuştum.

[Kaset dışı]

O albüm karanlıktı.

Dediğim gibi, aydınlık ve karanlık arasında kalmış bir albümdü. [Keskin bir kahkaha]

Evet. O albüm, Preach'in Louisiana'da geçirdiği zamanları ve Lyla tarafından nasıl yoldan saptırıldığını anlatıyordu ve karanlıktı. Öfkeliydi. "Give Then Take" ve "Night Lies" ile başlayan ve biten albüm, Preach'in ebeveynleri tarafından ciddi şekilde mahvolmasından, bir gece birlikte olduğu ve dokunmadığı, ama sayısız kadınlardan daha kadınsı olan tatlı, sessiz, on yedi yaşındaki bir kız tarafından mahvolmasına kadar olan yolculuğunu anlatıyordu.

Evet, karanlıktı.

Ve Lyla bunu kaçırmadı.

[Kafasını sallar]

Hayır, Lyla bunu kaçırmadı.

Kimse bunu kaçırmadı.

Bunu bildiğini biliyorum, ama söylemek önemli.

Bu, Guns 'n Roses'ın patlamasından sonraydı.

Ama Seattle sahnesinden büyük bir şey çıkmadan önce.

Bizim sesimiz LA sesi değildi.

Mellencamp'ınki de değildi.

Biz Indiana ve Louisiana'lıyız ve bu albümde öfke ve ıstırap var, değil mi?

Nirvana'dan önce.

Pearl Jam'den önce. Soundgarden'dan önce. Alice in Chains'den önce.

Bu, saçlı grupların ölüm sancılarının en yoğun olduğu dönemdi.

Bu, "Welcome to the Jungle"ın ötesindeydi. Ve "Sweet Child o' Mine"e hiç benzemiyordu.

"Smells Like Teen Spirit" ya da "Alive" da değildi. Tek

başına duruyordu.

O dünyada, tek başına durmak önemliydi.

O yeri bulduysan, bunu destekleyecek yeteneğin varsa, o yer senin yerindi.

senin yerindi.

Sonsuza kadar.

O yeri bulduk.

Tom'un o işi nasıl hallettiğini bilmiyorum, ama bir yetenek avcısı gelip bizi kendi ortamımızda izleyebildi, o sahneye yeni çıkmış olsak da.

Ve yıllardır yollardaydık, deli gibi çalışıyorduk. Ama o şey vardı.

[Koltuğun kolunu parmağıyla hafifçe vurur] Evet.

O tamamen şans eseriydi.

Daniel o albümü plak şirketine çaldı ve ben onların yüzlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım.

[Geniş bir gülümsemeyle]

Hayır, bunu asla unutmayacağım.

Büyük adam, üç parçalı takım elbise, büyük masasının arkasında sandalyesine yaslanmış, siyah kağıda sarılmış sigara içiyordu, daha önce böyle bir şey görmemiştim.

"Night Lies" bittiğinde, elini uzattı, parmağında kocaman bir elmaslı pembe yüzük vardı.

Telefonundaki bir düğmeye basar.

Sonra "Linda" ya da sekreterinin adı her neyse, "Bobby Sheridan ve Mustangs için Roadmasters'ı aç" dedi.

Bobby Sheridan. O
zamanlar büyük bir
isimdi.

Bunu duyduğumuzda, büyük bir servet bulduğumuzu
düşündük. [Kıkırdar]

Bobby, ilk başta iyi bir adamdı.

Başına ne geleceğini bilmiyordu.

[Kayıt dışı]

Mustangs ve Roadmasters arasında oldukça büyük bir düşmanlık var.

Mustang'ler, evet.

Roadmasters, biz o seviyenin üstündeyiz.

[Güler]

Onları alt ettin.

[Ayağa kalkar, stereo dolabına gider, kapıyı açar. Albümü çıkarır. Geri gelir. Albümü çevirerek *Night Lies'in* kapağını gösterir. Sepya. Grup, ıssız bir yolda yürüyor, sırtları kameraya dönük, McCade en yakın, Josh Hardy en uzak. Kapağı çevirir, sepya renkli grup yakın çekimi, baş ve omuzlar, hepsi bir sıra halinde, bir şekilde birbirlerine yaslanmışlar, uzak duran Hardy hariç.]

Bu albüm altın, sonunda platin ve daha fazlasını kazandı.

Ama başlangıçta, o kapağın posterlerini iki katı sattık, kardeşim.

[Yüksek sesle ve sertçe
güler] Preacher'ın harika
bir kıçı vardı.

[Albümü geri koyar ve yerine oturur. Arkalarına yaslanır.]

[Sessizce] Ama evet, evet, onları yendik. [Gülümser]

Pratik.

[Kayıt dışı]

"Dirtbag"ın Nick Pileggi ve kız kardeşine yaptıklarıyla ilgili olduğu konusunda pek çok spekülasyon yapıldı, ancak gruptan kimse bunu ne doğruladı ne de yalanladı.

Her şey isimde gizli, kardeşim.

[Sabit bir şekilde
bakar] Her şey
isimde gizli.

[Kayıt dışı]

Lyla'nın bu sıralar gruba geri döndüğü biliniyor. Bu doğru mu?

[Başını
sallar]
Chicago.

Turneye çıktık, Bobby ve arkadaşlarının ön grubu olarak. Turne başlamadan önce "Give Then Take"i çıkardılar, arkasında büyük bir destek vardı, listelere girdi. On birinci sıraya kadar yükseldi.

Ardından "The Back of You"yu çıkardılar, bu şarkı yedinci sıraya yükseldi. Ve biz, [uzun bir nefes alır] lanet olsun.

Ateşliydik.

Preacher her gece sahneye çıkıyor ve her kızın külotunu ıslatmasını, her erkeğin ise onun kadar havalı olmadıkları için intihar etmeyi düşünmesini sağlayan lanet bir misyonu olan bir adam.

Yani, bunun bilinçli bir düşünce olup olmadığını bilmiyorum, ama yaptığı şey buydu.

Onun sahneyi domine edebileceğini biliyordum ama bar ya da kulüp ile arena arasında büyük bir fark var, anlarsın ya? O tür bir alanı domine etmek için ciddi bir şeylerin olması gerekir, anlarsın ya?

Onu garajıma girerken gördüğümde, o iri adamın hareketleri, görünüşü, gitarı tutuşu konusunda haklıydım.

Haklıydım.

Ve o da haklıydı.

Bunu söylemek boşuna

değil. Vaiz haklıydı.

Ben bir rock yıldızıydım.

Bu yüzden beni ortada tuttu. Hiç söylemedi, ama nedeni buydu.

O solumdaydı.

Tim sağımda.

Lider genellikle ortadadır.

Preacher, ortada durup benim mikrofonumla birlikte şarkı söylemek için yerinden hiç ayrılmazdı. Ama bu nadiren olurdu.

Bu yüzden yazdığı her şarkı bas gitarla ilgiliydi.

Ben onunla yazmaya başlamadan önce bile, Preach tamamen bas hattıyla ilgilenirdi. Roadmasters'ın bas hattında basit olan hiçbir şey yoktu. Her zaman karmaşıktı.

Bunu bana verdi çünkü yapabileceğimi biliyordu.

Bunu bana verdi çünkü bunun beni parlatacağını biliyordu.

Küçük krallıklarımız vardı.

Diğer grupların nasıl yaptığını bilmiyorum, birçok grubu izledim ve sahnede nasıl çalıştıklarını gördüm, ama *kendi aralarında* nasıl yaptıklarını bilmiyordum, anlıyor musun?

Ve hiç sormadım çünkü onların işlerinin bizim mojo'muzla karışmasını istemedim.

Dave'in kendi alanı vardı. Tim'in kendi alanı vardı. Preach'in kendi alanı vardı. Benim kendi alanım vardı. Ve evet, Tim'in arkasında duran Josh'un da kendi alanı vardı, ama onu nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Görüntüleri izlerseniz, gözlerimizle, gülümsemelerimizle, başlarımızı sallayarak iletişim kurduğumuzu görürsünüz. Ve her birimiz kendi küçük krallığımızı yönetiyorduk.

İşe yarıyordu.

Sahnede koşturup durmuyorduk.

Her birimiz seyircilerin her bir köşesine ulaşmaya çalışmıyorduk. Ayrıca mikrofonlarımızın başında durup şarkı söylemiyorduk.

Etkileşim

kurduk.

Hepsi bu.

Kimse tam olarak ne olduğunu anlayamadı, ama biz biliyorduk. Eleştirmenler. Hayranlar.

Ne olduğunu söyleyemediler. Ama

işte buydu.

Koşturmamıza gerek yoktu, birbirimizin alanına girmemize gerek yoktu.

Sıkı bir bağımız

vardı.

Bir takımdık.

Bir filo.

Biz size gelmedik, siz bize geldiniz ve koltuğunuzun bulunduğu yere göre ne varsa onu aldınız.

Ve sizin bunu sevmenizi sağlamak, birlikte ve bireysel olarak bizim işimizdi.

Ama söyle bana, Tim onun keskin, punk tarzı sololarından birini çalarken, Preacher McCade mikrofonunun arkasından çıkıp sahnenin kenarına yaklaşıyor, sırtı seyircilere dönük, gözleri Tim'e kilitlenmiş durumda, sen nereye bakarsın?

O seyircilerin bir parçası değil.

O kral, dostum.

Ve o, senin ona bakmanı istemiyor. Ayrıca sana nereye bakacağını göstermiyor. Sana nereye bakacağını *söylüyor*.

Bu bir emirdir.

Bunu Tim'e verdi. Bana verdi. Dave'e verdi. Ve siktir et, o farklı söylüyor, ama görüntüleri izle, sana gösterecek, Josh'a bile verdi.

Ben de yaptım. Ben de verdim.

Bunu yaptık çünkü bu bizim grubumuzdu. Ve bunu vermek bizim hakkımızdı.

Doğru. Chicago'dayız ve Bobby bizimle işini bitirdi bile.

Yani, bu onun turu ve biz sadece bir kez bis yaptığımızda ve onun grubu sahneye çıktığında yuhalanmaya başladı. Ve biz ön grup olarak *bis* yapıyoruz?

[Kafasını sallar]

Bunu halletmeliydi. Bunu halledebilirdi. Bundan yararlanabilirdi.

Çılgınlığı başlatması gereken açılış grubudur. Sonucu getiren ise başrol oyuncusudur. Ve bunu yapmak için açılış grubunu kullanmaları gerekiyorsa, kullanırlar.

Bizi setine dahil edip, büyük adam rolünü oynayabilirdi. Biz bunu, yükselişte olan ve setleri sırasında seyirciyi coşturan açılış gruplarıyla her zaman yaptık.

Biz gitar kardeşleriz dostum.

Herkesin egosu vardır.

Seninkini iyiye

kullan. [Yine başını

sallar] Boşa harcanan

bir fırsat.

Neyse, işimiz bitti ve sahne arkasına döndük ve hepimiz kızlarımızı etiketledik, tamam mı? Güvenlik, seyircilerden kimi çıkaracağını biliyordu. O sinyali verdik, kardeşim, sana söyleyeyim.

[Gülümser]

Çoğumuzun turda öğrendiği ilk şeydi.

Tom bizimle birlikte soyunma odasına geri döndü ve ben de ona yakındım, çünkü Indy'de hala benim için doğru kişi olduğunu düşündüğüm bir kız var ve Chicago, Indy'ye yakın ve o da benimle birlikte, bu yüzden iyi davranıyorum.

[Sırıttıyor]

Preach oturmuş, etrafında kızlar toplanmış, o da onlara yakın.

İkimiz de bir güvenlik görevlisinin Tom'a yaklaşıp "Lyla" adını söylediğini duyuyoruz.

Şimdi boğazım biraz sıkışıyor. Bunu hatırlıyorum çünkü tuhaf bir duyguydu.

Ama Preacher...

Preacher'ın yüzü taş gibi sertleşiyor.

Tom Preach'e bakar ve Preacher başını sallar.

Sonra Tommy güvenlik görevlisiyle birlikte uzaklaşır ve o anda, ben onun en büyük hayranı değilimdir. Değil mi?

Yani, umurumda mı?

Hayır.

Umursamıyorum.

Ama unuttum, tamam mı?

Unuttum, Preacher McCade'i incitmek yanlış bir şey, ister onun değer verdiği biri aracılığıyla olsun, ister hepimizin öğrenmek üzere olduğu gibi, sadece Preacher McCade'e yapın.

Nasıl oldu bilmiyorum, belki tekila ve dexies yüzündendi, ama az önce yirmi bin kişiye çaldığım albümdeki şarkıların yarısını ve o şarkıların sözlerini de unuttum.

Lyla

hakkında.

Evet.

Siktir.

Onu da unuttum.

O boktan karavan ya da onun yerini alan boktan karavan *değil*, kocaman ve şık otobüsümüze doğru gidiyoruz, çocuklar, hayranlar, bazı yol arkadaşları ve konser salonundan otobüse giden yol, çılgılık atan kızları geri tutan güvenlik görevlileriyle dolu.

Onu gördüm.

Orada

duruyordu.

O saçlar.

O gözler.

Lyla.

Soğuk ve yağmurlu bir Chicago günü olduğu için siyah bir trençkot giyiyordu. Orada trençkot giyen tek kızdı.

Onu, çığlık atan kızların arasında hareketsizce dururken gördüm, Preacher'ın her iki kolunda birer hayranıyla otobüse doğru yürüdüğünü izliyordu.

Preach'in otobüse binmeden önce Tommy'yi kenara çektiğini ve Tommy'nin uzaklaştığını da gördüm.

Bu olağandışı bir şey değildi.

Tommy'den istediğini alırsın.

Preacher'ın kalabalığın içinde istediği bir kız gördüğünü düşündüm.

O anda, Preach'in o kadar lanet olası sinir bozucu olabileceğini hiç bilmiyordum.

Hiçbir fikrim yoktu.

Artık Tom'un oldukça disiplinli olduğunu biliyorsunuz.

Ve hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Şarkılarımız listelerde, turne onların ve Mustangs bizim konserden sonra yuhalanıyor.

Ve yol çalışmalarımızla, Orta Batı'yı zaten ele geçirmiştik. Plak şirketiyle her şeyi ayarlamıştı.

Mustangs bizim içimizi dışımıza çıkardığı için onlarla aynı otelde kalmadık.

Ama aynı zamanda, öyle yapsaydık otelin en büyük süitini talep edemezdik.

Tom, o süiti parti süiti olarak ayırmıştı. Ve her

birimiz bunun dışında kendi süitlerimizi aldık. Ama

Preacher parti süitinde uyudu.

O gece seçtiği kişiyle yatak odasına geçip, kapıları kapatıp, işini yapıyordu. Tom, herkesi odadan çıkarma zamanı geldiğinde ona işaret veriyordu.

Bu, grup üyeleri olsa bile geçerliydi.

Bu, bu arada, Josh'u mutlu etmedi.

Ama biz tam gaz devam ediyorduk.

Hepimiz özel partilerimizle sütlerimize gitmeden önceydi. Mükemmel zamanlama.

Yani, ben oradaydım.

Alkol. Uyuşturucu. Esrar. Kızlar. Roadies. Hepsi oradaydı.

Dave'in barın arkasında, shotları doldururken aynı zamanda oral seks yaptığından eminim.

Ve her şey planlanmıştı, kardeşim, her kızın yeri bile. Biri Preach'in kucağında.

Biri yerde, ayaklarının arasında oturmuş, başı dizinde.

Sandalyenin arkasında asılı duran, neredeyse omuzlarına dolanmış bir tane.

Rock tanrısı ve haremi.

Ve Tommy onu lanet olası trençkotuyla içeri soktu.

Preach, Tommy'ye geri dönüp *onu* almasını ve oraya getirmesini söylemişti, böylece kız da bunu görebilirdi.

Yerine başka birinin geçtiğini
görsün diye. [Kaset dışı]

Birçok kadın, bir erkeğin ona, onun yerini almak için üç kadının gerektiği durumunu göstermek için bir manevra yapmasını gurur verici bulurdu.

Lyla'nın bundan gurur duyduğunu sanmıyorum.

Biliyorsun, kimseyi kahraman olarak göstermeye çalışmamalısın.

Kahraman diye bir şey
yoktur. Erkekler
erkektir.

Kadınlar kadındır.

Hepimiz insanız.

Hepimiz doğru olanı yapabiliriz.

Ve hepimiz büyük pislikler olabiliyoruz.

Pencerenin yanında durmuş, kızımı odama götürüp farklı bir şekilde eğlenmeyi düşünürken Lyla'nın içeri girdiğini gördüm.

Aniden durdu ve Preacher'a bakakaldı.

Orada bir saniye mi durdu, bir saat mi durdu bilmiyorum.

Bir saat gibi geldi.

Sadece çok solgunlaştığını, tek kelime etmediğini, orada durup sonra saçları arkasında sallanarak hızla dönüp dışarı koştuğunu biliyorum.

Ve evet.
Hızlı gitmedi. *Koştı.*

[Kayıt dışı]

Josh Hardy, olan bitenle ilgili diğerlerinin anlattıklarından çok farklı bir versiyona sahip.

Josh hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir zaman bilmedi. Hiçbir zaman öğrenmek için kendini toparlayamadı.

Onun kendi versiyonunu anlatması nedeniyle Roadmasters'tan atıldığı bir efsane olarak kabul edilir.

Herhangi bir grubun birinci kuralı: Eğer grubun bir üyesisin, grup hakkında kötü konuşmazsın.

Roadmasters'ın ikinci kuralı: Eğer grubun bir üyesisin, Lyla hakkında kötü konuşma.

THE CABIN

'ın Sözlü Notları, Transkripsiyon:

Kasaba şirin bir yer.

Kasaba meydanı. Dükkanlar. Kahvehaneler. Restoranlar. Barlar.

Dağlarla çevrili.

Arizona bir eyalet olmadan önce, burası Arizona'nın başkenti idi.

Kasabadan mülke giden yol, meydandan iki blok uzaklıkta. Zarif Viktorya döneminden kalma evler sıralanmış. Dik yokuşlar.

Şehirden çıktıktan sonra yol virajlı, çoğunlukla ormanlık, kısmen uçurum kenarında. Oldukça fazla sayıda ev, giderek azalarak çok az sayıda ev kalıyor.

Birkaç mil ileride ve yukarıda, bir tabela deniz seviyesinden bir milin üzerinde olduğunu gösteriyor.

Şehirden buraya arabayla en az on beş, belki yirmi dakika sürer. Mülke giden yol toprak ve çok dik bir eğime sahiptir.

Mülk, toprak yoldan ağaçların arasından görülebilir, ancak mülke giden yol arka tarafa doğru uzanır.

Kulübe dağın içine inşa edilmiştir.

Yol ve geniş bir alan, dağın daha yüksek kesiminden oyulmuştur ve büyük, çift kabinli, gümüş renkli bir GMC Sierra ve kırmızı bir Jeep Cherokee bulunmaktadır.

Giriş olarak kullanılan ancak evin ön cephesi olmayan kapıya inen merdivenler.

Merdivenlerin yan tarafında, halılarla kaplı bir teras ve boho tarzı dış mekan mobilyaları ile çok sayıda yastık ve battaniyenin bulunduğu küçük bir alan bulunmaktadır. Dağdan oyulmuş bu alanda, rafların yerleştirildiği destekler bulunmaktadır ve bu raflarda, sarkan yeşil bitkilerle dolu çeşitli saksılar bulunmaktadır. Bu alan, uçan tentelerle örtülüdür.

Ben gelmeden kapı açılır.

Lyla hala sarışın ve elli bir yaşında olmasına rağmen yüzünde hiç kırışıklık yok.

Ünlü kıvrımlı vücudu, geniş paçalı, Carolina mavisi bir eşofman altı, derin V yakalı beyaz bir tişört ve uzun, krem rengi bir hırka ile giyinmiş.

Ayaklarında pembe UGG botlar var.

Kulaklarında elmas küpeler var. Elmaslar büyük ama gösterişli değil.

Boynunda, boğazının dibinde, sonunda başka bir elmas bulunan, el yazısı ile yazılmış bir kelime olan bir kolye var.

Kelime: *Lynie*.

Lyla:

[Kayıt dışı]

Neden benimle konuşmaya karar verdiğinle başlayabilir misin? Her konuda sessizliğinle ünlüsün.

Birçok insan hayatım hakkında söyleyecek çok şey var. Artık gerçeği ortaya koymanın zamanı geldiğini düşünüyorum.

THE REUNION

Lyla:

[Kayıt dışı]

'da soracağım bir sürü soru var, ama Jesse hikayeyi baştan sona anlattı. Sizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum. Ama Chicago'dan başlayabilir misiniz?

[Başını çevirip pencereden dışarı bakar]

Chicago.

Tom Mancosa sizi oraya getirmişti...

[Başını geri çevirir]

Chicago'yu

hatırlıyorum. [Kafasını
sallar]

[Fısıldayarak] Vaiz.

Kaçtım.

Ne beklediğimi bilmiyorum.

Amber albümlerini aldı. Dinledi. Çok sinirlendi. Çok kızdı.

O ve Jen bana söylemek mi, dinletmek mi diye tartıştılar, ama sonra radyoda "Give Then Take" şarkısını duyduklarında, eninde sonunda duyacağımı ve bana söylemeleri ve duyduğumda yanımda olmaları daha iyi olacağını düşündüler.

Ve ben bunu duyduğumda yanımdaydılar.

Ne beklediğimi bilmiyorum, çünkü açıkça görülüyordu ki o yanlış anlamıştı.

Ve çok, çok kızgındı.

Chicago'ya gitmek Jen'in fikriydi.

Benimle değil.

O ve Amber, sahne arkasına gidip ona fikrini söylemek istediler.
Onları vazgeçirdim.
Ama sonra, onların gösterisi için Chicago'ya gitme fikri kafama takıldı.
Mustangs, Indy'ye gelmiyordu. O etapta değil.
Doğuya gidiyorlardı ve batıya dönerken Indy'ye uğrayacaklardı. Bu da aylar sonra olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, sahne arkasına girebileceğimi düşünmüyordum.
O kadar uzağa nasıl gittiğimi bilmiyordum.
Bu, bir çift göğüs ve gür saçların ne kadar güçlü olabileceğinin ilk göstergesiydi.
Özellikle rock 'n' roll ile ilgisi olan herkes için.

Onlar beni soyunma odasına almayı reddettiklerinde oradan ayrılmalıydım.
Neden orada kalıp otobüse binmelerini izlediğimi de bilmiyorum. Belki de sadece Preacher'ı o yerde görmek istedim.
Başarmıştı ya da başarıyordu, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve incinmişim.
Ama onun adına sevindim.

Sonra Tommy bana gelip Preacher'ın benimle konuşmak istediğini söylediğinde, oradan uzaklaşmalıydım.

Limuzinin arkasında otururken, zamanımızı boşa harcadığımızı, boş boş dolaştığımızı anladığımda, beni tren istasyonuna götürmelerini ya da olduğumuz yere bırakmalarını isteyerek taksiye binip L trenine ulaşmam gerekirdi.

Preacher McCade ile geçirdiğim zamanlarda pek çok "yapmalıydım" vardı.

Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Tom'la birlikte otele gittim.

Onunla birlikte asansöre bindim.

O odaya girdim ve Preacher'ı o kızlarla gördüm. Sonra kaçtım.

"Lyla! Lanet olsun! *Lyla!*"

Tamam, peki.

Hızlı yürü.

Büyük şehirlerde sokaklarda taksiler vardı. Hızlıca sokağa çık ve bir taksi bul.

Dur, otelde de taksiler vardı. Geri dönmeli miyim?

Taksiye yetecek kadar param var mıydı?

Bilmiyordum. Hiç taksiye para ödememiştim.

Ya yoksa?

Etkinlik yerine gitmek için L trenine binecek param vardı, dönüş bileti, yani geri dönmek için, onu zaten satın almıştım.

Ve eve dönerken trende kahve ve kahvaltı alacak param da vardı.

Trenim ne zaman kalkmıştı?

Saat ondu. Belki on on be. Ertesi sabah.

Bu umut vericiydi.

O vaiz benimle konuşacaktı ve ertesi gün trenle gitmem gerekecekti.

Ama Chicago'dan Indy'ye giden çok sayıda tren vardı.

Belki bir sonrakine binebilirdim. Belki de biletinizde yazan saatin önemi yoktu, yeter ki biletiniz olsun.

Parmakların kolumu sımsıkı kavradığını hissettim. Onlar bunu yaptığında kolumu sertçe çekip kurtardım.

Arkamı da döndüm. Adı

Jesse miydi? Evet, Jesse.

Tanrım, onların isimlerini bile bilmiyordum.

Neden bu kadar önemliydi ki?

Bir gece.

Bir gece, bir müzik grubundaki bir adamla.
Ertesi sabah birkaç yudum kahve.
Neden bu kadar önemliydi ki?
"Bekle, Lyla."
Hâlâ elini üzerimde tutuyordu.
"Bırak beni."
"Geri gel." *Delirdi*
mi bu adam? Geri
gelmek mi?
Ve ne?
Sıra numarası mı
alayım? Kafamı
salladım.
"Hayır," dedim. "Olmaz. Treni yakalamam lazım."
"Seni istasyona götürürüm. Hatta, seni Indy'ye geri götürürüm. Sadece
geri gel. Konuşalım. Tamam mı?"
"Hayır," diye tekrarladım.
Yüzündeki ifade değişt.
"Neden buradasın?" Neden
oradaydım?
İyi soru.
"Bilmiyorum," dedim ona.
"Albümü dinledin." Evet.
Evet, duydum.
Albümü dinlemiştim.
"Night Lies" *en sevdiğim* şarkıydı.
O yüzden oradaydım.
"Bu kötü bir fikirdi," dedim Jesse'ye, kolumu çekerek. "Senin burada
olmanın bir nedeni var ve Preach'in
senin yanından geçip otobüse binip gecesine devam edip seni geride
bırakmaması için bir neden var. Şimdi," beni bıraktı, "bu sana kalmış

senin kararın, ikinizin başınıza gelenleri çözebilmeniz için durumu düzeltmemi istiyor musun?"

Döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

Jesse önüme atladığında durdum. "Kahretsin, gideceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Lütfen yolumdan çekil," dedim. "Dinle, Lyla..."

"Biliyorsun, o yanlış anladı ve biliyorsun, ne kadar yanlış *anladığını* öğrenmek için *arayabilirdi*."

Sonra Jesse'yi atlatmak için yana doğru adım attım, çünkü tüm bunları söylediğimde yüzündeki ifadeyi hiç sevmemiştim.

"Tamam, tamam, evet," dedi, yanımda yürümeye başladı. "Bence yanlış anladı, Lyla. Onun bunu düzeltmesi için bir şey yapayım."

"Onun düzeltmesini istemiyorum," diye yalan söyledim.

"Tamam, kız arkadaşım Indy'den geldi ve onu aylardır görmedim ve ben burada seninle, montum olmadan, hava çok soğuk ve yağmur yağmak üzere ve ben onunla içeride olmak istiyorum, bana bir iyilik yap, tamam mı? Benimle geri dön."

Onun yanında yürümeye devam ettim ve "Geri dönmeni engellemiyorum" dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu.

Kahretsin.

Durup etrafa baktım. Sonra ona baktım.

"Tren biletleri hakkında bir şey biliyor musun?"

Çenesi boynuna doğru kaydı. "Ne dedin?"

"Tren biletleri. Mesela, bir seferlik biletin varsa, başka bir seferlik bilete binebilir misin?"

"Trenin ne zaman kalkıyor?"

Ona bunu söylemedim.

"Sorumun cevabını biliyor musun?"

"Hayır."

Yine.

Neden Chicago'ya geldim ki?

Gözlerine baktım. "Kız arkadaşının yanına dön, Jesse." "Trenin ne zaman kalkıyor, Lyla?"

Cevap vermek ve bu konuşmayı bitirmek için fikrimi değiştirdim.

"Yarın saat onda," dedim. "Ve o zamana kadar istasyona gidip beklemem gerekiyor."

"Şu andan itibaren çok uzun bir süre var."

Neyse.

Yürümeye devam etmek istedim ama Jesse önüme çıktı.

"Chicago tren istasyonunda bütün gece tek başına bekleyen bir kız olamazsın."

Haklıydı.

Ama bu benim tek seçeneğimdi çünkü ben büyük bir *aptaldım*.

O gece motel odasında yaptığım şey yanlış olmuştu.

Vaiz McCade, bana inandığı kişi değildi.

Onu ve grubunu ilk gördüğümde düşündüğüm gibiydi.

Seks yapmak için dışarı çıkan bir rock yıldızı.

Tamam, deli gibi yakışıklı bir rock yıldızıydı. Ama yine de bir rock yıldızıydı.

Ve benim buna ihtiyacım

yoktu. Şimdi değil.

Özellikle şimdi değil.

Zaten beni *iki kez* yere sermişti.

Hayır, o motel odasında olmadığı biri gibi davranmasını da sayarsak, *üç kezdi*.

Yani, *buna* kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Evet.

Ben *büyük* bir aptaldım.

"Bir s itimiz var," dedi Jesse. "Biz yatakta yatacağız, sen kanepede yat, yarın trenine yetişmen için sana taksi çağırayım. Anlaştık mı?"

"Senin kız arkadaşınla aranı bozmak istemem ve Preacher'ın yanına yaklaşmayacağım."

Ellerini yanlarına kaldırdı, avuç i lerini "ateş etme" hareketi yaparak başını salladı. "Preacher yok." Kalbini işaret etti. "Yemin ederim. Ve bir kapımız var." Gülümsedi. "Ve sessiz olacağız."

Nefesimi verip onun arkasını baktım. "Kız arkadaşınla yeniden bir araya geldiğin için sessiz olmana gerek yok."

"O zaten gürültücü biri değil, Lyla," diye ikna etmeye çalıştı. "Hadi ama. Değil mi?"

Onu inceledim ve bunu yaparken, yağmur yağacağını ve Chicago'da olabileceği kadar korkutucu bir soğuk olduğunu fark ettim.

Ve muhtemelen bütün gece tren istasyonunda takılmak benim için sorun olmazdı.

Ama yine de, belki de iyi olmayacaktım.

Taksiye binip ödeme yapamadığında ne olurdu? Seni tutuklarlar mıydı?

"Preacher yok mu?" diye şüpheyle sordum.

Yüzü sertleşti. "Bu geceki oyununa bakılırsa, bebeğim. Hayır, Vaiz. Hayatta olmaz. Bu bir söz." L'nin nerede olduğunu bilmiyordum.

Taksiye yetecek kadar param olmayabilirdi.

Hava soğuktu.

Trenim en az dokuz saat sonra kalkacaktı. Yağmur yağmak üzereydi.

Ve ben, acil durumlar için hiç para almadan Chicago'ya gelmiş, neden orada olduğumu bile bilmeyen büyük bir aptaldım.

"O gelirse ben giderim," diye mırıldandım, geri dönüp Jesse'yi sevdiğime karar verdim çünkü çok rahatlamış görünüyordu ve bunun beni soğuktan kurtardığı için olduğunu kendime söylüyordum.

"O gelmeyecek," diye Jesse beni ikna etti.
Geri dönerken yine yanıma geldi.

[Kayıt dışı]

Preacher'a senin orada olduğunu kim söyledi, biliyor musun?

Evet.

Josh.

Jesse'nin peşimden geldiğinde onu takip etmesini o adama yakıştırdım.
beni kovalarken Jesse'yi takip etmesini hiç şaşırtmaz.

Ama geri döndüğümüzde onu lobide gördüm, izliyordu.

Herkes bunun basına laf attığı için olduğunu düşünüyor, bu yüzden gruptan atıldığını.

Ama öyle değildi.

Bu sadece Preacher'ın kullandığı bir bahaneydi.

Çelişkili olsa da, Preacher öyle olabilirdi, Jesse bana bir söz vermişti, sonunda Preacher'ın onun tutmasını istemediği bir söz olsa da.

Ama Josh, Jess'in bu sözü tutmasını engelledi.

Ve Preacher sözlerini tutmaya çok önem verirdi. *Bu*
yüzden Josh gruptan atıldı. Çünkü o... lanet olası... bir
ispiyoncu.

Ve Preacher McCade ispiyoncuları hiç sevmezdi.

Jesse beni kız arkadaşıyla tanıştırdı.

Adı Cynthia'ydı. Ve onu
sevmedim.

Bunu ondan ve Jesse'den sakladım çünkü aslında bu beni
i l g i l endirmiyordu.

Birkaç saat sonra oradan ayrılacaktım zaten.

Onun beni istemediğini hemen anladım, bunu anlayabilirdim.

Benim orada olmam umurunda değildi.

Onu izlerken, büyük süite geri dönüp grupta parti yapmak istediğini görebiliyordum.

Eğer Preacher, o gece paylaştığımızdan sonra düşündüğüm gibi benim olsaydı ve onu aylardır görmemiş olsaydım, kimseyle parti yapmak istemezdim.

Sadece Preacher'ı isterdim.

Jesse onu kapıların ardındaki odalarına ikna etti ve ben çantamı yere attım, paltomu çıkardım ve Amber ya da Jen'i aramanın uygunsuz olup olmayacağını düşündüm.

Onlar arabayla gelip beni almaya, benim trene yetişmemden daha hızlı ulaşabilirlerdi.

Ve bunu yaparlardı.

Ama bu uzun mesafe bir arama olacaktı ve otelin bunun için ücret alacağına şüphe yoktu. Ayrıca grup artık çok ünlüydü, bu yüzden Indy'ye küçük bir ücret ödemek onlar için büyük bir sorun olmazdı.

Ama ben öyle yapmazdım.

Ve zaten, Amber veya Jen'den bunu istemek çok zordu.

Kararımı vermiştim ve buna sadık kalacaktım.

Sabah istasyona gitmek için Jesse'den biraz para ödünç alacaktım, ona parayı geri ödemek için nereye gönderebileceğimi soracaktım ve hayatımda ilk kez bir otel odasında uyuyacaktım.

Kanepede.

Bu benim için sorun değildi.

Yabancıların etrafımda dolaştığı büyük bir tren istasyonunda değildi

Ve gece yarısı soğukta dolaşıp
L'yi bulmaya çalışmıyordum.

Tabii ki, kendime böyle söylüyordum, ama uyuyamayacağımı biliyordum.

Preacher yanımdaydı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra açtım ve pencereye doğru yürüdüm.

Omuzumu, sonra da başımı pencereye yasladım.

Tamam, Jesse'nin Chicago manzarasına bakmak hiç de fena değildi, manzara muhteşemdi.

Kafam pencereye çarptı, kapı çalındığında çok kötü bir şekilde sıçradım.

"Jesse! Aç şunu lanet olası!"

"Aman Tanrım, Preacher," diye fısıldadım, donakalmış bir şekilde kapıya bakarak.

Daha fazla kapı çalındı ve "Jesse! Lanet kapıyı aç!"

Jesse yatak odasının kapısını açtı ve kot pantolonuyla, tişörsüz ve ayakkabısız bir şekilde dışarı fırladı.

Tamam, kanıtlar, soğuğa, yağmura ve tren istasyonundaki kalabalığa göğüs germem gerektiğine işaret ediyordu.

"Onu başımdan savacağım," diye beni temin etti ve kapıya doğru koştu.

"Tamam, sadece şunu söyleyeyim, bu eğlenceli bir parti *değil*," dedi Cynthia, iç çamaşırı ve sütyeniyle, dudaklarında bulaşmış rujla, yatak odasının kapısından somurarak.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Jesse

kapıyı açıyordu.

"Preach..." diye baktı.

Preacher omzuyla içeri girdiğinde daha fazla ilerleyemedi. Preacher iri bir adamdı, omzuyla istediği her yere girebileceğini düşündüm.

Sorun yok, kapı açıktı.

Aynı odada duran ona bakarken ve nefes almaya çalışırken böyle düşündüm.

"Dalga mı geçiyorsun?" Preacher Jesse'ye sordu, ama gözleri bendeydi.

Onun Jesse'ye sorduğunu nasıl anladığımı kimse bilemezdi.

Ama Jesse de bunu biliyordu, çünkü cevap verdi.

"Dinle, yarın onu istasyona götürebilene kadar benim kanepemde kalacak.
Treni saat onda kalkıyor."

"Defol," diye emretti Preacher, gözleri hala bana dikilmiş halde.

Ve yine, Jesse'ye konuştuğunu biliyordum.

Jesse de öyle.

"Preach..." Jesse başladı.

Preacher, Jesse'ye bir şey uzattı. "İşte anahtarım, odamı kullan ve git buradan."

"Preach, ben..."

"Çık dışarı!" diye Jesse'nin yüzüne
bağırdı. Jesse hareketsiz durdu ve ona
baktı. Sonra, "Onunla konuş" dedi.

Gözlerimi kapattım. Vay

be, kolayca pes etti.

"Evet, konuşacağız," diye homurdandı Preacher.

"Giysilerini al, bebeğim," diye Jesse Cynthia'ya seslendi.

Gözlerimi açtım ve Jesse ile Cynthia işlerini hallederken Preacher'ı
izledim.

"Giysilere ihtiyacım yok,
bebeğim." "Giysilerini al."

"Daha yeni çıkardım."

"Tanrım, ciddi misin?"

"Burada parti yapabiliriz. Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli
olur."

"Tamam, hayır. Gömleğimi ve botlarımı al ve buraya gel. Yukarıda parti
yapacağız."

"Anladım."

Kapı arkalarından kapandığı anda, ceketime doğru yürüdüm.

Parmaklarım ceketimi kavradığı anda ceketim elimden kapıldı.

Preacher'a baktım.

Ve gerçekten.

Gerçekten.

Onun bu kadar güzel olması çok kötüydü.

O kalın siyah salar, o sıcak kahverengi gözler. Ben uzundum.

Çok uzundum.

O daha uzundu.

 hayranını birden kaldırabilecek kadar uzun ve iriydi.

"Gidiyorum," dedim ona.

"Neden, bebeğim?" diye sordu, bir elinde hala benim trenkotumla göğsünde kollarını kavuşturarak. "Beni yakaladın." Başını yatak odasına doğru salladı. "Ekipmanlarımız var. Chicago'ya gelme sebebine geçelim."

Hayatımda hiç yumruk yememiştim. Ama bu öyle hissettirdi.

Tam karnıma.

Tamam...

Chicago'ya neden gelmiştim?

"Ceketimi ver," diye bağırdım.

"Oral seks yaptıktan sonra alabilirsin."

Yüzümü buruşturdum.

Ve şimdi yeni bir sorum vardı.

Bu adam hakkında nasıl *bu kadar yanılmıştım?*

"Ceketimi ver, Preacher," diye talep ettim. "Nasıl alabileceğini söyledim."

"Ceketimi ver, Vaiz," diye tekrarladım.

"Tamam, sen beni em, ben de seni yerim, deşiriz. İstedieğin bu mu?"

Ellerimi belime koydum. "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum. Tehditkar bir şekilde bana doğru eğildi.

"Bilmiyorum. Belki de bir kızla tanıştım, *benim* kızım. Karanlıkta beni dinledi. Karanlıkta benimle paylaştı. Ama aslında, benim rock grubundaki ezik bir serseri olduğumu düşünüyor, şehre gelip tek istediğimin onun pantolonunun içi olduğunu düşünüyor ve benim için zamanı yok. Ama şimdi Mustangs'ın açılışını yapacağım için, Chicago'ya gelip sahne arkasına kadar gelip bana asılmaya çalışıyor."

O.
Yap
madı

.
Yap
madı

.
"O öldü."
Gözlerini
kırdı.

"Baş ağrıları," diye devam ettim. "Her şey bununla başladı. O sadece baş ağrısı olduğunu düşünüyordu. Üç gün boyunca ağrı geçmedi, doktora gitti. Üç gün sonra beyin tümörü olduğunu öğrendi. Üç ay sonra öldü."

Vaiz heykel gibi hareketsiz durdu.

"Ve bu adamla tanıştım, tamam mı? Karanlıkta beni dinledi. Karanlıkta benimle paylaştı. Benim adamım."

Göğsümü o kadar sert vurdum ki ses çıktı ve o da irkildi, başı biraz yana doğru sallandı.

"*Benim adamım*, ama beni aramıyor. Doğum günümde geri döneceğine söz veriyor, ama *dönüyor*. *Aylarca* beni aramıyor, sonra şehre geliyor ve sanırım benimle yatmak istiyor, ama benim ona zaman ayıracak vaktim yok çünkü *annemi gömüyorum*."

Onun etrafından dolaşmaya çalışırken nefesim çok zorlanıyordu.

"Ceketini alabilirsin," diye tükürdüm.

Sonra birden önümde belirdi. "Bebeğim."

Onu geçip kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

"Benden uzak dur, Preacher."

"Lyla."

Neredeyse kapıya varmıştım.

Parmaklarını koluma doladı.

Ona döndüm. "Çek elini üzerimden!"

"Bilmiyordum."

"*Mustangs'ın* açılışını yaptığın için buraya geldiğimi mi sandın? *Mustangs'tan* nefret ederim. *Berbatlar*. Petty'yi taklit edenler. Ve Petty de berbat!"

"Şimdi, *cher*, Petty hakkında kötü konuşma," diye mırıldandı. Ciddi miydi?

"Çek elini benden, Preacher McCade." "Odaya geri gel. Konuşalım."

"Konuşmayacağız." "Lyla..."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak, yüzüne olabildiğince yaklaştım ve "Siktir git! Seninle bir yıl önce konuşmam gerekirdi. Ona teşhis konulduğunda sana ihtiyacım vardı. O ölürken sana ihtiyacım vardı. Babam *saçmalamaya* başladığında sana ihtiyacım vardı."

"Baban ne yapmaya çalıştı?" diye homurdandı.

"Denemedi. Yaptı. Julia'yı kaçırdı."

Yüzü taş gibi sertleşti, sonra yumuşadı ve beni kendine çekmeye çalışarak "Bebeğim" diye mırıldandı.

Ben sertçe geri çekildim, kurtuldum, kapıya çarptım ve başımı vurdum.

Sonra birdenbire kollarında

buldum kendimi. Aman

Tanrım.

Tanrım.

O kollar.

O güçlü kollar. *Çok*

iyi geliyorlardı.

Dayanamadım.

Bacaklarım tutmadı ve ağlamaya başladım.

Hıçkırarak ağladım.

Tanrım!

Bir şekilde beni odanın diğer tarafına, kanepeye taşıdı, ben de onu ittim ve uzaklaşmaya çalıştım.

Ama o sıkıca tuttu, yana düştü, ben de onunla birlikte düştüm, sonra üstüme yuvarlandı ve çok ağırdı.

Harika hissettiren bir ağırlık. Lanet olsun.

"Tamam, Lyla, tamam, *canım*, sakinleş de bana ne olduğunu anlat."

"O-o... O daha toprağa bile girmeden babam velayetini talep etti. G-g-büyükannem ve büyükbabam ona karşı çıkmaya çalıştılar ama, paraları yetersizdi ve avukatımız da pek iyi değildi ve... ve... *onun son yılı! O babamla birlikte!*"

Yutkundum, boğuldum, öksürdüm, hıçkırdım, sonra da ağlamaya devam ettim.

Yüzümü boynuna gömdüm ve yanaklarımı onun cildiyle sildim, sonra uzaklaştım ve başka yere baktım, onun altından çıkmaya çalışarak.

"Senin... sadece, bilirsin, beni isteyeceğini *beni* isteyeceğini ve beni önemseydiğini düşünmekle çok aptaldım."

Onun büyük elleri başımın iki yanını kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdiğinde, çabalamayı, hareket etmeyi, konuşmayı ve ağlamayı bıraktım.

"Bunu sen de biliyorsun, Lyla," diye dişlerini sıkarak söyledi. Gözlerimden yaşları sildim.

"Sana alan tanıyordum," dedi keskin bir sesle.

"Ben mesafe istemiyordum," diye karşılık verdim. "Beni ara demiştim." "Sen on yedi yaşıydın."

"Biliyorum, bu yüzden beni öpmedin ve... *beni aramamanın* sayısız nedenlerinden biri de bu."

"Lanet olsun." Başımın üstüne baktı. "Bu gerçek ve o 'sayısız' gibi kelimeler kullanıyor."

"Vaiz," diye tersledim.

Bana baktı.

"O sapık olmak istemedim," dedi. Bu beni kızdırdı.

"Sen sapık değilsin," diye karşılık verdim.

"Tuhaf *biri* değil, *cher*, *o* tuhaf biri. On yedi yaşındaki bir kıza musallat olan o tuhaf yirmili yaşlarındaki adam."

Farklı bir nedenden dolayı tekrar gözlerimi

kırptım. "Oh," diye mırıldandım.

"Evet, *oh*," diye kesti. "Ve ben aradım." Oh oh.

"Aradın mı?"

"Doğum gününde. Doğum gününden sonra. Doğum gününden Indy'ye dönene kadar en az on iki kez aradım. Ve şunu söyleyeyim, büyükbaban benim yirmili yaşlarında bir *sapık* olduğumu düşünüyor."

Gözlerimi devirip başımın üstüne baktım.

"Bebeğim," diye homurdandı.

Ona baktım.

"Tamam, sadece şunu söylemek için, birlikte çok fazla zaman geçiremedik, bu yüzden büyükbabamın biraz fazla koruyucu olduğunu paylaşmakta ihmalkar davranmış olabilirim."

O sadece homurdandı, hiçbir şey söylemedi.

"Ve biliyorsun, seninle tanıştığım için çok heyecanlanmış olabilirim, herkese söyledim ve şey... torununun bir müzik grubundaki bir adamla tanışmasından pek hoşlanmadı."

"Hadi canım," dedi alaycı bir şekilde.

"Mesajlarını saklayacağını düşünmemiştim," dedim ona. Ve saklamadım.

"Eh, ikimiz de şimdi bunun farkına vardık," dedi Preacher.

Evet, artık bunun farkındayız.

Ama aynı zamanda, büyükbabamın neden her zaman, benim on sekizinci doğum günüm civarında

Neden mi?

Dört kadınla birlikte yaşıyordu. *Asla* telefona koşmazdı. Bu yeni fark ettiğim bilgiyi Preacher ile paylaşmadım.

Sadece nefesimi çekip tuttum.

Nefesimi bırakıp, "Buraya senin ünlü olduğun için gelmedim, Preacher" dedim.

"Ben ünlü değilim, Lyla."

"Buraya, yarı ünlü olduğun ve süper, iki kat, ekstra ünlü olmak üzere olduğun için gelmedim, Vaiz."

Bana sırtıttı.

Kahretsin.

Gözlerimi kaçırıldım.

"Bebeğim," diye fısıldadı, elleri hâlâ üzerimdeydi, ama beni tekrar ona bakmaya zorlamadı.

"Albümü dinledim," dedim kahve masasına. Alnını şakağıma dayadı.

Çok
tatlıydı.

Vaiz.

Tanrım.

En çok bunu hatırlıyorum.

Çok, *çok* tatlıydı.

Bana söylediği ilk kelimelerden itibaren.

"Bu çok yoğun oldu, ama memnunum." Yutkundum. "İşleri açıklığa kavuşturduğumuza memnunum, ama sen Jesse'nin yatağını kullanabilirsin, ben de zamanı gelene kadar lobide beklerim..."

"Sessiz ol, Lyla," diye kulağıma fısıldadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Şimdi seni öpeceğim, bebeğim."

Gözlerimi daha da sıkı kapattım çünkü bunu istiyordum, hayalini kurmuştum, fantezilerimde canlandırmıştım.

Sonsuza kadar sürecekmış
gibi hissettim. Ama şimdi...

"Bu gece başka bir kadının dudaklarının değdiği dudakların benim dudaklarıma değmesini istemiyorum, Preacher."

"Siktir," diye soludu.

Onun onlardan birini öptüğünü görmemiştim. Ya da başka şeyler.

Ama o görmüştü.

Lanet olsun.

Gözlerimi açtım ve yine sehpayı gördüm.

"Lobiye gidebilmem için üstümden kalkman lazım."

"Beni reddettiğini sanmıştım."

Omuzlarını itmeye başladım. "Şimdi kalkman lazım." "Jesse'nin bildiği şeyleri biliyorsun."

Baskı yapmayı bıraktım.

"Kimse, ama *onlar... tatlım*, bu lanet dünyada Jesse dışında kimse benim hakkımda bildiklerini bilmiyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ben karşı gelinmesi gereken bir adam değilim," dedi bana. Eh, bunu öğrenmiştim.

"Kızgındım ve incinmişim, ve öyle olduğumda, karşılık vermek için saldırırım. Öyle yaptım, Lyla. Kabul ediyorum. Bu gece seni incitmek için yaptım çünkü sen beni mahvettin, istemeden yaptın ama yaptın. Ve şimdi bitti. Ben kızımı aldım, o da erkeğini aldı, sen anneni kaybettin, o da kız kardeşini aldı. Ve benim tek odak noktam bu. Anlıyor musun?"

"Vaiz..."

Ses tonumu anladı ve ellerini kafamın üzerine koyup hafifçe sıktı.

"*Anladın mı?*"

Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım.

Lyla:

[Pencereden dışarı bakar]

Onunla birlikteydim.

Her zaman Preacher'ın

yanındaydım. Her zaman.

[Kayıt dışı]

Babanızın küçük kız kardeşiniz Julia'nın velayetini kaybettiği ve liseden mezun olmadan üç ay önce, yani on sekizinci yaş gününe bir ay kala büyükannenize ve büyükbabanıza geri gönderildiği kamuya açık bir bilgidir. Bu olay, onun kendi isteğiyle eve dönmesine izin verecekti.

Evet.

Başlangıçta, Preacher McCade'in servetinden yararlanmak olarak yorumlanabilecek her şeye neredeyse öfkeyle karşı çıktığınız biliniyor.

[Pencereden dışarı

bakar] O benim kız

kardeşimdi.

Tom Mancosa'nın babanla olan ilişkisi hakkında birçok söylenti olduğunu biliyor olmalısın.

Papaz beni koruyordu.

Tommy de Preacher'ı koruyordu.

Hiç soyadını kullanmadın. Her zaman sadece

Lyla

olara [Kararlı bir

k şekilde] Evet,

bilini kullandım.

yord

un.

JOSH AND BOBBY

Jesse:

[Kayıt dışı]

'da herkes bilir ki, Bobby Sheridan, ertesi sabah Chicago'daki otel restoranında yaşanan olaydan sonra Roadmasters'ın turdan çıkarılmasını talep etti.

[Kısa bir
kahkaha] Evet.

[Kafasını sallar]

Evet. Ve bu seferlik, onun pisliklik yapması değildi. Bizim yaptığımız pislikti. Aptalca, serserice bir şeydi.

Josh o gece çok meşguldü, o muhabirle konuşmak ve saçma sapan yalanlar söylemek de dahil.

Ama bu bir mazeret değil.

Tom, plak şirketinden, Bobby'nin menajerinden,
National Enquirer'dan, [tekrar başını sallar] herkesten telefonlar alıyordu.

Ve Josh için kötü bir zamanlamaydı, Preacher kahvaltıya inmek üzereyken Tom onunla birlikte asansöre bindi ve Preacher zaten Josh'tan memnun değildi.

Bu yüzden, bir sürü azar işitti.

Kahvaltı masasına geldiler, Josh benimle ve Dave'le birlikte oturuyordu ve bugüne kadar, neyin var ne yoktu da öyle bir şey yaptı ve sonra saatler önce o boku çekmemiş gibi bandın kahvaltısına geldi diye merak ediyorum.

Ama her neyse, kafasında bir tahtası eksikti.

Preach ve Tom oraya vardıklarında, gitmeye can atıyorlardı.

Preacher hazır olduğunda onu durdurmak imkansızdır, ve bunun nedeni onun iri bir adam olması değildir.

Bunu yapabilecek tek kişi Tommy'di. Tabii

Tommy kendini serbest bırakmaya razı olursa.

Josh'un söylediği şeyler ve bunun grup için anlamı ne olabilir? Tom rahatlaması iyi oldu.

Josh'un hiç umudu yoktu.

Preach'in Lyla'yı odada bırakmasına sevindim.

Preacher'ın Hardy'nin burnunu ve çenesini kırdığı söyleniyor. Plak şirketi onun tıbbi masraflarını karşıladı ve sessizce gitmesi için para verdi.

Dinle, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Gerçekten, [iki elini kaldırıp omuz silkiyor] bu benim üstümde bir seviyede yapıldı.

"Night Lies"i piyasaya sürmeye hazırlandıklarını ve albümün deli gibi sattığını biliyorum. Bobby güneyliydi ve Orta Batı ve Doğu'daki konserlerinin biletleri tamamen satılmamıştı, ama bizim de programda olmamız sayesinde o konserlerin biletleri satılıyor.

Bu yüzden, bizi turneye devam ettirmek, albümü tanıtmak ve konser biletlerini hiçbir engel olmadan satmak için her şeyi yaparlardı.

Tek bildiğim bu.

Gerçekten.

şunu söyleyeyim, Preach ve Tom'un Josh'a dayak atarak o restoranı dağıtması tam bir pislikti.

Ama orada olsun, ya da başka bir yerde olsa daha iyi olurdu... O bunu hak etmişti.

O muhabire söyledikleri yayınlandı.

Ve bunlar yalandı.

Ama bir kez yayınlandıktan sonra, yalan olması önemli değil. Geri çekilmesi önemli değil. Özür dilenmesi önemli değil.

Bu tür bir şeyin izini asla silemezsiniz.

Muhtemelen hiçbir gerçeklik payı olmayan düzinelerce şehir efsanesi biliyorsunuzdur, ama bunları biliyorsunuz ve bir resim, film, TV programı gördüğünüzde ya da bir şarkı duyduğunuzda, bunların kimlerle ilgili olduğunu anlıyorsunuz ve bu sizi duraksatıyor.

Josh, gruba ve Lyla'ya asla atlatamayacağımız bir darbe indirdi ve biz de atlatamadık, bunun en iyi örneği, Lyla'nın sana bu konuyu anlatması,

otuz yıl sonra bile bu konuyu sana anlatıyor.

Ve ben burada oturmuş, ona destek oluyorum. O adam onu bir kez görmüştü.

Onu hiç tanımıyordu.

Ve o sabah gruptan kovulup gittiğinden beri, onu hiç *tanımadı*.

onu tanıma fırsatı bulamadı.

Yani, burnu ve çenesi kırılmışsa, bunu hak etmişti. Daha kötüsünü bile.

Ve eğer bu kırılmaları Preach'in yumruğu yaptıysa.

Öyleyse...

İyi.

Biliyorsun, bu olayda gözden kaçan şey, adamın yetenekli olduğuydu.

Onu kovduktan sonra kaç grup onu aldı, kaçırdım. Sonra da onu bıraktılar.

Kendi grubunu kurmaya çalıştığını da biliyorum, ama tüm grup arkadaşları ayrılınca o da dağıldı.

Şu anda stüdyo müzisyenliği

yapıyor. Ve biliyor musun?

Onu alanlar en iyilerden birini alıyor. Ama bize ve

Lyla'ya yaptıklarını yaptı.

Ve şimdi, eğer tanınıyorsa, katıldığı her gruptan kovulan ve sonra ortadan kaybolan klavyeci olarak tanınıyor.

Bu karma değil.

Josh, dostum, bunu hak etti.

Bunun için çalıştı, açıkça.

Bildiğiniz gibi, plak şirketi bizi turdan çekmedi ve o andan itibaren Bobby, Mustangs ve bizim aramızdaki ilişkiler daha da kötüleşti.

Ve sadece burada, şimdi size bunu anlatırken değil, geriye dönüp baktığımda da bunun için mutlu olduğumu biliyorum.

Bu hayatta, doğru olanı yaparsın, yaşarsın, öğrenirsin.

Bobby Sheridan bize çok benziyordu. Çok çalışıyordu, ama genç yaşta başarıya ulaştı.

Onunla turneye çıktığımızda, biz yirmili yaşların başındaydık, o ise yirmili yaşların sonlarındaydı.

Bu adam Eric Clapton değildi. Üç

albüm çıkarmıştı.

Bu sektörde, gardını asla düşürmemelisin. Sana sunulan her fırsatı değerlendirmelisin, fırsat gibi görünmese bile.
Onu fırsat haline getirirsin.

O karmaşada, kariyerimin birkaç albümden daha uzun sürmesini sağlayan çok önemli şeyler öğrendim.

Josh'tan, hiçbir insanın bir ada olmadığını öğrendim. Özellikle de o adam bir grubun üyesi ise. Ve düşünürseniz, her erkek ve kadın bir grubun üyesidir. Sadece enstrüman çalmıyor olabilirler.

Ve yaşadığın yere pisleme.

Son olarak, ve belki de en önemlisi, pislik olmayın.

Bobby'den kendi reklamımı asla, ama asla inanmamayı öğrendim.

Lyla:

Kahvaltı.

[Gülümser, başını
sallar] O kahvaltı.

Bugüne kadar, Preacher'ın beni yukarıda bırakmasına sevindiğimi hala bilmiyorum.

Yoksa bunu görmek ister miydin?

Yıllar sonra, hâlâ bunun hakkında konuşuluyor.

[Elini önünde sallayarak şimdiki zamanı belirtir] Hala
bunu konuşuyoruz.

O kahvaltı hakkında pek çok farklı görüş var.

Rock 'n' roll *olduğu* için havalı olduğunu düşünenler var.

Preacher'ın o grupta bir tiran olduğunu düşünenler ve onunla Tommy'nin
Josh'un peşine düşmesi bunu kanıtladı.

Ancak, Preacher'ın bir zorba olduğunu düşünmenin tek nedeni Josh'un söylediği
bazı şeylerdir.

Preacher'ın fiziksel olarak Josh'tan çok daha iri olduğu kesinlikle doğru.

Josh'a çenesini kapalı tutmayı öğretmesi gereken birinin olması da kesinlikle
doğru.

Bu dersin nasıl verilmesi gerektiği... [Omuz
silkme]

Ama onun hakkında bildiklerimden, Josh bunu öğrenmedi.

Mesele şu ki, insanlar onların kariyerlerini ve ne kadar uzun sürdüklerini düşünerek, o zamanlar çok genç olduklarını unutuyorlar.

Hatırladığım kadarıyla, Preacher yirmi beş yaşındaydı. Jess ve Tim ise yirmi bir. Tom ise o olaydan birkaç ay sonra otuz yaşına girecekti.

Onlar aslında hala çocuklardı. Tamam,

[hafif gülümseme] belki Tom hariç.

Ama diğerleri.

Onlar öyleydi.

Preacher'ın ailesi felaketti. Tim'inkiler de pek iyi sayılmazdı. Jesse babasını kaybetmişti ve annesi çok meşguldü. Dave'in ailesi, özgür aşk döneminin bittiğinin farkında olmayan hippilerdi. Onlar kafaları güzel olmadan hiç birlikte olmadım.

Tom onların tek ahlaki rehberiydi ve Tom eski bir denizciydi. [Yumuşak bir şekilde gülüyor, başını sallıyor]

Ama Preacher, olağanüstü yetenekleri vardı.

Detaylara çok önem verirdi. O kadar çok küçük şeyi takip edebiliyordu ki, aklım almıyordu.

Ama aynı zamanda büyük resmi de görebiliyordu. Bu konuda da yetenekliydi.

Yeniden bir araya gelmiştik ve Jesse'nin kızı da Jess'le birlikte oradaydı.

Josh'un o muhabire Preacher, Jesse ve benim hakkında söyledikleri, Preacher için çok önemli olan birçok şeyi tehlikeye atabilirdi.

Onunla birlikte olmam.

Jesse'nin mutluluğu.

Preacher'ın mutluluğu da cabası.

Jesse ve Preacher'ın dostluğu.

Preacher'ın bunu fiziksel bir ders olarak öğretmesi doğru muydu?

Ben cevabımı biliyorum.

O yirmi beş yaşındaydı ve daha iyisini bilmiyordu.

O zamanlar bu konuyu konuşmuş olsaydım, cevabım bu olurdu. Ve hala da öyle.

[Kayıt dışı]

Grubun ahlaki pusulası olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Evet.

Bu bir yük müydü?

Hiçbir zaman.

Yatağında tek başıma uyandım ve nerede olduğumu biraz karıştırdım.

Başımı çevirdim ve Preacher'ın uyuduğu yastığın girintisinde bir tüp diş macunu ve ambalajında yeni bir diş fırçası gördüm.

Yanında bir kağıt parçası vardı.

Yan dönüp dirseğimle kendimi kaldırdım ve kağıdı almak için uzandım.

Çocuklarla kahvaltı yapıyorum. Aşağı gelme.
Onlarla kahve içeceğim ve geri geldiğimde oda servisi çağıracağım.

Bu sabah seni paylaşmak istemiyorum.

- Preach

Paylaşılmak istemediğimi düşünerek gülümsedim, sonra onun ne kadar süredir dışarıda olduğunu bilmediğimi fark ettim, bu da her an geri dönebileceği anlamına geliyordu, bu yüzden diş macunu ve fırçayı alıp yataktan kalktım.

Banyoda işimi bitirdiğimde, pencereye gidip gündüz manzarasını kontrol etmedim.

Yatağa geri yattım.

Çoğunlukla Preacher'ın kokusu olduğu için.

Bunu olabildiğince içime çekmek için yastığını aldım, ona sarıldım ve yüzümü içine gömdüm.

Yine giyinik olarak battaniyenin üzerinde uyumuştuk, sadece ayakkabılarımızı çıkarmıştık.

Bu sefer de geçen seferkiyle aynı şeyi yapmamız hoşuma gitti.

Ve bundan sonra neler olabileceğini düşününce tüylerim diken diken oldu.
Ona annemden bahsetmiştim. Ona
babamdan bahsetmiştim.

Ona büyükannem, büyükbabam, Sonia ve Julia hakkında
konuşmuşum. Daha rahat olmak için kanepeden yatağa
geçmiştik.

Ama ilk gece gibi, o sihirli gece gibi, yanılmadığım için çok mutlu
olduğum o gece gibi, ona kötü yanlarımı anlattığımda, o da bana kendi (*çok
daha* kötü) yanlarını anlatarak bana güvenini göstermişti, birbirimize
sarılmıştık ve kanepedeyken kapladığımız yerden daha fazla yer
kaplamamıştık.

Yastığını bana doğru tutarken, kokusunu içime çekerek, ilk geceden daha
zorlu başlayan ama sonunda aynı derecede güzel biten ikinci gecemizi geride
bırakmışken, bilmiyordum.

Gerçekten bilmiyordum.

Bunun ne olduğunu
bilmiyordum. Ben pop müzik
seven bir kızdım.

Evet, çocukların bizim geleceğimiz olduğuna inanıyordum ve sevdiğim
tek kötü şey kötü bir ritimdi.

Janet Jackson. Cyndi Lauper. Madonna. Whitney Houston.

Tamam, *Purple Rain* albümümü neredeyse yıpratacak kadar dinledim ve
o albümde bazı önemli gitar riffleri vardı.

Üniversiteye gittiğimde, müzik repertuarım The Cure, The Smiths,
Depeche Mode, Kate Bush, Peter Gabriel ve U2 ile genişledi.

Wham'den mezun oldum!

Modaydım.

Ama Preacher'ın müziği?

Yastığa burnumu gömdüm.

Artık yeni bir gün başlamış ve her şey önceki günden çok farklıydı, onu
sahne izlediğim günleri hatırlayabilirdim, benim hakkımda pek de hoş
olmayan bir dizi şarkı söylüyordu

("The Back of You" hariç, o şarkı inanılmaz derecede tatlıydı ve o anda Chicago'da o yatakta yatmamın en önemli nedeninin bu olduğunu biliyordum) kesinlikle çok çekici bir yanı vardı.

Ama çoğunlukla çekiciydi çünkü Preacher çekiciydi.

Ben rockçı bir kız değildim.

Hayatımda tam olarak iki konser izlemiştim, dün gece izlediğim hariç.

Patti Labelle ve Sha Na Na. Peki,

ben ne yapıyordum?

Dış kapı açıldı ve ben yastığı tutarak kendimi yukarı ittim ve süitin oturma odasına açılan çift kapıya baktım, sadece Jesse'nin konuştuğunu duydum.

Sonra Preacher ve Jesse görüldüğünde gözlerimi kırptım. "...burada duş alıp üstünü değiştir, sonra yukarı çık. Biraz alır mısın?

Cynthia'ya kıyafet mi?" Jesse diyordu.

Preacher bana bakıyordu. Ama

"Evet" diye cevap verdi. "Selam,

Lyla," diye selamladı Jesse.

"Selam Jesse," diye karşılık verdim, Preacher'a bakarak.

"Hala burada olduğuna sevindim," dedi Jesse.

Sonra banyonun kapısı kapandı. Ve Preacher uzandı.

Ayak bileğimi yakalayıp beni yataktan aşağı çektiğinde küçük bir çığlık attım, ayak bileğimi bırakıp kalçalarımı yakaladı, bu da benim yine küçük bir çığlık atıp yastığı bırakmam anlamına geliyordu, beni yukarı çekip önümde ayağa kaldırdı.

Yine burnumu kıvırdım.

"Portakal suyu kokuyorsun," dedim ona.

Bu, çırpılmış yumurta parçaları gibi görünen şeylerle birlikte, gömleğini lekeleyen şey olmalıydı.

Bana sırttı, sonra iki eliyle başımı tuttu.

Başını eğdi. Ve beni
öptü.
Dili dudaklarıma değdiği anda parmaklarımla bileklerini kavradım.
Ağzımı açtım ve onu içeri aldım. Tadı...
Sanki...
Vaiz gibi.
Midem eridi ve dizlerim titremeye başladı. Tamam.
Tamam.
Benim yaptığım şey buydu.

Lyla:
[Kaset dışında]
Preacher McCade ile ilk öpücüğün OJ öpücüğü müydü?
Portakal suyunu hiç sevmedim.
[Yavaşça gülümser]
O zamana kadar.

Preacher'ın Cynthia'nın kıyafetlerine meyve suyu, kahve, yumurta veya akça ağaç şurubu dökmemesi için kıyafetleri yukarı taşıdım.
Aynı zamanda trençkotumu ve çantamı da taşıdım çünkü onların üzerine kahvaltı dökülmesini de istemedim.
Ama tüm bunları, onun elini tutabilmek için dengede tutmaya çalışarak yaptım.
Yani, ne olursa olsun, o sabah beni paylaşmak zorunda kalacağı belliydi.

Yine de, elimi tuttuğunu görünce, kahvaltı artıklarıyla kaplı olsa bile, umurumda olmadı.

Bizi büyük süite aldığıında, beni içeri çekti ve rockçı yaşam tarzını ikinci kez tattım.

Oda darmadağın olmuştu.

Dağınık olmayan tek bir santimetre bile yoktu.

Şişeler. Bardaklar. Şampanya küvetleri. Fast food artıkları. Nargileler. Dolu dolu küllükler. Küçük aynaların üzerinde beyaz toz. Tabaklarda yarısı yenmiş yemekler. Atılmış oda servisi kapakları ve tepsileri.

Neyse ki, (aşağıda kahvaltıda olanlar dışında) gerçekten bozulmuş gibi görünen tek şey, devrilmiş ve tabanı kırılmış bir lambaydı.

Oh.

Ve sonra Cynthia, sadece iç çamaşırlarıyla davulcuya (Dave?) kahve döküyordu.

Gözleri bize, y a n ı *Preacher'a*, içeri girdiğimizde takıldı.

Ve onun Jesse'ye bakışından hoşlanmadım.

Jesse kesinlikle ona göre fazla iyiydi ve ben Jesse'yi pek tanımıyordum.

Preacher önüme geçerek onu görüş alanımdan çıkardı ve gözlerimi ona çevirdim.

"Duş alacağım. Ne istersen sipariş et. Bana da büyük bir yığın pankek, çift domuz pastırması, füme sosis, ekstra tereyağı ve şurup ve bir fincan kahve daha sipariş eder misin?"

Görünüşe göre o iri vücuda bolca yakıt gerekiyordu. Başımı salladım.

Beni tekrar öptü.

Dilleriyle. Ve

seyircilerin önünde!

Seyircileri tamamen unutmuştum, boş elimle onun omzuna tutunmuş, diğer kolumla Cynthia'nın kıyafetlerini karnıma sıkıca tutuyordum ki o öpücüğü kesti.

"Sen..." Sesim nefes nefeseydi ve Preacher bunu duyup tembelce gülümsediğinde daha da nefes nefese oldu, "aşağıda portakal suyuna bulanmana neden olan her ne halt ettiysen, evden atılmadın mı?"

"Hayır," diye cevapladı, parmağıyla burnuma dokundu, sonra dönüp uzaklaştı.

Cynthia, vücudu hareket etmeden, başını bir baykuş gibi çevirerek onu kaybetmemek için izledi.

"Selam! Hoş geldin," Dave (adının bu olduğunu sanıyordum) bana

Ona gülümsedim.

"Selam," diye cevap verdim ve sonra Cynthia'ya baktım. "Jesse aşağıda duş al. Ama sana biraz kıyafet getirmemizi istedi."

Preacher'ın kaybolduğu yatak odasından gözlerini ayırıp bana baktı.

Sonra kahve sürahisini Dave'in sandalyesinin yanındaki masaya koydu, bana doğru kolunu uzattı ama başka bir hareket yapmadı.

Ben kapıya yakın olan barın yanıdaydım. O ise odanın diğer ucundaydı.

Sanırım iç çamaşırlarımla olsaydım, benim için düşünceli bir şekilde kıyafetlerimi getiren kadından kıyafetlerimi almak için odanın diğer ucuna yürümek istemezdim.

Ama o, kıyafetlerini almak için ilk adımı atmamıştı.

Ona doğru yürüdüm ve o, beni yukarıdan aşağıya küçümseyen bir bakışla, biraz üstünlük taslayan bir sırıtışla (ve gerçekten de çok güzel bir vücudu vardı - benim de öyle bir vücudum olsaydı, iç çamaşırlarımla kahve servisi yapardım (ya da yapmazdım)), eşyalarını aldı ve dönüp yatak odasına doğru yürüdü.

"Rica ederim," dedim sırtına. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Sonra arkasındaki çift kapıyı kapattı. Çift kapıyı kapattı.

Ve Preacher oradaydı!

"Korkma, o fahişelerden hoşlanmaz," dedi Dave, arkamdaki süitin kapısının açıldığını duyduğumda.

Kapının açılmasını görmezden geldim ve Dave'e baktım.

"Şey, bilirsin, *şu anda* değil," diye devam etti, gözleri parıldayarak.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Hey, Lyla," diye bir ses duyuldu ve ben o yöne

döndüm. Bir süre önce tanıştığım iki adam içeri

girmişti. Konuşan adamla sadece bir kez tanışmıştım.

Diğeriyle ise dün gece oldukça garip bir zaman geçirmiştım.

Tamam.

Haydi

bakalım.

İlk adamın adını hatırlamıyordum. Tim

miydi, Jim mi?

"Geri döndüğüne sevindim," dedi bana elini uzatan, grubun genç sarışın üyesi.

Elini tuttum, eli benimkini sıcak bir şekilde kavradı, bana gülümsedi, sonra elimi bırakıp Dave'e baktı.

"Siktir lanet olsun, kahve," dedi dedi.

"Benimki yukarıda yukarıda siliniyor."

Ben yanıma gelen diğer a d ama bakarken o sürahiyi aldı.

Adının Tom olduğunu biliyordum.

Ve kısa süre önce duş almıştı.

"Merhaba," dedim sessizce.

"Selam," dedi kısaca. Hmm.

Başka bir şey söylemeden veya odaya servis siparişi isteyen var mı diye sormadan önce, Dave Tim'e (Jim?) "İşler yolunda mı?" diye sordu.

"Label hallediyor," diye mırıldandı Tim (?). "Ama otel, saat sabahın ikisi olsa da Jesse'nin iç çamaşırılı kadınları koridorda gezdirmesinden pek memnun değil."

Bu sırada yatak odasının kapısı açıldı. Ve ben tutuklandım.

Tamamen.

Çünkü ıslak Preacher, üzerinde sadece bir havluyla dışarı çıkıyordu.

Ve...

Ve...

Tanrım. *Vücudu.*

Islak, pürüzsüz vücutu, göğüsleri, omuzları, kolları ve göğüs kılları.

Bunların hepsi *gerçek* miydi?

Bu soru aklıma gelirken, o da artık tamamen *çıplak olan* Cynthia'yı yanında sürüklüyordu.

Onu birden durdurdu, yatak odasına geri döndü, yatakta bıraktığı kıyafetlerini aldı ve geri geldi.

Giysileri onun ayaklarının dibine attı.

Sonra bana baktı ve yüzündeki öfke biraz azaldı ve nazikçe, "Hemen geliyorum, bebeğim" dedi.

Ve yatak odasına geri dönerek kapıyı arkasında çarptı.

Kilit sesini duydum.

O zaman, bir şey bana geldi. Aslında, bir şey değil.

Hayatımı yaşadım. Kendimi savunmayı öğrendim. Ya da annemin bunu yapmasını izledim.

Yani, o şeyin ne olduğunu biliyordum.

Sadece hiç kullanmak zorunda kalmamıştım.

Odanın havasının hoş olmadığını hissedebiliyordum ve tüm bunlar Cynthia'ya yönelikti. Cynthia'nın yüzü artık iç çamaşırı kadar kırmızıydı ve aceleyle giyinmeye çalışıyordu, bu yüzden odadaki üç erkekten birinin benden önce oraya ulaşması çok muhtemeldi.

Ama ben önce davrandım.

"Jesse buraya geldiğinde, ona karşı çok soğukkanlı davranacaksın, mümkün olduğunca çabuk Indianapolis'e dönmen gerektiğini ve oradaki hayatının öyle olduğunu, uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürebileceğinden emin olmadığını nazik bir şekilde söyleyeceksin," diye emrettim. "Jesse ile olan uzun mesafeli ilişkinizi bitiriyorsunuz, ama bunu mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde yapıyorsunuz. Anlaşıldı mı?"

Bana baktı.

"Cynthia, anlaşıldı mı?" diye ısrar ettim.

Başını salladı.

"Belki de giyinince onunla aşağıda buluşup tüm bunları özel olarak paylaşırsan daha iyi olur, ne dersin?" diye önerdim.

Yine başını salladı.

"Çabuk giyin," diye ısrar ettim. O da öyle yaptı.

Ben "Git" dediğimde, hala yırtık rocker tişörtünü aşağı çekiyordu.

O da hemen çıktı.

Kapı kapandığında, nefes aldım, kullanılmayan bir sandalyeye gidip eşyalarımı bıraktım ve sonra odadaki herkese sordum, "Oda servisi menüsü nerede, bilen var mı? Preacher'ın acıktığını sanıyorum."

Bir an sessizlik oldu.

Sonra Tim (Jim?) ve Dave (?) kahkahalara boğuldu.

Sırtımın alt kısmında sıcak bir el hissettim, bir anda ortaya çıktı ve kayboldu, ben de sağ tarafa baktım.

Tom'a.

"Oğlanların oda servisini ben hallediyorum, tatlım," dedi. "Ama sana menüyü bulurum, sen de istediğini sipariş edersin."

Gülümsememin titrediğini
hissedebiliyordum. Onun gülümsemesi
ise titremezdi.

Jesse:

Cynthia beni terk etti ve bunu yaptığında, onun doğru kişi olmadığını anladım çünkü bu konuda pek üzülmemiştim.

Büyük süite telefon ettim, Tom'u buldum, Cynthia'nın Indy'ye dönmesi gerektiğini söyledim, o da oda servisi siparişimi sordu ve ona lobide onu beklemesini söylememi istedi. Onunla ilgilenecekti.

Dave'in, onu gönderenin Lyla olduğunu söylemesi bir hafta sürdü, sanırım bu bir rekordu.

[Gülümser]

Başından beri, o kadın tam bir pislikti.

Bunun güzelliği, şimdiye kadar kimsenin bunu
bilmemesi. Orada olan kimse bunu ağzından
kaçırmazdı.

Yani, hepsi Preacher ve Lyla'nın, evet. Grubun. Sana bunu
söylemek biraz kötü ama ben de biraz hoşuma gidiyor.

Çünkü bu doğrudu ve sen buradasın çünkü onlar efsaneler.

Onlar sessizce rock gecesine katılmadılar. Herkes onları tanıyor.

Bu yüzden insanlar bunu bilmeli.

Birlikte ilk kez gerçek anlamda vakit geçirdikleri z a m a n çok komikti.

Keşke o zamanlar kameralı telefonlarımız olsaydı, çünkü her dakikayı videoya
çekerdim.

Tom'un bir VHS kamerası vardı ve gösterilerimizi çok fazla kaydetmişti. Yani,
onların bazı videoları var.

Ama çoğunlukla sarılmalarını ve sevgi dolu hallerini
gösteriyor. [Kafasını sallar]

Ama dostum, sana şunu söylemeliyim, Preach Lyla'ya ciddi bir şekilde aşık olduğunda, başına ne geldiğini hiç anlamadı.

Lyla onu resmen yere serdi.

Bunu yapan tek kişi oydu ve bunu defalarca yaptı. Ve o da her anından zevk aldı.

Her şey, Lyla'nın Preach'e ilk gecelerinde annesinin onun üniversiteye gidip öğretmen olmasını istediğini söylemesiyle başladı.

Bu yüzden Purdue'da öğrenciydi ve öğretmenlik diploması alıyordu.

Ve tabii ki, artık Preacher'la birlikteydi, bu yüzden erkekler onu turneye davet ettiğinde, trenle Indy'ye dönüp, büyükbabasının onu West Lafayette'e götürmesini ve Preacher'la birlikte olmayı kaçırmak istemedi.

Cleveland'a gidiyorduk. O da

Cleveland'a gitmek istiyordu.

Chicago konseri Cumartesi günüydü, yani Pazar günü, birkaç dersi asıp Cleveland konserine gitmek mi, yoksa Philly konserine gidip Boston'da kalmak mı diye tartışmaya başladılar.

Preacher, o gün Indy'ye geri döneceğini söyledi. Bir araba kiralayıp onu kendisi götürecek, sonra ailesiyle buluştuktan sonra Cleveland'a gidecekti.

Lyla, büyükbabası ve büyükannesi ile hocalarıyla konuşacağını ve bir hafta izin alıp grupta takılacağını söyledi.

Preacher, annesinin onun o diplomayı almasını istediğini ve onun da o diplomayı alacağını söyledi.

Lyla, o diplomayı yüzde yüz alacağını, ama aynı zamanda izin de alacağını söyledi.

O, büyükbabasının zaten onunla birlikte olmasını istemediğini söyledi.

Lyla, büyükbabasının programa uymak zorunda kalacağını söyledi. O,

Lyla'nın hayatını mahvetmeyeceğini söyledi.

O, kendisinin hayatını mahvettiği için sorumluluk alan onun kibirli davrandığını söyledi, çünkü zamanını nasıl geçireceğine dair kararları veren kendisiydi, yani bu kararlar hayatını mahvettiye, bunun sorumlusu da kendisiydi.

Zaten bir hafta izin almak hayatını mahvetmezdi, bu yüzden o sadece kibirli ve otoriter değil, aynı zamanda dramatik de davranıyordu.

Bütün bunlar, bandonun hemen önündeki oda servisiyle dolu büyük süitte yaşandı.

Tahmin edin ne oldu?

Lyla Cleveland'a gitti. Ve

Philly'ye.

Ve Boston'a.

[Gülümsüyor]

O kadın.

Her zaman

boktan. Sadece

söylüyorum.

Biliyorsun, eğer o Lyla olmasaydı, Bobby ile olan olayda ne olacağını hiç bilmiyorum.

Ama bence tur bittikten sonra muhtemelen yollarımız ayrılırdı ve belki de onlar şikayet ederdi, ama... neyse.

Ama Bobby ile olanlar oldu.

Ve Preacher onu sonunda elde ettiğinde en son istediği şey, bir rock yıldızını öldürerek onu korkutup kaybetmekti.

Bu yüzden Tom bu işi halletti.

Tom'un bu işte kaldığı süreye beş yıl daha eklenseydi, Bobby Sheridan'ı mahvederdi.

O zaman sahip olduğu güçle, o ve Preach, Tom'un Bobby'yi birkaç basamak aşağı indirmesiyle yetinmek zorunda kaldılar.

Sonunda, Bobby Bobby olduğu için, gerisini kendisi halletti.

Lyla:

[Kayıt dışı]

Bobby Sheridan hakkında ne düşünüyordun?

Okula dönmeden önce, turnenin o ayağında grupla birlikte olduğum süre boyunca, beni birkaç kez görme fırsatı oldu. Ve gördüğünde, ben Preacher'la birlikteydim.

Yani, yaptığı şeyden dolayı, onun pek de zeki biri olmadığını düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu zaten düşünüyordum.

Mesele ben değildim. Mesele Preacher'dı.

Preacher'ı çok kıskanıyordu.

Bobby, onların kavga ettikleri ilk günleri duymuştu.

Ve tabii ki Kahvaltı Olayını da biliyordu. Bu yüzden Preacher'ın çabuk sinirlendiğini düşünüyordu. Ve belki de öyleydi. Ama Preacher sahnede, grupla çalıyordu. Ben ise sahne arkasında onu izliyordum, Bobby ona asıldığında. Yani, Preacher'dan belki altı metre uzaktaydım. Ve Preacher bana baktığı anda Bobby hamlesini yaptı.

Ben Preacher'ın, Preacher da Tommy'nin sevgilisiydim, bu yüzden Tommy bir anda benimle Bobby'nin arasına girip onu uzaklaştırdı.

Bir güvenlik görevlisi beni soyunma odasına götürdü ve nöbet tuttu. Ve olay böyle bitti.

Davetsizce bana dokunmasının hoş olduğunu söyleyemem ve nefesinin gerçekten çok kötü olduğunu söylerken gereksiz yere acımasız davranmıyorum.

Gerçekten öyleydi.

Ama daha başlamadan bitmiş gibi hissettim.

Bobby, Preacher'ın gitarını parçalayıp onun peşine düşeceğini düşündü.

Preacher'ın hayranlarını ve grubu terk edip, Bobby'nin karşısına çıkmak için sahneden inerek her şeyi mahvedeceğini düşündü.

Plak şirketi bunu hoş karşılamayacak ve Roadmasters turdan ıkarılacaktı.

Preacher'ın bunu yapması imkansızdı. Josh bir şeydi.

Bobby Sheridan ise başka bir şeydi.

Onu farklı bir şekilde ele alacaklardı. Ve öyle de yaptılar.

Gördün mü?

Kutudaki en parlak ampul değildi.

Jesse:

Her şey Lyla ile ilgiliydi.

Arkadaşları Cleveland konseri için arabayla geldiler ve bir sürü kıyafetini getirdiler. Bence Lyla en başından beri kendi ritmini bulmuştu. Kendi

havası vardı. On yedi yaşında, Nike'larıyla bile. Ve o hava,
kimseye benzememektir. [Güler]
O rock 'n' roll'du ve bunun farkında bile değildi.

Sıkı kot pantolonlar giyip, yuvarlak poposunu sergiliyordu. Uzun bacaklarını daha da uzun gösteren kırmızı topuklu ayakkabılar ve her yerini örten ama büyük göğüslerini ortaya çıkaran, daracık kumaştan düğmeli bluzlar giyiyordu. Boynunda, üzerinde minik bir melek asılı olan küçük bir altın zincir vardı ve sanırım taktığı tek takı buydu, çünkü büyükbabası kulaklarını delmesine izin vermiyordu.

Ama dahası var.

O, bir hayranın sevdiği gibi değil, bir vaizin sevdiği gibi ona aşık.

Eğer onu aldatırsa, başka bir kızın kışını ellerse ya da pislik gibi davranırsa, arkasını dönüp gitmişti.

Her şeye sahip olan *Preacher'dan* uzaklaşırdı. Güzellik, yetenek, zeka, tavır. İsteddiği her kızı elde edebilirdi.

Ama bunu yapmazdı çünkü o da ona aşıktı, elinde ne olduğunu biliyordu ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı.

Onlar sadece...

yakındılar. Onlar

sadece... gerçektir.

Sadece... harikaydı.

Ve Bobby bunu istiyordu.

Ve ben bunun daha da fazlası olduğunu söyleyeceğim.

Lyla, Lyla'ydı.

Bobby ilkiydi, ama sonuncu değildi. Bazı

kadınlar vardır ki... [Duraklama]

Bir şeyleri

vardır. Lyla'da

da vardı.

Sana isimler verebilirim, büyük isimler, sadece rock yıldızları değil, film yönetmenleri, aktörler, fotoğrafçılar ve Lyla ile tanışıp onu isteyen ve bunu açıkça belirten adamlar.

Yani, bu isimlerden biri onu ilham perisi olarak istediğini gizlemedi ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Lyla'ya bunu soracağımı biliyorum.

Michelangelo eşcinseldi ve onu resmetmek isterdi, ben de bunu söylüyorum.
Bir milyonda bir diye bir söz vardır. Lyla,
hayatta bir kez karşılaşabileceğiniz türden
biriydi.
Onu tanıyan çoğu erkek bunu biliyordu.

Lyla her zaman Bobby'nin Preacher'ı kızdırmak ve aptalca bir şey yapmasını sağlamak için o hamleyi yaptığını söylerdi.

Ama yanıliyordu ve bu da Lyla'yı Lyla yapan şeylerden biri idi.

Doğuştan gelen bir özgüveni vardı, güvensizliği olsa da, çekingen veya utangaç olabilirdi, ama o özgüven parlıyordu ve korkutucu olabiliyordu.

Bu yüzden, bunun kendisiyle ilgili olduğunu asla düşünmezdi.

Belki Bobby de bunu yapmak istemişti, ama o *Bobby Sheridan* olduğunu düşünüyordu ve Lyla'nın Preacher'ı, Bobby etrafta dolanırsa hemen terk edeceğini düşünüyordu.

O zaman ona sahip
olacaktı. Bir taşla iki
kuş.
Bir taşla.

Biliyorsun, Lyla'nın sahip olduğu şey, doğuştan gelen bir şey değil, sonradan kazanılmış bir şey.

Annesi o kızları babalarından kurtarmıştı. Adam onu dövüyor, takip ediyor, ona dava üstüne dava açıyor, velayet, ziyaret hakkı, nafaka talep ediyordu, ki bunları sırf ona zarar vermek için yapıyordu.

Ve elinde serbestlik olsaydı, o kızları mahvederdi. Onlar onun için asla yeterince mükemmel olamazlardı, ama o denemeyi bırakmaz ve bunu yaparken onlara kendilerini bok gibi hissettirirdi.

Lyla'nın annesi onları tüm bunlardan kurtardı. Onun yaptığı her saçmalığa karşı dik durdu. O kızların önüne kalkan olarak kendini koydu. Onları başka bir yere götüremeyeceği için, onları dedelerinin yanına taşıdı ve *bum!* İki kalkan daha.

Çapalar.

Bir temel.

Büyüme için verimli bir toprak varsa, çiçek açarsın.

Lyla'nın annesi kızlarına bunu sağlamak için çok uğraştı ve hatırlatayım, bu MeToo'nun bir şaka olduğu bir dönemdeydi.

Tepki, "Ne olmuş yani?" olurdu.

Lyla'nın annesi bu kızları dünyaya getirdi ve *onları* bugünkü kadınlar haline *getirdi*.

Size şunu söyleyeyim, her gün kızlarımın da buna sahip olmasını sağlamak için çalışıyorum.

Natalie çikolatalı kurabiyeyi yemekte tereddüt ediyor ya da ben malt hazırlarken kızlara endişeli bir bakış atıyor.

"Ye şunu bebeğim" diyorum, ama aynı zamanda annesini bulup dişlerini boğazına sokmak istiyorum, çünkü o kadın orada olsaydı, karbonhidratlar ve orta yaş kilo alımı hakkında konuşarak bebeğime lanet olası bir kurabiye yediği için azarlardı, tıpkı hayatı boyunca bir şekilde karıma yaptığı gibi.

Ve kızlarıma malt hazırlıyorum.

Üçü de hayatıma giren en güzel yaratıklar ve bunu asla unutmalarına izin vermiyorum.

Bunu bana Lyla'nın annesi ve dedesi öğretti. Ve hey, Preacher da bana öğretti.

[Kayıt dışı]

Yani, kesin olarak, sen, McCade ve Lyla üçlü bir ilişki yaşamadınız ve sen ve McCade, o reşit olmadan onu gruba katmak için ona beyin yıkamadınız diyorsun.

[Dümdüz bakar, kararlı bir şekilde konuşur]

Evet, *kesin* olarak bunu söylüyorum.

Ve McCade'in grubu düzenli olarak kendi düşünce tarzına zorlamadığını ve demir yumrukla yönetmediğini söylüyorsun.

[Kafasını

sallar] Hayır.

Çoğu zaman istediğini elde etti ve istediğini elde etmek için çok baskı yaptı ve bu durumun çok sinir bozucu olduğu zamanlar da oldu, hem de azımsanmayacak kadar çok.

Ama kimseyi zorlamadı ya da demir yumrukla yönetmedi.

Tom demir yumrukla

yönetiyordu. [Gülüyor]

Ama bu onun işi idi.

Kendi başına ünlü olan Cynthia Peters, Bobby Sheridan ile evlendi.

[Kafasını sallar]

Cennet gibi bir çift, değil mi? Dokuz, on ay boyunca bu iki aptal evli kaldılar.

Ve ünlü

müydüler?

Sanırım öyle.

O Pamela Des Barres değildi. O kadın ne istediğini biliyordu, peşinden gitti ve başkalarının ne düşündüğünü umursamadı.

Cynthia ise...

[Uzun bir

duraklama] Öyle

değildi.

Peters ayrıca Josh Hardy ile evlendi.

Evet. Muhtemelen bu yüzden hala bu kadar çok seans çalışması yapıyor.

Çünkü evlilikleri sadece birkaç ay sürdü. Ama

pislik herif evlilik öncesi anlaşma yapmamış.

CHRISTMAS

Jen, Amber ve kız kardeşim Sonia benimle birlikte kapıda bekliyorlardı ki...

Lyla:

[Kayıt dışı]

Kapıda mı?

[Uzun bir
duraklama] Kaç
yaşındasın? *Yirmi
iki.* [Sessizce]

Evet, tatlım, 11 Eylül dünyayı değiştirdi. Sen gençtin. Ama eskiden herkes havaalanında kapıya gidebiliyordu. Sevdiklerini uçaktan iner inmez karşılayabiliyorlardı.

Sanırım bunu biliyordum.

Lana'nın erkek arkadaşı İkiz Kulelerde çalışıyordu.

Oh hayır. [Ağır
sesle] Oh evet.

Sanki o aile yeterince kaybetmemiş gibi.

[Derin nefes alır]

Dairesinde bir nişan yüzüğü vardı. Sonra buldular. Kızın toparlanması zaman aldı. Jesse endişelendi. Kızın asla toparlanamayacağını düşündü.

Ama [üzgün bir gülümsemeyle] Penny'nin kaybettikten sonra olduğu gibi, sonunda o da oraya ulaştı.

Uçak indikten sonra, rampayı görmek için zorlanıyordum ve işte oradaydı, ilk inen oydu.

Beni gördü ve gülümsedi.

Önümdeki insanları geçip, o kapı görevlisini geçer geçmez ona bir ton tuğla gibi çarptım.

Aslında, kelimenin tam anlamıyla üzerine atladım ve umursamadım.

Bacaklarımı beline doladım, kollarımı omuzlarına doladım, o da ellerini popoma koydu ve öpüşmeye başladık.

Preacher'ı tekrar öpüyordum.

Onu altı haftadır görmemiştim. Bir sonsuzluk gibiydi.

Çantasının askısı düştüğünde omzunun sarsıldığını hissettim ve bu yüzden onu öpmeyi bıraktım.

Başımı kaldırdım, kahverengi gözlerine baktım ve "Merhaba" diye fısıldadım.

Yüzünde kısmen mutlu, kısmen eğlenceli, kısmen başka bir şey olan tuhaf bir ifadeyle bana baktı ve "Selam, *canım*" diye fısıldadı.

Lyla:

Hiç hoş geldin demediler ona.

Aslında hiç bir evi olmamıştı. Onu büyüten o çakallar... [Duraklama]

Biliyor musun, geriye dönüp baktığımda, Indianapolis havaalanındaki o kapıda, Preacher McCade'i gerçekten kazandığım an o andı.

Dünyanın en güzel erkeğini gerçekten ve kesin olarak ele geçirdiğim an.

Ve o Noel tatilinin geri kalanında, turdan ara verdiğimiz o tatilde...
Hakımı aldım.

Onların limuzinleri vardı.

Jesse, Dave ve Tim'in Mooresville'e götüren bir limuzini vardı.
Preacher ve Tommy'nin bizi eve götüren bir limuzini vardı.
Brownsburg'a.

Büyükbabam İkinci Dünya Savaşı gazisi ve Indy'de okul müdürüydü. Glenn Miller hayranıydı ve kulakları delik olan kadınların ahlaksız olduğunu düşünürdü.

Limuzinlerden pek etkilenmezdi.

Büyükannem asla kırmızı rujsuz çıkmazdı, "şans getirsin" diye sütyenine kabuklu fındık koyardı, saçları beyazladıktan sonra asla boyamazdı ama bukle maşasıyla Dolly Parton'unkinden daha büyük bukleler yapardı ve [ellerini kaldırıp parmaklarıyla sayar] dokuz şey için yaşardı:

Kocası.

Çocukları.

Torunları. Alışveriş.

İçki

içmek.

Yemek.

Seyahat etmek.

Genelde deli gibi davranmak.

Ve bronzlaşmak.

Ve bu sırayla değil.

Limuzinlerden etkilenmişti.

Ve Preacher iri vücudunu bizim limuzinin arkasından dışarı çıkardığında, ilk görüşte aşık oldu.

Büyükbabam Preacher ile tanıştığında çok gergindim.

Büyükbabamın ondan nefret edeceğini

biliyordum. Sebep grup değildi, ama

öyleydi.

Bir haftalık okulu asıp grubun turnesini takip ettiğim için değildi, ama öyleydi.

Uzun saçları ve sakalı olduğu için de değildi, ama öyleydi.

Sorun, büyükbabamın kızları için kimsenin yeterince iyi olmamasıydı.

Preacher kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu, bu yüzden bunun iyi gitmeyeceğinden emindim.

Büyükbabam, bir erkeğin yaşlıların saygısını kazanmak için çalıştığı bir nesilden geliyordu.

Preacher birçok şeyi kazanmak için çok çalışırdı, ama o beni olduğum gibi kabul eden biriydi.

Büyükbabam ve büyükannem benim için her şeydi. Preacher benim için her şeydi.

Çalışmak zorundaydılar.

Ama bunun bir felaket olacağından çok korkuyordum.

"Şuna bakın!" diye bağırdı büyükannem, beni limuzinden indirmeye yardım eden Preacher'ın yanına yürüyerek.

Preacher beni ayağa kaldırdı, büyükanneme döndü, büyükannem ellerini Preacher'ın göğsüne koydu ve ona gülümsedi.

Sonra göğsünü defalarca okşadı ve ona gülümsemeye devam etti, sonra "Vay canına, ne kadar da uzunsun!" dedi.

Büyükannem.

Gülümserken, "Büyükanne, bu Preacher, Preacher, bu da benim büyükannem. Bayan Campbell." diye tanıştırdım.

"Bayan Campbell," diye mırıldandı Preacher, aralarına elini uzatıp elini sıkmaya çalıştı, ama büyükannem ona yapışık ya da ona karşı kaba davranmıyordu, yine de elini görmezden geldi ve göğsünü okşayarak ona gülümsemeye devam etti.

"Evelyn, canım. Ama bana Lynie diyebilirsin," diye davet etti.

"Lynie," diye mırıldandı ve onun arkasını baktı.

Diğerleri etrafımızda toplanırken, ben de onun ötesine baktım.

Büyükbaba orada durmuş, av tüfeğini almaya gitmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Preacher'ın elini tutup onu dedemin yanına götürdüm.

"Büyükbaba, bu bu Preacher McCade. Vaiz, bu ben büyükbabam. Audie Campbell."

Vaiz elini uzattı. "Efendim." Efendim?

Büyükbaba eline baktı, vaize baktı, sonra elini tuttu. "Çantalarımızı içeri al, sonra özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu vaiz.

sordu.

Ne?

Özel bir konuşma mı?

Görünüşe göre Vaiz'in bir planı vardı.

Ama neredeyse her gece telefonda konuşmamıza rağmen, bana bu plandan bahsetmemişti ve ben de bu plana *onay vermemiştim*, bu yüzden onun planına katılmıyordum.

Büyükbaba uzun süre hiçbir şey söylemedi, cildim kaşınmaya başladı. Sonra "Peki" diye homurdandı ve uzaklaştı.

Tommy'yi tanıtmamı beklemedi. Sadece uzaklaştı.

Preacher'a baktım.

"Her şey yolunda gidecek, *canım*," diye söz verdi.

Çok yanılıyordu.

"Um, sana söyledim..."

Bana doğru eğildi ve yanağımı avuçladı. "Her şey yolunda gidecek, bebeğim."

Sonra bagaja geçip şoför ve Tommy'ye çantalarını taşımada yardım etti ve Preacher'ın bu konuyu kapatmış olduğunu anladım.

Çoğu zaman istediğimi elde ederdim, ama öğreniyordum ki, Preacher bir konuyu tartışmayı bitirdiğinde...

O konu hakkında konuşmayı bitirmişti.

Gram yanıma yaklaşıp *fısıldayarak*, "İyi iş çıkardın.

O *çok* uzun bir yol kat etti, tatlım, ve hepsi *çok güzel*."

Lyla:

Preacher'a kaplumbağa hikayesini Cleveland ile Philly arasında bir yerde anlattım ve o zamanlar onu yeterince tanımadığım için, bunun sadece Preacher ve dedem gibi erkeklerin anlayabileceği bir şey olduğunu bilmiyordum.

[Kayıt dışı]

Kaplumbağa hikayesi mi?

[Kafasını sallar]

Arazimizde bir gölet vardı.

Bir yaz, o gölette bir iç lastik üzerindeydim ve hiç gitmediğimiz uca kadar yüzdüm. Orada çok sayıda sazlık vardı, ağaçlar kenara yakın büyümüşü, dalları suya değiyordu. Orada yaşayan çok sayıda kaplumbağa vardı.

Çok yaklaştım, bir kaplumbağa beni o kadar yakın istemedi, yüzeye çıktı ve küçük parmağımla yanındaki parmağımın arasındaki derimi ısırıldı.

Ya da belki o kaplumbağa beni yiyecek sandı.

[Gülümser]

Bu beni çok şaşırttı.

Bu yüzden çıldırdı m , bağırpıp çırpındım, o iç lastik içinde daireler çizerek döndüm.

[Güler]

Aklımı kaçırmış gibi görünmüş olmalıyım.

Büyükbabam için, saldırıya uğramış gibi görünüyordum.

Evden koşarak çıktı, bahçeden geçip göle geldi ve ben kendimi toparlayıp ona doğru kürek çekmeden önce neredeyse giysileriyle birlikte göle atlayacaktı.

Beni sudan çıkardı, ayak parmağıma baktı, küçük bir kesik ve biraz kan vardı.

Yaramı temizledi ve Neosporin sürdü.

My Big Fat Greek Wedding filmindeki Windex'li baba var ya? O da

Neosporin'li büyükbabamdı.

[Gülümser]

Sadece bir

çizik. Önemli

bir şey değil.

Birkaç gün sonra, arazimizde bir şeyler yapıyordum, ne olduğunu bilmiyorum. Her zaman bir şeyler yapıyordum. Hayalperesttim.

Ahırın arkasında, demiryolu raylarına yakın ağaçların yanında, hepsini sıra halinde gördüm.

Belki sekiz, on kadar ölü kaplumbağa. Hepsinin kabuğunda kurşun deliği vardı. Büyükbabam savaşta keskin nişancıydı.

[Kafasını sallar]

Evet.

Sadece bir çizik.

Ama canımı yaktı ve beni korkuttu. [Bakışları uzaklara dalar]

Evet.

Vaiz bunu anladı.

Büyükbabamı anladı. [İfadesi odaklanır]

Büyükbaba, savaştan beri koruduğu kısa saç kesimiyle ölmüş olabilir ve Vaiz'in saçları omuzlarına kadar uzamış olabilir.

Ama o adamlar?

Birbirlerinin

aynısıydılar.

"İşte, görüyorsun," diye mırıldandı büyükannem.

Ben bakıyordum.

"Vay canına," dedi Sonia.

Hepimiz yemek masasında oturmuş, mutfaktan oturma odası olarak kullandığımız çamur odasına bakıyorduk.

Büyükbaba ve Vaiz, Tommy ile birlikte orada duruyorlardı ve Büyükbaba, erkekler arasındaki dostlukla Vaiz'in omzuna bir şaplak atmıştı.

"Biliyor musun, büyükbaban annenle evlenmeden önceki gece annene, onu arabasına bindirip Florida'ya, düğüne götüreceğini ve o adamın lanetlenmesini söylemiş."

Daha önce hiç duymadığım bu hikayeyi dinledikten sonra yavaşça başımı çevirip ona baktım ve Sonia'nın da dinlemek için canlandığını hissettim.

"O adamı seçti," diye bitirdi Gram.

Sonra dişlerini tıklattı ve bana göz kırptı.

"Sen her zaman akıllı bir kız oldun. Annen de öyle değildi değil. O adam beni bile kandırdı. Kabul etmeliyim ki, benim için bu zor değildi, ama annen için zordu. Hepimiz her an öğrenebiliriz ve dersimizi verenin, hatayı yapanın biz olmamız gerekmez."

"Lynie!" diye seslendi dedem. "Bu çocuklara yemek verecek miyiz, vermeyecek miyiz?"

"Parmakların çalışmıyor mu?" diye sordu büyükannem.

"Kamyonetimin kontak anahtarını çevirip Kentucky Fried Chicken'a gitmeme yetecek kadar çalışacaklar," dedi büyükbabam.

"Yaşasın! En sevdiğim!" diye bağırdı Sonia.

Büyükbabam bunu çok iyi biliyordu, ama *bir erkek erkeğin* her şeyi bırakıp kızlarına düşkün olduğunu açıkça göstermesinin yakışık almayacağını bildiği için, her şeyi anlasa bile onu görmezden geldi.

Ve kızlarını çok seviyordu.

"Makarna ve peynir yapıyorum," dedi Gram. Hayır, yapmıyordu.

Preacher'ın en sevdiği yemeği yiyorduk.

Hamburger.

Gram'ın makarna ve peynirini yemiyorduk.

Ve bunun nedeni, Preacher'ın makarna ve peynir konusunda ne düşündüğünü bilmemem değildi.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı Jen.

O, Gram'ın makarna ve peynirini zorla yutmak zorunda kalmıştı. Tabii ki ben de.

Bu yüzden yüzümü buruşturdum.

"O hamburgerleri kızartayım mı?" diye önerdim, yüzümü buruşturduktan sonra.

"Ben makarna ve peynir yapacağım," diye karar verdi Gram. "Lynie, hayır, yapmayacaksın," diye reddetti Gramps.

"Lyla ünlü rock yıldızları için hamburger kızartmıyor," diye cevapladı Gram. "Benim makarna ve peynirim bir lezzet."

"Sarı, jelatinimsi bir şey," dedi büyükbaba.

Birkaç kişi şaşkınlık içinde nefesini tuttu, ama bu ifade tartışmasız doğru olsa da, hiçbiri Gram'inki kadar yüksek sesle tepki vermedi.

"Sözünü geri al, Audie Campbell," diye bağırdı.

"Kadın, seninle yemek pişirme yeteneklerin için evlenmedim ve bu iyi bir şey, çünkü eğer yeteneklerin varsa, neredeyse elli yıldır onları saklıyorsun," dedi Gramps ona. "Ben tavuk alacağım."

Büyükbaba'nın son yorumuna Gram'ın tepki veremeden, ben hemen "Hamburger eti aldık, hamburger yapabiliriz, Büyükbaba. Preacher ve Tommy hamburgeri çok severler" dedim.

Büyükbaba, şimdi yanlarında duran Preacher ve Tommy'ye döndü, ikisi de gülmekten patlamak üzere gibi görünüyordu.

"Siz çocuklar tavuk sever misiniz?" diye sordu. İkisi de "Evet, efendim" diye cevap verdi.

"Tavuk yiyeceğiz," diye karar verdi Gramps. Sonra tavuk almaya gitti.

"Şu adam," diye homurdandı Gram ve o da gitti, muhtemelen büyükbabaya biraz daha sataşmak ve sonra onunla birlikte tavuk almaya gitmek için, böylece onu ikna edip DQ'ya gidip dilbar alabilmek için.

Kalktım, adamımı yakaladım ve onu çamur odasına götürdüm.

Diğerlerinden uzaklaştığımızda, onu sırtını yemek odasına dönük olacak şekilde yerleştirdim, böylece bizi koruyacaktı, ve sordum: "Bu mucizeyi nasıl başardın?"

Kendinden emin bir şekilde sırtıttı. "Sana harika geçeceğini söylemiştim." "Bu mucizeyi nasıl başardın?" diye tekrarladım.

Ciddi bir ifadeyle, "Ona Salı günü şehirde bir avukatlık firmasıyla görüşmesi olduğunu ve Julia'nın velayetini geri almak için mahkeme tarihinin belirlendiğini söyledim. Ayrıca avukatların ve Tommy'nin, babanı araştırmak için özel dedektifler tuttuğunu ve bu sayede Julia'nın yakında eve döneceğini söyledim."

Onun söyledikleri ve bunların anlamı yüzünden kendimi tutamadığımda, ellerim onun göğsüne kondu.

Preacher ağırlığımı aldı ve tedbir olarak kollarını bana doladı.

Hissettiğim onca duyguya rağmen, "Öyle değil, çünkü büyükbabam gururlu biridir ve bu bir sadaka gibi geliyor." dedim.

"Bu gururla ilgili değil. Bu aileyle ve Julia'yı o pislikten kurtarıp evine geri götürmekle ilgili."

Tamam, bunu anlayabiliyordum.

Ama...

"Preacher..."

Yüzünü yaklaştırdı ve sesini alçaltarak konuştu. "Bebeğim, Tommy sohbetimize katılmadan önce, ona senin bakire olduğunu ve öyle kalacağını da söyledim."

Gözlerimi kırptım.

"Ona, turneye çıktığım için sana kur yapma şeklim geleneksel olmayabilir, ama sana kur yapıyorum ve sana, ona ve senin için ne ifade ettiğine, senin için yaptıklarına saygısızlık etmeyeceğim, o adam gibi davranmayacağım."

Gözlerimi daha hızlı kırpmaya devam ettim.

"Ona bana güvenebileceğini söyledim. Noel boyunca kanepede yatacaktım ve kendi evinde ona saygısızlık yapmayacağımdan endişelenmesine gerek yoktu. Bahar tatili için turneye katılıp yazın Los Angeles'a geldiğinde, sen ve ben birlikte olduğumuz sürece, sana saygıdan başka bir şey göstermeyeceğime söz veriyorum. "

Lyla:

[Kayıt dışı]

Sen ve McCade seks yapmadınız mı?

[Kafasını sallar]

Hayır.

Preacher'ın büyüme yılları pek de iyi geçmemişti, ama yine de, güneyde bir şeyler ona işlemişti ve o gerçek bir güneyli beyefendiydi.

[Yumuşak bir gülümsemeyle]

O, Rhett ve Ashley'nin birleşimi gibiydi. Bunun için Loretta Williams'a minnettarım.

Başka bir deyişle, dedeme yalan söylemedi, çünkü bana kur yapıyordu ve bunu açıkça söyleyen bir adamdı.

Aynı zamanda Preacher, büyükbabam gibi bir adama asla yalan söylemezdi.

"Seks yapmayacak mıyız?" diye sordum. "Hayır," diye cevapladı.

"*Hiç mi?*" diye ciyakladım.

Tamam, her gece birlikte yatıyorduk, otobüste ve otel odalarında sarılıp öpüşüyorduk, sık sık yapardık ve yaptığımızda çok fazla okşama olurdu, ama Preacher her zaman çok ileri gitmeden durdururdu.

Ben bakireydim, bunu ona ilk gecemizde söylemiştim ve bu durum o zamandan beri değişmemişti çünkü Preacher ile tanışmıştım ve gerçekten de kimse onunla boy ölçüşemezdi.

Ama öpüşmeler, okşamalar ve, şey... tüm o *Vaiz*, ben oraya gitmeye hazırdım.

Ve öpüşüp okşandığımızda, *gerçekten* hazırdım.

Yine sırtı ve cevap verdi, "Büyükbabanın çatısı altında olmaz."

"Bahar tatili?"

Benim çok sevdiğim o şekilde iki eliyle başımı tuttu, aşağı eğdi, saçımın üstüne öptü, sonra tekrar yüzüme bakmak için başımı geriye eğdi.

"*Cher*, olması gerektiğinde olacak. Ve şimdi olması gerekmiyor. Hak ettiğini alacaksın. Seni düşünen ve *seni tanıyan* bir adam, senden bir şey almadan önce, sen vermeye hazır olana kadar ona ait olmayan bir şeyi almayacak."

Kulağına bakarak mırıldandım, "Vermeye hazırım." O güldü, ben de ona baktım.

Sonra ciddileşti.

"Ben de almaya hazırım, Lyla. Kesinlikle, bebeğim. Bu, alabileceğim en güzel hediye, bunu biliyorum. Ama bu, seni büyüten adamın evinde olmayacak."

Kabul etmeliyim ki, bu doğru olan şeydi. Ve tüm bunları söylemesi çok tatlıydı. Ama bahar tatiline üç aydan fazla vardı. Ve ben zaten yirmi yaşındaydım! Onun beni tutan ellerini itip yüzümü göğsüne gömdüm.

Kollarını tekrar bana doladı.

"Önce önemli şeyler," dedi, "Noel ve Julia'yı geri kazanmak." "Ve büyükannemin makarna ve peynir yapmasını engellemek."

"O da var."

Gömleğine gülümsedim ve kollarımı ona doladım. O da beni sıktı.

"Sizler berbatsınız!" diye bağırdı Amber. "Her zaman tatlı tatlı. Bu rock 'n' roll değil! Havaalanında ona atlamam,

rock 'n' roll"du!"

Ve ben gülmeye başladım.

Birkaç gün sonra, yatak odamda yatağımda öpüşüyor ve birbirimizi okşuyorduk.

Sonia arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı.

Büyükannem ve büyükbabam golf sahasında bir tatil kokteyl partisindeydiler.

Tom, pek yakın olmadığı ailesiyle görüşmek için Chicago'ya gitmişti, ama araları iyiydi.

Böylece Preacher tamamen bana kalmıştı.

Onunla tanıştıktan sonra, her gece yatak odamda, o anda onunla yaptığım her şeyi yapmak istediğimi düşünüyordum.

Onu karnımda sert bir şekilde hissettim ve bunu daha önce de hissetmişim, daha önce istediğim gibi daha iyi hissetmek istedim, ama bunu elde edemedim ve daha önce olduğu gibi, bunu elde etmek için harekete geçtim.

Bileğimi yakaladı, sırt üstü yuvarlandı, beni yanına çekti, sonra eli sırtımdan başıma kaydı ve yüzümü boynuna bastırdı.

"*Cher*, adama bir şans ver," dedi kalın sesiyle. Hay aksi.

"Vaiz..."

"Olmaz." Kahretsin.

Bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladığında vücudunu izledim ve o anda, yalvarsam da, ay ve yıldızları vaat etsem de bunun olmayacağını anladım.

İ geçirdim, gevşedim ve o anda Preacher bir eliyle saçlarımla oynamaya başladı, diğer eliyle de parmaklarımla oynuyordu.

parmaklarımla oynamaya başladı.

Onu bıraktım ve kolum altımda sıkışmış olduğu için ona bir şekilde karşılık veremediğimden, ona daha da yaklaştım.

"Odan çok güzel, *cher*," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım.

Sıkıca.

"Kızlarımız var, onlara da böyle odalar vereceğiz," dedi.

Tanrım.

Gözlerimi açtım ve bunu yapmak istemedim çünkü bunu asla yapmak istememiştim.

O gittikten sonra, ben dağıldım.

Ardından gelen velayet davası ve davayı kaybetmem, kendimi toparlayabileceğimi düşünmemiştim.

Ama sonra elimden gelenin en iyisini yaptım, bu yüzden kendimi tutmak zorundaydım.

Ama Preacher annemin bana aldığı yatakta uzanıyordu ve annem onu ilk başta büyükbabamın sevdiği kadar, büyükannemin de Preacher olduktan ve bunu hak ettikten sonra sevdiği kadar seviyordu.

"Ben küçük bir kızken buraya taşındığımızda, büyükannem ve büyükbabamın eski bir ranza seti vardı. Annem ve teyzem küçükken o ranzada yatarlardı, ama satın aldıklarında ikinci eldi, yani eski dedim, *gerçekten* eskiydi. Annem... o... bilirsin, onlarla birlikte yaşıyorduk. Büyükannem ve büyükbabamla birlikte yaşıyorduk, ama annem çocuklarına bakıyordu."

Preacher hiçbir şey söylemedi, sadece saçlarımla ve parmaklarımla oynamaya devam etti.

"Ona ne oldu bilmiyorum. Belki de Sonia ve benim, onun çocukken uyuduğu yatakta uyumamız hoşuna gitmemişti. Belki de ikinci el bir yatakta uyumak hiç hoşuna gitmemişti, bu yüzden kızlarının üçüncü el bir yatakta uyuması daha da hoşuna gitmemişti. Belki de sadece bir anlık bir hevesti. Ama bir gün dışarı çıktı ve duvarlardaki duvar kağıdını satın aldı ve bir

hafta sonu tavanı boyadı ve o duvar kağıdını tek başına yapıştırdı. Sonra bizi yeni mobilya almaya götürdü."

Derin bir nefes aldım, bu nefes sertçe içeri girdi ve kelimeler olarak dışarı çıktı.

"Mağazaya gittiğimizde, mobilyaların fiyatlarını bilmediğini sanıyorum. Beğendiğimiz bir ranza bulduğumuzda, fiyat etiketine baktığını ve sırtını dikleştirdiğini hatırlıyorum. Yüzünde bazen gördüğüm o ifade belirdi ve onun bunu karşılayamayacağını anladım."

Alnımı boynuna yaklaştırdım, o da elini nazikçe saçlarıma geçirdi ve parmaklarımı oyun oynamadan elinde tuttu.

"Satıcı da bunu gördü ve yapmacık bir şekilde ona, arkada çizik veya çizik olan ve indirimli olarak sattıkları bazı eşyalar olduğunu söyledi ve bilmediğini, ama belki arkada bir ranza olabileceğini söyledi."

Elini göğsüme çekip bastırdım ve konuşmaya devam ettim.

"O gururluydu ve adamın söylediği şekilde davranması çok kaba bir davranıştı. Hoş değildi. Küçümseyiciydi. Aşağılamaydı. Ve o da 'Onu alacağız' dedi."

"Lyla," diye fısıldadı ve nedenini anladım.

Sesim kısılmaya başlamıştı.

Yutkundum ve hikayeye devam ettim.

"Sonra 'Kızlarımın bir masaya ihtiyacı var' dedi." Yine yutkundum. "O masa, tam şurada."

Yatağın altındaki duvarda duran masayı işaret etmek için başımı omzuna doğru çevirdim.

"Üzerinde hala tam fiyatı yazıyordu ama arkasında bir parça eksik olduğunu fark ettim ve Sonia üst kısmı aşağı indirdi ve düz durmadığını gördü. Ranzalarla uyumlu olmasına rağmen, 'Hepsi ezilmiş' dedim. Adam, 'O masa duvara yaslanmak için yapılmış. Duvara dayandığında arkasındaki düzensizliği göremezsin' dedi. Sonia da 'Duvara dayayabilirsin ama eğer denersen...' dedi.

kullanmak için yapıldığı şekilde kullanırsan, kağıtlar kayıp düşer. Başka bir yerden başka bir masa alırız, anne. Belki uyumlu ranzalar da alırız.

Derin bir nefes aldım ve hikaye benden çıkmaya devam etti

“O masa için bir indirim teklif etti, ama annem uzaklaşmaya başladı , o da bize ranzalarla birlikte şifonyeri de alırsak indirim yapacağını söyledi. Sonunda, üçünü de ranzaların etiketindeki fiyattan biraz daha fazla bir fiyata aldık.”

“Annen aptal değil,” diye mırıldandı.

“Hayır,” dedim gururla, ama boğuk bir sesle.

“Tamamen küstah,” dedi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Kızına da aynısını yaptı."

"Evet," diye tekrarladım, yine gururla. "Büyükbaba o masanın menteşelerini tamir edemedi. Bükülmüşlerdi. Ve ahşaba gömülüydüler, bu yüzden değiştiremedi. Bu yüzden, kullanmamız gerektiğinde masayı desteklemek için altındaki çekmeceyi çıkardık ve ben ders çalışırken sürekli onu kullandım."

Sesim alçaldı. "Her zaman."

O anda ağlamaya başladım.

Preacher bana döndü ve beni kollarına aldı. "Özür dilerim," diye hıçkırarak söyledim.

“Seninki gibi bir annem olsaydı, ben de onun kaybını ağlardım, *canım*. O öldüğünde ağlardım ve sonra da, hayattayken bana verdiği her şeyi düşünerek ağlardım. O yüzden, ona bunu ver. Tamam mı? Ve bunu verdiğin için üzülme.”

Başımı salladım, onun bunu yaşamadığını, *gerçekten* yaşamadığını biliyordum, yaşamış olmasını dilerdim ve annemi daha da özlüyordum çünkü ben bunu yaşamıştım, sevmiştim ve geri istiyordum.

Ağlamayı bırakana kadar beni kucakladı, sonra tekrar sırt üstü yattı, beni göğsüne çekti ve biraz daha kucakladı.

O kadar bitkin düşmüştüm ki, bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Ama artık başladığım için duramazdım.

Sesim çok daha sessizdi, "Biliyorsun, bu umutsuzluk gibi, iyi şeyler aramak. Tutunabileceğin her şey. Ve ben aradım, Vaiz. Aradım. Kendime, onun çok uzun süre hasta olmaması iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Ya da çok uzun süre acı çekmemesi iyi bir şey olduğunu. Ama bunların ikisi de iyi değil, çünkü o hastaydı ve acı çekiyordu. Yani, iyi bir şey yok."

"Tabii ki yok," diye mırıldandı.

"Keşke seninle tanışsaydı," diye mırıldandım. "Ben de, *canım*."

Göğsünün karşısındaki masaya bakarak fısıldadım, "Bana söylediği son sözler, 'yıldızını takip et, tatlım'dı."

"Yıldızını takip et," diye fısıldadı. Ve bunu söylediğinde, anladım.

Ben de öyle yapıyordum.

Yıldızımı takip ediyordum.

Beni Chicago'ya götüren şey buydu.

Yıldızımı takip ediyordum.

Böylece tekrar ağlamaya başladım.

Vaiz beni kendine daha yakın çekti ve tutmaya devam etti.

O zaman bıraktığımda, beni yataktan kaldırdı, banyoya götürdü ve yüzümü yıkamama yardım etti.

Ve biz televizyonun önünde, koltukta birbirimize sarılarak *It's A Wonderful Life*'ı izliyorduk ki, dedemler eve geldi.

[Röportajcı Notu]

Lyla, vardığımızda bize kabini gezdirmeydi.

Arka kapının açıldığı odada, onun gösterdiği yere oturduk. Oda, bir divan bulunan bir çalışma odasıydı. Lyla, zebra desenli tekerlekli bir sandalyeye çapraz bacaklı oturdu ve benim de oraya oturmamı işaret etti. Odada odun sobası, masalar ve lambalar vardı.

Ve tuğla şöminenin yanındaki duvarda, aşağıya indirilebilen bir masa vardı.

Lyla:

Tommy eski bir askerdi ve ciddi biriydi, bu yüzden büyükbabam onu en başından beri sevmişti.

Vaiz onu ikna etmişti.

Tom Chicago'dan döndüğünde, bu üçlü mutfak masasında oturup sigara içip erkek muhabbeti yaparak çok zaman geçirdiler.

[Gülümser].

Onların bourbon içki bardakları ve hiç boşaltmadıkları küllükleriyle hikayelerini anlattıkları fotoğraflarım var.

[Hala gülümseyerek başını sallıyor, derin bir nefes alır ve bırakır]

Ben bilmiyordum, ama Preacher onu kazanamamıştı.

Euchre oynadığımız geceye kadar. [Kayıt dışı]

Euchre mi?

Bir kart oyunu. Ortabatı'daki insanlar bu oyunu oldukça ciddiye alırlar.

O değildi.

Sorun euchre ya da Preacher'ın nasıl oynandığını bilmesi değildi. Sorun, Noel'in ertesi günü olmasıydı.

Julia Noel günü veya Noel arifesinde aramamıştı ve hepimiz bu duruma çok üzülmüştük. Sonia ve ben aradık ve ikimiz de mesaj bıraktık, ama biz de babamın çocukları olmamıza rağmen, o bizi aramadı.

Sonia benden büyüktü ve o yaz Purdue'dan mezun olacaktı.

Annem öldükten sonra, biz zor durumda olduğumuzda bizi kovmak için harekete geçtiğinde, eline geçirebildiği tek kişi Julia'ydı.

Onu istediği için değil, bunun Jules ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu, anneme ölümünden sonra ve o zamanlar büyükbabama da bir ders vermek için yaptığı bir şeydi, çünkü büyükbabamın dışında

büyükbabamın anneme, babamla evlenmektense onu Florida'ya götüreceğini söylediği hikayeyi bilen tek kişi babamdı.

Ama biz mutfak masasında oturuyorduk, ben ve Preacher ortakları, ortak olan büyükbabam ve Sonia'ya yeniliyorduk ve büyükbabamı euchre'de yenmek zordu, büyükannem kokteylleri hazırlarken, burbon doldururken ve her zamanki gibi ortalıkta dolaşırken bunu yapmaktı.

[Nostaljik bir gülümseme]

Telefon çalıyor, Gram cevap veriyor, arayan Julia.

Hepimiz çok heyecanlandık, belki de özellikle ben, çünkü onu telefonda Preacher'a tanıtmak için sabırsızlanıyordum.

Gram onunla sohbet eder.

Sonia onunla sohbet ederken oyuna katılır.

Sonra Sonia, Julia'nın benimle konuşmak istediğini söyler ve Preacher ile ortaklığımı devralır, böylece ben de küçük kız kardeşimle sohbet edebilirim.

Ama telefona baktığımda, arayan Julia değil.

Babamdır.

Ve ben daha merhaba diyemeden, bana erkek arkadaşımın avukatlarını geri çekmem için bağırmaya başlar.

Bunun yüzümden okunduğuna şüphem yok, bu yüzden birkaç saniye içinde telefonu elimden bırakıyorum, Preacher alıyor.

Bir saniye daha dinledikten sonra, "Artık Lyla ile konuşmuyorsun, Preacher McCade ile konuşuyorsun. Kız kardeşini telefona ver, lütfen" dedi.

Bunu üç kez söyledi.

Hatırlıyorum.

Üç kez.

"Kız kardeşini telefona ver, lütfen."

Bu Preacher'a çok benziyordu ve aynı zamanda hiç benzemiyordu.

Hak eden insanlara karşı kibar olabilirdi. Ama

babam gibi insanlara karşı değil.

Üçüncü seferden sonra, yüzünden onun bıkmış olduğunu anladım.

Sonra şöyle dedi: "Müdürüm bir numara verecek. Bundan sonra, Lyla veya Sonia'yı görmek isterseniz, o numarayı arayıp onlarla konuşmak istediğinizi söyleyin. Eğer onlar da isterse, çalışanlarımız bu görüşme için bir zaman ayarlayacaklar. Julia, eve dönene ve buna gerek kalmayana kadar bu numarayı istediği zaman arayabilir. Ama benim aracılığım olmadan kızlarınıza ulaşamazsınız. Anladınız mı?"

Bir an orada durup telefonu dinledi.

Sonra telefonu kapattı, bana baktı ve "Sanırım beni anlamadı" dedi.

Babam anlamadı, ama dedem anladı.

Ve hepsi bu kadardı.

Preacher'ın da büyükbabası vardı.

[Kaset dışı]

Baban bir kaplumbağaydı.

[Başını sallar]

Anlıyorsun, ve bu metaforun anlamında, haklısın. Ama aslında, babam bir yıldı.

Büyükbabam, annem onunla evlenmeden önce bunu biliyordu.

Vaiz de biliyordu ve onunla hiç yüz yüze görüşmediğini sanmıyorum.

Noel tatilinin geri kalanında... [Sessizce]

[Başını çevirip pencereden dışarı bakar]

O zamandan beri çok şey yaşadım, ama annem yanımda olmasa da, Indiana'daki küçük arazimizde geçirdiğim o iki hafta hayatımın en mutlu iki haftasıydı.

[Başını geri çevirir]

Ve Preacher'ın da.

Jesse:

O yıl büyükannesi bir Yılbaşı partisi verdi. Beni, annemi ve kız kardeşlerimi davet etti. Tim ve görüştüğü kız. Dave ve ailesi.

Lyla ve kız kardeşi, Jen ve Amber ve Lyla'nın birkaç arkadaşı daha.

[Gülümser]

Lynie Campbell, yılda bir kez, yılbaşında sigara içerdi ve Preacher'ın ona sigarayı yakmasını çok önemseydiğini hatırlıyorum, eski film yıldızlarının kullandığı gibi uzun, ince bir sigara tutacağıyla ortalıkta dolaşırdı.

[Alaycı gülüşler]

O kadın çok komikti.

Hayatını kurtarmak için yemek yapamıyordu ve o gece büyük bir özenle hazırladığı makarna ve peynir bunu kanıtlıyordu.

Audie, çok lezzetli bir sos yapabiliirdi. Sıfırdan. Ekşi kremaya paket sos dökmek gibi bir şey yapmazdı. Lanet olsun, o sos *çok lezzetliydi*. O gece o kadar çok patates cipsi yedim ki, yemin ederim, yıllarca bir tane bile yemedim, çünkü neredeyse midem bulanacaktı.

Annem. Lyla'nın dedesi ve ninesi. Dave'in ailesi ara sıra dışarıya gizlice çıkıp esrar içiyorlardı. Ve geri kalanımız. Cips ve dip sos. Karides kokteyli. Ucuz şampanya. Sonia ve Lyla, "Cold-Hearted Snake" mi yoksa "When I Think of You" mu çalınacağı konusunda tartışıyorlardı. Tim, "I Hate Myself for Loving You"yu çalmak istiyordu. Lynie, Audie turntable'ı ele geçirene kadar bize "Don't Worry, Be Happy"yi arka arkaya dört kez dinletti.

Sonra hepimiz etrafında durup Audie'nin Lynie ile "In the Mood" şarkısında dans etmesini izledik.

Ve cidden, bu ikisi dans etmeyi biliyordu.

Kaybolan bir sanat, swing dansı.

Annem onlara gülümsüyor, alkışlıyor ve ayaklarını birbirine vuruyor, çok fena dansa katılmak istiyor ve Preach bunu görüyor, annemin yanına gidiyor ve ne yaptığını hiç bilmiyor ama annemi bir tur döndürüyor.

Penny her şeye gülüyordu, özellikle de buna.

O ana kadar hayatımda katıldığım en iyi partiydi.

dostu

m. [Gülümser

] Hiç

şüphesiz.

[Kayıt dışı]

İyi misin?

[Odaklanır]

Işık ve karanlık, kardeşim.

Anlamadım?

O günler güzel günlerdi.

Birkaç ay içinde, Audie yaşadığı demansın ilk belirtilerini artık gizleyemez hale geldi. Kısa sürede, tam anlamıyla Alzheimer hastası oldu. Ertesi yıl, Lynie ağır bir felç geçirdi ve bir daha eskisi gibi olamadı.

[Kafasını sallar]

Kızlar sonunda o mülkü satmak zorunda kaldı.

Audie'nin durumu o kadar kötüleşti ki, kimse ona bakamadı ve bir bakım evinde öldü. Bu olay üç kadını da derinden etkiledi. Onlar için üç kez öldü. Aklı gittiğinde, başkasının ona bakmasına izin vermek zorunda kaldıklarında ve sonunda onu kaybettiklerinde.

Onu kaybettikten birkaç ay sonra, Lynie üçüncü felcini geçirdi ve bakım evinde öldü.

Onları kaybettikten sonra Lyla hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi.

Hayatının temeli, her şeyi bir anda yok oldu.

O zamana kadar, onlar da onun ailesi olmuştu. Lynie ilk günden itibaren ona oğlu gibi davranmıştı, ama daha da önemlisi, Audie hastalanmadan önce de öyle davranmaya başlamıştı ve hastalandıktan sonra Preacher'ın oğlu *olmadığını* unutmuştu.

Preacher, hiç kimsenin kendisine baba gibi davranmasına izin vermemişti. Audie hariç.

Bu yüzden Preacher da iyileşmedi.

DUSHAWN

Jesse:

Preacher ve Tommy Josh'u gruptan kovduğunda, plak şirketi biz turdayken onun yerine klavye çalacak birini bulmak için çabaladı.

Kimse gerçekten işe yaramadı ve doğu kıyısı ile güneyde dört kişi bulduk.

Bu çok kullanılan bir şaka, ama gruplar böyle olduğu için ve açıkçası, klavyecimizin Spinal Tap'in davulcusu gibi olacağını düşündük.

[Güler]

Bobby o turnenin neredeyse tamamında bizden kurtulmaya çalıştı, ama Preacher'ın reddetmesi nedeniyle New Orleans'ta konser vermedik.

O eyaletten otobüs şoförünün geçmesine bile izin vermedi.

Teksas'a gitmek için Louisiana'yı dolaşmak zorunda kaldık.

Şaka yapmıyorum.

Sonraki konser Dallas'taydı ve belki de evine yakın olması onun beynini harekete geçirdi...

Ama Preach, konserin ertesi sabahı grubun kahvaltısına geldi ve "Bir fikrim var" dedi.

Bu dünyada Preacher'ın Louisiana'dan sevdiği iki şey olduğunu biliyorum.

Cajun yemekleri, ki bunları her bulduğunda korkutucu derecede iştahla yiyordu. Sonra da sanki lanet olası bir yemek eleştirmeniymiş gibi yorum yapıyordu ve size şunu söyleyeyim. Şef o eyaletten gelmemişse, yemekler asla yeterince iyi olmuyordu.

Ve Preacher bunu anlayabilirdi. O, otantik Cajun mutfağını anlayabilirdi, hayır Şaka.

[Yavaşça gülümser]

Ve ikinci olarak, Williams ailesinden herhangi biri. DuShawn dahil.

Shawn hemen hemen her şeyi çalabilirdi, ama en iyi olduğu enstrümanlar kornet ve piyanoydu.

Ve DuShawn'ın büyükbabası Preacher'a gitar çalmayı öğretmişti. [Kayıt dışı]

Bandın rivayetine göre Williams ailesi McCade'i adeta büyüttmüştür.

[Sabit bir şekilde bakar]

Komşulardı.

Preacher'ın küçük kardeşi öldüğünde, DuShawn'ın annesi olanları gördü ve evet. O kadın devreye girdi.

Ama 70'lerde güneyde siyahi bir kadın olarak beyaz bir çocuğu büyüttmeye çalışmak...

Onu kullanmak istediklerinde buna izin verdiler.

Ve kullanmak istemediklerinde ona çirkin bir şekilde karşılık verdiler.

Ama Loretta Williams...

[Kafasını sallar]

O kadın öyleydi.

O, daha fazlası için geri gelmeye devam etti.

DuShawn bazı sorunlar yaşamıştı.

Hapis yattı.

Tüm bunlar yüzünden Tom onu bulmak için biraz zaman harcadı.

Bulduğunda, batıya doğru gidiyorduk ve Lyla bahar tatili için bizimle birlikte olacaktı.

Otobüs Denver'a yeni varmıştı ve Preacher'ın tek düşündüğü şey otobüsten inip, bekleyen limuzine binip, iki saat sonra gelecek olan Lyla'yı almak için Stapleton'a gitmekti.

[Güler]

Ama koca siyah bir adam, saçları sivri, kırmızı eşofman giymiş, Preach'in yanına doğru yürüyerek geliyor.

[Kafasını sallar, sırtarak]

Bizim için orada bulunan güvenlik görevlisi hemen atladı ve gürleyen bir sesle "*Bana dokunma dostum*" dedi.

Preach o sese doğru baktı ve lanet olsun. [Geniş
bir gülümsemeyle]
Hayatımda ilk kez kıskançlık duydum, kardeşim.

Ya grubun temeli tamamen Preacher'a dayanıyordu ve Shawn'ın babası ve dedesi Preacher'a bildikleri her şeyi öğretmişlerdi.

Ya da bu adam deli gibi yetenekliydi ve herkesin yerine geçebilirdi.

Ama Denver'daki konserde sadece klavyeyi kurmakla kalmadık, bir de grand piyano getirdik.

Ses provası sırasında DuShawn oturdu. Sonra
o konseri bizimle birlikte çaldı.

Ve evet.

Tam o anda.

Tarih yazıldı,

kardeşim.

Gerçek Roadmasters doğmuştu.

[Kaset dışı]

McCade neden başlangıçta Williams'ı seçmedi?

Çünkü büyük çaplı araba hırsızlığından beş yıl hapis yatmıştı.

Onu önerdiğinde bile, Preacher onun müsait olup olmayacağını bilmiyordu.

Aileyle iletişim halindeydi, ama şunu söyleyelim, DuShawn bazı sorunları
çözmeye çalışıyordu.

Bildiğiniz gibi, Williams o arabayı çalmadığını iddia ediyor.

[Kafasını sallar]

Sen gençsin kardeşim, ama sanırım biliyorsun, siyah olmak neredeyse her yerde, yetmişlerde, seksenlerde, doksanlarda, lanet olası şu anda, yapmamış olman önemli değil.

Sen bu tanıma uyuyorsun, siyahsın...

İyi bir avukat tutacak paran yoksa... Mahvolursun.

DuShawn, şey...

Babası Oscar, dedesi Buddy, bu sektörde sessiz efsanelerdi.

Kayıtlar yaptılar, büyük saygı gördüler, ticari olarak çok başarılı olmadılar ama kayıtlarını dinleyen, onları sahnede izleyen herkes onların gerçek olduğunu biliyordu.

O zamanlar, birçok gerçek yetenek vardı. Bir düşünün.

Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkan her gerçek yeni müzik türü Afrika kökenli Amerikalıların köklerinden geliyordu.

Caz. Blues. Hip hop. Ve rock 'n' roll.

Tüm zamanların en büyük rock 'n' roll sanatçıları olarak kabul edilenler kimlerdir?

Elvis Presley, Beatles ve Rolling Stones. Şimdi söyle bana, kardeşim.

Bu resimde yanlış olan ne?

Şimdi sana bir şey söyleyeceğim.

O hip-hopçular, onlar doğruyu bulmuşlar.

Bu tür müzik siyahların müziği.

Beyaz hip-hop sanatçılarının iyi olmadığını söylemiyorum.

Bu türün siyah olduğunu söylüyorum.

Nokta.

Ve tabii ki, herkes onların hepsinin haydut olduğunu düşünüyor.

Bu azaltılmalı. Onların verdiği mesajlar, hakaretler kaçınılmazdı, özellikle de bu adamlar yaptıklarına sadık kaldılar ve vazgeçmediler.

Ve bu hakaretler geldi ve gelmeye devam ediyor. Çünkü siyah bir erkeğin veya siyah bir kadının söyleyecekleri aşağılanmalı, yoksa en kötüsü olacak.

İnsanlar dinlemeye başlayacak.

Sadece siyah insanlar değil.

Tüm insanlar.

Ve sonra cehennem kopacak.

Kafandaki çarpık düşünceleri normal tutmak için böyle mi düşünmelisin? Sen öyle düşün.

Hepsinin haydut olduğunu düşün.
O adamlar sana bir haydut gösterir.
Sana gerçek bir zarar verir.
Cüzdanlarını sana atacaklar.

Umarım uyumaya devam ederler.

Umarım kozalarında kalırlar ve üstünlüklerinin olduğunu düşünürler. Çünkü sözlerden daha güçlü tek bir şey vardır.

O da paradır.

Bu yüzden, kayıtlı tarihten beri boğazladıkları insanların boğazlarını sıkıca tutarak her şeyi kontrol altında tuttuklarını düşünüyorlar. Bunun, sahip oldukları güce bir tehdit olmadığını düşünüyorlar...

Parayı ve mesajı bir araya getir. Ve bir devrim elde edersin.

Google'da ara, kardeşim.

Şu anda en çok hangi müzik türü tüketiliyor? [Çenesini kaldırır]
Pop'tan daha fazla. Rock'tan daha fazla. Hip hop.
Ve Kendrick Pulitzer Ödülü'nü kazanıyor. [Sandalyeye parmağını sertçe vurur] *Bu* bir devrimdir.

[Boğazını temizler, koltuğunda kıpırdanır]

Konumuza dönersek, Preach da başlangıçta Shawn'a gitmedi çünkü Shawn'ın evet diyeceğini bilmiyordu.

Babası ve dedesi caz ve blues müzisyenleriydi. Shawn bu ortamda büyüdü ve umarım onun solo çalışmalarını dinlemişsinizdir. Bu konuda gerçekten çok iyiydi.

Sonra Preacher sordu ve şansımıza, evet dedi.

[Kayıt dışı]

McCade'in annesi ve babasının Williams'ın tutuklanmasında parmağı olduğu artık biliniyor.

[Arkalarına yaslanıp cevap vermek için zaman ayırıyorlar]

Bu konuda tek söyleyeceğim şey, beyaz bir adam parmağını birine doğrulttuğunda, onun bir pislik olması önemli değil, o beyaz. Onun nüfuzu var. Ve eğer parmağını siyah bir adama doğrultuyorsa...

[Omuz silkme]

Tutuklama kayıtlarına, mahkeme belgelerine erişimim yok. Kendini koruma, dostum. O bokları okursam aklımı kaçıracağımı biliyorum.

Ama dediğim gibi, McCade'ler Williams'ların oğullarına göz kulak olmayı bıraktıklarında, onlara çirkin bir şekilde karşılık verdiler.

Sadece söylüyorum, Preacher o eyaletten kaçmadı çünkü gururlu bir Cajun değil.

Öyle.

Bence her gün o yönünü özlüyordu ve onu kaybetmiş gibi yas tutuyordu.

Ama bunun için nedenleri vardı.

Ve bunlar çok iyi nedenlerdi.

İkinci kez kıskançlık duydu, bahar tatili bitene kadar Lyla çoğu zaman DuShawn'ın kucağında kıvrılmış oturuyor, fısıldaşıyor ve kıkırdıyordu.

[Güler]

Shawn bizim kadınların sevgilisiydi.

[Kafasını sallar]

Ama biliyorsunuz, öyle değildi. O

Preacher'ın adamıydı.

Ve o da Preacher'ın erkeği idi.

Bunu söylemek çok kötü, çünkü o benim kardeşim, ama onlar o adamı dünyada en çok seven iki insandı.

Bunu söylememin tek nedeni, benim üçüncü kişi olmamdı.

Ve onun bu iki kişiye sahip olmasına seviniyorum.

Özellikle ilk iki kişiden. [Başını sallar ve

boğazını temizler]

Hatta üçünden de.

Haziran ayında turneyi bitirdik, valizlerimizi zar zor yere koyduk, plak şirketi bizi stüdyoya geri çağırıldı.

Şimdi, bilmeniz gerekir ki, Lyla hayatına girdi, Audie ve Lynie ile tanıştı, Jules'u geri aldı, DuShawn gruba katıldı, Preacher kaleme aldı.

Tim de yazıyor, ben de yazıyorum ve hepimizin çalışabileceği iyi şeyler var. Yani, kaydedebileceğimiz bir albümümüz var.

Ama yorgunuz.

[Uzun süre güler]

Üzgünüm, neyin komik olduğunu bilmiyorum.

[Ciddileşir ama hala geniş bir gülümsemeyle] Yorgun olduğumuzu söylediğim için.

Okyanusları aşarak uçmamız gereken ve iki yıl süren turneye çıkana kadar yorgunluğun ne olduğunu bilmiyorduk.

Basın toplantıları. Video çekimleri.

Röportajlar.

Fotoğraf çekimleri.

Ama Mustangs ile turneye çıkmadan önce "Give Then Take"ın videosunu çekmiştik.

Ve o tur sırasında iki ara verdik. Birinde "The Back of You" ve "Night Lies" için arka arkaya videolar çektik, diğeri ise Noel'di.

Yani aslında sadece bir ara verdik. Ondan önceki zaman stüdyoda geçti.

Ondan önceki zamanlar ise, bilirsiniz. Evet, öyle.

Yorgunduk.

Sadece yorgunluğun gerçek anlamını bilmiyorduk.

Ancak onlar bu etiketlerin farkındaydı ve Tommy aptal değildi.

Bunun bir kısmı, onlara para kazandırdığımız için bizi zorluyorlardı ve demir sıcakken tekrar vurmak istiyorlardı.

Bir kısmı da, saçlı gruplar ölmek üzere, Guns 'n' Roses hakimiyet kurmuş durumda ve çok büyükler, ama çökmek üzereler.

Dünyayı ele geçirmek üzere olan hip hop olarak bilinen rap ve Seattle'da yayılan grunge var, [gülümser] kelime oyunu kasıtlı.

Beş yıl içinde, George Michael'dan TLC'ye, oradan da intihar eden Kurt Cobain'e geçeceksin. Green Day ve Beyoncé, iki farklı neslin sevdiği sanatçılar olmak üzere.

Müzik endüstrisinde işler ciddileşmek üzere. Ve biz kendi nişimizi yaratmıştık dostum.

Onu doldurmak zorunda olan bizdik.

Bir albümümüz var ve kendi turnemizin başrolünde bile değiliz.

Fırsatı değerlendirmeliyiz. Hayran kitlemizi büyötmeliyiz. İlgi çekici kalmalıyız. Plak şirketleri de bunun farkındaydı.

Tommy de biliyordu.

[Kayıt dışı]

Şarkılarınızın hikayeleri tamamen tersine dönmek üzereydi. Sonraki üç albümünüz müzik endüstrisindeki yerinizi sağlamlaştırdı, eleştirel ve ticari başarılar elde etti, ancak ilk albümünüz gibi karanlık değildi. Grup bu konuda endişeli miydi?

Sen bir aptalsın, bir şeyi halkın tüketimine sunuyorsun ve halkın bunu tüketirken ne hissedeceğini umursamıyorsun.

Özellikle de seni bu noktaya getiren insanlar.

Ama sonuçta, ilk albüm dürüsttü. Gerçekçiydi.

Ve biz, o şarkılar yazıldığında ve kaydedildiğinde olduğumuz grup değildik.

Like a Desperation, Audie and Lynie Live On ve Some Like Yesterday Better Than Today, Wait for Tomorrow albümlerinde kaydettiğimiz şarkılar *Night Lies* ile aynıydı. Grubun bulunduğu noktayı anlatıyorlardı.

Ve Preacher'ın bulunduğu noktayı anlatıyordu.

Yani, az önce hikayeyi duydunuz, ama muhtemelen "Trench Coat"un nereden geldiğini zaten biliyordunuz. Çıktı ve ikinci sıraya yükseldi.

Evet, ama Hardy, Lyla'nın McCade'in kızı olduğunu çoktan açıklamıştı ve The Clinch yayınlanmıştı. Şarkı yayınlandığında, Lyla tanınmaya başlamıştı ve onunla ilgili hikayeler nispeten yaygın bir şekilde dolaşıyordu.

[Röportajcının Notu]

The Clinch, McCade ve Lyla'nın Bobby Sheridan ve The Mustangs'ın açılışını yaptıkları Salt Lake City konserinde Roadmasters'ın ses provası sırasında çekilen fotoğrafın adıdır.

String dergisinden bir muhabir, görünüşte Sheridan hakkında bir haber yapmak için bir fotoğrafçı ile oradaydı, ama asıl amacı Mustangs ve Roadmasters arasında neler olup bittiğini daha yakından görmektir.

Bu son bilgi Mustangs veya Roadmasters ile hiçbir zaman doğrudan paylaşılmadı ve Roadmasters'ın bildiği kadarıyla, String'in orada onlara hiçbir ilgisi yoktu.

Artık bu ikiliyle özdeşleşen ünlü fotoğrafta, McCade ve Lyla sahnede mikrofonun arkasında sarılırken görülüyor. McCade'in gitarı sırtında eğik duruyor. Lyla'nın kolları McCade'in boynuna dolanmış. Lyla'nın vücudu McCade'e doğru eğilmiş. McCade'in iki eli de Lyla'nın kalçalarını kavıyor.

Öpücük açıkça şehvetli, McCade'in başı Lyla'nın yüzünü neredeyse tamamen gizleyecek şekilde eğik, ancak açık ağızları, ellerinin konumu, vücudunun çizgisi ve saçlarındaki parmakları heyecan verici bir tablo çiziyor.

Grubun hiçbir üyesi ses provasında bir fotoğrafçı olduğunu bilmiyordu, fotoğraf McCade veya Lyla'nın bilgisi veya rızası olmadan yayınlandı ve fotoğrafın yer aldığı makalede Lyla'nın McCade ve Roadmasters'ın ilham perisi olduğu ilk kez belirtildi.

Preacher McCade'in bu fotoğrafın yayınlanmasına çok öfkeli olduğu bilinen bir gerçektir ve bu nedenle, bugüne kadar ne McCade ne de Roadmasters üyeleri String dergisine röportaj vermiş ve bu yayın basın toplantılarına alınmamıştır.

Ancak, yayınlanmasından kısa bir süre sonra, hem fotoğrafçı hem de muhabir dergiden kovuldu ve her ikisi de kovulmalarının Tom Mancosa'nın entrikaları olduğunu iddia ediyor.

Jesse:

Evet, aynen öyle. Ben de bunu söylüyorum.

The Clinch çıktı ve grup o noktadaydı.

O albümler için bir karar vermedik, sahte davranmaya çalışıp eskisi gibi davranarak hayranlarımıza yalanlar söylemeye çalışıp söylemeyeceğimizi tartışmadık, çünkü onların duymak istediğinin bu olduğunu düşünüyoruz.

Her zaman yaptığımız şeyi yaptık.

Kendimize sadık kaldık, bizi gerçekten ilham veren şeylerle çalıştık ve bildiğimiz en iyi müziği yazdık.

Gerçek bir sanatçı da bunu yapar.

Tamam, tüm bunlar oluyor, anlıyoruz, ama açıkçası, bir geceden fazla aynı yatakta uyumak istiyorum ve uyuduğumda, stüdyoya gitmek için kendimi yataktan zorla çıkarmak istemiyorum.

Preach'in üç ayı var, bu süre boyunca sadece Lyla ile ilgilenmek zorunda. Hepimiz bir mola istiyoruz.

Plak şirketi baskı

yapıyor.

Biz direniyoruz.

Biz sinirleniyoruz, Tom da sinirleniyor.

İlk plak şirketimizle sadece bir albüm yapmak için anlaşmıştık. İkincisi için görüşmeler yapıyoruz.

Bu olurken, Tommy gizlice bizi pazarlıyor. Bize aklımızı başımızdan alan bir anlaşma sağlıyor.

Sorun şu ki, yeni plak şirketi de bizi hemen stüdyoya istiyor.

Tommy bir ay süre istiyor ve kayıtlara başladığımızda Daniel ve Hans ile çalışmamızı talep ediyor.

O da istediğini elde

ediyor. İsteddiği her şeyi.

Grup için istediği her şeyi.

Ve şükürler olsun ki, bizim için bunları elde ediyor ve sonunda biz de sözümüzü tutuyoruz.

Sonra Pasadena'dan 101 numaralı otoyolun kenarındaki bir tepede bir ev kiraladı.

Dört yatak odası, bir havuz, büyük bir mutfak, Shawn'ın hak iddia ettiği bir havuz evi, Dave'in aldığı garajın üstündeki kayınvalide dairesi var. Lyla zaten şehirde, ama gelmeden önce iki kutu giysi ve ayakkabı göndermiş.

Ve işte böyle

başlıyor. En güzel

zamanlar.

Ki, bilirsiniz, en kötü zamanlar gelmeden önce her zaman en iyi zamanlar yaşanır.

Lyla:

O evi çok sevmiştim.

[Yumuşak bir

gülümsemeyle]

Preacher o evde benimle ilk kez sevişti. [*Röportajcının notu*]

Bu sırada, oturma boyunca kapalı olan kabinin geri kalan kısmına açılan kapı açılır ve genç bir adam içeri girer, ardından yoğun tüyleri ve yuvarlak yüzü olan gri bir kedi gelir.

Kayıt cihazı hala açıktır.

"Çık buradan anne," diyor.

Lyla başını geriye doğru eğdiğinde, genç adam eğilip yanağına bir öpücük kondurur. "Kamyoneti mi alıyorsun?" diye sorar Lyla.

"Evet," diye cevaplar.

Kedi divana atlar ve birçok yastığı kovalamaya başlar. Lyla, "Kapıyı kapat tatlım" der.

"Tamam," der.

Geldiği kapıyı kapatmak için geri döner ve annesine veda ettikten sonra ayrılır.

"Görüşürüz Jesse," der.

Dışarıya açılan kapı gürültüyle kapanır.

"Kusura bakma. Normalde kaba biri değildir, ama çocuklarım, onların deyimiyle 'eski tarih'i yeniden gündeme getirdiğim için pek mutlu değilim," diye açıklıyor Lyla. "Annemin kalp kırıklığını rahat bırakmak daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Özellikle de oğlum."

Jesse:

Bilmiyorduk.

Bir ayımız olduğunu ve o ayın ne kadar önemli olduğunu bilmiyorduk. Havuz başında vakit geçirmek için bir ayımız olduğunu bilmiyorduk. Plaja gitmek için.

Çin sinemasında film izleyeceğimizi. Universal Stüdyolarına gidip ünlülerin evlerini gezeceğimizi. Sunset'teki kulüplere gidip insanların çaldığı müziği dinleyeceğimizi.

Bir ay boyunca içip, sigara içip, kafayı bulup, bir kadınla yatıp, sabah uyanıp otobüse binmek veya havaalanına gidip başka bir şehre, başka bir otele, başka bir ses provasına, başka bir konsere gitmek veya stüdyoya gidip şarkı kaydetmek zorunda olmadığımız bir ayımız vardı.

İstedığınız kadar uyuyabilir, uyanabilir ve Lyla size kahve getirip yumurta veya krep yapardı ya da biri dışarı çıkıp donut alırdı.

Sadece bir ayımız olduğunu bilmiyorduk.

Genç olmak için sadece bir ayımız vardı.

Sadece bir ay daha çocuk olmak için.

Hepimizin büyümesi gereken sadece bir ayımız vardı. Ve bu çok hızlı olacaktı.

Otel havuzunun başında oturmuş kitap okuyordum ki biri güneşimi engelledi ve öylece kaldı.

Kitabımdan başımı kaldırdığımda Preacher'ın orada durduğunu gördüm.

Güneş gözlüğü takmıştı, arkasında güneş vardı, bu yüzden gölgede kalmıştı, yani yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

Bunu anlamaya vaktim olmadan, benim bulunduğum şezlongun yanına geldi, eğildi ve ellerini yanlarımdaki kolçaklara koydu.

Ve bu pozisyonda, yüzü benim yüzüme yakındı. Nefesimi tuttum.

"Tommy anladı," dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Aldı mı?" diye sordum.

"Aldı. Hepsini aldı. Yaratıcı kontrol. Danny ve Hans. Başrol turu. Bir ay izin. Ve beklediğimizden daha fazla para."

Tek duyduğum, sonra sorduğum soruydu.

"Başrol turu mu?"

Gülümsedi.

Yavaşça.

Sonra dedi ki, "Kalk, *canım*. Yukarı çık. Giyin. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Başrol turunu kutlamak istiyordum, ama Preacher'ın bana göstereceği bir şey varsa, onu tercih ederdim.

Beni itti ve kalkmama yardım etti.

Sarongumu kalçalarımaya sardım ve elini tutarak süitimize çıktık.

Yağla kaplıydım, bu yüzden Preacher telefona bakarken duş aldım ve sesinden anladığım kadarıyla tanıdığı neredeyse herkesle konuştu.

Sesi mutlu geliyordu, bu yüzden gülümserken göz farı, mavi göz kalemi, pembe allık, biraz maskara ve bolca dudak parlatıcısı sürdüm, sonra saçlarımı kabarttım, uzun kollu, omuzları açık, karnımı biraz gösteren, desenli bir çingene bluzu giydim, şortumu giydim ve soluk pembe bir çift topuklu ayakkabı giydim.

Preacher, seksi bir gülümsemeyle kıyafetimi onayladı, elimi tuttu ve ben de onunla birlikte lobide yürüdüm. O, soluk kot pantolon ve Illinois'da çaldığı bir barın soluk logosu olan yıpranmış tişörtünü giyiyordu.

Valeye, Tommy'nin grup için kiraladığı üç arabadan birini istedi.

Dışarıda arabayı beklerken, güneş gözlüklerimi taktım, Preacher bir sigara yaktı ve sonra kolunu omuzlarıma attı.

Lyla:

[Kayıt dışı]

Bu resim ikonik.

Evet.

O zamanlar garipti. Biz sadece... *bizdik*.

Bir yerde durup araba beklerken, birinin fotoğrafımızı çekeceğini, birinin bu fotoğrafı basmak için para ödeyeceğini, çünkü insanların bu fotoğrafları görmek için para ödeyeceğini düşünmemiştik.

Bizi.

O zaman onları görmedik.

Fotoğrafçıları.

Onları fark etmeyi öğrendik.

Çingene bluzlarının moda olmasında senin ve o fotoğrafın büyük payı var.

[Omuz silkme]

Bilmiyorum.

Sadece birdenbire herkesin giydiğini biliyorum, ki bu bence berbattı.

Çünkü onlar giymeye başladığında, ben artık benimkini giymek istemedim. Oysa onları gerçekten seviyordum.

Preacher, korkutucu, dik bir yokuşu tırmanarak devasa bir eve geldi, sonra yan tarafa döndü ve Porsche 959'un güneşliğine takılı olduğunu o anda fark ettiğim açıcıya bastı.

Garaj kapısı açıldı.

Dört garaj kapısından biri.

Garaja girdi, kontağı kapattı, araba mırıldanmayı kesti, ama ben nefes almakta zorlanıyordum.

"Preacher," diye fısıldadım.

"Hadi, *cher*," dedi ve arabadan indi. Ben kapıyı açmadan önce yanımda belirdi.

Bana yardım etti, elimi tuttu ve beni bir kapıdan geçirdi, bir koridordan geçirdikten sonra birkaç anahtarla uğraşarak başka bir kapıyı açtı.

İçeride çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bulunan büyük bir çamur odası vardı, bu oda aynı zamanda kancalar ve duş bulunan bir tür bilardo odasıydı.

Beni birkaç basamak yukarı çıkardı ve büyük, aydınlık, güneşli bir mutfaka girdik.

Mutfak, beyaz mobilyalarla döşenmiş devasa bir oturma odasına açılıyordu ve orada şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyon vardı.

Ayrıca büyük pencerelerden Los Angeles'ın o kısmının manzarası da görünüyordu. Oturma odasına girerken, "Sen... yapmadın..." diye mırıldandım.

"Tommy bunu grup için kiraladı." Tamam,
satın almamış.
Kıralanmıştı.
Bütün grup için.
Pencerenin önünde durup Los Angeles'ın üzerindeki sisleri seyrettim.
Preacher arkamdan gelip bana sarıldı
çenesini omzuma dayayabilmek için eğildi.
"Shawn havuz evini aldı. Dave garajın üstündeki odayı aldı. Ve sen ve
ben," boynumu öptü, "ana yatak odasındayız."
Titredim ve başımı çevirdim, o da başını kaldırdı ve gözlerime baktım.
"Başardın," diye fısıldadım, bunun onun için ne kadar büyük bir şey
olduğunu bilerek.
"Oraya varıyoruz," diye cevapladı.
Manzaraya baktım.
Başarmıştı.
Onlar başarmıştı.
Buraya Porsche ile geldik.
Lüks bir süitte kalıyorduk. Ve şimdi bu.
Birlikte geçirdiğimiz ilk gece, tanıştığımız gece, kaldıkları o motel,
yazmaya değer bir şey değildi.
Ve o gece çaldıkları bar bir arena değildi. Bu...
Başka bir şeydi.
"Çocuklar nerede?" diye sordum.
Cevap vermesi bir yıl sürmüş gibi geldi: "Burada değiller."
Kollarında döndüm ve ona baktım. "Bana efendiyi göster."
O beni beni ben biliyordum bunu bunu onun
kollarının sık ve mırıldandığında, "*Cher*."

"Bana göster, Vaiz."

Bir yıl daha yüzümü inceledi, sonra kollarını benden çekti, ellerini başımın iki yanına koydu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Seni buraya bunun için getirmedim, Lyla."

"Senin çok çalışarak kazandığın bir şeyi, benim de senin için çok çalıştığın ve kazandığın başka bir şeyle kutluyoruz."

Ağzımızın arasındaki küçük mesafeyi ortadan kaldırmadan önce, çok özel bir yerime fiziksel bir dokunuş gibi hissettiğim bir inilti, hırıltı sesi çıkardı.

Los Angeles manzaralı pencerenin önünde  p şt k, sonra Preacher öpüşmeyi kesip elimi tuttu ve beni koridorun sonuna kadar götürdü.

Ana yatak odası büyüktü.

Kendi banyosu ve giyinme odası olduğunu görebiliyordum.

Beyaz duvarları, beyaz mobilyaları ve Fransız pencerelerinde şeffaf beyaz perdeleri vardı.

Ama en çok, yüksek kutu şeklinde bir platformun (beyaz boyalı)  zerine yerleştirilmiş kral boy yatak setine bakıyordum.

Beyaz bir yorgan ve bir sürü beyaz yastık vardı. Ve onun üzerinde, odadaki tek renk.

Beyaz kenarlı    pembe lale resminin büyük bir tablosu vardı.

Preacher bizi odanın hemen içinde durdurdu.

Onu yatağa götüren bendim.

Oraya vardığımızda, derin bir nefes aldım, ona döndüm, gözlerimi ona çevirdim ve ayakkabılarımı çıkardım.

Sonra, "Sana aşığım, Vaiz McCade," dedim. Bunu duyduğunda homurtusunda hiçbir inilti yoktu.

Sonra ellerini kı ıma, ağzını ağzıma, dilini ağzıma koydu ve kısa sürede kı ım yatağa, ardından da vücudu benim vücudumun üzerine geldi.

Artık onun tatlı noktalarını biliyordum.

O da benimkileri biliyordu.

Ama o benim kıyafetlerimi çıkarırken, ben de ona aynı şeyi yaparken, yeni noktalar keşfettik.

Dudakları, dili ve sakalı mucizeler yaratabilirdi. Ve yarattılar da.

Tek tuhaf hissettiğim an, ağzını bana kapatmadan hemen önce bacaklarımın arasına kaymasıydı.

Sonra, onun ağzından başka hiçbir şey hissetmedim. Hiç orgazm olmamıştım.

Tüm o okşama, sürtünme ve öpüşmelerimizde, orgazma yaklaşmıştım.

Ama onun ağzında doruğa ulaştım, beyaz tavana doğru eğildim, parmaklarım saçlarına gömüldü.

Kendime geldiğimde, o kalkmış, beni örtüyor, dudaklarıyla boynumu okşuyor, eliyle bacaklarımın arasını sıcak bir şekilde kavırıyordu.

"Bu... *vay canına*," diye fısıldadım, yetersiz bir ifadeyle.

"Ben de sana aşığım," dedi boynuma doğru. Tavana baktım.

"Ne?"

Başını kaldırdı ve tek görebildiğim Preacher McCade'in güzelliği idi.

"Ben de sana aşığım." Saçımın bir tutamını yakaladı, nasırlı parmağına doladı ve gözlerime baktı. "Seni seviyorum, Lyla. Benim Lyla'm. Dünyanın en güzel kızı. Hepsi benim için. Hepsi benim. Benim için yaratılmış."

Bir nefes, bir inilti, bir hıçkırık gibi bir ses çıkardım ve onu öptüm.

O çekilmek istedi ve nedenini anladım çünkü kendi tadımı aldım. Ama başını yakaladım ve ona sarıldım, ona bastırdım.

Ağzımda inledi, söndürdüğü ateş yeniden alevlendi ve birdenbire ona çaresizce ihtiyaç duydum.

Aniden, her zaman böyle hissettiğimi sandığım için var olduğunu bilmediğim bir şekilde, ondan doyamıyordum.

Beni seven bu muhteşem adamı yeterince hızlı sindiremiyordum. Öyle bir noktaya geldi ki, sert bir şekilde beni uyarmak zorunda kaldı: "Ne zaman istersen dururum. Ama şunu söyleyeyim bebeğim, yakında durmak zor olacak."

"O zaman durma," diye nefes nefese dudaklarına fısıldadım ve onu tekrar öptüm.

Öpücüğü ve, şey, *her şeyi* ele geçirdi.

Sonra kot pantolonunu aradı, cüzdanını çıkardı, prezervatifi çıkardı.

"İzlemek zorunda değilsin, *cher*," diye mırıldandı.

"İzlememi istemiyor musun?"

"Senin istediğini yapmanı istiyorum."

"O zaman hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

Ve kaçırmadım.

Onun uzun, kalın, güzel penisine prezervatifi takmasını izlemeyi kaçırmadım.

Bacaklarını, sanki bir tanrıçaya adak sunmaya hazırlanıyormuş gibi açmasını izlemeyi kaçırmadım.

Onun büyük vücudunu benim vücuduma indirmesini izlemeyi kaçırmadım.

Ve bir saniye bile kaçırmadım, gözlerine bakarak, nefeslerimiz birleşirken, yavaşça, çok yavaşça beni doldururken.

Başladığında bir sızı hissettim ve o kadar büyüktü ki, bir an için onu tamamen içine alamayacağımı düşündüm.

Ama sonra içime girdi. Ve mükemmeldi.

O mükemmeldi.

Başından beri bir şekilde bildiğim gibi, *biz* mükemmeldük.

"Evet?" diye homurdandı, sanki acı çekiyormuş gibi.

"Canını acıtıyor muyum?" diye fısıldadım.

"Bebeğim, bu benim

repliğim." Ona

gölümsedim.

Başını eğip beni öpmeden önce yine o lezzetli sesi çıkardı.

Sonra benimle sevişti, Preacher olduğu için elini aramıza kaydırıldı.

Ve bana (tekrar) zevk verdiğinden emin oldu.

Kendininkini almadan önce.

Prezervatifi hallettikten sonra bana geri döndü, altımdan yorganı ve çarşafı çekti, sonra yatağa girdi, beni kollarına aldı, çarşafı üzerimize çekti, göğüslerime kadar, sonra beni kollarına aldı.

Sırtım ona dönük, gözlerimiz ise beyaz minderli şezlongların bulunduğu dikdörtgen bir havuz, güverteyi çevreleyen uzun, yemyeşil bitkiler ve ucunda bir havuz evi manzarasına sahip Fransız pencerelerine bakıyordu.

"Biraz kanaman var," diye kulağıma fısıldadı.

"Ölmem."

"Seni incitmediğimden emin misin?"

"Öyle olsaydı sana söylerdim. Ayrıca, aramızda ilk kez böyle bir şey olduğunda kan veya acı hakkında konuşmak istemediğimden eminim, sen kanın az olduğunu söyledin ve acıyı da neredeyse hiç hissetmedim."

O güldü.

Erkeğimin kucağına

yerleştim. Sonra "Seninim"

dedim.

Vücudu tuhaf bir şekilde sarsıldı, sonra yüzünü boynuma gömdü.

"Sonsuza kadar, Preacher," diye fısıldadım.

"Siktir, seni seviyorum, Lyla," diye

homurdandı.

Bu kelimelerin sesini, hissini o kadar çok sevdim ki, kollarında döndüm ve tekrar öpüşmeye başladık.

"Preach, dostum, neredesin? Bu mozole içinde sık bulamazsın!" diye Jesse'nin bağırdığını duyduk. "Dostum! Ortaya çık! Tim biftek aldı. Tom mangalı yakıyor. Dışarıda yemek pişirip burayı vaftiz ediyoruz!"

Sonunda sesi yaklaşıyordu. Ve yatak odasının kapısı açıldı.

"Buraya gel, kardeşim, seni vuracağım!" diye bağırdı Preacher.

Koridordan gelen şoku gerçekten hissedebiliyordum.

Sonra, sinirlenmiş gibi seslendi, "Lyla da seninle mi?" Başka bir şey hissettim, garip bir şekilde soğuk ve sıcak bir şey.

Preacher, "Sence ne, pislik?" diye bağırmadan önce.

"Tamam o zaman, harika!" Jesse bağırarak cevap verdi. "Çıktığında görüşürüz. Hey, China."

"Hey, Jess," diye seslendim.

"Selam, China!" Dave'in bağırdığını duydum. "Selam, Dave!" diye bağırdım.

O zaman Tim'in daha sessiz ama duyabildiğim sesini duydum, "Lyla ve Preach sevişiyor mu?"

"Görünüşe göre," diye cevapladı Dave, sessizce. "O zaman kapı neden açık?" diye sordu Tim.

"Belki de kutlamalar başladığında biz orada değildik?" diye sordu Jesse.

"Kapıyı kapatmalısın!" diye bağırdı Tim. "Çin'de ne yaptığını duymak istemiyoruz!"

"Hepiniz susun da ne dersiniz?" diye bağırdı Preacher. "Bu iyi bir fikir olur."

Kıkırdamaya başladım.

Bana baktı. "Onlar aptallar."

İki elimi sakallı yanaklarına koyup cevap verdim, "Mükemmelliği daha da mükemmel hale getirdiler."

Ve Preacher'ın beni tekrar öpmesini sağladım.

Lyla:

Tommy o gece biftek pişirdi ve bu, onun ızgarada olağanüstü yetenekli olduğunu gösterdiği ilk, ama son kez değildi.

[Gülümser]

Dave biftek zamanı geldiğinde kafası güzeldi ve kulaklarımı deldirmemi ve bunu kendisinin yapmasını kabul etmemi sağlamaya kararlıydı.

Preacher buna çok ani bir son verdi. [Güler]

O gece, biftek yedikten sonra havuz başında oturup arkadaşlarla takılırken, ilk kez esrar içtim.

[İfadesi düşünceli bir hal alır]

Beni buna ikna eden Dave'di ve geriye dönüp baktığımda, Preacher bu durumdan pek hoşnut değildi.

Muhtemelen meraklı olduğum ve arkadaşlarımla güvenli bir yerde olduğum için buna izin verdi. Ayrıca, o zamana kadar kendi kararlarımı kendim verdiğimi ve kararlarımı verirken onun müdahale etmesinden hoşlanmadığımı öğrenmişti.

O zamanlar benim iyi bir kız olduğumu düşündüğü için esrar denemem fikrine sıcak bakmadığını düşünmüştüm. Tabii ki, bana ve büyükbabamın torununa da bakıyordu.

Büyükbabama söz vermişti ve onun ve benim zihnimizde, benimle sevişerek bu sözü tutmamış sayılmazdı. Biz yetişkinlerdik. Bu bizim kararımızdı. Ve bu, büyükbabama karşı saygısızlık anlamına gelmiyordu.

Biz aşıktık, bu bir aşk eylemiydi ve sözler söylenmemiş olsa bile, o andan itibaren hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizi ikimizin de düşündüğünü biliyordum.

Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun başka bir şey olduğunu biliyorum.

Vaiz, benim bundan kurtulmamı istedi, böylece ben de bunun bir parçası olmayacaktım. Bu, onun etrafında bu tür şeyler varken bana gelebileceği ve aynı zamanda bundan kurtulabileceği anlamına geliyordu.

[Kayıt dışı]

"Tulips" Like a Desperation albümünden en sevdiğim şarkı. Şimdiye kadar dinlediğim en seksi aşk şarkısı. Seninle ilgili olduğunu tahmin etmişim, ama bunun bir bekaretini kaybetme hikayesi olduğunu tahmin edemezdim.

Gençken, hormonların coşarken ya da bir pislikten baskı görürken bilmediğin şey budur.

Doğru kişiyi beklersen, harika olabilir.

Şeker dükkanındaki çocuklar gibiydik, bol bol vaktimiz vardı, erkeklerin parası vardı ve Los Angeles gibi havalı bir yerdeydik.

Havuz başında tembellik ettik, turistik şeyler yaparak kendimizle dalga geçtik, ya da plaja gidip, frisbee oynadık ve güneşin altında bronzlaştık. Santa Monica iskelesine gittik ya da Venice Beach sahilinde yürüyüş yaptık. Pinks'te bir sürü hotdog yedik. Giyindik ve bir keresinde The Dresden'a biftek yemeye gittik.

Gram ve Gramps, Sonia ve Jules'u dışarı çıkardı.

Miz Simms, Penny ve Lana'yı dışarı çıkardı.

Loretta ve Oscar [Williams] da geldi.

Dave'in ailesi de geldi ve sanırım orada kaldıkları süre boyunca, gece bile havuzdan çıkmadılar.

[Güler]

Ve sanırım o zamandan önce ya da sonra hiç o kadar güzel bronzlaşmamıştım.

Taşındığımızda, erkeklerin hiçbirinin pek bir şeyi olmadığı ve benim sadece misafir olduğum için, Preacher ile hemen bir bağ kurmuş olmama rağmen, birbirimizi çok iyi tanımadığımızı fark ettik.

[Gülümseyerek başını sallar] Çok kavga ettik.

Bana bir araba almak istedi, böylece istediğim zaman Brownsburg ve Purdue'ya gidip gelebilirdim.

Ben reddettim.

Öğrenim ücretime yardım etmek istedi, böylece öğrenci kredisi almam gerekmeyecekti. Ve ben reddettim.

Beni Rodeo Drive'da alışverişe götürmek ve bana tasarımcı kıyafetleri almak istedi.

Ama ben reddettim.

[Yumuşak bir kahkaha atar]

Bunu annemin inatçı gururuna
bağlıyorum. [Daha fazla güler, sonra
gülmeyi keser] Ama reddetmekle
haklıydım.

Bir kız kendi yolunu bulmayı bilmeli.

Asla bir erkeğe bağımlı olmamalı, özellikle de hayatının bu kadar erken bir
döneminde. Ortak olduklarında ve yemin ettiklerinde, bunlar nasıl olursa olsun,
bu başka bir şeydir.

O zamana

kadar.

Asla.

Asla.

Preacher ünlü olmakta pek iyi değildi. [Yine başını
sallayarak gülümsüyor]

Tüm çocuklar düşündüklerinden daha ünlüydü, ama özellikle Preacher, Jesse ve
Tim.

En çok da Preacher.

O ilk günlerde, tanınmadan hiçbir yere gidemiyorlardı, ama bu hepimizin
beklediğinden daha sık oluyordu.

[Kayıt dışı]

Sana da mı?

[Kafasını sallar]

Tabii ki erkekler kadar sık değildi, ama yine de oluyordu. Ve
Preacher bundan hoşlanmıyordu.

Özellikle de bana olduğunda.

Not defterim ve kalemimle havuza doğru yürüdüm, havuz evine giderken
kenarlardaki şezlonglardan birkaçına uğrayarak geride bırakılmış kullanılmış
plaj havlularını aldım.

Havluları koluma asarak, defter ve kalemi dengede tutmaya çalışarak
kapıyı çaldım.

"Benim, Lyla!" diye seslendim. "Rahatsız etmek istemem ama markete
gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İngiliz muffinleri ve portakal marmelatı!" diye bağırdı Shawn.

Bir kadının mırıldanmasını duydum. "Ve kavun!" diye bitirdi.

Gülümsedim gülümsedim, bağırdım "Anladım," "Anladım," yazdım yazdı yazdı ve adımlarımı geri izledim.

Çamur odasına gittim, çamaşır makinesine plaj havlularını koydum ve sonra yan kapıdan çıkıp merdivenleri çıkarak Dave'in evine gittim.

Aynı şeyi tekrarladım ve "Bira var mı?" diye sordum. "Evet."

"*Bu* birayı bitirdikten sonra *başka* biramız var mı?" diye bağırdım ve gülüyordum. "Listeye ekle!"

"Seni seviyorum, China!"

"Ben de seni, Davey!"

Ana eve dönerken, koşu kıyafetleri giymiş Tommy ile neredeyse çarpışıyordum.

"Markete gidiyorum," dedim ona.

"Bu akşam ızgara yapacağız, bebeğim. Ne olduğu önemli değil. Birkaç karton Marlboro da al. Herkesin sigarası bitmek üzere. Tamam mı?"

Başımı salladım. "İyi koşular."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve koştu. Ben de eve geri döndüm.

Tim şüphesiz sörf yapmaya gitmişti. Bir hafta önce ders almıştı ve o günden beri her sabah şafak sökmeden, rock'n'roll'a *hiç yakışmayacak şekilde*, plaja gidiyordu.

Jesse son birkaç gündür bir kızla birlikteydi ve odasının kapısı açıktı, bu yüzden muhtemelen hâlâ onunla birlikte olduğunu biliyordum.

Yine de Shawn ve sevgilisi ortaya çıkacak, Dave de öyle, Tim ve Tommy de geri dönecekti.

Böylece, kendime yaptığım kahvenin kalıntılarını çöpe attım ve daha fazla kahve demlemeye başladım, sonra da koridordan geçerek efendinin odasına gittim.

Kapıyı açtım ve gerçek perdeler olmadığı için, sadece beyaz tül perdeler vardı ve saat sabahın onuna yaklaşmıştı, güneş odayı süsleyen dört adet Fransız penceresinden içeri giriyordu.

Preacher'ın uzun, bronzlaşmış uzuvları beyaz çarşaflara dolanmıştı, çoğu açıkta kalmıştı, sırtı da tamamen görünüyordu.

O dirseğini kaldırıp gözlerini bana diktiğinde, markete gitme planlarımı yeniden düşünmeye başladım.

"Marketten bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?" diye sordum.

"Buraya gel," diye gürledi.

Tamam.

Market kesinlikle bekleyebilirdi.

Oraya gittim, platformu dolaşarak onun yanına gittim ve o yatağın ortasına dönük olduğu için yuvarlandı.

Sonra üzerime atladı, bileğimi yakaladı ve beni yatağa çekti, tekrar yuvarlandı, *üstüme*.

"Dave'in biraya ihtiyacı var," dedim, ağzı boynuma değdiğinde.

"Umurumda değil."

"DuShawn'ın keklere ihtiyacı var."

Ağzı boğazıma doğru kaydı. "Onu da umursamıyorum." "Kız arkadaşı kavun istiyor."

Dudakları dudaklarıma değdi. "Onu da umursamıyorum."

"Prea..."

Beni öptü.

Alay etmeyi bıraktım.

Başladı, ama farklı, çok *daha* iyi bir şekilde.

Ve arkadan beni alay etmeyi bıraktı, beni dizlerimin üzerine çöktürdü, ben onun önünde diz çöktüm, bir kedi gibi gerildim, elimden geldiğince onu içime almak için geriye doğru ittim.

"Oraya ulaş, Lyla," diye sertçe emretti.

Onun darbelerine karşılık verdim.

"Siktir, oraya ulaş, bebeğim," diye inledi.

Her iki elimi duvara dayadım, nefes nefese muhteşem orgazmımı yaşarken ona uzandım.

O inerken sertçe itti.

Bir süre nazıkçe kaydıktan sonra çekildi, "Siktir, karımın kıcını seviyorum," diye mırıldandı ve hafifçe tokatladıktan sonra eğilip dişlerini yanağına geçirdi.

Gözlerim kapandı.

Sırtımın alt kısmını öptü, beni yanıma itti ve yataktan çıktı.

Geri geldi ve yaklaşık on saniye içinde ikimizi de çarşafıya ve birbirimize dolandırdı.

"Sen al bunu bana Shawn neden neden o neden tercih ettiği kahvaltayı tercih ettiği kahvaltayı yiyemiyor?" diye mırıldandım, ona daha da yakınlaşarak.

Vaiz güldü.

O sesi çok sevdim, bu yüzden daha da yaklaştım.

"Biliyorsun, sonra beni terk etmek zorunda kalman çok kötü, o yüzden belki de bana bir randevu almalıyız, böylece doğum kontrol hapi kullanmaya başlayabilirim."

Cevap vermedi.

Yüzümü boğazından çekip başımı geriye eğdim. "Papaz?"

"Test yaptırmalıyım," diye mırıldandı.

Hmm.

"Evet, ve sonra ikimiz de... dikkatli olacağız."

"Anlamadım?"

"İkimiz de dikkatli olacağız."

"Bu ne anlama geliyor?"

O anda, Jesse'nin o ilk gün evde, Preacher'ın benden başka bir kız arkadaşı olabileceğini ima ederek seslendiği zamanki hissi tekrar hissettim.

Garip bir soğukluk, ama aynı zamanda sıcaklık.

"Test yaptıracağını söylemiştin," dedim.

"Evet, çünkü senden önce başka kadınlarla yattım. Sen geri döndükten sonra yatmadım, yani uzun bir süre oldu. Uzun bir süre sadece sen vardın. Ve ben aptal değilim, bu yüzden asla korunmadan yatmadım. Ama temiz olduğumu öğrendiğimizde, bunun bir önemi kalmayacak, çünkü sen ve ben varız ve hep böyle olacak."

İşte buydu.

Her zaman böyle olacak.

Annemin Sonia ve benim için yaptığı gibi kızlarımız için bir yatak odası dekore etmekten bahsetmişti.

Ve kalbimin derinliklerinde, durumumuzun bu olduğunu biliyordum ve ne kadar çılgınca görünse de, bunu en başından beri biliyordum.

Ve onun ağzından bu sözlerin çıkması hoşuma gitmişti.

Ama onun ses tonu, ifadesi ve aydınlık odayı gölgeleyen karanlık, ağır ruh hali yüzünden bunun tadını çıkaramadım.

"Biliyorum tatlım, ama..."

"Ama ne?"

"Ama..." Tekrar denedim.

"Ama hiçbir şey. Ne? Sen yokken seni aldatma izni aldığımı mı söylüyorsun, sen de aynısını yapacaksın diye mi?"

Hayır, kesinlikle öyle demek istememiştim.

Kafamı salladım ve tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama kolları beni o kadar sıkı sarıyordu ki, ağzım kapandı.

Çünkü bunun Preacher ile tartışmak olmadığını fark ettim. Bu Preacher ile bir tartışma bile değildi.

Bu tamamen başka bir şeydi. Ve bu beni korkutmaya başlamıştı.

"Yani, başkasıyla sevişirken dikkatli olalım da bir şey kapmayalım mı?" diye devam etti. "Şu anda bana söylediğin bu mu, Lyla?"

Beni saran kolları neredeyse canımı acıtıyordu.

"Preacher, çok sıkı sarılıyorsun," dedim ona. "Cevap ver," diye ısırdı ve beni bırakmadı.

Gözlerimi kırptım.

Chicago dışında, tartıştığımızda bile, ses tonu asla sert olmazdı.

Ve Chicago'da bile, sert olmaktan çok keskin bir tondaydı. " course not," I snapped. "But I don't know what the bazı şeylerin kuluçka süresi nedir bilmiyorum. Yani test yaptırırsan bile, tedbirli olmalıyız, ne olur ne olmaz, bilirsin, daha sonra bir şey ortaya çıkar ve ben sadece seninle yatmış olmama rağmen cinsel yolla bulaşan bir hastalık kaparsam. Sadece her şeyin yolunda olduğunu anladığımızda bunu yapmalıyız."

Bana uzun bir süre daha somurtarak baktıktan sonra rahatladı. "Peki o zaman," diye mırıldandı.

"Ve bu hiç hoş değildi," diye tükürdüm.

O da anında gerildi. "Başkalarıyla yatmamızı önerdiğini düşünmek de hiç hoş değildi."

"Belirtmek isterim ki, ben öyle bir şey önermedim."

"Biliyorum, ama söylediklerimi dinleseydin, senin öyle olduğunu düşünmenin hoş olmadığını söyledim

dediğimi duymuş olsaydın."

"Seni duydum, Vaiz," diye karşılık verdim, onun tutuşuna karşı direnerek.

"Sakin ol," diye homurdandı, beni daha da sıkı tutarak.

"Sakin ol deme," diye karşılık verdim, hala mücadele ederek. "Ve bırak beni!"

"*Sakin ol, Lyla!*" diye bağırdı. Ben hareketsiz kaldım.

"Ve söylemen gereken şeyi bitirmedin," dedi. "Sadece benimle yattın ve sadece benimle yatacaksın," yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "*benimle.*"

Ancak o zaman beni bıraktı ve yataktan kalkıp, önceki günkü kot pantolonunu yerden kapıp, giyindi.

aynı şekilde tişörtünü de aldı ve sonra koşu ayakkabılarını kaptı.

Ve dışarı çıkarken, "Şimdi lanet olası mağazaya gidiyorum" diye mırıldandı.

Sonra yatak odasının kapısını çarpıp çıktı. Şok içinde kapıya baktım.

Ben de yataktan kalkıp, markete gideceğimi düşündüğümde giydiğim şort ve tişörtü giymekten vazgeçip, üzerine kısa bir kaftan giydiğim beyaz tek parça mayo giymeye karar verdiğimde, hala kendime gelememiştim.

Odanın dışına çıkıp koridorda dolaşırken, Shawn'ın mutfak adasındaki taburede oturduğunu gördüm.

Sırtı bana dönüktü, ama omzunun üzerinden bana doğru yürüdüğümü izliyordu.

Yalnızdı, bu da bana biraz garip geldi, tabii erzak alıp havuz evine götürmek için orada değilse.

Ama eğer öyleyse, neden taburede oturuyordu?

Ve onun yanına geldiğimde, neden havuz evine götürmek yerine kahve içtiğini merak ederek başka bir soru daha sordum.

"Isınmaya ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Buraya gel, bebeğim," diye mırıldandı.

Yüzüne baktım.

Taburesini bana doğru çevirdi.

Oraya gittim.

Beni bacaklarının arasına çekti, iki elimi de tutup çıplak göğsüne bastırdı (sadece eşofman altı giyiyordu).

"Biliyorsun, Preach sinirli bir adamdır," diye başladı.

Mevcut durumumun farkına vardım ve ellerimi çekmek istercesine hareket ettirdim.

Ama o, sanki ben ürkek bir atılmışım gibi yatıştırıcı bir şekilde "Whoa" diye fısıldadı ve dokunuşu nazik kalmaya devam etse de beni tuttu.

"Evet, sana bağırdığını duydum," dedi. "Ve hayır, bu konuyu geçiştirmeyeceğim çünkü Preacher'ın hayatında bir kez olsun iyi bir şey var ve onun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Shawn, bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tabii ki istemiyorsun. Adamının vahşi tarafını gördün ve bu seni rahatsız etti. Ama China, beni dinle, sen daha iyi bilirsin."

"Neyi daha iyi biliyorum?"

"Preacher gibi senin için bu kadar iyi olan bir şeyi bırakmamak gerektiğini daha iyi biliyorsun."

Onun yakışıklı yüzündeki sivri kirpikli güzel siyah gözlerine baktım ve hiçbir şey söylemedim çünkü Preacher'ın ne kadar iyi olduğunu biliyordum.

Ama Preacher'dan az önce gördüğüm şey çok kötüydü.

"O vahşi tarafını dizginlemelisin, bebeğim," diye sessizce tavsiye etti.

"Ne yapayım? Yüzüme bağırmasına izin mi vereyim?" diye sordum.

"Onunla kavga etme," dedi, bir yargıç kadar ciddi bir şekilde. "Asla onunla kavga etme, Lyla. Öyle değil ve o öyle olduğunda da değil. Ve eğer o yöne doğru gitmeye başlarsa, kendi yolunu bul ve onu sakinleştir. Az önce duyduğum gibi olayın tırmanmasına izin verme."

"Bu benim sorumluluğum değil."

Kafasını salladı. "Hayır. Yüzde yüz haklısın. Senin sorumluluğunda değil. Ama onu istiyorsan, onu seviyorsan, bunun sürmesini istiyorsan, onu sakın tutman gerektiğinde, sadece ikinizin kavga etmesinden daha önemli nedenler olacak, kızım. Beni duyuyor musun?"

"Öyleyim ve beni korkutuyorsun," dedim ona.

Ellerimi bıraktı. "Sert olacak ama sana verebileceğim tek cevap, büyümelisin Lyla. Preacher gibi bir erkek istiyorsan, kız gibi davranamazsın. Erkeğini idare edebilen bir kadın olmalısın. Ve bence beni sadece dinlemiyorsun. Beni anlıyorsun."

Dizlerinin arasında durdum, ona bakarak kalbimin hızlı attığını hissettim. Çünkü onu anladığımı hissediyordum.

"Onu mahvettiler," dedi açıkça, hissettiğim şeyin doğru olduğunu kanıtlayarak. "Ve onun bir gangster olmaması lanet olası bir mucize. Onlardan daha kötü bir pislik. Bir suçlu. Bir dolandırıcı. Bir milyon başka şey, hiçbirisi iyi değil. Ve sen bunu biliyorsun. O kenar kırılırsa, Lyla, onu yatıştırırsın ya da onu bırakırsın ve onu yatıştırabilecek birini bulmasına izin verirsin."

Yavaşça bir adım geri attım.

"Sen o kadın olduğunu biliyorum," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Sen de o kadın olduğunu biliyorsun. Ve ikimiz için de en önemlisi, *Preach* senin o kadın olduğunu biliyor. Şimdi geri dönecek ve sakinleşecek ve sana pislik gibi davrandığı için kendini pislik gibi hissedecek ve bununla ilgili onunla konuşmak ya da bunu unutmak ve onu sakin tutmayı öğrenmek sana kalmış."

Hareket etmedim ve tek kelime etmedim.

Bu yüzden DuShawn devam etti.

"Konuşman gerekirse, bunu çözmen gerekirse, beni bul, bebeğim. Onun ne kadar pislik olduğunu bana anlatabilir ve istediğin kadar bağırıp çağırabilirsin, ben dinlerim. Sana katılıyorum. Bu yükü seninle birlikte taşıyacağım. Böylece o taşımayacak. Ama o yeterince çekti. Dokuz yaşına geldiğinde, bir insanın çekebileceğinden fazlasını çekti ve şu anki haline geldi, bu yüzden vahşi tarafı ortaya çıktığında, çevresindeki insanlar kendi sorunlarını bir kenara bırakıp onunla başa çıkmasına yardım etmeliler."

"Olan biten her şeyi biliyor musun?" diye fısıldadım.

O başını salladı. "Bana her şeyi anlatmadı, bebeğim. Ama hemen yan komşumuzdu. Ve o kadar boktan bir şey, saklayamazsın."

Nefesim kesildi.

"Bu konuda bir takım mıyız?" diye sordu

Shawn. "Onu seviyorum," dedim ona.

Vücudunun ne kadar gergin olduğunu, gevşediğini görene kadar fark etmemiştim.

Ve o, "O zaman biz bir takımız" dedi.

[Lyla bir süre pencereden dışarı bakıp sessizce bunu yapar]

THE 90s

THE BLUR

Jesse:

'da geçirdiğim sonraki beş yıl bir anda geçti.

Şaka yapmıyorum, defterlerim olmasaydı, önemli olaylar dışında muhtemelen hiçbir şeyi hatırlamazdım.

Başlangıçta, mezun olmadan önce, Lyla'nın Indiana'ya geri dönmesi Preacher için iyi olmuştu.

Stüdyoya girip albümün yapımına başladık, hiçbiri nefes almaya çıkmadı ve Lyla'nın Los Angeles'ta kaldığı birkaç ay boyunca Preacher parçalanmış bir adamdı.

Sonra... Şey...

Kahretsin.

Biz kayıt yaparken o hala Los Angeles'taydı, ara sıra stüdyoya gelirdi ama sık sık değil. Dikkatimizi dağıtmak istemediğini anlayabiliyordum.

Ama sanırım o zamanlar [gülümser] bizim müziğimizi pek sevmiyordu. Yine de, bizim karnımızın doyduğundan emin olmak için elinden geleni yapıyordu. [Güler]

Lyla'nın Indiana usulü ev yemekleri, o albümü yaparken muhtemelen 5 kilo aldırdı.

[Gülümser]

Tamam, belki on beş kilo.

Tim ve Dave camın arkasında neler olup bittiğiyle ilgilenmeye başladılar, bu yüzden Preach, Hans, Daniel ve benimle birlikte kayıt masasında oturuyorlardı.

Bu iyiydi.

Bu işte kalmak istiyorsan, işi bilmelisin.

Herkes Max Factor müzesine gidip kadınları güzel göstermek için icat ettikleri tüm çılgın şeyleri görmek daha eğlenceli olduğunu bilir.

Ama bu bizim ikinci albümümüzdü.

İlki başarılı sayılmıştı.

Oradan ilerlemek için tek bir kabul edilebilir yön vardı. Baskı altındaydık.

DuShawn mikraj masasına yabancı değildi, bu onun için aile meselesiydi.

O da bu işe kendini adadı.

Prodüksiyona başlamadan önce Daniel, başarısız olan iyi bir metal grubunda çalışıyordu.

Night Lies, Daniel'ın prodüktörlüğünü yaptığı beşinci albümdü. Ama bizim için bunu yaptıktan sonra çok meşgul oldu.

Bu yüzden *Like a Desperation*'ı üstlendiğinde, daha fazla deneyime sahipti, daha fazla şey biliyordu ve bunları bizimle ve o albümle paylaştı.

Ve dostum, onun gelişimini görebiliyordun.

Cidden.

Ve bu büyüme durmadı.

Bu yüzden onunla çalıştık. Sonuna kadar.

Bu, hepimizin yer aldığı ilk albümdü ve ondan sonra aynı şeyin yaşanmadığı bir albüm olmadı.

Bu albümle bir grup olarak kayıt yapma konusunda ayaklarımızı yere sağlam bastık ve bulduğumuz bu denge asla sarsılmadı.

Preacher bir buharlı silindir gibi olabildiğinden ve Danny metalci olduğu için sert davranma eğiliminde olduğundan, durum belirsiz hale gelebilirdi.

[Gülümser]

Tabii ki, altı kişinin aynı işi yapması da karışıklığa yol açabilirdi.

Ama anlaşılmadığımızda veya açıkça kavga ettiğimizde bile, albümlerimizi harika hale getirirdik.

Her birinin her saniyesinin arkasındayım. Bugüne kadar.

[Kayıt dışı]

Yani grubun demokratik bir yapı olduğunu mu söylüyorsun?

[Kafasını sallar]

Hayır. Danny adamdı, Preacher ise vizyondur. Hepimiz bunu anladık.
bunu.

Hepsi Preacher'ın şarkıları değildi, ama çoğu öyleydi.
Preach istediği albümün hissini bilen kişiydi, Danny ve o ikisi üzerinde anlaştıkları
bir şeye karar verdiler ve Danny öncülük etti.

Demek istediğim, hepimiz oradaydık. Hepimiz dahil olduk. Rolümüzü oynayıp
eve gitmedik. Söz hakkımız vardı.

*Diğer bir deyişle, McCade'in bir tiran olmadığını çok net bir şekilde ortaya
koyuyorsun.*

[Kısaca] Başka bir deyişle, o albümlerin Preacher McCade ve Roadmasters'a ait
olduğunu söylüyorum.

Her şey Preacher ile ilgili değil, özellikle de burada otururken.

Üzgünüm, seni kızdırmak istemedim. [Kafasını
sallar]

Sorun yok. Ben iyiyim.

Ama bunu onlarca yıl yaşadım ve anlıyorum.

Kendi oturma odamda buna ihtiyacım yok ama.

Mesele şu ki...

İnsanların bilmediği ve bazen benim bile unuttuğum şey, Preach ve benim bir
grup olduğumuzdu.

Biz gruptuk.

Belki de bunun ne anlama geldiğini anlamak için bir grubun üyesi
olmak gerekir. Ama biz anlıyorduk.

Bunu biliyorduk, o ve ben.

Ama şunu söylemeliyim ki, bunu sadece ikimizin biliyor olmasından bıktım.

Ve sonra, maalesef, ben de bu boktan işin benim kısmını
görmezden geldim. O da öyle yaptı.

Kayıtları tamamladıktan sonra videolar, basın ve turne hazırlıkları başladı, ki turne
başlangıçta sınırlıydı.

Sonra "Trench Coat"ı çıkardılar ve şarkı ikinci sıraya yükseldi, on günlük
turumuz on beş günlük bir tur haline geldi.

"Cards and Sharks"ı çıkardılar ve bu şarkı sadece dördüncü sıraya yükseldi, ama albüm o kadar çok satıyor ki, bu delilik.

Böylece, on beş günlük turne yirmi beş günlük bir turneye dönüştü.

[Kayıt dışı]

Like a Desperation *туру için düzenlenen basın toplantısından bahsedebilir misiniz?*

[Çenesini indirir, gözlerini kapatır ve başını sallar, sonra tekrar konuşmaya başlar]

Tüm bunları seninle konuşurken, senin yaşındaki bir çocuğun tüm bu hikayeye neden ilgi duyduğunu anlıyorum.

Preacher'ın *String* dergisinin yaptığı şeyden hiç hoşnut olmadığını söyleyelim.

Yani, adam Audie'ye bir söz vermişti ve tüm dünyanın görebileceği, renkli bir fotoğraf vardı.

O ve Lyla daha oraya bile gitmemişlerdi.

O adam, Audie'nin *String* dergisini okuma ihtimalinin çok düşük olmasına rağmen Audie'yi aradı. Birisi ona gösterebilirdi ve Preacher onun önceden uyarılmasını istedi, ama aynı zamanda, açıklamak zorunda kaldığı bir duruma düştü ki, tahmin edebileceğin gibi, bu çok rahatsız edici bir durumdu.

Ve açıkçası, sadece kendisinin ve Lyla'nın mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesinden değil, grubun mahremiyetinin de ihlal edilmesinden dolayı kızgındı.

Ve şunu söyleyeyim.

Kızgın olmakta haklıydı.

Hepimiz haklıydık.

Basın ses provasına katılıyorsa, basın ses provasına katıldığını bilmelisin.

Basın *sizin yakınınızda* ise, basının orada olduğunu bilmelisiniz.

Son.

Ve Josh'un yaptığı şeyin tırmanmaya başladığı nokta burası.

Çünkü, eğer bir muhabire yalanlarını anlatmasaydı, kimse Lyla'nın kim olduğunu bilmezdi.

Elbette, sonunda ödül törenlerinde Preacher'ın kolunda olacaktı ve olduğu kadın, giyim tarzı ve tavırları ile dikkat çekebilirdi.

Ama Josh onu bir merak konusu haline getirdi.

Bir grubun iki üyesiyle, belki de ikisiyle aynı anda yatmış ve reşit bile değilken bu saçmalığı başlatan bir kızı, insanlar görmek isteyecektir.

Onu korumak için hepimiz güçsüzdük.

Ve tabii ki, bunu en çok hisseden kişi Preacher'dı.

Şunu söyleyeyim, *Like a Desperation*'ı bitirdiğimizde, çok sevinçliydim.

Bitirdiği için değil.

O kadar iyi olduğu için.

O his yaklaşık beş dakika sürdü, sonra lanet olasıca korkuya kapıldım.

Çünkü bunu plak şirketine dinletmemiz gerekiyordu, ya beğenmezlerse ne olacaktı? [Gülümser]

Kabul ettiler, ama sonra albümü çıkardığında, ya da albümden single'lar çıkardığında, her şey başa dönüyor.

Hiç bitmiyor.

Şimdi, turne duyurusu yapmak, *Like a Desperation* hakkında konuşmak için oturuyoruz, hepimizin çok gurur duyduğu bir şey, *Night Lies* hakkında, müziğimiz ve turneye çıkacağımız şov hakkında, ilk başrolümüz hakkında, grup hakkında ve nasıl bu noktaya geldiğimiz ve bunun hakkında ne düşündüğümüz hakkında.

İki soru sonra, muhabirler Lyla hakkında soru soruyorlar? [Kafasını sallar]

Onun yanında oturuyordum ve Preacher'ın öfkesini hissedebiliyordum.

Ben de onun yanındaydım ve grubun hiçbir üyesi de aynı şeyi hissetmiyor değildi.

Tommy ve plak şirketinden gelen adam konuyu saptırmaya, onları tekrar konuya döndürmeye çalışıyorlardı, ama bir pislik ayağa kalkıp Lyla'nın kilosunu sordu.

[Yine başını sallar, şimdi sinirleniyor gibi görünür] Onun... lanet olası... kilos.

[Aniden kıkırdarak konuşmaya başlar]

Preacher mikrofonuna doğru eğilir ve şöyle bir şey söyler: "Zayıf olanlarla yattım ama hiç iyi değillerdi. Belki de bir sandviç yemeleri gerektiği içindir. Ben elimdekileri koruyorum. Sonunda hem kafası çalışan hem de kot pantolonla iyi görünen birini buldum ve tesadüfen o da amıyla düşünmüyor."

[Kahkahalarla patlar ve konuşmaya devam eder]

Ayağa kalkar ve uzaklaşır.

Dave mikrofona eğilir ve "Hepinizin canı cehenneme" der. Sonra ayağa kalkar ve uzaklaşır.

Tim sadece onlara orta parmak gösterip oradan ayrılır.

Ben orada oturuyorum, çünkü hareket edersem birine yumruk atabilirim.

Sonra Shawn mikrofona eğilir ve "Başka soru var mı?" der. Kimseye cevap verme şansı vermeden, "Güzel. Umarım albümü ve turneyi beğenirsiniz. Geldiğiniz için teşekkürler" der.

Sonra kolumu tutar, sandalyemden kaldırır... [Kahkahalar nedeniyle kelimeler zorlukla anlaşılabilir]

Ve beni oradan çıkarır.

[Kahkaha bitene kadar gülmeye devam eder]

Kahretsin.

İlk basın toplantımız.

[Gülümser]

Plak şirketi çok memnun kaldı.

[Yine kahkahalarla gülüyor]

[Kayıt dışı]

Geriye dönüp bakıldığında, tüm bunların gruba zarar vermekten çok fayda sağladığı inkar edilemez. Bu sadece "basın yokluğu kötü basındır" gibi basit bir durum değildi. Grup üyeleri birbirlerine ne kadar yakınlaşırsa ve Lyla'yı koruma çemberi ne kadar sıkılaşırsa, o kadar çok kalpleri, zihinleri ve dinleyicileri kazanıyordunuz. Özellikle de çoğu insanın şarkılarınızın çoğunun onunla ilgili olduğunu ve bu şarkılardaki sevgi, samimiyet ve romantizmin, başka bir deyişle... destansı olduğunu bildiğini düşünürsek.

Evet, bu da iyi tarafı.

Dergilerde kışının büyüklüğü hakkında kötü şeyler yazılan kız arkadaşından bir telefon alırsın.

Lyla'nın böyle bir şey yaşamaması için seve seve on milyon albüm daha az satarım.

Anlıyorum. Ve senin için duygusal olan bir konuyu uzatmak istemiyorum. Ama Roadmasters'ın hem centilmen rockçılar hem de rock'ın kötü çocukları olması, ikincisinin sadece kendi arkadaşlarını korumak için ortaya çıkması, bugüne kadar süren ve seni efsane yapan gizeminin bir parçasıydı. En son cevabın da bunu gösteriyor.

[Bir süre cevap yok, sonra bir gülümseme]

Peki, öyle diyorsan.

Ve Lyla'nın doğru yolu seçerek hak ettiğini geri aldığı da inkar edilemez. Audie and Lynie Live On yayınlandığında, ona duyulan hayranlığın temeli değişti. Hardy'nin yorumları daha az ön plana çıkarken, hızla bir ikon haline gelen Lyla'nın McCade ile olan romantik ilişkisi, tarzı ve açıkçası, hiçbir tuzağa düşmemesi ve McCade ile gruba olan sadık desteği, yani özü daha çok ön plana çıktı.

Anlıyorum.

Ama bunu başka bir kadına yapsaydın, onu paramparça ederlerdi.

Josh'a pislik olduğu için teşekkür etmeyeceğim ve basına da hiçbir sebep yokken yirmi yaşındaki bir kadını köşeye sıkıştırdığı için teşekkür etmeyeceğim. Bu haber değeri taşıyor ve giydiği kot pantolonun bedeni kimseyi ilgilendirmez ve bu konudaki görüşlerin hiçbir değeri yok.

Grubun kendi üyelerini koruduğu bir ün kazandığı fikrine katılıyorum.

Çünkü *biz* öyle yaptık.

Diğerleri *hala* siktirip gidebilirler.

Night Lies iyi satışlar ve iyi eleştiriler aldı. Like a Desperation ve kapalı gişe turu güçlü bir yer edindi. Ama Audie and Lynie Live On'un, özellikle de eleştirmenlerin ezici beğenisi, sizi müzik dünyasında saygın bir güç haline getirdiğini ve hiçbir şeyin bunu elinizden alamayacağını kabul eder misiniz?

Evet.

Kesinlikl

e.

O iki yıl kayıt kayıt, tanıtım ve turne için *Desperation* bir *Çaresizlik* sonra *Audie ve Lynie*'yi kazmak yaygındı, kardeşim.

Audie giderek daha da hastalanıyordu.

Lynie felç geçirdi. Sonra bir tane daha geçirdi. Lyla mezun olmuştu, ama Julia hala okuldaydı.

Vaiz çoğunlukla yollardaydı ve yollarda olmadığı zamanlarda da işi Los Angeles'taydı.

Birlikte vakit geçirmek

ve üstlerine yığılan tüm sorunlarla başa çıkmak için her yere uçuyorlardı.

Bu karmaşa içinde, kız kardeşim Penny ilk kocasıyla evlenir ve adam tam bir pisliktir. Ben endişeliyim. Annem endişeli. Tim endişeli. Preach endişeli. Lyla endişeli.

Bunu daha da kötöleştiren şey, Nick Pileggi'nin yeniden ortaya çıkmasıydı, geçmişten gelen çok istenmeyen bir patlama, ve biz de basında onun saçmalıklarıyla uğraşmak, Penny'yi idare etmek, ortaya çıkan pisliklerle uğraşmak zorundaydık, onlar Penny'nin çocuğunu evlat edindiklerini ve Nick'in saçma davalarını öne sürerek gruptan bir şeyler koparabileceklerine inanıyorlardı.

Tabii ki, bu durum devam ederken, Lyla bu tüm olaylar yüzünden Penny ve annesi için endişeleniyor, ama aynı zamanda Preacher ve benim için de endişeleniyor.

Ve şimdi Lyla okuldan ayrıldı, sırada ne var?

Indiana'da olan biten her şeyi bırakıp Los Angeles'ta öğretmenlik işi bulup, erkeğinin nadiren bulunduğu ve bulunduğu zaman da onu her yönden çeken insanlar olan bir şehirde mi yaşayacak?

Yoksa ailesinin yanında mı kalacak? Ve dürüst olmak gerekirse, artık onun da baktığı Penny, annemden bahsetmiyorum bile.

Ama bunu yaparsa, Preacher ile birlikte olma şansı neredeyse sıfır.

Preacher, Audie ve Lynie'nin arazisine bir stüdyo kurmak istiyor.

Buna ben de varım, böylece kız kardeşimi gözümün önünde tutabilirim.

Ama bunu düşünmeye bile fırsat bulamadan, plak şirketi bir devam albümü istiyor ve başka bir turne hakkında konuşuyorlar. Etki alanımız genişlediğinden, turneyi Asya'da başlatmak, sonra Avrupa'ya geçmek ve ardından Amerika'ya dönmek istiyorlar.

Aday gösterildik ve bir çift bizim sunum yapmamızı istiyor, bu yüzden Lyla ödül törenlerine katılmak için Los Angeles'a uçuyor.

Ve gittiğinde, herkes ona kimin giydirdiğini ve saçını kimin yaptığını bilmek istediği için mikrofonlar yüzüne dayandı ve o da "Bunu bir vintage mağazasından aldım" ve "Ben" gibi şeyler söylüyor.

[Kayıt dışı]

McCade'in paparazzilerle ilk kez tartıştığı dönem bu değil mi?

[İç çeker]

Evet, o adamı aptal olarak nitelendirmem pek sık olmaz ama bu pek akıllıca bir hareket değildi.

Onun savunması olarak, bu olaylar başlangıç dönemine yakındı, Lyla basında kötüleniyordu ve o onu korumaya çalışıyordu.

Ama Shawn onu oturttu, onunla konuştu ve Preach'in çoktan anladığı şeyi açıkladı.

Onların işine karıştığı anda, durum daha da kötüleşti.

Yani, ilkiyle birlikte, sonraki ikisi fotoğrafçının ona dokunması nedeniyle oldu.

Preacher, agresif olmayan bir şekilde vücuduyla onları engellemeyi öğrendi ve hepimiz bu tür durumlarla başa çıkmak için çeşitli hileler öğrendik.

Ve bu olaylar sona erdi.

Audie and Lynie Live On hala en ham, en duygusal albümümüz.

Audie o zamana kadar aramızdan ayrılmıştı, Lynie ise o albümün turnesi sırasında vefat etti. Bunu yapmış olmamız hem iyi hem de kötüydü.

İyi olan yanı, en yakınları dışında kimse onların ne kadar sağlam, dürüst ve iyi insanlar olduklarını bilmeden sessizce o güzel geceye karışacak olmalarıydı.

Kötü olan yanı, her konserde bu şarkıları çalmak zorunda kalmamız ve bunu yaparken içimizin parçalanmasıydı.

Ve şunu söyleyeyim, ben bunu hiç anlamadım, çünkü en çok üzülenler Preacher ve özellikle Lyla idi.

O albüm ne kadar harika, ne kadar anlamlı olursa olsun, grup için, müzik için, o ikisi ve Sonia ve Jules için [kafasını sallar] ben bunu hiç anlamadım.

Her seferinde yeni bir ölüm gibiydi, anlıyor musun? Onları tekrar tekrar kaybetmek gibiydi.

Sonra Laurie Anderson'ın Lou Reed'in [Rock and Roll] Hall of Fame'e kabul edildiğinde ödülü kabul ettiğini gördüm.

Orada oturup Anderson'ın üç kez nasıl öldüğünü anlattığını dinledim. Kalbin durduğunda. Gömüldüğünde veya yakıldığında. Ve son kez biri senin adını söylediğinde.

Onu izledim, onun bunu söylediğini ve seyircinin "Lou, Lou, Lou" diye bağırıldığını.

[Başını çevirir, bir an durur, öksürür, geri bakar] [Sessizce]

İşte bu, kardeşim. Dikkatle dinle.

Preacher böyle bir adamdı.

Preacher'ın bildiği şey buydu.

Tam önümdeydi ve ona çok yakındım, ama lanet olsun, anlamadım.

Hepsi başlıkta yazıyordu.

Audie ve Lynie Yaşamaya Devam Ediyor.

Bunu yapmak onu derinden yaratsa da, onları dünyaya, ama özellikle Lyla ve kız kardeşlerine, asla ölmeyecekleri bir şekilde verdi.

Preacher böyleydi.

[Boğazını temizler]

Preacher McCade böyleydi.

Sağlıklarının kötüye gitmesi kararını kolaylaştırınca, Lyla Los Angeles'a taşınmaya karar verdi.

Preacher bir ev buldu...

Hayır, Tom Preach ve Lyla'ya, Tommy'nin kiraladığı ilk evimize çok benzeyen bir ev buldu, ama daha küçük, daha تنها, her tarafı yeşilliklerle çevrili, ön tarafı bile, manzarası yoktu ama havuzu vardı.

[Kıkırdar]

Yani, havuzu olması dışında ilk evle hiç alakası yoktu. Ama hepimiz sık sık orada olduğumuz için öyleymiş gibi geliyordu.

O zamana kadar hepimizin kendi evleri vardı, ama sanki hep Lyla ve Preach'in evindeymişiz gibi hissediyorduk.

Belki de iyi ev yemekleri yiyebileceğimiz tek yer orası olduğu ve hepimiz yemeğimizi sevdiğimiz içindi.

[Kahkahalarla gülüyor, sonra sessizleşiyor]

Ama en çok Lyla ve Preach'in yanında olmayı seviyorduk.

Okul sisteminde bir iş buldu, ama bu iş başından beri bir felaketti.

Birincisi, o ünlüydü ve ünlü bir adamla yaşıyordu ve Los Angeles Devlet Okulları'nda çalışmak için bu özelliklere sahip olamazsınız.

İkincisi, öğretmen olmak annesinin hayaliydi, Lyla'nın değil, ve o bu işi sevmedi.

Birincisi, ikincisiyle ilgili olabilir.

Bir süre sonra, devlet okul sisteminden özel okula geçti, ama her iki durumda da durum pek iyileşmedi.

Sonunda, Lyla çocukları sevse de, bunun onun mesleği olmadığı açıktı.

Bu muhtemelen olabilecek en kötü şeydi.

Lyla öğretmenlik yapmaya çalıştı, vazgeçti ve sonra kendini kaybolmuş hissetti. Kendini başarısız hissetti.

Annesini, anneannesini ve dedesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

O kaybolmuştu ve ona kendini bulmuş hissettirebilecek adam Singapur'da ya da Berlin'de ya da Vancouver'da ya da her ne haltsa oradaydı.

Evet.

Bu hiç iyi değildi.

Hepimiz tükenmiştik dostum.

Preacher, grupta evli olan tek adamdı, ama o Louisiana'lıydı. Kadını dünyanın öbür ucunda olsa bile, partilere gidip, sikini yalatmakla bitmeyen şeyler yapabilirdi.

Ve adam çok iyi parti yapabilirdi.

Ama her konserden sonra sadece içki, esrar, kokain ve eğlence yoktu.

Uyanmak için bir hap, uyumak için bir hap, uçakta uykuya dalmak için bir hap ve sahneye çıkmadan önce birkaç çizgi kokain vardı, bu da birinin solo çalmasına neden oluyordu, böylece geri kalanımız birkaç tane daha yapmamız gerektiği için sahneden inebiliyorduk.

Lyla bunların hiçbirinin olduğunu bilmiyor.

Preacher, Lyla'nın Preacher eve telefon ettiğinde cesur bir yüz takındığı için neler olup bittiğini anlamıyor.

Preach tam olarak saklanmıyor, ama açık sözlü de değil.

Ama sonra çalışmıyor ve ara sıra turneye katılmak için uçmaya başlıyor ve birdenbire onun yanında, tam gaz o karışıklığın içinde bulunuyor.

[Gülümseyerek başını

sallar] O da parti

yapabilirdi.

Ya da biz ara verdiğimizde ve o onunla birlikteyken dışarı çıktıklarında, özellikle de o albüm ve içindeki, artık herkesin bildiği şeyler çıktıktan sonra, etraflarında neredeyse bir çılgınlık yaşanır.

Ve bu onun tarzı değil.

Onun da değil, tabii ki.

Geriye d6n6p baktığımda, onun da bizimle birlikte o turneye, başından sonuna kadar ve sonra da sonraki t6m turneye katılmış olmasını dilerdim.

Ç6nk6 o zamanlar, Preach kendi tarzında gruba g6z kulak olurken, Lyla da kendi tarzında bunu yapıyordu, Tom da her şeye h6kmediyordu...

[G6ler]

Bence, belki...

Yanılıyor olabilirim, ama bence o gelip gidip durmak yerine tamamen kendini verseydik, işler farklı gelişirdi.

[Kayıt dışı]

Neden b6yle d6ř6n6yorsun?

İlk olarak, Lyla kadınların saçmalıklarına tahamm6l etmezdi. En azından grup s6z konusu olduğunda.

Ve bazı durumlarda, bu t6r şeylerle ilgilenmesi gereken kişi bir kadın olmalı, anlıyor musun?

O, bir ezik ya da bir kullanıcının kokusunu s6m6kten daha hızlı alabiliyordu ve onları ayıklamakta hiçbir sorun yaşamıyordu.

Bunu yapmakta da hiç gecikmezdi.

Ve bu sayede 6yle bir 6n kazandı ki, 66ęu zaman kadınlar bizi kandırmaya 6alışmazdı.

Ama aynı zamanda, bu ve onun varlığıyla...

B6yle bir kadının yanında pislik ya da pislik gibi davranamazsın. Her iki anlamda da.

Bizim kadınlarımız Lyla'ya hayrandı ve 66ęu zaman onlara yol g6sterirdi.

Biz erkekler ise onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedik, o da bize yol g6sterdi.

İkincisi, Lyla bununla ilgilenmiyor ve ben defalarca Preacher'ın aşırı koruyucu olduğunu belirttim ve turne sırasında 6ok fazla basınla uğraşıyorsunuz. Her şehirde daha fazla muhabir, fotoğraf 6ekimi veya radyo programı oluyor.

Tom, r6portajlar yaparsak, bunların grup alanlarında olmaması için d6zenlemeler yaptı. Kimseye tam erişim izni verilmedi ve *String* olayından sonra, grup 6yelerine, giyinme odamız gibi kişisel kabul edilen alanlarda yaklaşmaları 6ok nadir oldu.

Tom, plak şirketinin bir yer kiralamasını veya başka bir süit almasını sağladı ve röportajları bu şekilde yaptık.

Böylece onları Lyla'dan uzak tutabilirdik.

Ve bu, herkesin çoğunlukla Preacher ile konuşmak istediği için, tamam, o da gruba, onunla birlikteydi.

Gruba bakıyordu. Ona bakıyordu.

Ama Preach gazetecilerle uğraşıyordu. Bu da onun gruba birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Ve Lyla birine bakmak zorundadır. Lyla kendi başına bırakıldığında iyi olmaz.

Birine bakıyor, Audie'ye, Lynie'ye, annesine... Bu onun kalbi. Bu onun ruhu.

O zaman bilmiyorduk, ama o, çok değer verdiği biri için, çok değer verdiği bir şeyi yapmakla meşgul olmalı.

Evet, o zaman bilmiyorduk. [Daha sessiz] Ama şimdi biliyoruz. Sanırım artık herkes biliyor.

Bir keresinde, bir roadie eroin çıkarır ve Dave'e önerir.

Ve Dave, Dave'di. Her şeyi denerdi.

Preacher bir dergiyle konuşmak için dışarı çıkmıştı, ama Lyla o boku gördü ve Tommy'yi oraya o kadar hızlı getirdi ki, dünya dönmeyi bıraktı.

O roadie ortadan kayboldu ve ondan sonra ne oldu bilmiyorum, ama Tom, bize yaklaşan herkesi aramış olabilir, böylece eroinin gruba yaklaşması engellenmiş olabilir.

[Kıkırdar]

Lyla da Preacher başka bir yerdeyken Dave'in kaşığından ilk kez kokain çekti ve Preach bunu öğrendiğinde pek de mutlu olmadığını söyleyebiliriz.

Ama Preacher dahil hepimiz yarı yarıya sarhoştuk, bu yüzden ne kadar kötü olsa da, bu muhtemelen kaçınılmazdı.

Yine de...

[Koltuğun koluna sabırsızca parmaklarını vurur]

Bence Preach, elinden geldiğince Audie'ye verdiği sözü tutmaya, ona bakmaya ve onu korumaya çalıştı.

Sonunda, tırnaklarıyla tutunmaya çalıştı. Ve sonra bıraktı.

Daha da kötüsü, Audie de bıraktı.

Ama o zamana kadar, Audie'nin gerçekten başka seçeneği yoktu.

Turdan indiğimizde yorgunluktan bitkin durumdayız, ama stüdyoya girmemiz gerekiyor.

Öyle de yaptık ve hepimizin Lyla ve Preacher'ın oturma odasında oturup, üzerine şarkı sözleri veya müzik notaları yazılmış kağıt parçalarını karıştırarak, bir sonraki albüme koyacağımız şarkıları seçmeye çalıştığımızı hatırlıyorum.

Lyla, Amber ile telefonda konuşuyordu. Gençlik merkezinde çalıştığı bir işin, kimliği ortaya çıktığı ve bazı gazeteciler ve paparazziler etrafta dolaştığı için battığını ve o gün işten ayrılmak zorunda kaldığını anlatıyordu.

Ve şöyle diyor: "Dünü bugünden daha çok seviyorum. Ama yarını sabırsızlıkla bekliyorum."

Ve bu tam da Lyla'ya yakışan bir söz.

Annesi ölür ve birkaç yıl içinde dedesi ve ninesi de ölür. Neredeyse hiç görmediği bir adama derinden aşiktir.

Yirmi beş yaşında ve aldığı diploma işe yaramaz, kariyeri mahvolmuş durumda, ama erkek arkadaşı ve onun grubu daha fazla ödüle aday gösterilmiş, zenginler, ünlüler ve o da öyle, hiçbir şey yapmadan sadece Lyla olduğu için.

Yarın gelmesini sabırsızlıkla bekliyor ve bu konuda yalan söylemiyor. O böyle biridir.

Ve o Lyla. [Elini çevirir]

Bir albüm doğuyor.

[Kaset dışı]

Some Like Yesterday Better Than Today, Wait for Tomorrow, *önceki iki albümünüzden kesinlikle daha keskin, ama yine de iyimser ve bunu az önce açıkladınız.*

The Roadmasters bu albümü tanıtmak için turneye çıkmadı, ama yine de Audie and Lynie Live On'dan daha iyi sattı, o da Like a

Desperation'dan daha iyi sattı.

Bir sonraki albümünüz The Cycle.

Bu albüm yine karanlık bir havaya sahip ve "Tulips" gibi, ancak çok daha az hassas olan "Musk" adlı single'ı içeriyor. Bu şarkı, McCade ve Lyla'nın seks hayatını, özellikle de McCade'in Lyla'ya oral seks yapmaktan ve Lyla'dan oral seks almaktan ne kadar zevk aldığını, müstehcen ve neredeyse hiç örtbas edilmeden anlatıyor.

Lyla spot ışıkları altında zorlanıyorsa ve McCade onun üzerinde parlamasından hoşlanmıyorsa, neden bu kadar samimi detayları kamuoyuyla paylaştı?

[İç çeker]

Çünkü bir şaire hangi şiirleri yazacağını söyleyemezsin.

Ve zaten...

Zarar çoktan verilmişti.

Mesele şu ki, hızlı şeride girmiştik.

Ve bir kez oraya girdiğinizde, iki seçeneğiniz

vardır. Ya ayak uydurursunuz.

Ya da kaza yaparsın.

Ama şunu söylemeliyim ki, bu şarkı gerçekten harika. Çok seksi.

Ve bence o noktada Preach o kadar bıkmıştı ki, eğer onları yenemiyorsan...

Onlara *gerçekten* kıskanacakları bir şey ver.

Son olarak, Lyla bu şarkıyı çok sevdi ve ilk başta onu Lyla için yazmıştı ve albüme dahil etme niyeti yoktu.

Bunu yaptı, *biz* yaptık, çünkü Lyla bizi cesaretlendirdi.

Kısmen bunun bir hit olacağını bildiği için.

Ama çoğunlukla, söylemesi gereken çok fazla "siktir git" vardı.

Ve bu büyük, ateşli, kirli, müstehcen, müthiş bir "*siktir git*"

[Gülümser]

Ve biliyorsun ki, bugüne kadar, bu bizim en çok hasılat yapan albümümüz.

Ve o şarkı... Bize ilk

ödüllerimizi

kazandırdı.

Bize ilk ödüllerimizi kazandırdı.

Dinle, zengin ve ünlü olmakla ilgili asla şikayet etme.

Öyle bir şey olmaz.

Bir keresinde birinin söylediğini duymuştum, kim olduğunu unuttum, akşam yemeğinde seni bölüp imza isteyen birinden daha kötü olan tek şey, kimse seni bölüp imza istememesidir.

Ve bu doğru.

Bar turlarında çıldırıncaya kadar çalmak ve sonunda oturma odamdaki koltuğuma oturup bira içip "ya öyle olmasaydı" diye düşünmek mi, yoksa yeterince iyi olmadığımı veya yeterince çalışmadığımı kabul edip yoluma devam etmem gerektiğini kabul etmek mi?

Hayatta olmaz.

Yarattığımız şey ve bununla birlikte gelen her şeyi kabul ederim. Daha fazlasını da kabul ederim.

Daha azını da kabul ederdim.

[Gülümser]

Ama çok az almazdım.

Bunların hepsi büyük bir şikayet gibi geliyor.

Ama değil.

İçindeyken, her gün bir parti gibi, kardeşim. Güzel zamanlar ve aldığın haplar bunu maskeliyor, bu yüzden yorgun ve tükenmek üzere olduğunu fark etmiyorsun. Sadece yaptığın işe odaklanıyorsun ve iş bittiğinde, bir sonraki için sabırsızlanıyorsun.

Ve müziğimiz dışarıda, dinleniyor ve insanlar onu seviyor. Sahnedeyiz ve onlar bizim sözlerimizi bu ses duvarında bize geri söylüyorlar ve bu...

Dostum, bu...

İyi bir kadının sevgisi ve baba olmak dışında, bundan daha iyi bir his yoktur ve iyi bir kadının sevgisi ve baba olmak her şeyin milyon katı olduğu düşünülürse, bu çok şey ifade ediyor.

Babam gurur duyardı.

Annem ise başlangıçta buna karşıydı...

Ama öldüğünde benimle gurur duyuyordu.

Demek istediğim, şu anda seninle bunu yaparken, tüm bunları mikroskop altında inceleyerek geriye dönüp baktığımda, yine aynısını yapardım.

Bunu bir saniye bile düşünmem gerekmezdi. Ve hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Mesele Şu ki, sen bu işin içindesin. Sen bunu istediniz. Hayale kapıldınız. Anlaşmayı yaptınız. Ruhunuzu sattınız. Her neyse.

Sen istediniz.

Ve eğer bunu yaparsan ve Şansın ya da yeteneğin varsa ya da bunun için çok çalıŐırsan ya da  birden varsa, nasıl olursa olsun, bunu elde edersin.

Sevdiklerinizi.

Bu başka bir hikaye.

Lyla:

leydi ve hala da şöyle, çok tatlıydı, erkeklerin bana olanlara verdikleri tepki çözücü olsa da.

Ama bu beni pek rahatsız etmedi.

Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta zor olsa da, buna oldukça çabuk alıŐıyorsun, özellikle de bunun sana gelmesinin nedeni buna katlanmaya değer ise.

Bana karşı bir ön yargıları vardı, her zaman vardı. Hepsi.

Ama hayatımın o dönemi bunlarla ilgili değerildi. Bunların hiçbirinin önemi olmadığını çok çabuk öğrendim.

Annemin kaybı ile ilgiliydi, ki bu asla atlatabileceğiniz bir Şey değerildir.

Annem sekiz yaşımdayken bizi onların yanına taŐındıđından beri, büyükannem ve büyükbabam da benim için ebeveynlerimdi, bu yüzden onları kaybetmek de aynı Şeydi.

Hepsi o kadar hızlı gitti ki, sanki birbiri ardına geliyormuŐ gibi hissettim ve olan biten her Şeyle başa çıkamadım.

Preacher ve grup olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Ailem lmek üzereydi.

Ve ben orada, yeni bir aileyle birlikteydim.

Okuldayım. Okuldan mezun oluyorum. İŞ arıyorum.

Kim olduğumu, ne olduğumu keŐfetmeye çalışıyorum.

Ve tüm bunlarda emin olduğum tek Şey, tek sağlam Şey Preacher.

Yani, bir düşünün. Hayatına yeni başlayan yirmili yaşlarındaki herhangi bir genci düşünün.

Bir yaşı geldiğinizde geriye bakıp "Keşke yine o kadar genç olsaydım" dersiniz.

Ama *ben öyle düşünmüyorum*.

Çünkü o kadar genç olmak istiyoruz çünkü artık o kadar genç değiliz, hayatı yaşadık ve öğrendik, ve geri dönmek istiyoruz çünkü o zaman bilmediğimiz şeyleri şimdi biliyoruz.

Ama geri dönmek, o şeyleri bilmemek demektir.

Ve o yıllara altın yaldızlı bir tabaka koyarız çünkü gençtik ve önümüzde koca bir hayat vardı, ama kim olduğunuzu ve hayattan ne istediğinizi anlamak zor bir iştir.

O kısmı unutuyoruz.

Aslında, bazı kısımlarının gerçekten berbat olduğunu unutuyoruz.

Şu anda yaşamaları gerektiğini anlayanlar.

Hayatın anlamı *budur*.

Başka seçeneğimiz olmadığı gibi, bulunduğumuz yeri de hak ettik. O hayatı yaşadık, o dersleri öğrendik ve tüm o hediyeleri ve trajedileri alıp, daha fazlasını elde etmek için üzerine inşa edebiliriz.

Her zaman *daha fazlası* vardır.

Nefes aldığınız her saniye *daha* fazlasıdır. Nefes almayı bırakana kadar.

Ve kırk üç yaşında ölen annemden öğrendiğim bir şey, aldığım her nefese sahip olduğum her şeyi sığdırmaktır.

O zaman bunu farkında olmadan yaptım.

Ve şimdi de yapıyorum.

YOUNG AND BEAUTIFUL

L yla:

[Kayıt dışı]

Genç ve Güzel Listesi *hakkında konuşur musun?*

[Bir an için hiçbir şey söylemez, sonra gülmeye başlar, sonra aniden durur]

Limuzinin arka koltuğunda pencereden dışarı bakarken, yanımda oturan Preacher'ın hareket ettiğini hissettim.

Ona baktım ve elini ceketinin i cebine soktuğunu gördüm.

şişeyi çıkardı ve "Bir nefes ister misin, bebeğim?" diye mırıldandı.

Ona döndüm, yanına yaklaştım ve "Bana da ver" dedim.

Küçük kaşığı doldurdu ve uzattı. Bir burun deliğimi kapattım, eğildim ve beyaz tozu içime çektim.

Diğeri burun deliğimle de aynısını yaptım.

Boğazımın arkasında acı bir tat hissettim. Ve hoşuma gitti.

Preacher kendi payını aldı, şişeyi ceketine geri koydu, uzun bir nefes aldı, başını koltuğa yasladı, gözlerini kapattı ve elini kaldırıp burnunu tuttu.

Onu izledim ve ona biraz daha aşık oldum. Çok yakışıklıydı, benim adamım.

Elimi uzattım ve parmaklarımı saçının yanından kulaklarının etrafında kıvrılan uçlarına doğru gezdirdim.

Elini indirdi, gözlerini açtı ama bana döndüğünde başını kaldırmadı.

"Özlüyor musun?" dedi.

"Kısa daha iyi görünüyor."

Dudakları seğirdi ve "Özlüyor musun?" diye mırıldandı.

Özlemiyordum.

Ve özledim.

Ben kaydardım parmağımı parmağımı parmağımı
onun düzgün traşlı çenesini düşünerek neden bu kadar
uzun süre sakladığını merak ederek.

Mükemmel açılı, kare şeklinde, güçlü.

"Sakalını da özlüyorsun."

Özlemedim

.

Ama

özledim.

Bakışlarım parmaklarımdan onun çenesine, sonra gözlerine

kaydı. "Sen nasıl olursan ol, seni seviyorum."

İfadesi değişti ve o anda elbisenin önündeki derin yırtmaçtan dolayı memnun oldum, çünkü beni belimden tutup kucağına oturttu.

O koltuğuna çökmüşken.

Kola etkisini gösteriyordu, ama vücudumdaki bu ani heyecanın tek nedeni bu değildi.

"Biliyor musun, kendimle oldukça gurur duyuyorum," dedim ona.

"Grubun yeni görünümünden tek başına sorumlu olduğum için."

Bu, çeşitli açılardan bir şakaydı, çünkü ben *sorumlu değildim*.

Dave'e ne giyeceğini, Tim'e nasıl saç kesimi yapacağını söylemeye cesaret eden birini görmek isterdim.

Aslında, bunu görmek istemezdim çünkü hoş bir manzara olmazdı. Dave, kulaklarımı deldirmemden sorumlu tutulabilir. Kanada'da bir yerde istediğini yaptı ve ben de ona izin verdim.

Preacher da öyle yaptı, buz ve iğneyi tutan oydu.

Dave'in fikriydi ve *Preacher da* onu benimsedi.

Dave umursamadı, izledi ve Preacher'a, beni deldikten sonra taktığı küçük altın küpeleri uzattı.

Ben de kesinlikle umursamadım, çünkü artık her yeni bir çift küpe taktığımda, Preacher'ı hatırlıyorum.

Ve tabii, Dave'i.

Preacher kıkırdamaya başladı ve "Evet. Mesele 1994 olması ve belki de yetmişli yıllardan çıkmamız gerekmesi değil." dedi.

Ona sııttım.

Ellerini eteğimin altına soktu, uyluklarımın arkasından kalçama kadar kaydırđı ve "Neden bu şeye gidiyoruz?" diye sordu.

"Çünkü Brad ve Gwyneth de orada olacak."

O kahkahayı patlattı, parmakları kıcıma gömüldü

"Onlar, yaşayan en güzel çift olarak bizim tek rakibimiz,"
"Onları gölgede bırakmalıyız."

Gülmeyi bıraktı ve bir elini uyluğumun üstüne kaydırđı.

"Şey, *canım*, senin gibi görünürsen, Gwyneth'in hiç şansı olmaz. Ama ben güzel değilim."

Çok yanılıyordu. O
muhteşem olurdu.

Ve o da iki kat yanılıyordu, bir bakıma.

Preacher yakışıklı değildi, bu doğruydu, ama Brad çok çekiciydi.

Ancak Brad, Preacher'ın yanında sönük kalıyordu.

"Çocuklar için, Papaz," dedim yumuşak bir sesle.

"Doğru, bu yüzden bilet başına bin beş yüz dolar ödedim." Ona gülümsedim.

Eli karnımın üzerine kaydı. "Parayı çoktan aldılar." Parmakları külotumun önüne kaydı. "Kaçabiliriz."

Mükemmel noktayı buldu, yuvarlandı ve kalçalarım onun parmaklarıyla hareket ederken başım geriye düştü.

"Evet," diye fısıldadı ve bu kelimenin boğuk tonu beni parmaklarına daha sert bir şekilde sürtünmeye itti.

"Göstermemiz... gerekiyor. Söz... verdim," diye zorla söyledim. "Hayır kurumu basın ilgisine ihtiyaç duyuyor."

"Mm," diye mırıldandı Preacher.

Alnımı alnına dayadım ve "*Tanrım*, Preacher," diye nefes aldım. "Devam et, bebeğim," diye cesaretlendirdi. "Oh, evet," diye homurdandı diye homurdandı.

Ellerimi gömleğinden pantolonuna doğru kaydurdım.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese söyledim.

Kısa süren bir vızıltı sesi duydum ve Preach, "Biraz dolaş," diye emretti.

"Evet, Preacher," dedi şoför.

Onu pantolonundan kurtardığım anda vızıltı sesi geri geldi.

Parmakları külotumdan çıktı ve ben onun sert sikini alırken o da pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi.

Vaiz külotumu kenara çekti, ben onu yerleştirdim, gözlerimi onun gözlerine dikip bastırdım.

İki eliyle kıcıma yapıştı ve "*Siktir*" diye inledi. Alnım hala alnına değiyordu, onu aldım, o da bana izin verdi, parmakları cesaret verici bir şekilde etime girip çıkıyordu, sonra bir elini elini çevirip başparmağıyla klitorisimi buldu.

Nefesim kesildi, onu daha sert aldım ve o da benimle birlikte atlamadan hemen önce beni doruğa çıkardı.

Onun penisinin üzerinde oturuyordum, yüzüm boynuna yaslanmış, Preacher ise parmak uçlarıyla hafifçe kıcımın ve uyluklarımın derisini okşuyordu

ben boşaldım.

Sonra aniden, geceliğimi sırtımdan yukarı kaydırđı ve kollarıyla beni sıkıca sardı.

"Bu saçmalığı bırak," diye homurdandı. "Tatlım..."

Bu etkinliğe neden katılmamız gerektiğini hatırlatmak üzereydim ki, beni keserek tam olarak neyi bırakmak istediğini söyledi.

"Seni bir dağa götürmek istiyorum. Bizi bulamayacakları bir yere. Sana bir ev inşa etmek istiyorum. Seni bebeklerle doldurmak istiyorum. Hayatımızı sadece sen, ben ve ailemizden ibaret hale getirmek istiyorum."

Adamım bundan bıkmıştı.

Bu iş bir eziyete dönüşmüştü.

Sevdiği bir şey, bir eziyete dönüşmüştü. Ve hepsi onunla ilgiliydi, hepsi onun üstündeydi.

Arkadaşlar harikaydı.

Ama hiçbirisi Preacher kadar ağırlık taşımıyordu.

Onu nefes alabileceği bir yere götürmeliydim, bunu ne kadar sevdiğini hatırlamasını sağlamalıydim, gitarını alıp çalmak istediği için çalabileceği bir ortama sokmalıydim.

Zorunda olduğu için değil.

Ama onu o noktaya getirmek için beklemek zorundaydım. Çünkü baskı hala devam ediyordu.

Başımı eğip dudaklarımı çenesinin altına bastırdım ve fısıldadım, "Bunu yapacağız. Belki turdan sonra."

"Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?" diye sordum.

"Senin de bizimle turneye çıkmanı istiyorum."

O her zaman benimle turneye çıkmamı isterdi. Her zaman benimle birlikte olmak isterdi.

Ama bu seferki farklıydı.

Bu beni endişelendirse de, önceliği olan başka endişelerim vardı.

"Preacher, benim bir işim yok."

"Benim var."

"Senin olduğunu biliyorum, ama *benim* yok." "Sana bakabilirim, *canım*."

Bunu yapabileceğini biliyordum, çünkü üniversiteden mezun olduğumdan beri (çoğunlukla) bunu yapıyordu.

"Mesele o değil."

"Bebeğim..."

"Preacher, seninle olmak istiyorum. Hayatımı seninle yaşamak istiyorum. Sen çok para kazanıyorsun, ben ise asla kazanamayacağım. Bunu anlıyorum ve sorun da bu değil." Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Ama beni tanıyorsun, tatlım. Bir şeyler *yapmam* lazım, sadece Preacher McCade'in kız arkadaşı olmakla yetinmem."

"Sen sadece benim kız arkadaşım değilsin Lyla, bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. O pisliklerin hepsi bile bunu biliyor."

Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Sen sadece benim kız arkadaşım olsaydın, Tom'dan sana şampuanlarını ya da her ne haltsa onları satması için yaklaşmasını istemezlerdi," diye devam etti.

Evet, söylediği doğrudu.

Muhtemelen dünyada model olmak için hiç istek duymayan tek kadın bendim.

Ama kesinlikle model olmak istemiyen bir kadındım.

Ancak Tommy'nin sürekli reddettiği tekliflerin sayısı göz önüne alındığında, bu durum insanlara pek anlaşılmıyor gibiydi.

"Tur bittikten sonra iş bulabilirsin," dedi. Kafası mı güzeldi?

Dur, gerçekten

kafası güzeldi.

Ama yine de.

"Tur *bir yıl* sürüyor," diye hatırlattım ona.

İki elini başımın iki yanına koydu ve "Bebeğim, bir saniye dur. Sakinleşmen lazım. Nefes alman lazım. Bir çözüm bulman lazım. Anneni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğün için bir şeyden diğerine atlıyorsun. Audie. Onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünmek içini yakıyor. Anneni tanımıyorum ama Audie'yi tanıyordum, bu yüzden onların tek istediği şeyin *senin* istediğin şey olduğunu söylerken yanılmıyorum sanırım. Senin sevdiğin ve seni mutlu eden bir şey yapmanı isterler. Ne olduğunu anlayamıyorsun, karşına çıkan her şeye tutunup onu zorla çalıştırmaya çalışıyorsun, sonra da işe yaramayınca bir darbe daha alıyorsun."

Elleriyle başımı hafifçe sıktı. "Bir saniye dur," dedi. "Düşün." Aslında bir saniyeye ihtiyacı olan oydu.

Nefes alabileceğim bir an. Yine de...

Turneye çıkmış olsaydım, sevgilime bakabilirdim. Ve arkadaşlarla takılabılırdım.

"Biliyor musun, bu fena fikir değil," diye mırıldandım ve o gülümsedi.

"Ben sadece aptal bir rock yıldızı değilim."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, çekildim ve kararlı bir şekilde, "Hayır, değilsin," dedim.

Onun penisini kaybediyordum, o da beni kaldırdı, külotumu düzeltti ve sonra yanındaki koltuğa oturmam için yardım etti.

Pantolonunu düzeltti, aramızdaki perdeyi çevirerek şoförümüzle konuştu ve "Bizi oraya götürebilirsin Rudy" dedi.

"Anlaşıldı, Preach."

Vızıltı geri geldi, ekran yukarı kalktı ve ekran yukarı kalktığında, Preacher'ın yanına kıvrıldım, başımı omzuna ve boynuna yasladım ve kolumu karnına doladım.

O her zamanki gibi davrandı.

O da aynı hareketi yaptı, kolunu belime doladı ve beni kendine yakın tuttu.

"Peki, benimle turneye çıkacak mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim göğsüne.

Limanın içini iyiliğin sıcaklığı kapladığını hissettim ve Preacher'ı mutlu ettiğim için doğru kararı verdiğimi anladım.

Bir turne.

Eğlenceli

olurdu.

Ve o haklıydı.

Nefes al, erkeğimin yanında ol, ona göz kulak ol, bunu onun için yap.

Kendim için.

Sonrasını sonra düşünürdüm.

Bunu çözmek için bütün hayatım vardı.

Bu tur sadece şimdi gerçekleşecekti.

Ya da, iki ay sonra başlayacaktı. "Bana bir tane daha ver, tatlım," mırıldandım. "Az önce bir tane aldın," dedi.

Çenesinin aşağı indiğini hissettim, bu yüzden başımı geriye eğip ona baktım.

"Evet, ama sen beni az önce boşalttın ve bunu yaptığında tek istediğim kıvrılıp uyumak oluyor. Parmaklarınla çok iyisin tatlım, ama bu geceyi atlatmam lazım. Bir doz daha lazım."

Bana bir kez daha yaptı, kendisi de hazır hazır bir kez yaptı ve kısa bir süre sonra Rudy bizi mekana bıraktı.

Kapı açılmadan önce Preacher, "Bu boku sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Ama sen çok güzelsin."

Preacher kahkahayı patlattığı anda biri kapıyı açtı.

Dışarı çıkarken de gülmeye devam etti ve bana yardım ederken de gülmeye devam etti.

Kapı açıldığı anda flaşlar patlamaya başladı.

Preacher ortaya çıktığı anda gözlerimi kamaştırdılar.

Ama o zamana kadar, bu saldırıdan geçerken başımı dik tutmayı öğrenmiştim.

O gece, yüzüme genellikle takılıp kalan gülümseme gerçektir.

Preacher her zamanki gibi yanımda yürüyordu, her zamanki gibi isimlerimizin haykırışlarını görmezden geliyordu ve gözlerini dümdüz ileriye dikerek, onlara hiçbir şey umursamadığını ve onlar için hiçbir anlam ifade etmediklerini kelimeler olmadan anlatmaya devam ediyordu.

Her zamanki gibi.

Lyla:

Brad ve Gwyneth orada değildi.

[Güler]

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama mutfakta ekmek yaptığımı hatırlıyorum çünkü o zamanlar en sevdiğim şey buydu. Her türlü ekmek, simit, bagel ve benzeri şeyler yapıyordum.

Ekmek yapmada fena değildim.

Ama simitlerim ve bagellerim berbattı. [Yine gülüyor]

Vaiz içeri girer, dergiyi yere atar ve un bulutu havaya sıçrar.

Dergi, tek bir fotoğrafın yer aldığı sayfaya açılmıştı. Ve o, "Bu, benim için sorun değil" dedi.

Sonra bana gülümser ve dışarı çıkar.

Here It Is dergisinde her yıl yayınlanan *Genç ve Güzel Listesi*'nin en üst sırasına girmiştik.

Bu tür şeylere önem verenler için çok cazip bir yerdi.

Vaiz bu tür şeyleri umursamıyordu.

Bizim için kullandıkları fotoğraf, o gece beni limuzinden indirmesine yardım ettikten sonra çekilmişti.

Çok yakın duruyorduk. Sanırım omzum onun göğsüne değiyordu. Hâlâ elimi tutuyordu.

Bana bakıp gülüyordu.

Başımı geriye eğip ona bakıyordum, gülümsüyordum. [Başını sallar ve kısa bir kahkaha atar]

İtiraf etmeliyim ki, gerçekten çok yakışıklıydık. Preacher her zaman ceket ve pantolon giyerdi. Ama aslında giydiği her şey ona yakışırdı.

Ama en çok, gerçekten mutlu görünüyorduk. Ve tamamen aşıktık.

[Kayıt dışı]

Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama şu anda buradayız ve o listenin lanetli olduğu bir şehir efsanesi. O listenin en üstünde yer alan neredeyse tüm çiftler kısa süre sonra ayrılıyordu. Sen ve McCade ile başlayarak. Aslında, efsaneye göre, senin ayrılığın, büyük bir sürpriz olduğu için, listeye laneti getiren şeydi.

Yani, bu her şeyin ters gitmesinden hemen önce.

[Doğrudan bakar]

Evet.

Her şey ters gitmeden hemen önceydi.

Jesse:

Bilmiyorum.

[Kafasını sallar]

Her şey harika

başlamıştı.

Lyla bizimle turneye çıkmıştı. Preach

kendi elementindeydi dostum.

Kendi grubu. Kendi müziği. Kendi hayranları.

Kendi kadını. Onu hiç bu kadar mutlu

görmemiştim.

Bilmiyorum.

Nasıl bu kadar berbat bir hale geldiğini bilmiyorum.

Bu tamamen yalan.

Biliyordum.

Ne yanlış gittiğini tam olarak biliyordum.
Her şeyi.

THE TOUR

Lyla:

Yargılamamaya çalışıyorum, ama insanlar pişmanlık duymadıklarını söylediklerinde, bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum.

Hayatını pişmanlık duymadan yaşamak imkansız.

Ve burada oturup en büyük üç pişmanlığımı sayabilirim.

Birincisi, başıma gelen onca şeyin arasında, Preacher'a o kadar dalmıştım ki, Dave'i hiç düşünemedim.

İkincisi, Tim ile de aynı şey oldu.

Ve son olarak, Preacher'ın bana yalan söylediğini fark ettiğimde daha erken ayrılmadım.

Onlarla turneye çıktığımda, erkek arkadaşımın çalışmak zorunda olduğu tatil gibi olmayan tam bir turne sırasında, açıkçası erkeklerin bunu nasıl başardığını hiç anlamadım. Ben sadece onlara eşlik ediyordum, onlar ise her şeyi ortaya koymak, konserlerinde hayranlarına kendilerini vermek zorundaydılar ve o tempoyu sürdürdüler...

Şey...

[Durakl

ama]

Beni çok etkiledi.

Gençtik, ama aptal değildik.

Biliyorduk.

Mazeret yok, *biliyorduk*.

Janis. Jimmi. Jim Morrison. John Bonham. Keith Moon.

Sıkı çalış. Sıkı eğlen. Kafayı bul. Hissedene kadar iç ve sonra biraz daha iç, vücudun buna alıştıkça daha fazla ve daha fazla içmek zorunda kal.

Hey, rock 'n' roll budur. Değil

mi?

[İfade odaklanmayı kaybeder]

Yanlış.

Genç olduğumuz ve kendimizi ölümsüz hissettiğimizden değildi.

Özellikle ben.

Ölümsüz olmadığımı öğrenmiştim.

Başlangıçta bile, o hapı diline ilk koyduğunda, "Bu akıllıca mı?" diye düşünürsün.

Ama sonra onu yutarsın çünkü erkeğin ertesi sabah bir basın toplantısı vardır, bu da uçağa binip, iniş yapıp, mekana vardığın ve o senin orada olmanı istediği için olur, çünkü o her zaman senin yanında olmanı ister ve senin parlak görünmen gerekir. Fotoğrafçılar olacak, bu yüzden muhteşem görünmelisin. Bütün bunlar senin için değil, onu sevdiğin için, bu onun için önemli ve onu hayal kırıklığına uğratamazsın.

Bu yüzden o gece uyumak zorundasın.

Uyandığında da ertesi gün hazır olmalısın.

Sonra zihnini buna kapatırsın. Seni iki kez düşündüren o küçük sesi kapatırsın.

Benim için mesele, istediğim zaman durabileceğimi düşünmek değildi.

Devam etmek zorunda olduğumu düşünüyordum.

Yaptığın bu şey, bu kitap...

[Kafasını kayıt yapan telefona eğiyor]

İnsanların bundan bir şey, herhangi bir şey öğrenmesini istiyorsam, onların anlamasını istediğim şey, hiç kimse için hiçbir şeyin kolay olmadığıdır.

Bu benim edindiğim bir deneyimdi.

Herkes, "Roadmasters'ın arkasındaki kadın Lyla çok *havalıydı*. Onda bir şey vardı. O *özel bir şeydi*. Ve bu hiç çaba gerektirmiyordu." diyordu.

İlk başta, sadece hayatımı yaşıyor, erkek arkadaşım ile birlikteyim.

Ve en başından beri, duyduğunuz gibi, bunların hiçbirisi kolay olmadı.

Kıskançlık ve hatta nefret, birisi hakkında böyle düşündüğünüzde başlar.

"Şuna bak. Bak neye sahip. Her şey ona çok kolay geldi" dersiniz.

Sadece bilge insanlar, kimse için hiçbir şeyin kolay olmadığını bilir.

Ve eğer kolay geliyorsa, zorlaşmak üzeredir.

Prince'in öldüğünü duyduğumda, ilk düşüncem "Tanrım, olamaz" oldu. Sonra nasıl olduğunu öğrendim.

Onunla hiç tanışmamıştım.

Ama nasıl olduğunu tam olarak biliyordum.

Aklım çeşitli nedenlerden dolayı karışmıştı, en çok da Preacher'a ne olduğunu anlamaya çalışmaktan.

Banyodan çıkıp eşyalarımı topladıktan sonra Preacher'ın hapları ağzına attığını ve bir yudum su içtiğini gördüm.

Ama haplar kaybolmadan önce, elinde kaç tane hap olduğunu gördüm.

Genelde iki tane alırdı.

Bu dört taneydi.

Ne zaman dört tane almaya başladı?

Bardağı kenara koyarken bana bakmadı, reçeteli şişeyi aldı, yatağın üzerinde duran el çantasına attı

—yanında taşıdığı çanta, birinin kaybetmemesi için gözünün önünden ayırmaması gereken çanta—ve bana sırtını dönerek fermuarını kapattı.

Onun yanına gittim, makyaj çantamı bir kenara koydum ve arkasına geçtim, kollarımı öne doğru uzattım.

Yanağımı sırtına dayadım ve "İyi misin?" diye sordum. "Evet,"

diye cevapladı ve fermuarın kapandığını duydum.

"Emin misin?" diye ısrar ettim.

"Evet," diye tekrarladı ve beni bırakmamı istediğini anladığım bir şekilde doğruldu.

Evet.

Preacher'a ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Onu tutarak, "Eğer aklında bir şey varsa, her zaman benimle konuşabilirsin" dedim.

"Biliyorum, ve aklımda bir şey olsaydı, sana anlatırdım. Ama aklımda hiçbir şey yok, sana iyi olduğumu söyledim, neden bana böyle şeyler söylediğini anlamıyorum."

Tamam, bu cevaptan, bunu yapmam gerektiğini zaten bildiğimden daha da fazla anladım.

Hemen şimdi.

Ben de konuya girdim.

"Sadece, dün gece..."

Kollarımda o kadar ani döndü ki, geriye yaslanmak zorunda kaldım, yoksa yüzüme çarpacaktı.

Sonra burnunun ucuyla bana baktı.

"Dün gece ne oldu?" diye sertçe sordu.

Dün gece ne oldu?

Şey, dün gece, ondan önceki gece ve ondan önceki gece, benimle seviştin ve bunu mekanik bir şekilde yaptın. Sanki bir görevi yerine getiriyormuşsun gibi, sevdiğin kadınla seks yapmıyormuşsun gibi.

Sonra yuvarlandın ve sarhoş olduğun için, ve her ne kullanıyorsan etkisi geçtiği için, bayıldın.

Beni kucaklamadın.

Dün gece olan buydu.

Bu düşüncelerle ona baktım ve yüzündeki kapalı ama hala kızgın bakıştan, ona bunların hiçbirini söyleyemeyeceğimi anladım.

Bir erkeğe, en azından bu adama, son birkaç gecedir kendi orgazmım için çaba sarf etmek zorunda kaldığımı söyleyemezdim.

Ve dün gece, ilk kez, bana orgazm yaşatma zahmetine bile girmedi.

Ama o bunu biliyordu.

Bu yüzden bana bakıyordu, kapalı bir ifadeyle, çünkü bana bunu yapmıştı ve sinirli bir ifadeyle, çünkü ben bunu gündeme getirmiştim.

Ve şimdi güne başlamak için iki yerine dört hap alıyordu ve bu beni çok sinirlendirdi.

"Lyla," diye dişlerini sıktı.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmediğim için konuşmuyordum.

söyl

eyec Tur harika başlamıştı.

eği O kadar iyi ki, neden daha önce katılmadığımı merak ettim. Ve

mi Preacher da buna alışmıştı.

bilm Hâlâ baskı altındaydı, hâlâ o yükü taşıyordu. Ama artık

iyor ben de yanındaydım.

dum Preacher için benim, onun benim için olduğu gibi

O da bana, benim ona her konuda

beni

ama son zamanlarda bir şeyler değişmişti, bu ani bir değişiklikti, Preacher bana bu konuda bir şey söylemiyordu ve bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki...

Ama son zamanlarda bir şey değişmişti, ani bir değişiklikti, Preacher bana bundan bahsetmiyordu ve bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki...

Hayır.

Öyle değildi.

Daha önce de bana soğuk davranmıştı, ama bu öfkesinin sıcaklığıyla birlikte gelmişti, bana tam olarak aklındakileri söylemişti ve bu uzun sürmemişti.

O zaman, Los Angeles'taki ilk evimizdeydi ve bu olaydan sonra DuShawn, onu sakın tutmam için beni uyarmıştı.

Zaten kötü bir ruh hali içinde olan Preacher McCade'e, beni her şekilde, o şekilde *de* dahil olmak üzere, korumak için yaşadığı halde beni korumadığını söylemenin bir yolunu bulmak imkansızdı.

Ama bir yol bulmak zorundaydım.

Ve bunu onu sakın tutarak yapmalıydım.

"Lyla, bir yıl boyunca orada durup bana bakacak mısın? Çünkü benim o kadar vaktim yok, bebeğim. Grup kahvaltısına gitmeliyiz ve sonra uçağa binmeliyiz."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda kapı çalındı.

Sonra Preacher bir şey yaptı... Bir şey...

Tanrım.

Onun yapabileceğini bilmediğim bir şey.

Sanki bir tişörtü çıkarıyormuş gibi, benim kollarımdan kendini sıyırdı ve süit'in yatak odasından çıkıp, oturma odasından geçerek kapıya doğru yürüdü.

Orada durup kanımın donduğunu hissettim ve Preacher'ın "Bir dakika sonra aşağı iniyoruz" dediğini duyduğumda hareket ettim.

Sonra Tommy'nin "Diğerleriyle buluşmadan önce sana ihtiyacımız var, Preach" dediğini duydum.

Ve o soğukluk daha da arttı, çünkü diğerlerinin dışında konuşan Tommy ya da Preacher değildi.

Grup, gruptu. Konuşurlardı. Tartıştırlardı. Sorunları çözarlardı. Ve bunu birlikte yaparlardı.

Birbirlerinin arkasından konuşmazlardı. Özellikle Preacher bu konuda çok titizdi. Onunla bir sorunun olsa bile.

Preacher'a karşı her zaman dürüst olurdun.

"Bu konuda içim rahat değil," dedi Preacher, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ve onun sesini duyunca, oturma odasının kapısına doğru yürüdüm.

Orada durup kapı pervazına yaslandım ve orada sadece Tommy'nin değil, DuShawn'ın da olduğunu gördüm.

"Selam, China," diye selamladı Tommy ve odaya girip Preacher'ın yanına gitmediğini fark ettiğini fark ettim.

"Selam," diye sessizce cevap verdim ve Shawn'a baktım. "Selam, tatlım."

"Selam, bebeğim," diye mırıldandı, o da benim durduğum yeri gözetleyerek.

Yüzlerindeki ifadeler odadaki havayla uyumluydu, bu (tamamen) benim uzak durmamla ilgili değildi ve ağzımda daha önce hiç tatmadığım garip bir tat hissettim ve bu tadı hiç sevmedim.

"Ee?" Preacher, erkeklerin dikkatini çekerek sordu. "rest tour," DuShawn

duyurdu.

Uh-oh.

DuShawn'dan Preacher'a, Tommy'den Preacher'a baktım.

DuShawn ve Tom kararlı, hatta kavgacı bir ifade takınmışlardı.

Preacher'ınki de aynıydı, ama buna bir de inanmazlık eklenmişti.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu. Evet. İnanılmaz. "Turnenin tam ortasındayız."

"Nerede olduğumuzun bununla ne ilgisi var bilmiyorum," dedi Shawn. "İşler çığırından çıkıyor."

"Kontrol dışına çıkmadı," diye karşılık verdi Preacher.

"Kontrolü kaçırdı, Preacher. Bu sabah Dave'i uyandırmakta zorlandım," dedi Tommy ve midem yumruk yemiş gibi sarsıldı.

Dave'i uyandırmakta zorlanmış mıydı?

"Ne?" diye sordum.

Herkes bana baktı. Ama

Tommy konuştu.

"Beni çok korkuttu. Onu salladım. Tokatladım. Ondan bir şey alabilmek için yüzüne bir bardak soğuk su dökmek zorunda kaldım. Odasında kocaman bir kahve fincanıyla oturuyor ve ona Adderall'ını içemeyeceğini söylediğimde bundan hoşlanmadığını söyleyelim.

"O yetişkin bir adam, Tom," dedi Preacher.

"Onun bir sorunu var, Preacher," diye karar verdi Shawn. "Tıp diplomanı ne zaman aldın?" diye alay etti Preacher. Olamaz.

Shawn'a sözlü ya da başka türlü bir sataşmada bulunmadın.

"Bana bu saçmalığı yapıyorsun kardeşim, çünkü Dave ile başlayıp sonra *senin* hakkında konuşacağımızı biliyorsun," diye karşılık verdi DuShawn.

Olamaz!

Eğer bu yapılması gerekiyorsa ve ben bunun yapılması gerektiğinden endişeleniyorsam, bunu yapmam gerekiyordu.

Shawn değil.

Biz bir takımdık, ama hayatta Preacher'ı ben idare ediyordum. Shawn ise onu grupta idare ediyordu.

Ve ikimiz de o çizgiyi aşmadık. Asla.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye homurdandı Preacher.

Shawn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hazır hassas konulara girmişken, Tim'in her adımını takip eden o kaltak hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini söyleyeyim. İki haftadır onu sahnede dışında o kadının yanından çıkarken görmedim."

Bunu anlayabiliyordum.

Tamam, diğerini de görebiliyordum.

Ama gerçekten, Tim'in turneye getirdiği kadın... O doğru değildi.

Ondan

hoşlanmıyordum.

Preacher ondan nefret ediyordu.

Ve hiçbiri bir şey söylemese de, tüm erkeklerin aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Başından beri bizimle birlikte değildi, ancak Tim ayrılmadan önce Los Angeles'ta onunla bir ilişki başlatmıştı.

Tim, onun da gelmesine pek sıcak bakmamıştı. Kız,

Tim'i ikna ederek bize katılmayı başarmıştı.

Onun bu konuda korkutucu derecede iyi bir yeteneği olduğunu fark etmiştim.

"Yani, bir erkeğe gününü nasıl geçireceğini söylemekle kalmıyorsun, aynı zamanda kiminle yatabileceğini de söylemekte iyisin?" Preacher, Shawn'a sordu.

Ona baktım çünkü iki gün önce LEEANNE'e dördüncü, belki de beşinci kez bakmış ve "O kadın doğru değil" demişti.

Ve şimdi onunla bir sorunu yok muydu?

"Orada durup bana onun kötü biri olmadığını söyleyemezsin," diye cevapladı Shawn.

"Burada durup bunun beni ilgilendirmediğini söyleyebilirim," diye karşılık verdi Preacher. "Ya da seni."

"Preach..." diye başladı Tommy.

"Hayır, Tom," diye ısırdı Preacher. "Bu grupta işler böyle yürümüyor. Bir sorunun varsa, kahvaltıda getir ya da oturup konuşalım. Gizlice hareket etmeyiz."

"Buraya geldik çünkü gruba gittiğimizde senin de arkamızda olmanı istiyoruz," diye cevapladı Tommy, sonra bana baktı. "Ve senin."

Hay sıayım.

Kafamı salladım, ama bir şey söyleyemeden Preacher konuştu.

"Lyla'ya bakma. Onun grupla hiçbir ilgisi yok." Onun irkin, küçümseyen ses tonunda, gözlerimi kırparken başımın sarsıldığını hissettim. Haklıydı.

Bakmadım.

Bu konuda dikkatliydim.

Preacher ile aramızda bile, diğerleri etrafta yokken, bu konuda dikkatliydim.

Grup onundu. Onun ve ocukların.

Bunu yapmamın birçok nedeni vardı, en önemlisi de arabulucu konumuna zorlanmak istemememdi.

Aracı. Bir tarafın ya da diğer tarafın sözcüsü rolüne sokulmak. Barışçı. Karar verici oy.

Hiçbiri.

Çünkü ben Preacher'ın adamıydım ve bu adil olmazdı, çünkü tüm çocukları seviyordum, ama aklım her zaman Preacher'ın ne isteyeceği üzerinde olurdu.

Ama daha da önemlisi, belirtildiği gibi, grup Preacher'ın grubuydu.

Büyükannem ve büyükbabamı izlemiştim, büyükannemin kendi işleri vardı, büyükbabamın da kendi işleri. İkisi de golf oynuyordu ve ikisi de seyahat etmeyi seviyordu. İkisi de çalışıyordu, farklı yerlerde, farklı iş arkadaşları ve meslektaşları vardı. Rahatlamak için, büyükbabam televizyonun önünde uzanmayı veya okumayı severdi. Büyükannem ise alışverişe gitmeyi, arkadaşlarıyla öğle yemeği yemeyi veya güneşte uzanmayı severdi.

Her an iyi geçinmiyorlardı.

Ama birlikte bir hayatları ve kendi işlerini yaptıkları zamanları vardı.

Ve benim gördüğüm en güçlü evlilikleri vardı (açık ara). Preacher ile de *böyle bir şey* kurmak istedim.

Bu, kendime uygun şeyi bulmakta zorlanmamın nedenlerinden biriydi.

Ne kadar çok faktör beni bu gruba çekmeye çalışsa da, ben tamamen bu gruba odaklanamazdım.

Son olarak, ama en önemlisi, erkeklere karşı küçük bir önlemim vardı.

Kadınlar tarafından ezilmelerine izin vermedim.

Yani aslında, o yanılıyordu.

Grup ile bir ilgim vardı. Büyük bir şey değildi.

Ama bir şeydi.

O da öyle söyledi. Bu canımı yaktı.

"Dikkatli olsan iyi olur kardeşim," dedi DuShawn alçak sesle, başını bana doğru çevirerek.

"Harika, Şimdi de kadınıımı nasıl idare edeceğimi mi söyleyeceksin?" diye sordu Preacher.

Benimle nasıl başa çıkacağımı mı?

"Sanırım eşyalarımı toplamayı bitirmeliyim," dedim.

"Evet," dedi Preacher. "Öyle yap."

Ona, duvarların boyasını sıyıracak kadar sert bir bakış attım ve kapıları kapatıp onları baş başa bırakmak için dönmeye başladım ki Tommy seslendi.

"Lyla."

Onun gözlerinin içine baktım ve sessizce, "Hayır, Tommy. Üzgünüm, ama bunun benden gelemeyeceğini biliyorsun," dedim.

Kızgın görünüyordu ve belki de kızgın olmak için hakkı vardı.

Ama olsun.

Ben de kızgındım.

DuShawn'a bakmadım.

Beni bu işe bulaştıracak gücü vardı. Tommy hariç, diğerlerinden daha yaşlıydı, ama Tom'un bile sahip olmadığı bir bilgeliğe ve tavırlara sahipti, tartışıkları konularla ilgili olarak, diğerlerinin yapamadığı şeyi başarabilirdi.

Özellikle Preacher'ın davranışları yüzünden, bunu kabul edemezdim.

Grup benim ailemdi. Evimdi.

Ama daha da yakınımnda kendi sorunlarım olduğu ortaya çıkıyordu. Tam kalbimde.

Ve bunlara tüm dikkatimi vermem gerekiyordu.

Arkamdaki kapıları kapattım ve içinden gelen seslerini kesinlikle dinlemedim.

Ama o kadar uzun süre konuştular ki, sadece kendim değil, genellikle kendi eşyalarını toplayan Preacher'ın eşyalarını da topladım, çünkü "Bebeğim, sen benim eşyalarımı topladığında her şey düzenli ve derli toplu oluyor ve

odamıza vardığımızda çantamı açtığımda, sahneye çıkıp Rick Astley şarkıları söylemek istiyorum."

Buna gülmüştüm.

Birkaç hafta önce bu kadar komik ve tatlı mıydı?

Neden kötü zamanlar sonsuza kadar sürerken, iyi zamanlar bir anda geçip gidiyordu?

Sesler kesildi, yatak odasının kapısı açıldı ve Preacher iki adım attıktan sonra durdu.

"Kahvaltıya iniyorum, *cher*, hazır mısın?"

Artık "bebeğim" ya da "Lyla" değildim, "*cher*"dim.

"Kaltaklık etmek istemem," yani tamamen kaltaklık ediyordum, "ama gerçekten aç değilim." Gerçi son cümle doğrudu.

Gözlerinden kaçınıyor ve mücevher çantamdaki mücevherlerimi yeniden düzenliyordum.

Tekrar konuşması bir saniye sürdü ve şöyle dedi: "Tamam o zaman, aşağı gel ve kahve iç."

Bazı küpeleri fermuarla kapattım ve ona baktım. "Ben iyiyim."

"Lyla..."

"Ben seni takip eden bir köpek yavrusu değilim, Vaiz."

Başı seğirdi ve öfkeli ve tedirgin bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Tabii ki değilsin," diye mırıldandı.

"Ben de senin kötü gününde tekmeleyebileceğin bir köpek değilim," diye devam ettim.

Bu, öfkesini silip süpürdü ve geriye sadece tedirginlik kaldı.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

"Seni kızdırmak için söylemiyorum bunu. Bir keresinde, kasıtsız olarak yaptım ve o zaman seninle konuşmalıydım, ama yapmadım. Bu yanlış bir karardı, o yüzden şimdi söylüyorum. Bu beni çok korkuttu.

çok korkuttu. Sadece, bir sorun olduğunu biliyorum ve ne olduğunu bilmeden sana bakamam diyorum."

"Bir sorun yok," dedi. Hızlıca.

Yalan söylüyordu.

Bana.

"Tamam," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. Konuyu değiştirdi.

"Leeanne hakkında ne düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Hayır, Papaz. Tommy beni bu işe bulaştırmayacak, sen de bulaştırmayacaksın."

Yine de Leeanne gibi görünen durumu halletmem gerekirdi.

Sadece Preacher ile uğraşırken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Onu sevmiyorsun," diye mırıldandı.

"Bu benim erkeğim mi, Preacher, benimle aynı odada duran?"

Şaşkın görünüyordu. "Her zaman."

"O zaman benim erkeğimle, endişelendiğimiz bir arkadaşımız hakkında konuşurken, zaten bildiğin şeyi sana söyleyeceğim. Leeanne sorunlu biridir. Roadmasters grubunun Preacher McCade'yle konuşuyorsam, bunu ben söylemedim."

Dudakları titredi ve "Eponymous" diye mırıldandı.

Okudum. İngilizce öğretmenini olmak için okudum. Annem ve dedemler bize kelimeleri nasıl kullanacağımızı öğrettiler. Geniş bir kelime dağarcığım vardı.

Preacher'ın ailesi çoğu zaman onu okula göndermezdi, diğer zamanlarda ise kasten okula gitmesini engelliyorlardı.

Ben onun "büyük kelimeler" dediği kelimeleri kullandığımda her zaman çok eğlenirdi.

Gerçi o kelimelerin anlamını her zaman bilirdi.

Ve ben de onun aynı şeyi anlamasından her zaman keyif alırdım, çünkü bunun gurur duygusundan kaynaklandığını biliyordum.

Onun keyfinin yerine gelmesine sevindim. Ama çok korkmuştum.

"Bir erkeğe kiminle yatması gerektiğini söyleyemem," dedi. "O zaman söyleme," dedim ve mücevherlerime geri döndüm. "Lyla. Bebeğim." Nefesimi burnumdan çektim ve gözlerimi tekrar ona çevirdim. "İyi miyiz?" diye sordu.

İyi değildik.

"Hayatımı yaşamak için sana ihtiyacım yok, Preacher," **d e d i m .**

Sanki ona doğru yürüyüp yüzüne bir tokat atmışım gibi baktı.

Bunu ve görmenin ve devam etmenin ne kadar zor olduğunu

dev

am "Sana ihtiyacım var. Ne dediğimi anlıyor musun?" "Evet."

etti

Bu da çok hızlı geldi.

m.

Derin bir nefes alıp, "Git,

"

Yüzü yumuşadı.

"Gitmeden önce beni öp."

Lyla:

O gitmeden önce onu öptüm.

O zamana kadar onların müziğine aşık olmuşum.

Tabii ki, *Audie ve Lynie Live On'dan* sonra.

[Hüzünlü bir gülümseme]

Ama bence daha fazlası vardı.

Yaşlanıyordum, olgunlaşıyordum.

Preacher dokuz yaşında olgunlaştı. Onun yazdığı şarkıları yazmak için olgunluk gerekir.

Ve bu insanların anlattığı hikayeleri anlamak için olgunluk gerekir.

Kalemin ve kağıdın var. [Röportajcıya başını sallar] Bunu kaydettiğini biliyorum ama işini kolaylaştırmak için bu şarkıların isimlerini yaz ve oteline gidip bu gece dinle. Müzikle ilgileniyorsun, bu yüzden şüphesiz daha önce dinlemişsindir. Ama bu sefer, sana ne hissettirdiklerini, eğer bir şey hissettirdilerse, not al. Ne anlama geldiklerini düşündüğünü.

Araştırma yapma. Başkalarının ne anlama geldiğini düşündüklerini okumayın. Başkalarına ne hissettirdiklerini.

Sadece size.

Sonra bu notları saklayın ve bu notlarla tekrar karşılaştığınızda, yazdıklarınızı okumadan önce bu şarkıları dinleyin ve o anda hissettiklerinizi, notları yazarken hissettiklerinle karşılaştırın.

Hazır mısınız?

[Onun başını sallamasını bekler]

Petty'nin "American Girl" şarkısı. Bowie'nin "Heroes" şarkısı. Joplin'in "Me and Bobby McGee" şarkısı, ama bu şarkıyı Kristofferson yazmış, Gordon Lightfoot'un versiyonu da dahil olmak üzere tüm versiyonları dinle. Springsteen ve Smith'in "Because the Night" şarkısı. Taylor'ın "Fire and Rain" şarkısı. Wainwright'ın "Bloody Mother Fucking Asshole" şarkısı. "Gold Dust Woman." "Into the Mystic." "Living in the City." "Walk on the Wild Side" "What's Goin' On."

Söz veriyorum, bu şarkılardan elde edeceğiniz şey, hayat tecrübeniz arttıktan sonra elde edeceğiniz şey olmayacak.

Aşık olacaksın, aşık olmaktan vazgeçeceksin, tekrar aşık olacaksın ve kalbin kırılacak.

Sevdiğiniz insanları, sanki biri kalbinizdeki musluğu açıp kanınızı akıtıyormuş gibi yavaş yavaş kaybedeceksiniz ve başınız dönecek, o kadar başınız dönecek ki, dünyanın bir daha aynı şekilde dönmeyeceğini düşüneceksiniz.

Ve haklı olacaksın. Her ikisi konusunda da.

Adaletsizlikleri duyacak ve tanık olacaksın.

İhanete uğrayacaksın.

İnsanların asla hissetmelerini istemediğin şeyler hissetmelerine neden olacak şeyler yapacaksın, ama hayatında ya da kafanda o kadar sıkışıp kalmış olacaksın ki, yaptıklarına dikkat etmeyeceksin.

Geri almak isteyeceğiniz şeyler söyleyeceksiniz. Asla duymamış olmayı dilediğiniz şeyler duyacaksınız.

Görmemek isteyeceğiniz şeyler göreceksiniz.

[Nefes alır]

Geri alabilmeyi dilediğiniz şeyler yapacaksınız.

Coverlar yaptılar. Her zaman coverlar yaptılar. Onlar müzisyendi [gülümser] ve müzisyenler müziği sever.

O turdan önce konserlerine gittiğimde, en çok cover yaptıkları anları beklerdim.

Onların müziğine aşık olduğumu söylemiştim, yani benim sevdiğim daha tanıdık bir şey çalmalarıyla ilgili değildi.

Müziği seviyorlardı ve sevmedikleri şarkıların cover'larını yapmayı tercih etmiyorlardı.

[Gözlerini kapatır, açar]

Ve sevdikleri şarkıları çaldıklarında, onları seçtikleri hayata götüren şarkıları...

Onlar, sahnede berbat oldukları için çok satan albümleri olan, biletleri tükenen bir grup değillerdi.

Tam tersine.

Ama cover yaptıklarında.

[Fısıldayarak] Siktir.

Onlar *bir* şeydi.

O turnenin her konserini izledim.

O gece, Preacher'da bir sorun olduğunu fark ettiğim ilk gece, o da benim fark ettiğimi biliyordu, bir cover yaptılar.

O zamana kadar, gösterileri bir prodüksiyon haline gelmişti.

Sadece grup değildi.

Perküsyoncuları ve vokalistleri vardı ve gösterileri bir *gösteri haline gelmişti*.

Ve "Maybe I'm Amazed"i söyledi. DuShawn piyanoyu çalıyordu.

Vaiz gitar soloları çalıyor. [Yutkunur ve
fısıldar]
Tanrım, sesi ne kadar kısılmış.

[Röportajcının notu]

Hikayesini anlatırken, kanepenin uzak köşesindeki yastığın üzerine yerleşen gri kedi, minderlerin üzerinden Lyla'nın yanına uzanmak için yolunu buldu, ancak patilerini Lyla'nın uyluğuna koydu.

Lyla dalgın bir şekilde kedinin boynunu ovmaya başladıktan sonra, kedi yoğurmaya başladı.

Hafızamın doğru olduğundan emin değilim.

Belki de sadece benim hissettiğim bir şeydi.

Ama haklıysam, o şarkıyı aldıklarında kimse onlarla birlikte şarkı söylemedi.

Hepsi büyülenmişti.

Bütün bir arena.

Ve bu şaşırtıcı değildi.

Ben de büyülenmişim.

Ve o anda Preacher'a daha fazla bağlanamayacağımı düşündüm.

Ama yeterince yaşlı

değildim. Hâlâ sadece bir

kızdım.

Anlamamıştım.

Bana söylediklerini anlamadım.

DuShawn'ın beni uyardığı şeyi anlamamıştım. [Pencereden
dışarı bakar]

Anlamamıştım.

[Röportajcının Notu]

Lyla bu noktada seansı sonlandırdı ve ertesi gün tekrar gelmemi istedi.

Kabul ettim ve onu kanepede otururken, kedisini okşayarak pencereden dışarı bakarken bıraktım.

Arkamdan kapıyı kapattım.

TRELANE

Jesse:

'da harika bir fikirdi ve sonunda ne diyeceğimi bilemiyorum.

O kitap bende var ve ona baktığımda gülümsüyorum. Aynı zamanda gurur da duyuyorum.

Ve onu bir tekneye taşıyıp, okyanusun derinliklerine yelken açıp denize atmak istiyorum.

Son olarak, başımı eğip ağlamak istiyorum.

Eminim, bunu yaparken sen de görmüşsündür. [Kayıt dışı]

Cat Trelane'in kitabı mı?

Evet.

O benim.

Tabii ki biliyorsun.

Sana tüm hikayeyi anlatayım.

Trelane plak şirketine gider, plak şirketi de Tommy'ye gider ve umarım sana da anlatabildiğim gibi, Tom aptal bir adam değildi.

Trelane, piyasadaki en büyük moda fotoğrafçısıydı. Ve en tartışmalı olanı.

Robert Mapplethorpe ve Herb Ritts'in kontrol edemedikleri yaramaz bir çocuğu varmış gibi biriydi, ama bunu okursa beni bulur ve kışımı tekmeler.

[Gülümser]

Ve haklı da olurdu, çünkü o kendine özgü biriydi. Ve kendine özgü olan şey boktan bir şeydi.

Moda dergileri için fotoğraf çekmediği zamanlarda, Hristiyan sağcıları İncil'lerini yumruklamaya iten gösteriler düzenliyordu.

Ve o grubu çekmek istiyordu.

Hepimiz onun kim olduğunu biliyorduk, ve bunun nedeni sadece Preacher hariç hepimizin onun çektiğı modellerle çıkmış olmamız değildi, bu yüzden grup toplantısında bu gündem maddesi yaklaşık otuz saniye tartışıldıktan sonra kabul edildi.

Anlaşma şöyleydi: İç çemberimizin dışından ilk kez birine izin veriliyordu, Trelane, grup üyelerinin kendi alanlarında, örneğin sütlerinde olmadıkları sürece her zaman her yere erişebilirdi. İzin almadan bu alanlara giremezdi.

Preacher, Lyla'nın fotoğraflarını yayınlayıp yayınlamama konusunda reddetme hakkını istedi.

Sonuncusunun anlaşmayı bozacağını düşündük. Ama Trelane kabul etti.

Adam, biz çalarken sahneye çıkıp fotoğraflarımızı çekti. Preacher mikrofonuna şöyle dedi: "Bu Cat Trelane, adam yetenekli, kim olduğunu bilmiyorsanız öğrenin. Roadmasters'ın turne fotoğraflarından bir kitap hazırlamayı düşünüyor. Bizi buna layık gördü, o zaman siz de kitabı satın alın."

Ve dostum, o kitap çıktığında ne oldu biliyor musun? [Uzun bir duraklama]

Onlar satın aldı.

Ama Trelane turneye ara ara katıldı. Sürekli bizimle değildi.

Bizimle olduğunda, her yerdeydi.

Ses kontrolünde. Sahne arkasında. Giyinme odasında. Partilerimizde. Uçakta bizimle birlikte.

Ve ona yakışır şekilde, izliyoruz ve onun en sevdiği konu, hiç şüphesiz, Lyla.

Ama aynı zamanda Leeanne'e de çok

ilgi gösteriyordu. Fotoğraflarla değil.

Ama ona karşı gizlemediğı bir hayranlığı vardı.

Grup bunu fark etti, ama hiçbirimizin anladığını söyleyemem.

O kesinlikle anladı ve geldiğinde kendi bokunun kokmadığını düşünüyordu, ama bu onun kokunun gül gibi koktuğunu düşünmesine neden oldu.

Tim'in fark ettiğini sanmıyorum.

[Kaset dışı]

Temana devam ettiğini görüyorum, karanlık ve aydınlık.

Evet.

Ve bu sadece Lyla sarışın, Leeanne esmer olduğu için değil. Çünkü birinin ruhu altın gibi, diğerinin kalbi ise karanlık.

Gerçekten çok iyiydik.

Gerçekten öyleydi.

Bu, bittiğinde anlayabileceğin türden bir şey. Anlamıyorsun ve bu yüzden sahip olduğun sürece onu kutlamıyor, değer vermiyorsun.

Güvende tutun.

Ama biz iyi anlaşıyorduk.

Hepimiz birbirimizle ve toplu olarak iyi geçiniyorduk.

Ta ki geçinemez hale gelene kadar.

Preacher'ın birkaç gün boyunca tuhaf davrandığı o ilk kahvaltıdan sonra, Tom ve Shawn çok sinirli bir şekilde aşağı indiler, Preach dayak yemiş gibi görünüyordu, Lyla orada bile değildi ve Tom, Dave'i uyandıramadığı için neredeyse ambulans çağıracağını söyledi. Dave çıldırdı, Tommy bize bunu anlatıyor... Zaten gergin olan ve bizim pek anlamadığımız şeyler, muhtemelen geçip gideceğini düşündüğümüz şeyler, keskin bir hal aldı.

Tom temiz bir turne istiyor, alkol yok, uyuşturucu yok, birdenbire bırakmak istiyor ve DuShawn da bunu destekliyor ve sert bir şekilde uyguluyor.

Dave kalkıp gitmeye hazır.

Tim bir şeyin etkisinde. Temiz bir turdan bahsediyoruz ama o sarhoş.

Umurumda değil, ama dürüst olmak gerekirse, biraz ara vermek istiyorum ve bunu arkadaşlara söylüyorum.

Preacher bu konuda fikir belirtmeyi reddediyor, ama Timmy'yi çok yakından izliyor ve kafasında bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden sonunda tekrar ayık olmaya karar vereceğini düşünüyorum. Ve öyle olmasını umuyorum, çünkü Preacher öyle derse, Dave bile kendini toparlayacaktır.

Sonra, bunu nasıl halledeceğimizi kararlaştırmadan önce, Trelane gelip önümüzdeki birkaç konserde bizimle olacağını söylüyor.

Kariyerimizde şu noktaya geldik...

Ve bu ilk kez olmuyor, Tommy, biz turneye çıkıp Midwest'teki barlarda çalarken grubun itibarını korumak için çok çalışmıştı.

Yani, mesele üç sayfalık şartlar listesi ya da bir uşakın soyunma odamızdaki kaselerden yeşil M&M'leri ayıklaması falan değildi.

Gerçi M&M'ler [gülüyor] ve Snickers'lar vardı. Dave tatlıya düşkündü.

[Gülümser]

Ve bilirsin, Van Halen bu saçmalığı, sözleşmelerindeki daha önemli şartların yerine getirilip getirilmediğini kolayca anlamak için yapıyordu. Bilirsin, sahnenin çöküp çalarken boyunlarını kırmamaları için sahneyi güçlendirmek gibi [daha çok bir grimasa benzeyen bir şekilde sırtıyor] bu tür şeyler.

Van Halen grubunun hayatı ve yaşadığı dönem hakkında söylenecek çok şey var, ama M&M olayı yüzünden kötü bir şöhret kazandılar.

Sadece söylüyorum.

[Sandalyede yer değiştirip oturur]

Sahneye zamanında çıkmayabiliriz, ama zamanında hazır olarak işimizi yapmaya geldik.

Ama birinci sınıfta uçarak sefalet çekmedik.

Evet, birinci sınıfta uçarak sefalet çekmedik dedim.

Ama durum böyleydi.

Biz öyle olmuştuk. Bunun için çalışmıştık.

Ve Tommy bize bunu sağladı.

Böylece kendi jetimiz oldu.

Like a Desperation'dan sonra, kendi jetimiz oldu.

Uçağa bindiğimizde Lyla'da bir sorun olduğunu hemen anladım, ama bunun Leeanne'den kaynaklandığını düşündüm ve çok sevindim, çünkü Lyla Leeanne'e takılmışsa, bu Leeanne'in yakında tarih olacağı anlamına geliyordu.

Bu zayıf bir davranış gibi gelebilir, ama erkekler arası kurallar böyle.

O tür şeylerle uğraşma. Bir kadın mı?

Erkeklerin kadınlarından biri mi? [Kafasını sallar]

Hayır.

Olmaz.

Ama Lyla onu mahvederdi.

Müziği ve rock yıldızlarını seven, "Ben grupla birlikteyim" havasına kapılan gerçek bir hayran olsaydı, çabucak arkadaş olurlardı.

Her iki tarafın da ilişki kurmak için samimi bir çaba gösterdiği bir durumda, o elini çekiyor.

Kan peşinde olan bir vampir, Lyla bunu bir çırpıda anlayabilirdi. Ve Lyla sarımsakla uğraşmazdı.

Tahta kazıklar bulur ve onları sivri uçlu hale getirirdi. En azından o zamanlar öyle düşünüyordum.

Uçağa biniyoruz ve Preacher Lyla'ya yapışmış durumda, Lyla sakın, Tom dikkatli, Dave ve Shawn sinirli, Tim kendinde değil, Leeanne her zamanki Leeanne ve ben neler olup bittiğini ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum, çünkü bu noktada Preacher'ın müdahale etmeyeceği ve Tommy'nin bir kez olsun bizi zorlamadığı açık, yani birinin bir şeyler yapması gerekiyor.

Otele vardığımızda, herkes kapalı kapılar ardında kayboluyor. Her zamanki gibi davranmıyoruz.

Yani eşyalarımızı bırakıp, röportajları falan yapıp, sonra birinin süitine gidip, içki içip, rap yapıp, set listesini belirlemiyoruz.

O gece "Maybe I'm Amazed"i çaldık.

Sonra soyunma odasında, bu ayrıcalık için ipleri elinde tutan yerel kodamanlar ve ünlülerle, sahne arkasında dolaşanlarla işimizi yapıyoruz, ama başka bir after party yok çünkü Preacher tamamen Lyla'ya odaklanmış, Shawn parti havasında değil, Leeanne saldırı zamanının geldiğini hissetmiş ve bunu yapmak için her şeyi mahvediyor, yani Tim'in beynini mahvediyor ve ben de bir süre bu çöplükten uzak durmanın ne kadar akıllıca olduğunu anlıyorum.

Yani..

. Evet.

Trelane tüm bu bokun olacağını hissediyor.

Bu da, önceden bir randevusu yoksa, Trelane'in turnenin geri kalanında bizimle olacağı anlamına geliyor.

[Kayıt dışı]

Hatırladığım kadarıyla, o kitabı iyice inceledim, içinde Leeanne Brewster'ın tam yüzü veya tek başına çekilmiş bir fotoğrafı yok. Sadece arka planda, birinin arkasında kısmen gizlenmiş veya profilden ve odak dışı çekilmiş fotoğrafları var.

Evet, bu konuda tek söyleyebileceğim, Trelane'in onun numarasını bildiği. Sanırım bilmeyen tek kişi Tim'di.

Onun gerçekten gördüğünden hiç emin değilim.

Sonunda Tim sadece grubu seçti.

O konserden sonra, Houston'da olduğunu hatırlıyorum, otele vardık ve kimse bir şey yapmadığı için, Preacher veya Tom'un işi halletmesini beklememem gerektiğini düşündüm.

Dave'in odasına gidip kapıyı çaldım. Oraya geleli bir saat bile olmamıştı ama o, minibardaki tekilayı bitirmiş ve yenisini getirttirmişti.

Ben de "Dave, Tommy seni uyandırıyor mu? Dostum" dedim.

Ayrıca onun sinirlenip kavga çıkmasına da hazırlandım. Ama o sadece kanepeye gidip oturdu, kendini içine kapattı. [Yüzünü buruşturdu]

Bu beni mutlu etmiyor ve şimdi kavga etmesini diliyorum çünkü bu daha kötü.

Onun yanına oturup "Ne oluyor dostum?" diyorum.

O kıvrılmış halde kalıyor, ama başını çevirip bana bakıyor ve "Artık yapamıyorum" diyor.

Bu beni çok şaşırttı, çünkü hiçbirimiz, hiç kimse, böyle bir şey söylememişti.

Hiçbirimizin böyle bir şeyi *düşündüğünü* sanmıyorum.

"Artık neyi yapamıyorum?" diye soruyorum.

O da "Ona aşığım" diyor. Ben de

"Kime aşık?" diyorum. O da

"Lyla" diyor.

Şimdi...

[Kelimeyi uzatarak]

Kahretsin. Onun acısını
hissediyorum.

Onun acısını anlıyorum.

Preach'in Lyla ile olan ilişkisini bulmaya çalışırken Cynthia'ya, sonra
Tiffany'ye ve ondan sonra da Miranda'ya ulaştım.

Ve bu kadınların hiçbiri Lyla değildi.

Benim Lyla'mı arıyordum, oysa sadece bana ait olanı aramam gerekirdi.

Ama bu noktada, ya da herhangi bir noktada, Dave için bu mümkün değil.

Ama adama ne diyeceğim?

Ve unutma, işlevsel bir alkolik olan bir kız kardeşim var.

Neyse ki, bu zamana kadar ilk kocasını terk etti.

Kötü olan ise, şimdi ıslak bulaşık bezi gibi bir kişiliğe sahip bir adamla birlikte
olması.

Hayatında gerçekten ona değer veren ve karakterli birinin olması mümkün
değil, çünkü olursa, o adam onun içkiyi bırakmasını ve içindeki şeytanlarla
yüzleşmesini isteyebilir.

[Derin nefes alır]

Onunla defalarca batırdım ve batırmaya devam edeceğim.

Davey ile ilgili olarak, onun sorunlarını çözmenin bir yolunu
bulmalıyım.

Evet, bu benimle ilgiliydi. Geçimimle ilgiliydi. Müziğimizle, kazancımızla ve
mirasımızla ilgiliydi.

Ayrıca, sevdiğim birinin o yola girmesini bir daha kaldıramazdım, seni o yola
iten şeyin kontrolün dışında olsa bile.

Bu yüzden sadece "Seni anlıyorum, seni hissediyorum, ama bu kadar ileri gitmek
için Tom'un yüzüne su atması gerekiyor, dostum, bu hiçbir şeyin çözümü değil.
Rehabilitasyona ihtiyacın var mı?" diyorum.

O da buna karşılık oturur ve ben nedenini biliyorum. Lyla'nın, rehabilitasyona
gitmesi gerektiği için onun zayıf olduğunu düşüneceğini merak ediyor.

Ve "Olmaz" diyor.

Ben de ısrar ediyorum: "Temiz tur. Tekilayı bırak ve kesinlikle ihtiyacın
olmayan her şeyi at gitsin, kardeşim."

Kavga yok, yine bir sürpriz, ama bu sefer rahatladım, o da başını salladı ve birlikte yaptık.

Muhtemelen yüzlerce dolarlık kokain ve yüzlerce dolarlık uyarıcı ve sakinleştirici tuvalete atılır.

Tekrar oturduk ve o sordu, "Sence Preach ve Lyla temiz bir turne yapacaklar mı?"

Bilmediğimi söylüyorum.

O da, "Ona ilk esrarını ben verdim, Jess. Ona ilk kokainini ben verdim. O bu bokun içine batmış durumda ve ona bunu veren benim."

Buna bir cevabım var.

Ona "Bu saçmalık ve bunu sana ilk söyleyen kişi Lyla olur. Kendi seçimlerini kendisi yapıyor ve iyi ya da kötü, bunların sorumluluğunu kendisi üstleniyor" diyorum.

Otel'de hareketli bir gün olacak, çünkü minibardan uzaklaşıp bir şeyler yemeye karar veriyoruz, asansörlere doğru yürüyoruz ve koridorun diğer ucundan gelen bir gürültü duyuyoruz.

Leeanne çığlık atıyor.

Oraya doğru koşuyoruz, sadece kavga etmiyorlar, odayı da parçalıyorlar gibi görünüyor.

İlk olarak tuğla gibi görünmeyen cep telefonlarını çıkarıyoruz, Tommy hepimizin bir tane aldığından emin oluyor.

Gerçi, söyleyeyim, o tuğla gibi olanlardan bir tane vardı. [Yarım gülümseme]

Dave'e Tom'u aramasını ve cevap vermezse o pisliğe çağrı cihazından mesaj atmasını söyledim, çünkü Tom çağrı cihazına çok düşküdü, ve ben kapıyı yumrukladım.

Timmy cevap veriyor ve rahatlamış görünüyor, bu da bana iyi bir his vermiyor, ama Leeanne odanın içinde çığlık atıyor, "Kim olursa olsun, ondan kurtul!"

İçeri giriyorum.

Dave de benimle birlikte içeri girer.

Tim'in kıyafetleri ve ayakkabıları her yerde, *Leeanne'inkiler* değil, *Tim'inkiler* ve bazıları sanki biri makasla kesmiş gibi parçalanmış.

O çok güzel. Onu tanımiyorsan dostum, o çok güzel. Onu tanıyorsan, o başka bir hikaye ama güzel görünüş güzel görünüş.

Yemin ederim, kardeşim, o kadına bir bakış attığımda tüylerim diken diken oluyor. Yüzündeki ve gözlerindeki o ifade?
[Kafasını sallar]

Trelane hepimizden önce bunu görmüştü.

Bu yüzden onu o kitapta hiçbir şekilde yer vermedi. O kadının tamamen kötü olduğunu söyleyemem.

Sadece o anda öyle olduğunu biliyorum.

Yani, onda o özellik vardı diyebilirim.

Ve Trelane, hepimizden önce onda bu özelliğin olduğunu gördü ve güzelliği ya da ilginç bir şeyi yakalamak, seni düşündürmek ya da seni kendi dünyandan çıkarıp başka bir dünyaya götürmek, o başka dünya seni rahatsız etse ya da hatta kıvrandırса bile, bunu yapmak istiyordu.

O mu?

Ona hiç ilgi duymuyordu.

Ben ise "Burada neler oluyor?" diyorum.

O da "Seni ilgilendirmez" diye bağıyor.

Ben de "Benim işim, oğlumun kıyafetleri her yerde, hepsi mahvolmuş ve sen de çatıya kadar bağıyorsun" dedim.

"Lyla Preacher ile kavga ediyor olsaydı, kapıyı çalmazdın," diyor.

"Lyla ona bağırır ve kıyafetlerini kesmezdi," diyor Dave.

Leeanne bunun doğru olduğunu biliyor ve Lyla hakkında grubun hiçbir üyesine kötü konuşmayacak kadar akıllı, bu yüzden bu konuyu daha fazla uzatmıyor.

"*Tekrar* söylüyorum," diye devam ediyor, "bu seni ilgilendirmez."

Ben de cesurca onun gözlerinin içine bakarak "Tim benim kardeşim. Yani bu beni ilgilendirir" diyorum.

Tim'e bakar ve "Tim, onlardan kurtul" der.

Bu, bir kardeş için hiç de iyi bir durum değil.

Bir şekilde onu ele geçirmiş ama iki oğlu da orada duruyor.

Hiçbir erkek bir kadının, ve sadece söylüyorum, bu durumun tam tersi de geçerlidir, kendisini kontrol etmesine izin vermemelidir, ama kesinlikle çocuklarının önünde değil.

Gerçek Dave'in gölgesi ortaya çıkar ve Timmy'ye şöyle der: "Anlıyorum. Ona bakmak zor değil. Ama sen istediğin her kadını elde edebilirsin dostum. Bu kadını bırak. O buna değmez."

[Gülümser]

Şey...

[Gülmeye başlar]

Tabii ki bu Leeanne'i mutlu etmez ve o da kendini kaybeder. Yani o... lanet olsun... *kendini kaybeder*.

Dave'e saldırmak üzereyken Tim onu tutarken Tom ortaya çıkar.

Dave ve ben kardeşimizi korumaya çalışıyoruz. Tom ise grubu korumaya çalışıyor.

O, mekanın durumunu görüyor ve Leeanne'i görüyor ve Tim'e diyor ki, "Ya o gider ya da sen ara verirsin ve onunla gidersin. Kendine gelip etrafına bir bakman lazım. Şu anda çok şey tehlikede, Tim. Ve onun gibilerle uğraşacak vaktim yok."

Tommy'nin bu şekilde davranmasına tamamen katıldığımı söyleyemem.

Dave'in de öyle olduğunu hissediyorum.

Bununla birlikte, sert bir davranış olabilir, ama o haksız değildi.

Ama Leeanne, tamamen kontrolünü kaybederek Tommy'ye onun önemli biri olmadığını haykırarak durumu daha da kötüleştirir. O grupta değil. Böyle kararlar alamaz. Tim'e ne yapması gerektiğini söyleyemez. Tim aslında Roadmasters'ın yıldızıdır, bunu herkes bilir ve Leeanne ne düşünürse düşünsün, artık hak ettiğini almasının zamanı gelmiştir.

Ve bir sürü başka saçmalık.

[Omuzlarını silkiyor] Neyse.

Kesin olan bir şey vardı, hepimiz, diğerleri olmasaydı hiçbirimizin şu anda bulunduğumuz yerde olmayacağımızı biliyorduk.

Ve buna Tom da dahil.

Ve biliyor musun, belki de bu *özellikle* Tommy'yi de kapsıyor.

Yani, o bok ağzından dökülürken, Tim üzerinde sahip olduğu her ne varsa yok olur ve Tim, "Eşyalarını topla" der.

Sonunda, güvenlik onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı.

Tom kalıp durumu düzeltti, Tim ise Dave ve benimle birlikte bir şeyler yemeye gitti.

Ama geri döndüğümüzde, onlar ayrılır ve ben hemen Preacher ve Lyla'nın odasına giderim.

Çünkü, görüyorsunuz, birkaç gün boyunca düşünme fırsatım oldu ve pek de hoş bir öğleden sonra geçirmedim.

[Sert bir şekilde güler]

Ve benim grubumu aldı. *O*

grubun *sahibi* o.

Hepimiz iyi anlaşıyoruz ve hepimiz işimizi yapıyoruz ve işler yolunda gittiğinde kendi işini yapman sorun değil.

Ama iyi bir şeyin, değerli bir şeyin varsa, ona iyi bakarsın bunu

Diğer bir deyişle, işler yolunda gitmediğinde, sıkışıp kalırsın ve işleri yoluna korur

koyarsın. Ve bu benim dikkatimden kaçmadı, ve sadece söylüyorum, Shawn'ın, sun.

Tim'in

ve Dave'in de gözünden kaçmadı, son birkaç gün içinde hepimiz farklı şekillerde bu sorunu çözmek için uğraştık.

Ve Preacher dahil değildi.

Kapıyı çaldım.

Preach cevap verdi ve "Şu an uygun değil, kardeşim" dedi.

"Grupta işler kötüye gidiyor," diye cevap veriyorum. "Ve senin de müdahale etmen gerekiyor." O da, "Benim kendi sorunlarım var," diyor.

Ben de "Bu bir sorun, Preach. Bu çok büyük bir sorun" diyorum.

Preacher, "Her şey yoluna girecek" diyor.

Ben de "Turnenin geri kalanı temiz ve Leeanne gitti, güvenlik onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı, ama bu en küçük sorunumuz ve sen de bunu biliyorsun" diyorum.

Turnenin temiz olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeden bunun hoşuna gitmediğini anlıyorum ve "güvenlik" kelimesini söylediğimde olanlardan hoşlanmadığını, bilmediğinden hoşlanmadığını ve Timmy'yi görmeye gitmediğini anlıyorum.

Ama buna rağmen, kapısında duruyor, bu iri adam beni engelliyor ve içeri almayacak.

Sadece birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz, ta ki ben "Evet, büyük bir sorunumuz var" diyene kadar.

Uzaklaşıyorum.
Ve lanet olasıca olan
şey... O da bana izin
veriyor.

[Kayıt dışı]

Sonunda Trelane, McCade'in izni olmadan Lyla'nın birçok fotoğrafını içeren kitabını yayınladı.

Evet, öyle yaptı.

Ve Trelane'in kitabı, Roadmasters ve Trelane'in hayranlarından daha fazlasının ilgisini çekti. Kitabın, bir rock grubunun dağılmasını anlatan incelikli bir foto muhabirliği eseri olduğu yaygın olarak kabul ediliyor. Kitap, grubun zirvede olduğu dönemden başlayıp, her şeyin çözülmesiyle sona eriyor ve bunun, büyük bir iç çatışma ya da gruba dayalı kamuoyu draması olmadan nasıl gerçekleşebileceğini anlatıyor.

Evet,
öyle.

THE FAST LANE

Jesse:

, yıllarca işe yarayacağını düşündüğün her türlü hapi aldığın, ihtiyacını gidermek istediğinde kokain çektiğin ve bolca alkol tükettiğin bir hayatın, hiçbir sonuç olmadan bir anda bırakabileceğin bir şey olmadığını bildiğine eminim.

Turnenin sonraki birkaç haftası çok zor geçti dostum.
Cidden.

Ve işin garibi, durum düzelmeden önce daha da kötüleşiyor. Her gece yatağa girip "Yarın bu kadar berbat olmayacak" diye düşünüyorsun, sonra uyanıyorsun ve o gün daha da berbat oluyor, bu da kafanı gerçekten mahvediyor.

Çünkü tek düşünebildiğin şey, "Bir hap alırım..." ya da "Bir çizgi çekerim, hepsi geçer."

Seni bundan alıkoyan tek şey, eninde sonunda tekrar denemek zorunda kalacağını bilmendir ve emin olduğun tek bir şey vardır.

Baştan başlamak istemiyorsun.

Sonrasında bile, anlarsın ya?

Birkaç hafta geçer ve ancak o zaman kendini daha iyi hissetmeye *başlarsın*.

Bir gün uyanıp "İyiyim. Gidip maraton koşacağım" diyemezsin.

[Kafasını sallar]

Hayır, tabii ki

hayır.

İnsanlar, yoldan çıkanlara kötü gözle bakıyorlar ve ben de onlara şöyle demek istiyorum: "Biliyor musun, pislik herif. Koşmayı bırak da dizlerin mahvolmasın. Ya da her gece içtiğin o birkaç kadeh şarabı bırak. Ya da

Doritos yemeyi bırak. Ya da alışveriş yapmayı. Ya da ağzına giren her lokmayı kontrol etmeyi bırak, çünkü etrafındaki dünyayı kontrol edemiyorsun."

Hepimizin içine düştüğü bir başa çıkma yöntemi var.

Ve kimyasal olarak tetiklenmemiş olsa bile, ne kadar kötü olursa olsun, bundan kurtulmak çok zordur.

Hapları ve kokaini bıraktığımda öğrendiğim birçok şeyden birini sana anlatayım.

Ciddi bir şekilde gevşemeyi öğrendim.

Yani, birdenbire bıraktık ve en iyi zamanı seçmedik, mesela bir ara gibi.

Konserler arasında dinlenmek için tam bir günümüz vardı, ama çoğu zaman bir radyo programına çıkıp bir saat rap yapmamız ya da yerel gazetelerle konuşmamız gerekiyordu.

Asker olmadığım için bilmediğim, ama Tom'un bildiği bir şey vardı: Her iyi generalin bir çıkış stratejisi vardır.

Zafer için olduğu kadar yenilgi için de hazırlık yapar.

Ama dahası da var.

Tom da bunu biliyordu.

Bak, eğer şanslıysan ve kazanan olursan, bunu mümkün olduğunca çok sayıda erkekle yaparsın.

Şöyle düşün.

Yükselen her şey, bir gün düşer.

Bir grup bir arada kalırsa, çöküp yanmazsa, inişler ve çıkışlar olmaz diye bir şey nadirdir.

Rolling Stones gibi, büyük başarı elde edip orada kalan, çünkü çok iyiler ve sonra da oldukları kişi oldukları için orada kalanlar, bir istisnadır.

Örnek olarak, Stones dışında buna sahip başka bir grup adı sayın.

[Bekler ve cevap alamayınca başını sallar]

Yoktur.

Lennon, McCartney, Harrison ve Starr, Beatles'tan ayrıldıktan sonra Lennon, McCartney, Wings ile ve Wings olmadan, Harrison ve Starr olarak devam ettiler çünkü onlar Beatles'tı.

Petty, Fleetwood Mac, E Street Band, The Who gibi gruplar bile zayıfladı. Ne kadar iyi olsalar da, onlar büyükler, müzik yapmaya devam edebilirler, stadyumları doldurabilirler, ama artık eskisi gibi değiller.

Amaç, rahatlayabileceğiniz zamanı bulmaktır. Ve o zamanı bulduğunuzda, rahatlayabilmektir.

Hala kendiniz için müzik yapabileceğiniz ve hayranlarınıza sunabileceğiniz bir zaman.

A m a baskı yok ve *daha fazlasını* elde etmek için her şeyinizi ortaya koymak zorunda değilsiniz.

Tom bunların hepsini kafasında düşünmüştü ve Preacher hariç, ki o hala uyuşturucu kullanıyor ama hepimiz bunu biliyoruz, ve Shawn hariç, ki o hiç bu kadar batmadı, ben, Dave ve Tim gerginiz.

[Kısa bir kahkaha]

Penny'nin durumu varken, ben de bu işe çok fazla bulaştığımı söyleyemem. Kafam güzel olabilirdi, ama tamamen o tavşan deliğine düşmek gibi bir şey değildi.

Yine de, o iki haftayı bir daha yaşamak istemezdim.

Özellikle de Tom, bu yolda, sadece düşman edinmekten hoşlanan insanlarla düşman olabileceğini bildiği için.

Geri kalanlarla ise yüzleşip başa çıkarsın.

Demek istediğim, Tommy hiçbir şeyi iptal etmedi.

Planlanmışsa, yaptık.

Şovlar. Röportajlar. Fotoğraf çekimleri. Radyo programları. TV programları. Ve bu gerçekten hiç eğlenceli değildi.

Ama o biliyor ki, bu insanlar Roadmasters'ı güvenebileceğiniz adamlar olarak hatırlamalı. İşlerini yapan ve hayal kırıklığına uğratmayan adamlar olarak.

Çünkü büyük başarıya ulaşmak için herkese ihtiyacınız var.

Orada kalmak için herkese ihtiyacınız var.

Ve işler yolunda gittiğinde herkesin seni iyi bir şekilde hatırlaması gerekir.

Ama tüm bunlar olurken, nasıl olduğunu bilmiyorum, gösteriler bundan etkilenmiyor.
Çünkü alabileceğimiz tek ilaç kendi adrenaliniyiz. Ama aynı zamanda,
Preacher'ın Lyla'ya söyleyecek bir şeyi var.
Ve onun bunu duymasına çok ihtiyacı var.

Canlı gösterilerimizde, her zaman en az bir cover yaparız.
Ve birdenbire "Feel Like Makin' Love", "Wild Horses" ve "Me and Bobby
McGee" gibi şarkıları söylemeye başladık.
[Anımsayarak gülümser]
Sanırım o duymadı.
Ama o şarkıları çok iyi çaldık.

Ve şunu da belirtmek isterim ki, burada yaptığımız şeyi açıklığa kavuşturmak için
söylüyorum, bu bilinmeyen bir şey değil, ama ben de duymadım.
Hiçbirimiz duymadık.
Preacher ise yüzümüze karşı bağıırıyordu. Bunu şarkı söyleyerek yapıyordu.

Bir gece, The Cure'un "Lovesong" şarkısını çaldık.
Şimdi, The Cure, bu grup...
Bu grup çok iyi bir grup. Onlar gibi
kimse yok.
Kimse onlar gibi *olamaz*, Robert Smith ve The Cure'un dehası budur.
Bugüne kadar da böyle düşünüyorum.
Robert Smith, daha önce hiç duymadığınız ve o zamandan beri de hiç
duymadığınız şarkılar yazdı.
Kalbinizi parçalayacak sözlerle sizi ayağa kaldırıp zıplatacak, neşeli, popüler
şarkılar.
Ve bu şarkılardaki bas... [Hüzünlü bir
gülümsemeyle]
Dave ve Tim, The Cure'u seviyorlar.
Shawn, The Cure'u anlıyor, ama hayranı sayılmaz. O bas gitarı, tabii ki,
çok seviyorum.
Preach...
Preach'in hayranı olduğu bir grup varsa, o da The Cure'dur.

Ve bence bunun nedenini anlamak hiç de zor değil.
Yani, Cure şarkılarını çalmayı biliyoruz. Ama turne sırasında çalmak mı?
[Kafasını sallar]
Sonra Preach, "Lovesong"u setlistine ekler.

Biliyorsunuz, her şey bittikten sonra, hayatımın geri kalanında, kendimi asla o kadar kaptırmamaya çalıştım ki, görmedim. Duymadım. *Dinlemedim*.

Özellikle de sevdiğim insanlara.

O şarkıyı söyledik ve seyircilerimizin, hayranlarımızın tek düşüneceği şeyin "Ne oluyor lan?" olacağına emindim.

Ama öyle olmadı.

İnsan seli.

Sahnedan dışarı baktığınızda, durum böyleydi. Preacher'ın sesine kulak vererek, müziğin dalgalarına kapılarak, o şarkının melankolik güzelliğine kapılarak, bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı.

Preach o sözleri söyledi ve herkes bunların Lyla için olduğunu biliyordu, ancak Preacher dışında kimse Lyla'nın bunları duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

"Maybe I'm Amazed" delicesine güzel bir şarkı.

"Lovesong..."u çaldığımızda

Hayranlarımız için, bizim için, Roadmasters'ın efsanesi için, bu şarkı...

[Konuşmayı keser ve bir süre devam etmez]

Her şey bittikten sonra bu...

O.

Dave ve Leeanne ile olan olaydan sonra, grupta kesinlikle bir bölünme oluştu.

Preacher.

Ve geri kalanımız.

Ve bunu sadece o zaman düşündüm, ama onun Lyla'ya değil, bize odaklanması gerekiyor.

Turneye çıktık ve hiçbir şey onları sarsamaz, bu yüzden her ne yapıyorlarsa bir kenara bırakıp kardeşlerine bakmaları gerekiyor.

En azından o zamanlar böyle düşünüyordum. Ve haklıydım.

Aynı zamanda yanılmıştım da.

Dave uyanmıyor, Penny'nin hali her zaman aklımdaydı, yaşadıklarımı yaşıyordum, her şeyi bir kenara bırakıyordum, Dave ve Tim'in durumunun daha kötü olduğunu biliyordum, Shawn bakıcı değil, ama aniden grupta takılmadığında sadece seks yapmakla ilgilenmiyor.

Bizi susuz bırakmamak ve aklımızı başka şeylerle meşgul etmek için yapacak şeyler bulmakla ilgileniyor.

Ve grup için durum böyleyken Preacher bu işin içinde değil mi? Preacher bizi desteklemiyor mu?

Preacher kendi koltuk değneklerini kaybetmiyor mu? Hepimiz sinirlenmeye başlıyoruz.

O konsere çıkıyor. Radyo kabininde.

Ama o ve Lyla grubun kahvaltısını kaçırıyor, uçağa kafaları bulanık ve dikkati dağılmış bir şekilde biniyor ve hemen bayılıyorlar. Giyinme odasından kayboluyorlar ve geri geldiklerinde burunlarını çekip siliyorlar.

Biz parti yapmıyoruz, ama onlar yapıyor.

Preacher ve Lyla'ysanız, her yerde parti bulabilirsiniz. Herkes sizinle parti yapmak ister.

Hangi barı seçersen seç, oraya gittiğinde bir rave partisi başlar.

O, küçük saten geceliği, spor ayakkabıları ve kot tulumu, kesik pantolonu ve önü kolyeyle dolu kaşkorseyle orada duruyor ve o da Preacher, dikkat çekiyorlar.

Fotoğrafları çekiliyor ve bu fotoğraflar dergilere giriyor.

Masada alınlarını birbirine yaklaştırmışlar, muhteşem görünüyorlar, birbirlerine bakıyorlar, aşık görünüyorlar, ama masada üç boş martini bardağı ve boş bir lowball bardağının yanında yarısı boş bir burbon şişesi var.

Ya da o içki içiyor ve o yüzünü onun boynuna gömmüş, dilini dışarı çıkarmış, onu tadıyor.

[İşaret parmaklarını birleştirip, boynunu eğip, işaret parmaklarını alına dayıyor, sonra başını kaldırıp ellerini indiriyor]

İyi değil.

Tim setlistten çıktığında Phoenix'te olduğumuzu düşünüyorum.

Da-da-da-da, da da da da da, da-da-da-da, da da da da ["Life in the Fast Lane"ın başlangıç riffini mırıldanır].

Kalabalık çıldırıyor.

Anlıyorum, bu şarkı gerçekten harika.

Ama Preacher'ın Tim'e bakarken beni delip geçen lazer ışını gibi bakışlarını hissedebiliyorum, set listesinden çıktığı için değil, ki bu da doğru değil, ama Tim'in mesajı Preacher'a hiç de kaybolmamış.

Preach'in bir sonraki ölçüye katılmayacağı belli olunca Tim çalmayı bırakır ve Tanrım...

Tim geri adım atmaz.

Tekrar başlar.

Seyirciler bunun bir şaka olduğunu düşünüyor. Artık çılgına dönmüş durumdalar, o şarkıyı o kadar çok istiyorlar ki, bunun için salonu yıkacaklar ve bizi vuran şey, bir ses duvarı.

Preach'in başka seçeneği yok. O da eşlik etmeye başlar.

Tim şarkıyı söyler ve neredeyse Henley'i kanalize eder.

Ses sistemimiz iyiydi, ama dostum, o şarkıyı bizimle birlikte söyleyen kalabalık yüzünden sesimiz neredeyse duyulmaz hale geldi.

Ondan sonra kaç şarkı kaldığını bilmiyorum.

Sadece çok fazla olduğunu biliyorum.

Yine de, sahneden indiğimizde Preach gitarını roadie'ye bile vermedi.

Parmaklarını gitarın sapına doladı ve Tim'i salonun duvarına doğru itti ve yüzüne yaklaştı.

"Bu hiç hoş değil, kardeşim," dedi. Tanrım.

Tim *hala* geri adım atmıyor.

"Biliyorum" diye cevap veriyor.

Hepimiz Preacher'da bir sorun olduğunu biliyorduk.

Bize ne olduğunu söylemedi.

Ve bu onun suçu idi.

Ama bir şeyler olduğunu biliyorduk ve ısrar etmedik, sormadık bile. [Uzun bir duraklama]

[Sessizce] Ve bu tamamen bizim suçumuzdu.

BOBBY MCGEE

'ın olaydan sonra kaydettiği izlenimleri:

Kulübeye vardığımızda, kırmızı Cherokee yine şeritte duruyor, gümüş renkli kamyonet yok, ama kaputunda ve tavanında beyaz yarış şeritleri olan mavi bir Mini var.

Lyla açık arka kapıda beklemiyor.

Kapıyı çaldıktan sonra, önceki gün duymadığım bir ses duyuyorum.

Derin havlamalardan tiz havlamalara kadar, çok sayıda köpeğin havlama sesleri.

Lyla kapıyı açarken aynı anda konuşuyor ve birine köpekleri dışarı çıkarmasını söylüyor.

Genç bir kadının sesi cevap veriyor: "Bobby McGee'yi terk ediyorum!"

"Tamam!" diyor Lyla, çenesini eğip kapıyı açıyor.

Hala havlayan köpeklerin sesleri arasında, önceki gün seansı aniden bitirdiği için özür diler, beni içeri davet eder ve önceki gün olduğu gibi ikramlar sunar.

Gri kedi zaten divanda oturuyor, bugün ona gri üzerine siyah lekeleri olan bir kaplan kedisi eşlik ediyor.

Önceki gün olduğu gibi, gri kedi arkadaşlıktan kaçınıyor; kaplan desenli kedi ise dost canlısı ve misafirperver.

Kulübenin içinde bir kapı çarpıyor, havlamalar kesiliyor ve pencereden önceki günkü genç adama çok benzeyen genç bir kadın görünüyor.

Yalıtımlı yelek, uzun kollu gömlek, kot pantolon ve yürüyüş botları giymiş.

Kulübenin ön tarafını oluşturan, ölü çam iğneleriyle kaplı hafif eğimli sıkıştırılmış toprakta, bir Birmania dağ köpeği ve açıkça bir melez köpek gibi görünen, ikisi de tasmaşız iki köpekle birlikte yürüyor.

"Kızım," diye açıklıyor Lyla, buhar çıkan bir fincanı eline alıp önceki gün olduğu gibi divana girerek çapraz bacaklı oturuyor. "Başlayalım mı?"

SEATTLE

Lyla:

Tim' 'ın "Life in the Fast Lane" şarkısıyla yaptığı şey doğru değildi.

Onun niyetini anladım, o zaman bile, ve o zaman bile, ona katıldım. Ama bunu yapmanın doğru yolu değildi.

Preacher ihanete uğramış hissetti.

Orası onların güvenli alanıydı. Sahne. Orada her zaman tam anlamıyla uyum içindeydiler.

Tim, Preacher'dan bunu almakla, sadece o anda değil, ki o an da hiç uygun değildi, ama *her* an, bu sadece...

[Duraklama]

Preacher'ın gördüğü şekilde.

Bu affedilemez bir şeydi.

Tim'in savunması olarak, o sadece Preacher'ın ne yaşadığını bilmiyordu, onun hikayesini de bilmiyordu.

Buna rağmen, Tim o zamana kadar Preacher'ı neredeyse on yıldır tanıyordu.

Onunla çok zaman geçirmişti. Onunla müzik yapmıştı.

Yani, hikayeyi bilmiyor olabilir, ama bir hikaye *olduğunu* biliyordu.

Ve bu iyi bir hikaye değildi.

Dahası, Preacher her konuda açık sözlü olmayı savunuyordu.

Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle.

Doğrudan yüzüne.

Preacher'ın bir konuda açık davranmadığı herkes için açıktı, bu yüzden bunun çelişkili geldiğini biliyorum. Bir şeyi saklıyordu.

Ama bu, onun ilk kez böyle davrandığı zamandı.

Ve bu... [Duraklama,
sonra hüzünlü bir iç
çekiş] Öyleydi.

Annem bizi götürmeden önce annemle babam şiddetli bir kavga ettiler.

Ya da daha doğrusu, babam şiddetli bir şekilde sinirlendi.

Bu yüzden, çok küçük yaşta buna tanık olduğum için, çatışmalardan kaçındım.

Ve sesimi hiç yükseltmedim.

Hâlâ babamın anneme bağırışını duyabiliyorum. Sözleri çirkin ve inciticiydi, ama çocuk olarak beni asıl korkutan sesinin tınısıydı.

Bu durumun, sonrasında duyduğum sesler nedeniyle bende şartlanma yarattığı çok muhtemeldir. Babamın anneme fiziksel olarak zarar verdiği sesler.

Ama yine de, bu yüzden, ne kadar kızgın olursam olayım, sesimi yükseltip bağırmadım. Kızgınlığımda nadiren dramatik bir yan vardı.

Bu bir sorun olabilirdi.

Çatışmalardan kaçınma eğilimim bazen, iletişimde net olduğumdan emin olmak ve sorunları ortaya çıktıkça doğrudan ele almak şeklinde ortaya çıkıyordu.

[Kendini alaya alarak gülümser]

Bu, olgun davrandığım zamandı.

Bazen bu, sadece gömmek niyetiyle onu gömmek şeklindeydi. Bu stratejiyi benimseyerek, olan oldu, bitti, devam et ve bir daha oraya dönme.

İkinci stratejinin sonuçları olabileceğini anlıyordum ve bu benim sorumluluğumdu, bu yüzden ilk stratejiyi kullanmayı tercih ediyordum.

Preacher da o zamana kadar buna alışmıştı. Benim
bu tavrıma alışmıştı.

Diğer erkeklerden de buna alışmıştı.

Uzun süredir birlikteydiler. Birbirleriyle iletişim kurmayı öğrenmişlerdi. Tim'in o şarkıyla verdiği gibi bir mesajı nasıl ele alacağını hiç bilmiyordu.

Ve o zamanlar en önemlisi, Tim, Preacher ile asla aşılmaması gereken iki sınırı aşmıştı.

Yaptığını herkesin önünde yaptı.

Ve bunu benim hakkımda yorum yaparak yaptı.

Preacher, koridorda Tommy ile konuştuktan sonra süite geri döndüğünde, kitabımdan başımı kaldırmadım.

Koridorda.

Bu ne lan? Sormamayı öğrenmiştim.

Bunu tekrar tekrar yapabilirdim (ve yaptım da), bunu yapmanın çeşitli yollarını buldum, hatta onu gafil avlamak için gizlice yapmaya çalıştım, bu da beni berbat hissettirdi ve Preacher'ı sinirlendirdi.

Ama önemi yoktu. Bana söylemeyecekti.

"Bebeğim, bu iş için yola çıkmam lazım."

Bebeğim.

Artık bana sık sık öyle diyordu.

Hala ara sıra "bebeğim", "tatlım" ve Lyla diyordu.

Ama çoğu zaman "bebeğim" diyordu ve gitarlarının tellerini değiştiren kıza da "bebeğim" diyordu.

Şişede hapların zıplama sesini duydum ve ona baktığımda birkaç tane çıkarıp "Gelmek ister misin?" diye sorduğunu gördüm.

Gelmek ister miydım?

Onunla gelip, onun ve arkadaşlarının radyo programını izlemek mi?

Bunu *hiç* yapmamıştım.

Miami'de bunu yaptıktan sonra, DJ canlı yayında benim orada olduğumu söyledi, canlı yayında mikrofonu almam için beni ikna etmeye çalıştı ve Preacher beni de yanına alarak dışarı çıktı ve adamlar onun yerine geçmek zorunda kaldı.

Tommy elbette gitmeden önce her şeyi ayarlamıştı. Tom *her şeyi* ayarlardı.

Şüphesiz, salonda olan her şeyi de.

Ama Tommy radyoya benim de orada olacağımı söylemişti, ben sadece grupta takılmak ve arkadaşımı iş başında görmek için oradaydım, eğer isterlerse personelle tanışıp birkaç fotoğraf çekilebilirim, ama hiçbir koşulda yayına çıkmayacaktım.

DJ bizi zor durumda bırakarak özel bir röportaj yapmaya çalışıyordu.

Preacher McCade'de bunun işe yaramadığını öğrendi. Şimdi

Preacher benimle birlikte gitmemi mi istiyor?

Bu da beni aynı garip duruma sokabilir mi? Nedenini biliyordum.

O, gruptaki kimseyle konuşmuyordu ve ben yanıdaysam, kendi tarafını da yanında bulundurmuş olacaktı.

Ya da kalkanı.

Phoenix'ten beri işler iyi gitmiyordu. Phoenix ile burası arasında, Vegas'ta iki, Salt Lake City'de bir, Boise'de bir konser verdiler ve şimdi Seattle'daydık.

Bu, birlikte çalıştığınız, seyahat ettiğiniz ve esasen birlikte yaşadığınız en iyi arkadaşlarınızla konuşmadığınız çok uzun bir süre.

"Grubun geri kalanı gibi temizlenmeyi düşünmelisin," dedim dikkatlice, onun kaç tane hapi kuru kuru yuttuğunu izleyerek.

Böylece, yuttuğunda bu görülebiliyordu ve bakışları bana sabitlendiğinde, mutsuzdu.

"Yapabilecekleri en aptalca şeydi," dedi. Ne?

Ciddi miydi?

"Sanmıyorum."

"Yanılıyorsun," dedi ve süitin oturma odasından yatak odasına doğru yürüdü.

Onu izlerken, bu çağda birinin hapları, içkiyi ve yasadışı uyarıcıları bırakmanın aptalca olduğunu nasıl düşünebileceğini hayal edemiyordum.

Bu *her zaman* doğru olan şeydi. Ve ben bu adamlarla gurur duyuyordum.

Ben de hepsini azaltıyordum, sadece çocuklar öyle yaptığı için değil, bunun akıllıca olduğunu düşündüğüm için.

Ama Tim o şarkıyı söylediği için.

O şarkının ben ve Preacher hakkında olmasını istemedim.

Tim'in o şarkının Preacher ve benim hakkımda *olduğunu* düşünmesi bile canımı yakıyordu. Her zamanki gibi, Preacher da benim bunu yaptığımı fark etmişti. Ama bu konuda hiçbir şey söylememiştir.

Ve o bir taahhüdünü yerine getirmek için kapıdan çıkmak üzereyken muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim, ama bir şeyler söylenmesi gerekiyordu.

Tim'in yaptığı şey çok yanlıştı.

Mesajı bana (veya Preacher'a) ulaşmıştı, ama bunu iletme şekli yanlıştı.

Bu, mesajın iletilmediği anlamına gelmiyordu. En azından bana.

Ve bu önemliydi.

Bu nedenle ve Preacher'ın her zaman meşgul olması nedeniyle, onunla bu konuyu konuşabileceğim, onun tüm dikkatini bana verebileceği iyi, sağlam ve uzun bir zaman hiç olmadı.

Belki de zaman ayırmam gerekir.

Kitabımı bir kenara koydum, ayağa kalktım, yatak odasına girdim ve Preacher'ın deri ceketini giydiğini gördüm.

"Hayatım, konuşmamız gerek," dedim.

"Konuşacak vaktim yok," diye cevapladı.

"Bence zaman ayırmalısın," dedim. "Şimdi olmak zorunda değil, ama yakında olmalı. Nedenini biliyorsun."

Gözlerini bana dikip, "Lyla, bu saçmalığı yapma," dedi.

"Saçmalık değil," dedim sessizce.

"Tur bittikten sonra, konuşacak vaktimiz olduğunda konuşuruz."

"Daha altı konser var."

"Evet, sonuncusu Los Angeles'ta, yani eve döneceğiz. On lanet gün," dedi bana doğru yürürken ve ben onun nasıl yaptığını biliyordum, durmaya niyeti yoktu. "On lanet gün bekleyip beni azarlayabilirsin."

Tamam.

Şimdi sinirlenmeye

başlamıştım. Ben dırdırcı biri

değildim.

Ama itiraf etmeliyim ki, belki de öyle olmaya

başlıyordum. Ama sadece o beni öyle yaptığı için.

"Sıkıştırmıyorum."

Oturma odasının ortasında durdu ve bana döndü.

"Duymak istemediğimi bildiğin halde, duymak istemediğim şeyleri söyleyeceksin, hem de seninle aynı fikirde olmadığım halde. Diplomalı olan sensin, bebeğim, belki de yanılıyorum, ama bana bu dırdır etmenin tanımını gibi geliyor."

Diploma sahibi olan sensin?

Vaiz böyle şeyler söylemezdi.

Benim kendimi ondan daha iyi gördüğümü düşündüğünü hiç söylemedi.

Kesinlikle benim ondan daha iyi olduđumu dűşündűđűnű ima etmedi.

"Vaiz..."

"Gitmem
gerek."

Yine kapıya dűndű.

Ve o zaman onun beni űpmeden gideceđini fark ettim.

Seks hayatımızın kűtűye gittiđini sűylemek yetersiz kalırdı.

Eskiden gűnde en az bir kez seks yapardık.

Bunun nedeni birbirimizi sevmemiz ve bunu derinden yaşamamızdı.

Yeterince tatmin olamama hissi benim için ilk seferinde bařlamadı ve bitmedi, o da kendisi için de aynı řekilde olduđunu oldukça gűlű bir řekilde belirtmiřti.

Bu konuda birbirimize çok uyumluyduk.

Seks bizim için nefes almak, uyumak, yemek yemek kadar doğal
ve vazgeçilmezdi.

Yemek yemek.

Ve bu da aynı derecede kolaydı.

Çekicilik, ona olan arzu hiç azalmadı.

Mutfakta pasta yaparken, Preacher içeri girip boynumu űperdi ve bu, onun beni parmaklarıyla orgazma ulařtırmasına ya da beni tezgahın űzerine kaldırıp oral seks yapmasına yol açardı.

O műzik odasında gitar çalıyor, bir řarkı űzerinde çalıřıyor olabilirdi, ben içeri girip onun bacaklarının arasında yere diz űkűyor, onu ađzıma alıp oraya gűtűrűyor olabilirdim.

Yani, "Musk" yalan değildi ve abartı da değildi.

űrneđin, benim için yazdıđı o řarkıyı ilk kez çaldıđında, onu o kadar çok sevdim, o kadar tahrik oldum ki, řarkıyı bitirmeden űnce onun sikini emiyordum.

İtiraf etmeliyim ki, aktivite seviyemiz muhtemelen kısmen onun sık sık seyahatte olmasıyla ilgiliydi, ya da seyahatte olmasa bile

meşgul olmasıyla ilgili olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Yani, birlikte geçirdiğimiz zamanlar az değildi, ama kesintiliydi ve birlikte olduğumuz zamanları değerlendiriyorduk.

Çoğunlukla, o çok seksi biriydi, yatakta ve yatak dışında her zaman harikaydı, beni güzel ve çekici hissettiriyordu, bunu onun için yaptığımı açıkça belli ediyordu, o benim hayatımın aşkıydı ve ben de onunkisiydim.

Bu, ikimizin de çeşitli düzeylerde kaçındığı başka bir şeydi.

Seks hayatımızdaki bu engel.

Preacher, kalkmak, ilaçlarını almak ve spor yapmak için bir yere gitmek için gerek olmasa bile alarm kurardı.

Her zaman vücuduna özen gösterirdi.

Ama bunu, uyuyabileceği zamanı feda ederek yapmazdı. Ve özellikle sabah seksini feda ederek yapmazdı.

Ve ve geceleri daha daha hem gecedüşüyor düşüyor düşüyor düşüyor, yorgun, sarhoş ve/veya kafası güzel.

Ya da daha yakın zamanda, Preacher'ın bunu yapması ve benim karanlıkta yatakta, yanımda ama aynı zamanda milyonlarca kilometre uzakta olan erkeğimle yatmam.

Ama bu...

Beni öpmeden bırakmak. Bu hiç olmadı.

Kahretsin, sahneye çıktığında yaptığı son şey, dudaklarını dudaklarıma değdirmek, bana gülümsemek ve göz kırpmaktı.

Bunu hissettim, beni öpmeden gitmesi, başka bir düzeyde kötüydü.

Bundan kurtulmamız için bir şey yapmamız gerekmeyecek bir şey. Resüsitasyon ve dua yapmamız gerekecek.

Hızla ona doğru ilerlemeye başladım ve acil bir şekilde "Preacher" diye seslendim.

O dönüp patladı, "*Lanet olsun, Lyla, kes sesini !*" diye bağırdı.

Birden durdum.

"Şu anda konuşmak istemiyorum dediğimde, *şu anda konuşmak* istemiyorum demektir," diye hırladı.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ve ezik bir köpek yavrusu gibi bakma. Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye devam etti. "Bunu sen satın aldın. Kısa bir süre önce, benim canım istediğinde sürükleyip tekmeleyebileceğim bir köpeğim olmadığını hatırlattın. Peki, bebeğim, ben de senin sikimle yönlendirebileceğin bir köpeğin değilim."

Hiçbir şey söylemedim.

Preacher da söylemedi.

Benden uzaklaştı ve kapıdan çıktı.

Ve bunu hiç aklıma gelmeyeceğini düşünmeme rağmen.

Hayatta olmaz.

Onlarca ömür boyu bile.

O sözleri söyledikten sonra beni öpmediğine sevindim.

Jesse:

Seattle, evet.

[Boğazını temizler ve sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanır] Seattle'ı hatırlıyorum.

Bir radyo programına katıldık ve bizim orada olacağımız duyurulduğunda, biri onlarla iletişime geçti, onlar da Tom'la iletişime geçti ve Tom böyle bir fırsatı kaçırmak istemedi, ama sizin düşündüğünüz gibi değil.

Evet, iyi bir PR'dı.

Ama aynı zamanda iyi bir karmaydı.

Bu kişi, Seattle'daki en büyük hayranımızdı ve Hodgkin hastalığından ölmek üzereydi.

DJ'in yardımıyla, bu hayranımız bizimle canlı röportaj yapacaktı.

Bu çok kolay bir karardı. Soruları önceden aldık, böylece sürprizlerle karşılaşmadık. Ziyaret sırasında Tom, fotoğraf çekimi ve mikrofon dışında sohbet etmek için bolca zaman ayırdı.

İyi anlaşma. Bu adamla bolca zaman geçirdik. Sorularına cevaplar aldı, grupla vakit geçirdi, DJ'in Seattle'a çaldığı en sevdiği Roadmasters şarkılarını seçti.

Bu adamın açıkça iyi bir adam, büyük bir hayran ve ölmek üzere olduğu gerçeği dışında, her şey harika gidiyor.

Ve her zamanki gibi, Preacher tamamen iş başında.

Yani, bu adam daha önce Seattle'daki en büyük hayranımız olmasaydı, bundan sonra olacaktı.

Preacher, "Lyla gelemediği için zgnm" diyecek kadar ileri gider, oysa Lyla asla böyle bir şey yapmazdı ve herkes bunu bilirdi, bu yüzden Preacher bu konuyu hiç açmaz, onun yokluğuna dikkat çekecek şekilde ondan bahsetmezdi.

Ama adam Lyla'dan bahsetmişti ve o o adamdı ve başına gelenler başına geliyordu, bu yüzden Preacher bunu söyledi ve onun için bu fazladan bir çaba sarf etmekte.

Adam da şöyle bir şey söyledi: "Gelmeyeceğini biliyordum. Onun böyle şeyler yapmadığını biliyorum. Ama ona selamımı iletir misin?"

Preach, "Selam söylediğini kesinlikle iletirim. Ama sahne arkasında onunla karşılaşacağın için sen de kendin söyleyebilirsin" der.

Sonra Tommy adama kendisi ve tüm ailesi için gösteriye giriş kartları verir ve adam sevinçten kendini kaybeder.

Bu durumu çok seviyor.

Preacher elini sıkıyor, omzuna vuruyor, bu tür şeylerde çok başarılıdır. Her zaman yleydi.

Bu onun ya da bizim ilk yaptığımız şey değil.

Ama bunu yapabilirdi. El sıkışmak. Omzuna vurmak. Ve bunu, tüm gücünü kullanmadığını belli etmeden yapabilirdi, böylece onların bok gibi hasta olduklarını ve öleceklerini hatırlamazlardı.

Anlayacağınız üzere, Preach'te hayran olduğum birçok şey vardı.

Söylemeliyim ki, hayatında kötü bir el alan ve yeniden dağıtılmasını bekleyecek zamanı olmayan insanlara karşı tutumu, bu listenin en üst sıralarında yer alıyordu.

Sonra limuzine biniyoruz, Shawn bindi, Tim bindi, Preacher da biniyor ve Tim, onun "Sahtekar" demesini gizlemek için öksürüyor ve onun niyet ettiği gibi, herkesin bu saçmalıklarla niyet ettiği gibi, duyulmasını istiyor.

Ve duyuldu.

Şimdi Preacher'a kızgınlım ama biz kaç yaşındayız? On mu?

Şimdi Tim'e de kızgınlım çünkü halletmemiz gereken sorunlar var ve bu şekilde olmaz.

Preacher, Lyla gibi davranıp Tim'e demiri eritecek bir bakış atıyor, ama o yerine oturup pencereden dışarı bakıyor, sanki biz orada değilmişiz gibi davranıyor ve tek kelime etmiyor.

Shawn da orada oturmuş pencereden dışarı bakıyor ve Tim onun hemen yanında oturuyor. Bir yandan bu durumu olduğu gibi bırakmak, diğer yandan Tim'i Shawn'dan uzaklaştırmak istiyorum çünkü Shawn'ın havası ölümcül.

İstasyona giden yol pek eğlenceli değildi.

Tim Phoenix'teki setten ayrıldığından beri geçen hafta pek de eğle

ncel Son birkaç ay da pek eğlenceli geçmedi.

i Şimdi otele dönüş yolculuğu daha da sıkıcı olacak gibi görünüyor. Dave buna geç dayanamıyor.

med O da şöyle diyor: "Bu konuyu konuşacak mıyız, yoksa ne yapacağız?"

i. Sonra, ne boktan bir nedenden dolayı bilmiyorum, Tim Preacher'a şöyle diyor: "Eğer

Biliyorsun, eğer temizlenmek istiyorsa, ona engel olmamalısın." Ve evet.

[Gözlerini tavana kaldırıp başını salladıktan sonra tekrar gözlerini indirdi]

Preacher'ı sahnede eleştirmek gibi, bu da Preacher'a yaklaşmanın en *yanlış* yoludur.

Preacher, Tim'e cevap vermek için söz alır, ama unutmayın, bu Dave'e yönelik doğrudan, başarılı ve zarar verici bir saldırıdır: "Ona o boku ilk kez tattıran ben değildim. Onun o boka yaklaşmasını istemedim."

Şimdi sıra Dave'de.

"Oh, o kadar zaman boyunca burnuna kaşık tutan Preacher McCade'in klonu muydu? Çünkü öyleyse, bu beni pek mutlu etmiyor, çünkü şu anda biriniz bile fazlasıyla yeterli."

"Kesin şunu," diye araya girer Tom. "Herkes köşesine gidip sakinleşsin. Portland'a vardığımızda bir grup toplantısı yapacağız."

"Siktir et," diyor Tim.

Şimdi ben de tartışmaya katılıyorum ve "Timmy, cidden. Kes şunu." diyorum.

Sonra Tim, Preacher'a başını sallayarak bana sorar: "Bir dakika, son dokuz yıldır benim patronum olan o, şimdi benim patronum mu oldu?"

Ve işte o anda Preacher son darbeyi vurur.

"Bununla bir sorunun varsa Tim, belki de Malibu'daki evinin ve üstü açık GTO'nun anahtarlarını teslim edip Mooresville'e geri dönüp hamburger çevirmeye devam edebilirsin, ki ben bu gruba üye olmasaydım şu anda orada olurdun."

[Koltuğuna yaslanır, parmaklarını önünde birleştirir, dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayar]

Şimdi, bunu iyi dinle kardeşim, geriye dönüp baktığımda, büyük bir açıklama yapacağım.

Ama şunu söyleyeyim, o zaman biri sorsaydı, aynı şeyi söyledim

Tim bunu hak etmişti.

Leeanne'in ona yapışıp

, hayatı boyunca gitar teli ve sörf tahtası üzerinde, kafası hep bir melodi ya da dalga üzerinde dolaşmıştı, bu yüzden bunun olmasına izin verdi ve bu, grubun çoğunun önünde gerçekleşti.

Muhtemelen Preacher için endişeleniyordu.

Kesinlikle Lyla için endişeleniyordu.

Ve grubun bataklığa battığını hissediyordu ve ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden saldırıyor, suçlu arıyordu.

Ama o zamana kadar sektördeki birçok insanla tanışma fırsatımız olmuştu, ilki de Bobby Fuckin' Sheridan'dı.

Lyla, eğlence sektöründeki kadınlara aşağılayıcı bir şekilde "diva" terimini kullanmaktan nefret eder.

O, bir divaya testisler verseniz, ona vizyoner ya da mükemmeliyetçi derlerdi ve herkes ona istediğini vermek için boyunlarını kırarak yarıştı

Çünkü o yetenekli, neye ihtiyaı olduğunu biliyor, ne yaptığını biliyor ve sonuç buna değecek.

Ve haklı.

Ama bu hikayede amacımı gerçekleştirmek için bu terimi kullanacağım.

Biz de pek çok diva ile çatışmalar yaşadık, ilki Bobby Sheridan'dı ve şunu sileyeyim, çoğunun penisi vardı.

Preach yle değildi. Ve

Tim bunu biliyordu.

Yani, o belden aşağı vuruyor ve Preacher'ı uzun zamandır tanıyor.

Biliyorsun, o özel mührü kırarsa, Preacher kirli bir kavgaya girer.

Başka bir deyişle, o "sahtekar" samalığıyla, patron yorumuyla ve Phoenix'teki setten ayrılmasıyla bunu satın aldı.

Sorun şu ki, grup dağılmak üzere.

Ve 1986'dan beri grubu bir arada tutan kişi Preacher McCade.

Onun durumu kontrol altına almasını ya da Tom'a sorunu çözmesi için yeşil ışık yakmasını bekliyorum.

Ama Preacher sadece dönüp bana kaşlarını atıyor...

Bana.

Lyla:

Jesse'yi seviyorum.

Oğluma onun adını vermemin bir nedeni var.

Ama o her şeyi mahvetti.

Phoenix'ten, hatta daha öncesinden, eve kadar, her şeyi mahvetti. Ve bunu büyük bir şekilde yaptı.

PORTLAND

Lyla:

i için iki gün Seattle'daydık ama sanki iki yıl gibi geldi.

Radyo istasyonunda ne yaptıklarını bilmiyordum, ama Preacher'ın geri döndüğünde davranışlarından, durumun hiç de iyi olmadığını anladım.

Bu yüzden konuşmak istemiyordu, ama ayrılmadan önce aramızda bir sorun vardı ve ilk kez bana kötü davrandıktan sonra pişmanlık duyup durumu düzeltmek ve telafi etmek için geri dönmedi.

Bu yüzden, kötü durumum daha da kötüye gidiyor çünkü işler çok hızlı bir şekilde kötüleşiyor, sanki tüm hayatım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum.

Ve her şey kum gibi

parmaklarımın arasından

kayıp gidiyor. Tutunacak

hiçbir şey yok.

Ama ben bunu yapmanın bir yolunu bulmak için çaresizdim.

Bu yüzden bir karar vermem gerekiyordu.

Preacher'ın kararını beklemek ve durumun düzeliş benimle konuşmasını ummak, ki bu pek olası görünmüyor.

Ya da neler olduğunu öğrenmeye çalışmak.

Şimdi bunun riskli olduğunu biliyordum.

Preacher'ın arkasından konuşmak.

Daha önce de defalarca söylediğim gibi, o bundan hoşlanmazdı.

Ama onu seviyordum ve her şey parçalanıyordu.

Biz de dahil.

Bu yüzden riski göze almak zorundaydım.

[Konuşurken çok derin bir nefes alır ve nefesini verir]

Biliyorsunuz, yaşanan felaketlerin ortasında bunu söylemek garip gelebilir.

Ama bu riski almanın en kötü yanı, sonrasında olanlar değildi.

Preacher'ın o dönemde Shawn'dan bile daha yakın olduğu iki kişi olan Jesse ve Tommy, Preacher'ın benim onlara neden yaklaştığımı pek hoş karşılamayacağını biliyorlardı ve ikisi de beni doğrudan kaynağa gitmem için cesaretlendirdiler.

Benimle konuşmayı reddettiler, bana ilk adımı atma fırsatını vermediler.

Daha sonra bunun sadece Preacher'ın arkasından konuşmak istememelerinden kaynaklanmadığını öğrendim.

Onlar da hiçbir şey bilmiyorlardı.

Evet.

[Duraklama]

En kötüsü de buydu.

[Kayıt dışı]

Williams ile konuşmadın mı?

[Bir an duraklıyor]

Bu iyi bir soru ve bunu biliyorum çünkü tüm bunlar olduktan sonra, neden bunu yapmadığımı düşünerek çok zaman geçirdim.

DuShawn bana bir takım olduğumuzu ve Preacher ile ilgili bir sorunu çözmem gerekirse ona gitmem gerektiğini söyledi.

O zamanlar bunun ne kadar önemli olduğunu gerçekten bilmiyordum ve tabii ki sonrasında da.

Ve Los Angeles'taki ilk evimizde yaşanan o olaydan sonra, Preacher bana takım arkadaşımı aramam için bir neden vermedi.

Ama unuttuğumdan değildi.

Hayır, hayır.

[Kafasını sallar]

Unutmadım.

İşte burada hata yaptım.

Çünkü Shawn'a fedakarlık için gitmedim. Onu korumak için gittim.

Geriye dönüp baktığımda, Shawn'a gitmemin sebebinin onun söyleyeceklerinden korktuğum olduğunu anlıyorum.

Bu yüzden riski göze
aldım... Yanlış
olanı.
Sonra bir sonraki riski aldım.
Ve her ikisinde de muhteşem bir
şekilde başarısız oldum. Her açıdan.

Yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordum, ellerimde unutulmuş soğuk bir kahve fincanı, ellerim kucağımda ve gözlerim süitin karşısına bakıyordu.

Preacher'ın koşudan, otelin spor salonundan ya da her neredeyse oradan dönmesini bekliyordum.

Bir not bırakmamıştı.

Yani artık...

Artık seks yoktu.

O gidip ne yapıyorsa yapmadan önce öpüşmek yoktu.

Ve artık notlar da yoktu.

Bando kahvaltısında değildi, bunu biliyordum.

Phoenix'ten çok önce beri o kahvaltılara katılmıyordu. Bu da demek oluyordu ki, ben de katılmıyordum.

Orada ne kadar süre oturduğumu, onun geri gelmesini beklediğimi bilmiyordum.

Unuttuğum kahvenin soğuyacak kadar uzun bir süre olduğunu biliyordum.

Ama kilitteki anahtarı, kapının açıldığını duydum ve kısa bir süre sonra Preacher yavaşça göründü.

Saçları terden ıslaktı, kulaklarının arkasındaki bukleler cildine yapışmıştı, tişörtü geniş göğsüne yapışmış, hatlarını ortaya çıkarmıştı ve bir kez olsun ona atlamak istemiyordum.

Ağlamak istedim.

Tişörtünün eteğiyle yüzünü sildikten sonra, yatakta oturup onu beklediğimi gördü ve adımları sendeledi.

Kendini toparlayarak, "Selam" diye homurdandı. "Selam, tatlım."

Bakışları benden uzaklaşarak doğruca banyoya yöneldi.

"Birkaç saat boyunca acil bir işin yok. Oda servisi sipariş edip biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Duş," diye cevapladı.

"Vaiz..."

Banyo kapısı kapandığı için daha fazla konuşamadım. Ve kilitlendi.

Gözlerimi kapattım ve kendime cesaret verici sözler söyledim. Bunu yapabilirdim.

Bunu yapmak zorundaydım.

Ama bunu nasıl yapacaktım?

Her adımda duvarlara çarpıyordum. Ve bu duvarlar güçlendirilmişti.

El bombası atarsam başka neyi havaya uçurabilirdim?

Banyo kapısı açıldı ve Preacher çıktı, saçları ıslaktı, beline havlu sarılmıştı.

O çıktığında, onu ilk kez sadece havluyla gördüğüm anı hatırladım.

Cynthia.

Öfkeliydi, ama bana baktığında yüzündeki öfke kaybolmuştu.

Doğru.

El bombasıydı.

Yerimden kalktım, kahvemi bir kenara koydum ve yataktan çıktım.

Çantasını karıştırıyordu. Yaklaştım.

"Hayatım, böyle devam edemeyiz," dedim sessizce.

O doğruldu, yan tarafı bana dönüktü, ama tamamen bana dönmedi.

Ben Bana burun kıvrarak baktı.

Ve "Haklısın. Devam edemeyiz" dedi. İçimi büyük bir rahatlama kapladı.

Sonunda konuşacaktı.

"Bebeğim, kapatmam lazım," diye devam etti. "Sen işimi halletmeme izin vermeyeceksen

, o zaman ben işimi halledebilmem için gitmen gerek. Katılmak istemiyorsan, seyirci gibi hissetmiyorsan."

Seks yapmak istemiyordu.

"İşini halletmek" istiyorsa, bunu duşta yapabilirdi.

Beni uzaklaştırmak için kaba davranıyordu.

"Lütfen benimle böyle konuşmayı kes," diye fısıldadım.

"Nasıl?" diye sordu.

"Ve lütfen aptal rolü yapmayı bırak, aptal değilsin." Bu onu bana döndürdü.

"Hayır," diye homurdandı. "Öyle değilim."

"Tamam, bu konuda hemfikiriz," dedim çabucak, buna tutunarak, uzaktan da olsa olumlu olan her şeye tutunmaya hazırdım. "Oturup bazı şeyleri konuşalım."

"Sen beni emmeyi bitirince, iyileşirken biraz zaman ayırabilirim."

"Vaiz!" diye bağırdım. "Kes şunu." "Lyla, ben çok ciddiylim."

"Sen kasten pislik gibi davranıyorsun çünkü bu sen değilsin." "Doğru, o zaman ben ne hakkında çok ciddi olan bir pisliğim."

sana söylüyor."

Ciddi olan şey, bu konudan ciddi bir şekilde uzaklaşmanın zamanının gelmiş olmasıydı.

"Neden beni uzaklaştırıyorsun?"

Kaşları yukarı kalktı. "Sana beni yalamanı istediğimi söyledim.

Bu seni uzaklaştırmak mı oluyor?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Vaiz."

Çantasını karıştırmaya devam ederken, "Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok" diye mırıldandı.

Peki o zaman.

Peki.

Böyle mi davranacaktı? Benden

bu kadarı yeterdi.

Kendi istediği gibi olsun ve bunu elde etmek için bu kadar ileri gitmeye hazırsa, istediğini alabilirdi.

Ama ben sürüklemeye sürüklenmek

sürüklen bir sürüklemeksürüş sürüş sürüş

Tur bittikten sonra, o eve döndüğünde Los Angeles'a gidip onunla konuşacaktım.

"Eve gidiyorum," dedim.

Bir çift kot pantolon çıkardı ve tekrar bana döndü. Ve o

anda, yaptı.

O anda, kaba ve pislik olmaktan çok daha kötüsünü yaptı. O anda

kendi el bombasını attı.

Ve ben de bu saldırının kurbanı

değildim. Hedefi bendim.

Bunu "Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın, Lyla?

Plak şirketimin uçağını ele geçirecek misin, yoksa kredi kartımdan ödeyecek misin?"

Bu, o kadar acı verici ve acımasızdı ki, ne olduğunu anlamadan oldu.

Elim birdenbire uzandı ve yüzüne vurdu.

Hiç kimseye tokat atmamıştım. Kafasının yana doğru savrulmasına neden olanın darbenin gücü mü yoksa sürpriz etkisi mi olduğunu bilmiyordum.

Ama başı yana doğru savruldu.

Ve ben orada, elim hala havada, yaptığım şeyden dolayı şok ve tiksinti içinde ona bakarken, kafası yana doğru kalmıştı.

Sonra hareket etti.

Bana doğru.

Hızla.

Ve bunu yaparken, kaldırdığım bileğimi yakaladı.

Preacher bana doğru koşarken ben geri çekildim ve duvara çarptım, ama bunu Preacher'ın beni itip duvara çarptığı şeklinde de tanımlayabiliriz.

Beni vücuduyla oraya sıkıştırdı ve parmaklarını bileğime morartacak şekilde sararak elimi duvara sıkıştırdı.

Ama yüzü o kadar yakındı ki, benim dünyamda onun öfkeli kahverengi gözlerinden başka hiçbir şey yoktu.

"Bana bir daha böyle dokunma," diye hırladı.

AmanTanrımAmanTanrımAmanTanrımAmanTanrı
m.

Ne yapmıştım?

Biliyordum.

Milyon yıl düşünsem bile, bu hatırlatmaya ihtiyacım olacağını, hele de o anda bulunduğum yerde olacağımı ve nedenini, bu hatırlatmayı bu şekilde alacağımı hiç düşünmemiştim.

Çünkü

biliyordum.

"Prea..."

Daha fazlasını söyleyemedim çünkü bileğimi bıraktı ama açılmış elini başımın yanındaki duvara defalarca o kadar sert vurdu ki, elinin duvardan geçeceğinden ya da kendine zarar vereceğinden korktum.

OhTanrımOhTanrımOhTanrımOhT

anrım. Ne yapmıştım ben?

"Bir daha bana öyle dokunma," diye homurdandı. "Özür dilerim, tatlım, çok özür dilerim," dedim çabucak, ellerimi kaldırıp ellerimi hafifçe göğsüne koyarak. "Çok, çok üzgünüm."

Parmaklarını bileklerime doladı, ellerimi ondan uzaklaştırdı ve anında bıraktı.

Artık bana hiç dokunmuyordu, ama hala vücuduyla beni duvara sıkıştırıyordu.

"Eve gidemezsin Lyla, senin lanet olası bir evin yok," dedi bana.

Tamam.

Peki.

Onunla başa çık.

Shawn bana, vahşi tarafı ortaya çıktığında onu nasıl idare edeceğimi öğrenmem gerektiğini söyledi.

Ve vahşi tarafını ortaya çıkaran *bendim*, onu dizginlemem gerekiyordu.

"Papaz, ikimizin de sakinleşmesi gerekiyor."

"Neden bir evin olmadığını bilmek ister misin?" diye sordu. "Lütfen, bir saniye dur. Nefes al. Konuşmadan önce bir düşün daha fazla konuşmadan önce bir saniye dur," diye yalvardım.

O benim tavsiyemi dinlemedi.

"Çünkü senin yaşadığın lanet evin parasını ben ödedim. Uyuduğun yatağın parasını ben ödedim. Herkesin harika bulduğu giydiğin kıyafetlerin parasını ben ödedim. Saçını kestirmen için para ödüyorum ve arabana koyduğun benzinin parasını da ben ödüyorum, evet... onu da ben ödedim. Yemeğin. Şampuanın. *Lanet... tamponların.*"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen sus," diye fısıldadım.

"Her şeyi ben ödüyorum, sahip olduğun her şeyi, Lyla. Yani, *ben* eve git dediğimde eve gidersin, sadece cebinde iki kuruşun olmadığı ve bensiz eve *gidemeyeceğin* için değil. Seni satın aldığım için, çok para ödediğim için, *sen benim malımsın.*"

Orada, duvara yaslanmış, beni parçalayan hayatımın aşkına bakarak durdum ve kıpırdamadım. Konuşmadım.

Sadece *acı çekiyordum.*

Ve acı *dayanılmazdı*.

"Şimdi, oral seksin söz konusu olmadığını tahmin ediyorum," dedi.

Ben sadece ona bakmaya devam ettim.

"Ve az önce koştum, bu yüzden yemek yemem lazım," diye bitirdi.

Sonra benden uzaklaşıp, dramada düşürdüğü kot pantolonuna doğru yürüdü.

Havluyu çıkardı, yere attı ve iç çamaşırı giymeden kot pantolonunu giydi. Bir tişört buldu ve onu da giydi. Sonra koşu ayakkabılarını giydi.

Sonra çıkmaya başladı ama durdu ve bana döndü.

"Ve eğer bir daha, *bir daha asla*, Lyla, Tom veya Jess'e benim hakkımda bir şey söylersen, ilişkimiz biter, sen bir anı bile olmazsın."

Sonra, arkasına bakmadan, dışarı çıktı.
dışarı çıktı.

Lyla:

Preacher'ın bana söylediği bu sözler dışında, hayatım boyunca yaşadığım en aşığılayıcı şey, kız kardeşimi arayıp bana uçak bileti almasını istemek ve sonra Preacher'ın bıraktığı cüzdandan para çalmak oldu, çünkü üzerimde hiç para yoktu.

[Omuzlar öne doğru kayar]

Onu sil, sadece param yoktu.

Ona not bırakmadım.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Indianapolis'e uçtum ve ertesi gün teyzem Georgia'dan geldi.

Beni aldı ve güneye geri götürdü.

Ailem pahalı bir hafta geçiriyordu, çünkü ben teyzemle yola çıkmıştım ki Sonia ve Julia, eşyalarını almak için Los Angeles'a uçmak üzere havaalanına gitmişlerdi.

Ve eşyalarımı aldıklarını da belirtmeliyim.

Lise yıllıkları, annemin mücevherlerini sakladığı plastik talk pudra kutusu, fotoğraflar, albümler.

Giysiler, ayakkabılar, çantalar, hatta ilişkiye girdiğimde yanımda getirdiğim eşyalar bile geride kaldı.

Hepsini kutulara koyup eve gönderdiler ve uçağa bindiler.

Preacher ve grubun turneyi bitirmesine şaşırmadım.

Tommy başka türlü olmasına izin vermezdi.

LOS ANGELES

Jesse:

'a söylemem gerek, Lyla'nın gitmiş olması hepimizi çok korkuttu.

Onun kaybolduğunu anladığımız anda grup bir anda gergin bir duruma girdi.

Ve sana şunu söyleyeyim, Preach uzlaşmaya açık olduğunu en ufak bir şekilde belli ettiği anda, hepimiz orada olurduk.

Sorun şu ki, Preacher bizim bir uzlaşma içinde olduğumuzdan habersizdi. Ve haberi olsaydı da umursamazdı.

Çünkü kafasında başka şeyler vardı, cehennemde olduğu için.

Tommy daha sonra bana, Preach ve Lyla arasında ne olduysa, Preacher odasına döndüğünde Lyla'nın gittiğinden haberi olmadığını söyledi.

Lyla tüm eşyalarını

bırakmıştı. Hem de *tüm*

eşyalarını.

Çantasını bile.

Preacher, Lyla'nın bir yere gidip, olanlardan sonra sakinleşmeye çalıştığını düşündü.

Cüzdanını eline aldığı anda paralarının kaybolduğunu fark etti ve kadının çantasına baktığında, cüzdanı hariç her şeyin içinde olduğunu gördü.

Kadın cüzdanını almıştı, ama sonra kredi kartlarının oda anahtarıyla birlikte komodinin üzerinde olduğunu fark etti.

O zaman işler ciddileşti.

Muhtemelen Lyla'nın onun için endişelendiğini ona söylememeliydim.

Ama söyledim.

Tommy daha sonra bana onun da endişelendiğini söyledi.

İkimiz de Preacher'ın onun hakkında bize gelmesinden hoşlanmayacağını biliyorduk, ama ne önemi vardı ki?

Cidden.

Her şey parçalanıyor çünkü bir adamın kışında bir şey var.

?

Ve kimseye bundan bahsetmiyor mu?

Lyla'ya bile mi?

Lyla'nın onun için endişelendiğini, bize kadar gelip endişesini dile getirecek kadar endişelendiğini ve bu konuda bir şeyler yapacağını düşünmüştüm.

Onun bir şeyler yapmasını istiyordum. Ve sanırım

[omuz silkip, ağzını sıkılaştırarak] yaptı.

[Kayıt dışı]

Grup üyeleri olan bitenden tamamen habersiz miydi?

Evet.

Mancosa da dahil mi?

[Başını
sallar] O

da.

Biliyorum, bu sürpriz bir durum.

Mesele şu ki, Lyla'nın babası yine çirkin yüzünü göstermişti, grup da sorun çıkarıyordu, biz yıllarca kendi kendimize ilaç tedavisi uyguladıktan sonra birdenbire bırakmaya karar vermiştik, Preacher da her zamanki gibiydi, Tom'un eli kolu bağlıydı.

Ama sonunda, Preach kimseye söylememişti. Bana hariç.

Ve Lyla'ya.

Los Angeles'taki son iki konseri tamamladık.

Sahne hariç, Preacher'ın etrafında olduğumuzda ortalık buz tutuyordu ve bunun sebebi de oydu.

Bizimle aynı uçakta bile seyahat etmedi. Bir araba kiraladı ve Portland'dan San Francisco'ya gitti. San Diego'ya ticari bir uçakla uçtu. Ve Los Angeles'a limuzinle döndü.

Evet, hepsini hatırlıyorum.

O dönemin en küçük ayrıntılarını bile hatırlıyorum.

Beş yıllık kayıt ve turne dönemi bulanık bir anı.

Genç ve yakışıklı olduğumuz, dünya ayaklarımızın altında uzanırken, her şey bizim için hazırken, o güzel günleri hatırlamak için çok uğraşmam gerekiyor.

Ama o zamanlar ve sonrasında olanlar.

Lanet olsun dostum.

Kristal berraklığında bir odaklanma.

Bu dönemde Lyla ile barışmaya çalıştığımı biliyor musun?

O zaman bilmiyordum. Tommy

daha sonra söyledi.

Preacher, Lyla'nın Los Angeles'a döndüğünü sanıyordu.

Tom bir gün izin alıp ona konuşmaya gitti, durumunu anlamaya çalıştı ve Preacher'ın dönüşü için hazırlıklar yaptı ya da Preacher'ın gidip durumu çözmesi gerektiğine karar verdi.

Ama Lyla orada değildi.

Onun bildiği veya görebildiği kadarıyla hiçbir şey bozulmamıştı.

Lyla'nın ev anahtarlarını ve araba anahtarlarını mutfak tezgahında görmesi bir tesadüftü.

Sanırım Tommy geri dönüp Preacher'a anlattı ve Preacher ona Lyla'yı bulmasını söyledi. Biraz zaman aldı ama sonunda buldu.

Lyla, Georgia'da teyzelerinden birinin yanında kalıyordu.

Ben bahisçi biri değilim, paramı kazanmak için çok çalıştım.

[Zayıf bir gülümseme]

Ama neler olacağını bilseydim, Los Angeles'taki son konserimizden sonra sahneden inip doğrudan Georgia'ya gideceğine bahse girerdim.

Ama öyle olmadı.

Eve gitti.

Yani Lyla'nın evine. Los Angeles'ta.

Sormadın, belki de zaten tahmin etmişsindir, ama Lyla ayrıldıktan sonraki günlerde, ben dahil, gruptaki hiç kimse ona ulaşmaya cesaret edemedi.

Artık mesele grupla ilgili sorunlar değil.

Bu Lyla ve Preacher, ya da Lyla'sız bir Preacher meselesi ve biz zaten onun içinde bir şeylerin yediğini biliyoruz, Lyla'nın o acıyı dindirebilecek olması olmadan...

[Burnundan uzun bir nefes alır]

Ve hiçbirimiz ona yaklaşmaya bile çalışmadık.
O bunu istemiyordu ama... [Uzun bir
duraklama]
Yine de.

Tur bittikten sonra onu görmeye gitmem iki günümü aldı ve Tom bana geldiği için
gittim ve bu, sürekli bahsettiğim "daha sonra" idi.

O zaman bana tüm bu boktan durumun yaşandığını söyledi.
Ben de çok sinirlendim.

Lyla'nın turnenin sonunda ortadan kaybolduğu fark edilmişti. İnsanlar bunun
hakkında fısıldaşıyordu. Halkla ilişkiler ekibimiz telefonlar alıyordu.

Ama sorun bu değildi.

Lyla, grubun en başından beri orada değildi. Ama sanki
oradaymış gibi hissettiriyordu.

[Kafasını sallar]

Açıkçası, bu ikisi o kadar uyumluydu ki, birinin bittiği yerde diğerinin
başladığı bir geçiş vardı.

Birlikte geldiler.

Birbirlerine aittiler.

Birbirleri için yaratılmışlardı.

Öyle ki, Tim'in babasının kamyonetinin yanında durup bana rock yıldızı
olduğumu söylerken, onun yanında durup elini tutan ve ona yaslanan görüntüsünü
kafamda canlandırabiliyorum.

Sanki gerçekten olmuş gibi, bir anı olarak canlandırabiliyorum.

O olmasaydı biz biz olamazdık.

Ve tereddüt etmeden söylüyorum, Preacher'ın onsuz var olabileceğini
düşünmüyorum.

O zaman, onu Los Angeles'taki evinde ziyaret edeyim, tamam mı?

[Koltuğun koluna tedirgin bir şekilde parmaklarıyla vuruyor]

Ve önce kapıyı aması için onunla bir mücadele vermem gerektiğini
düşündüm. Ama açtı.

Hemen.

Sonra onun berbat görüneceğini düşündüm. Bitkin. Gözleri kmş.

[Alaycı bir şekilde güler]

Tur biteli sadece iki gün olmuştu ve bu Preacher McCade'di.
Ama kafamda tüm bunları dramatize etmiştim, grup havada, Preacher bizden uzaklaşmış, Lyla gitmiş.
Bu Armageddon, dostum.
Kıyametin sonu.

[Çenesini boynuna gömdü, sonra başını
dikleştirdi] Bitkin ve çökmüş gözlü
değildi. [Kulağını omzuna eğdi, başını
dikleştirdi]
Bakışları cansızdı.

Kimsenin evine gitmediğinden, kendinden geçmiş olduğundan, içkide ya da
uyuşturucuda kederini boğduğundan bahsetmiyoruz.
O bir yargıç kadar ayık.
Ama o *gitmiş*.

Hemen kapıyı açıyor, ben içeri giriyorum.
Tek kelime etmeden arka taraftaki aile odasına doğru yürür.
Lyla her yerde ama aslında yok.
Preacher ile birlikte çekilmiş fotoğrafları çerçeveletip etrafa yerleştirmiş, ama
annesi ve kız kardeşleri Audie ve Lynie, Jen ve Amber, müzik grubu ile birlikte
çekilmiş diğer fotoğraflar yok olmuş.
Bu beni ciddi şekilde ürpertir.
Ama aynı zamanda evi de dekore etmişti.
Rahat ve ev gibi. Derin, zengin renkler. Tam bir Los Angeles havası. Misyon
ve eski Meksika, güneybatı ve Kızılderili kültürlerinin bir karışımı gibi. İlginç ve
biraz keskin, ama dağınık değil.
Hafif.
Rahat.
Lyla.
O odada çok zaman geçirdim ve ancak o zaman Lyla ile Preacher arasında ne
kadar mükemmel bir denge olduğunu fark ettim.
Havuz manzaralı pencerenin yanında duruyor ve hala hiçbir şey söylemiyor.
"Preacher..." diye başlıyorum.

"Grup temizlenmek istiyor, bunun zamanı turnenin ortasında değil," diyor pencereye. "Bunun zamanı, eve döndüğümüzde, kendimize ve birbirimize bakacak zamanımız ve zihnimizde yerimiz olduğunda. Siz üçünüz DJ'lerle ve gazetecilerle rap yaparken ve her gün fotoğraflarınız çekilirken yoksunluk belirtileri yaşamamız saçma. Hiçbirinin farkına varmaması şans eseri. Turnenin bitmesine birkaç ay kaldı. Yol boyunca azaltın. Kendinizi toparlayın. Hazırlanın. Ve bilmiyorum, bunu nasıl doğru ve sağlıklı bir şekilde yapabileceğinizi size söyleyebilecek bir doktorla konuşmayı düşünün. Ya da aranızdan biri o kadar berbat durumdaysa, turneyi bırakıp onu düzeltiriz. Birdenbire bırakmak delilikti."

"Bu mantıklı, Preach," diyorum ona. "Bunu birkaç ay önce söyleyebilir miydin sence?"

"Aklımda bazı şeyler vardı," diyor bana.

"Onları paylaşmak ister misin?" diye soruyorum.

Ve itiraf etmeliyim ki, her ne kadar mantıklı olsa da, şimdi tüm bunları bildiğim halde, herkesin bildiği halde, o anda sinirlenmeye başlıyorum.

O zaman bana dönüp "Biz bir gruptuk" diyor. Şimdi, bunun geçmiş zamanda söylenmiş olması hiç hoşuma gitmiyor.

"Biliyorum..." diye başlıyorum.

Sonra o, "Uzun zamandır bu yükü omuzladım, kardeşim. Bir kez olsun sen de üzerine düşeni yapmanı istiyorum. *Bir kez*. Ve sen bu lanet işi beceremedin."

[Burnundan keskin bir nefes alır, sonra elini kaldırıp burun köprüsünü sıkıştırır ve elini indirir]

[Sessizce] Haklıydı.

Lanet olsun, haklıydı.

[Çok uzun bir sessizlikten sonra, kayıt dışı]

McCade'in ailesi, Los Angeles'taki son gösteriden bir ay sonra cinayetle suçlandı.

[Başını sallar]

[Ses sert] Cinayet için zamanaşımı yoktur.

Tom Mancosa, Lyla'nın babasının açtığı rahatsız edici davayla uğraşırken, görünüşte Lyla'nın annesinin ondan çaldığını iddia ettiği aile yadigarlarını geri almak için, ama gerçekte McCade'den para sızdırmak için bir taktik olarak kullanıyordu, bir gazeteci Mancosa'nın kalkanını aştı.

McCade ile doğrudan bağlantı kurabildi.

McCade'in altı yaşındaki kardeşinin ölümünü araştırıyordu.

[Yine başını sallar]

McCade, Mancosa'nın yardımı olmadan, ancak kısmen DuShawn Williams ve Williams'ın Louisiana'daki ailesinin yardımıyla, grup ün ve şöhret kazandıkça bu bilgiyi başarıyla gizlemişti.

Aynı zamanda, McCade farklı bir yol izlemeyi planlıyordu.

Bu gazeteci bir şekilde ağdan geçmeyi başardı ve McCade onun yayın yapmasını engellemek için çalışıyordu, bu da gazetecinin hoşuna gitmiyordu ve bu nedenle McCade'e uyum sağlaması için önemli miktarda baskı uyguluyordu, aksi takdirde McCade'in katılımı olmadan yayın yapacaktı.

Aynı zamanda McCade, Louisiana'daki Lafayette Polis Departmanı ile işbirliği yapıyordu, çünkü önemli bir şöhret kazandıktan sonra bir süre McCade onlarla iletişim halindeydi ve bu şöhretini, kayıp kardeşinin çözülmemiş davasına kaynak ayırmaları için onları teşvik etmek için kullanıyordu. Bu dava, çocuk Florida'da kayıp olarak bildirildiği için aslında hiç soruşturulmamıştı.

[Yine başını sallar] Evet.

Baptiste McCade'in kalıntıları, McCade'in anneannesinin tabutunun altında gömülü olarak bulundu.

Evet.

Otopsi sonucu, dövülerek öldürüldüğü tespit edildi. Ancak, cesedi, muhtemelen bebeklik döneminden itibaren sürekli istismara maruz kaldığını gösteriyordu.

Evet.

Loretta ve Oscar Williams, duruşmada ifade vermiş olmalarına rağmen, makale için röportaj yapmayı reddettiler, ancak diğer komşular ve tanıdıklar, bu gazeteciye onların ifadelerini doğrulayan bilgileri paylaştılar.

Bu bilgiler, Preacher McCade'in her iki ebeveyninin de düzenli ve uzun süreli istismarına maruz kaldığının bilindiği yönündeydi.

Evet.

"Give Then Take", hayat vermek ve sonra onu almak anlamına gelir ve küçük kardeşinin hayatını alan ebeveynlerine öfkelenen yetişkin bir erkeğin hikayesidir. Şarkı sözleri öfkeli ama belirsizdir. Ancak, bu bilginin kamuoyuna açıklanmasıyla, uzun süredir tartışılan ve McCade veya Roadmasters'ın hiçbir üyesi tarafından tam olarak açıklanmayan bu şarkının anlamı, McCade'in hikayesi olarak anlaşılmaya başlandı.

Evet.

Komşular ve tanıdıklar da gazeteciyle bu bilgileri paylaştı ve duruşma sırasında McCade'in Baptiste ile özellikle yakın olduğu ortaya çıktı. Birçok kişi, çocuklar birlikte görüldüklerinde McCade'in koruyucu tavırlarından dolayı, McCade'in giderek daha sık okulu kaçırdığını veya gözle görülür şekilde morluklar, yaralar veya başka şekilde yaralanmalar olduğunu ve bunun sadece kendisinin maruz kaldığı istismarla ilgili olmadığını, kardeşinin maruz kalacağı istismara kendini de maruz bıraktığını öne sürdü.

Evet.

McCade, her iki ebeveyninin duruşmasında, dövüldükten sonra bodrumda bağlandığını, ancak üst katta cinayetin işlendiğini duyduğunu ifade etti.

Evet.

McCade'in ebeveynleri, çocuk öldürüldükten altı hafta sonra, tatil sırasında Pensacola'daki otellerinden Baptiste'in kaybolduğunu bildirdiler. Yaz olduğu için, o zamana kadar çocuğun yokluğu fark edilmemişti.

Evet.

O sırada McCade, dedektife ebeveynlerinin yanlış bilgi verdiğini bildirdi, ancak bu bilgi bir çocuktan geldiği için dikkate alınmadı.

Evet.

Anlattıklarınıza göre, McCade tur sırasında olan biten her şeyi sadece Lyla'dan değil, Mancosa'dan ve tüm gruptan da sakladı.

Evet.

Ailesi etrafındaydı, ama bunu tek başına yaşadı. [Gözlerini yavaşça kapatır]

Evet.

AFTERMATH

Jesse:

['ın odasına iki içkiyle geri döner, biri buzlu rum ve kola karışımıdır ve onu uzatır, diğeri ise iki parmak kalınlığında sağlıklı bir amber sıvıdır ve onu koltuğuna geri götürür]

[Kayıt dışı]

Teşekkürler.

[Bir yudum almadan önce mırıldanır] Önemli değil.

Üzgünüm, ama hikayenizin son gidişatını göz önünde bulundurarak sormak zorunda hissediyorum. İçki içer misiniz?

[İçkisini kaldırır ve solgun bir gülümsemeyle] Pek sayılmaz.

Arada bir bira içerim.

Bebeğim şarabı sever, ben de onu Sonoma'ya götürürüm. Napa'ya. Fransa'ya, çünkü en iyisi orada.

Onunla bir kadeh içerim. Çoğu zaman içmekten kaçınırım.

Ama tüm bunlardan

sonra... [Sözünü

bitirmez]

Anlıyorum.

Ben lanet olası bir milyonerim.

[Aniden içten bir gülümsemeyle]

Ve ciddi içki içtiğimde, Wild Turkey içerim. [Kadehini kaldırarak selamlar]

Çocuğu Indiana'dan çıkarabilirsin, ama Indiana'yı çocuktan çıkaramazsın.

Tommy ve Preach'in karavanda masada oturup dünya hakimiyetini planladıklarını anlattığım zamanı hatırlıyor musun?

[Kayıt dışı]

Evet

Pek çok grup hakkında pek çok hikaye var. Fleetwood Mac'in neredeyse patolojik işlev bozukluğundan ZZ Top'un "aynı üç adam, aynı üç akor"una kadar.

Preacher ve Tommy, bizim Fleetwood Mac olmayacağımıza kararlıydılar.

[Kafasını sallar]

Yanlış anlamayın, her hareket hesaplanmıştı.

Lyla örneğin.

Ama bir grubun üyesinin, ne pahasına olursa olsun o grubu bir arada tutmak niyetiyle o gruba girmesi çok nadirdir. Bunu nasıl yapacağına dair bir planla. Tuzakları anlayıp onlardan kaçınmayı planlayarak.

Onlar müzik yazmak istiyorlar.

Müzik çalmak istiyorlar.

İnsanların müziklerini dinlemesini istiyorlar. Kızları tavlama istiyorlar.

Başarı istiyorlar. Övgü istiyorlar.

Ve akıllarındaki son şey şudur: Bu grup yetenekli, başarılı olacak, bu yüzden ne olursa olsun, bu işin *başarısız olma ihtimali yok*.

Arka kapıyı açıp Tommy Mancosa'yı gördüğünde, beni, Tim'i, Nicky'yi ve Ricky'yi anladığı gibi, Tom'u da anladı.

Ve Tommy, Preacher'ın dualarının cevabıydı.

Mesele grubu dünyanın en iyi grubu yapmak değildi.

Bizi bir arada tutmak ve bir kariyere yönlendirmekle ilgiliydi, tek hitlik bir başarı, bir dipnot, bir ibret hikayesi değil.

Bir kariyer.

Ben Tommy olduğunu sanıyordum, ama her şeyi planlamışlardı. İkisi de.

Tom yolculuğu halletti.

Preacher grubu idare etti.

[Sandalyesinde öne doğru kayar]

Bakın, şimdi önemli olan şey bu, o yüzden iyi dinleyin.

Dokuz yaşından beri, Vaiz McCade tek bir şey için yaşıyordu.

Birinin onu dinleyeceği bir nüfuz elde etmek.

O dedektife kardeşinin öldürüldüğünü söyledi. Bunu yaparak büyük bir risk aldı. Kelimenin tam anlamıyla *ölümcül* bir risk. Polis, ailesine birkaç önemsiz soru sorduğunda, Preach'in bunu yaptığını anladılar ve ailesi onu fena halde dövdü.

Ama adam Preacher'ı dinlemedi.

O anda aldığı risk, kendi ıstırabına son vermektir. Ama aynı zamanda *kardeşini bulmak* da vardı.

Kadınları döven erkekler gibi, çocuklarını döven ebeveynler de usta manipülatörlerdir.

O dedektife, oğulları kaybolmadan *önce* Preacher'ın hikayeler anlatmaya meyilli olduğunu söylediler ve kardeşler birbirlerine çok yakındı, Preacher kendinde değildi, küçük kardeşini merak ediyordu ve bu şekilde başa çıkmaya çalışıyordu.

Bu insanlar beyaz çöp, fakirlikten öteye geçemeyen insanlar, ama lanet olası birer beyin takımı.

Lanet olasıca.

O Larry Bird'dü.

[Başını sallar]

Şimdi, açıkça belirtelim, Larry'nin katil ebeveynleri yok. Ama evet.

Preacher'ın bir hayali ve yeteneği vardı.

O yeteneği aldı ve çok çalıştı. Hayalini gerçekleştirmek için.

Hiçbir mazeretim yok.

Geriye dönüp baktığımda, hiçbir mazeret yok. Bunu görmeliydim.

Bunu görmek için dokuz yılım vardı.

Preacher'ın grubu nasıl yönettiğini görmek için dokuz yıl.

Tommy'nin işleri yolunda tutmak için yaptıklarını fark ettim.

Preacher'ın yaptıklarını fark
etmedim. Dave tam bir deli.

Tim ise kafası boş.

Shawn hepimizden daha yetenekli, solo kariyerine uzanıp yakalayabilir, bu
yüzden istediği zaman ayrılabilir.

Ve ben hiçbir şey bilmiyorum.

Preach müziğin çoğunu yazdı. Müziğin yapımına yardım etti. Müziği çaldı.
Müziğin tanıtımını yaptı.

Ve tüm bunlar tam zamanlı bir işten daha fazlası.

Ama o tüm bunları yaptı ve ayrıca grubu bir arada tuttu.

Şarkıları yazdığımızda, onları dinledi ve albüme dahil etti.

Benim için harika bas hatları yazıyor. Timmy'nin birçok solosu, lead çaldığı
şarkıları ve lead söylediği şarkıları olduğundan emin. Sahnede Dave'in on dakikalık
bir davul solosu yapmasını ve çılgın bir adam gibi davranmasını sağlıyor. Shawn'a,
hak ettiği bir hayata sahip olamayabileceği bir fırsat veriyor, ama dünya bunu onun
için kolaylaştırmayacaktı. Bizi prodüksiyona dahil ediyor. Diğer tüm
ihtiyaçlarımızla ilgilenen Tom'a yetki veriyor.

Evet, Preacher McCade ve Roadmasters'ın arkasındaki yaratıcı güç ve şovun
yıldızı oydu.

Ve grubu bir arada tuttu. Ve bu,
azizlik için yeterli bir neden.

[Kayıt dışı]

Duruşma, Roadmasters açısından ilginçti. [Kafa sallıyor]

Bu haber çıktığında, hepimiz Preacher'ı desteklemek
için harekete geçtik. Ama o ortadan kaybolmuştu.

Her şeyi mahvetmiştik ve Tom, DuShawn ve ben bunu en çok hissediyorduk,
ama Dave ve Tim de kendilerini tam birer pislik gibi hissediyorlardı.

Bu yüzden, kimse onu bulamasa da, aynı hatayı bir daha yapmayacağız.

Lyla'nın yanında olduğunu umuyoruz, ama Tommy ona ulaştığında, Lyla bizden
uzak durmamızı istedi, ancak Preach'i görmediğini söyledi.

Bu kötü.

O lanet herif nerede?

Ve tüm bu boktan durumla nasıl başa çıkıyor, özellikle de Lyla olmadan, çünkü biliyorsun kardeşim, medya tam bir beslenme çılgınlığı içinde.

İnsanlar şarkılarımızın her birini didik didik ediyorlar.

Preacher'ı dinlemeyen dedektif hala hayatta, ama emekli oldu ve o durumu elinden kaçırdığı için kendini berbat hissediyor. Tommy de hayranlarımızdan ölüm tehditleri aldığı için ona güvenlik tutmak zorunda kaldı.

Lanet olsun.

[Kafasını sallar]

Ve tüm bunlar yüzünden Preacher bir hayalet gibi.

Bunun bir taktik olduğunu düşünmek istiyorum.

Her şeyi planladığını.

Eğer o çılgınlığı beslemezse, her şeyin sakinleşeceğini düşünüyor ve bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyor.

[Duraklı

yor]

Öyle

değil.

Ama Lyla grupla birlikte.

[Kafa sallıyor]

O Lyla.

Bir fırtınaya yakalandık ve tekne sallanıyordu.

Evet, öyle.

Tabii ki evet.

O da grubun bir üyesi.

Sırasında her iki denemede her gün günde her deneme, her üyesi üyesi Roadmasters üyeleri galeride oturuyordu.

[Başını

sallar] *Lyla*

ile birlikte.

[Başını

sallar]

Ancak McCade sadece ifade verdiği günlerde duruşmaya katıldı.

[Parmaklarıyla koltuğun kol dayanağını vurup başını sallar]

Ve mahkeme salonuna girer, ifadesini verir, sonra da çıkıp gider, ne gruba ne de Lyla'ya bakmadan.

[Sesli bir nefes verir ve başını sallar]

Şimdi, Shawn size farklı bir şey söyleyebilir, çünkü onun bunun ağırlığını hissettiğini biliyorum, ama bu benim sorumluluğumda.

Ben on altı yaşında değildim ve arkadaşlarımı garajımda müzik yapmak için bir araya getirmiyordum.

Ben yetişkin bir adamdım.

Preacher'ın adı başlıkta geçiyordu, ama o en başından beri ve sonraki her adımında bizim ortak olduğumuzu açıkça belirtti.

Benim ve diğer herkesin zihninde bu onun grubuydu.

Vaizin zihninde ise bu *bizim* grubumuzdu.

Onun ve benim.

Ve o gün Los Angeles'taki evinde, duruşmalardan önce onu son kez gördüğümde bana söylediği şey doğruduydu.

Bir kez.

Kendi sorunlarıyla uğraşıyor ve bu sorunlar çok büyük, o yüzden bir kez kontrol ediyor.

Sadece bir kez.

Bana gelip, "Hey, kardeşim, dünyam başıma yıkılmak üzere, çocuklara göz kulak olur musun?" demesine gerek yok.

[Göğsüne yumruk atar]

Ben yetişkin bir adamım.

Açıkçası, başından beri onun yanında olup çocuklara bakmasına yardım etmeliydim.

Ama ben hep yanında değildim.

Önemli anlarda yanında değildim.

Bunu söylemek bana düşmez, ama bu sözleri dinleyince, senin sorumluluk aldığını kolayca görebiliyorum. McCade'in yapacağı gibi davranmamış olabilirsin, ama sorumluluk aldın.

Hayır, Preach'in yapacağı gibi davranmadım. Çünkü o grubun kontrolünü kaybetmezdi.

Trelane'in kitabı çıktığında Preacher ortada yoktu, Lyla da büyük ölçüde ortadan kaybolmuştu ve grubun duruşmalara katılıp katılmaması fark etmeksizin, duruşmalar bittiğinde Preacher ortaya çıkmadı ve Lyla gruptan çıkarıldı, bu nedenle grup, dağılacığına dair söylentilerle boğuşmak zorunda kaldı.

Preacher haklıydı.

Ben görevimi yerine getiremedim.

Bunu
biliyorum.
Bunu
hissediyorum

O bok *içimde yaşıyor*.
Ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Sorun şu ki, Preacher kayıp.

Lyla'yı kaybettiğimiz anlaşılıyor.

O duruşmalar çok çirkindi, kardeşim. Duyduklarımız. Gördüklerimiz. Medya. Preacher'ın hayatının nasıl olduğunu içgüdüsel olarak anlamak. O boktan şeyleri onun kendi ağzından duymak. Kardeşimiz, tanık kürsüsünde oturmuş, o canavarlarla yaşadığı cehennemi ayrıntılı olarak anlatıyordu. Nereye gelmek için kendini nasıl kurtardığını.

Ve diğerleri için, bunların hepsi yeni haberler.

Tim'in babası alkolikti ve annesi başka bir şekilde hayatı bırakmıştı. Dave'in ailesi hayatlarını esrar dumanı içinde geçirdi.

Hepsi, arkadaşımın kız kardeşimi hamile bırakması ve babamı kaybetmemle başıma gelenleri biliyor.

Preach'in yaptıklarının da aynı düzeyde olduğunu düşünüyorlar.

Ben ve Lyla dışında kimse bunun ne kadar kötü ve şeytani olduğunun farkında değil.

Lyla'dan, Preacher ile aralarının kesin olarak bittiğini öğrendim, bu konuyu derinlemesine araştırmadım çünkü yalan söylemiyor gibi geliyordu, kararlı olması anlamında değil.

Demek istediğim, sanki dünyası sona eriyormuş
gibi konuşuyor. Yani, her açıdan bitti.

Öyle işte.

Ama Preacher yokken gruba ben bakacağım. Ve bunu siktir
etmeyeceğim.

Preacher'a karşı davranışları, Leanne'in onu kullanması nedeniyle Tim derin bir düşünceye dalmaya karar verdi.

[Güler]

Bu yüzden sörf yapmaya gitti. Her yere. Hawaii. Bali.

Tayland. Avustralya. Brezilya.

[Elini kaldırıp dışarı doğru bastırır]

Şimdi, yargılamayın, ve eğer yargılamayacaksanız, bu hikayeleri anlattığınız herkese yargılamamaları konusunda uyarıyorum.

Annem yargıladı.

"O çocuk hiç akli başında değil. Kiliseye gitmeli.
Tanrı ile konuşmalı."
Bunu bir kez söyledi ve ben de "O gidiyor anne" diye cevap verdim.
Ne demek istediğimi anladı ve bir daha bu konuyu hiç açmadı.

Bildiğiniz gibi, bu Shawn'ın ayrılıp kendi yoluna gittiği zamandı.
[Yavaşça gülmeye başlar ama gülüşü giderek güçlenir ve sonunda kendini kontrol edemez hale gelir]
İlk ödülümüzü kazanmak için beş albüm yapmamız gerekti. Shawn ise ilk solo albümüyle üç ödül kazandı.
[Hemen kahkahaya boğulur]

Bunu kısaca konuşabilir miyiz? Roadmasters'ın The Cycle ve "Musk" ile kazandıkları ödüller?

Ne bilmek istiyorsun?
Mancosa hepsini senin adına kabul etti. Evet.
Neden?

[Öne eğilir]
Benim kararımdı ve kimse itiraz etmedi. Çünkü biz bir grubuz.
Çünkü bir aile olmuştuk.

Preacher bizimle olmasaydı ve Lyla gelinlik giyip seyirciler arasında oturmasaydı, sahneye çıkmazdık.

Farkında değildik, ama en başından beri ya hep ya hiçti, *Star Wars* müziği çalarken ailemin evinin garajından çıkarken.

Bar kavgaları, kanlı burunlar ve akşam yemeğinde yediğimiz çeyrek poundluk peynirli hamburgerlerle dört kişi arasında paylaştığımız iki küçük porsiyon patates kızartmasını saymıyorum bile.

Hepimiz kötü olanın içindeyiz.
Aynı olmadıkça iyiye sahip olamazdık. *Ancak bu, ayrılık söylentileri için daha fazla malzeme oldu.* Bilirsin, o zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.
Sen... ne?
Umursamadım.

Dave ayrılır ve İkinci Geliş'i kurar.

[Yine gülmeye başlar ama başını sallayarak] Second Coming.

Hristiyan sağdan büyük eleştiri alıyor ve bu yan grubu basında yer aldığında herkesin konuştuğu tek şey, grubun adının Roadmasters'ın sonunu işaret ettiği.

Beni arar ve bu konuda şikayet eder, ben de "Dave, grubuna İkinci Geliş adını sen verdin" derim.

"Tüm şarkılarımız seksle ilgili dostum" diye cevaplar. "Onu iki kez tatmin ettiğin türden iyi seks."

[Kontrolsüz bir şekilde gülmeye başlar, gülerek konuşur]

"İnsanlar neden anlamıyor bilmiyorum," diye devam eder.

"İnsanların, Tanrı'nın oğlu, tek ve gerçek İsa Mesih'in dönüşünü ikinci geliş olarak adlandırdıklarını biliyorsun," diyorum ona.

"Evet. Ama o adamın bu ismin *sahibi* değil," diye cevapladı.

[Kahkahalara boğulur]

Biliyorsun, o onlara gösterdi. Bunu çk sevdim. İzlemesi çk hoştu.

Aynı şey Ringo Starr'a da oldu.

Beatles dağıldı ve herkes "Zavallı Ringo. şimdi ne yapacak?" diye düşündü.

Bilmiyorum. O grubun ilk hit şarkısını üreten ve muhteşem bir kariyer yapan kişi mi olacak?

[Yumruğunu havaya kaldırır ve bir şey dşryormuş gibi parmaklarını açar] Boom.

Dave Grohl için de aynı şey geçerli.

Yani, Cobain bu grubun ruhu, bu ocuk ne yapabilir ki? Size söyleyeyim.

Foo Fighters ve Grohl, rock müziğin "Waldo nerede?"'si gibi. Yani, adam her yerde. Lanet olası CMA'larda bile çalıyor, Tanrı aşkına.

[Kıkırdar]

O adam bomba gibi.

The Second Coming çk havalı bir gruptu. Kirli, müstehcen ve eğlenceli.

Onların şarkılarını seviyorum.

Hala sürekli dinliyorum.

Natalie bunu açıkça söylemiyor ama Roadmasters'tan daha çok onları seviyor.

Leeanne Brewster'in Roadmasters dünyasına dönüşünden bahsetmedin.

Yani, bu herkesin bildiği bir şey.

Tim'e doğum kontrol hapı kullandığını söyledi, Tim aptalın teki, korunmadan sevişiyor, Preach'in ailesiyle ilgili her şey yüzünden başımız belada, o da ortaya çıkıp Timmy'ye hamile olduğunu söylüyor.

O da "Çocuk doğduktan sonra DNA testi yaptıralım. Eğer benimse, tıbbi masraflarını karşılayacağım ve nafaka ve velayet konusunda bir plan yapalım" diyor.

O ise "Çocuğumu iki ebeveynle birlikte yetiştirmek isterim" diyor. O da sörf yapmaya gidiyor.

[Kahkahalarla gülüyor]

Brody harika, kardeşim.

[Yüzünde anlamlı bir ifade belirir] Babasının görüntüsü.

Tim sarışın, Leeanne esmer, onun rengini alacağını düşünürsünüz, ama almadı.

Sarışın, mavi gözlü sörfçü çocuk.

[Sevgiyle gülümser]

O çocuğu seviyorum.

Ve sonra sen varsın.

[Başını sallar]

Prodüksiyona başladım.

Birkaç şarkı sattım.

Ve Preacher'ın bize geri dönmesini bekledim.

Lyla:

Kızı köpekleri alıp Mini'ye bıraktığı için oda bir hayvanat bahçesine dönüştü. Böylece, iki kedinin yanı sıra, onun oturduğu yerin yanındaki yerde yatan melez köpek ve Birmanya dağ köpeği ve Lyla'nın kucaklarını kapmak için kaplan kediyle rekabet eden küçük, siyah gözlü, beyaz tüylü bir Maltese var.

Lyla, her ikisinin de uyluklarını sahiplenmelerine izin vererek durumu kontrol altına aldı ve sohbele geri döndü.

Daha sonra bana ulaştı.

Duruşmalardan sonra.

Preacher, duruşmalara katıldığım için bana teşekkür eden bir not gönderdi.

O sefer akıllıca davrandım ve DuShawn'a nerede olduğunu sordum.

Shawn'ın kararsız olduğunu anlayabiliyordum, ama bana söyledi.

Shawn, Loretta ve Oscar'a Florida'da sahildeki lüks bir site içinde bir daire satın almıştı.

İstedikleri zaman torunlarından ve aile dramlarından uzaklaşıp emekliliklerinin tadını çıkarabilecekleri sessiz ve sakin bir yerdi.

Preacher da oradaydı.

Shawn ayarlamıştı.

Toplantıyı.

Ve ben oraya gittim.

O beni apartmanda karşılamadı.

Beni sahilde karşıladı.

Bunun romantik olduğunu düşünme.

Sonrasında olanlardan da tahmin edebileceğiniz gibi, öyle olmadı.

Orada buluştuk çünkü, eğer apartmanda olsaydım, benden kurtulmak zor olabilirdi.

Sahilde ise, o uzaklaşabilirdi.

O değişmişti.

Her zaman her şeyde çok fazlaydı.

Çok uzun, iri, yakışıklı ve çekiciydi.

Ama geçmişinin onu ne kadar tükettiğini bilmiyordum.

Onu o sahilde gördüğümde, bronzlaşmış, zayıflamış ve formda görünüyordu.

Onu gördüğüm anda içki içmediğini ve uyuşturucu kullanmadığını anladım. Gözleri berrak ve parlaktı.

Yani, bu kesinlikle imkansızdı, ama her zamankinden daha da güzeldi.

Bunun beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemek, benim hakkımda pek bir şey ifade etmez.

Ben olmadan, yok olup gideceğini düşünmüştüm.

Onun başarılı olmasının iyi bir şey olmadığını hemen anladım.

Ben aynı şeyi yapmıyordum.

Hayatımda ilk kez kilo vermekte zorlanmıyordum ve onun bunu fark etmesi kaçınılmazdı.

Ama o anda, o sabah saçımdan makyajıma, kıyafetime ve arabadan inmeden önce nane şekeri çiğnememe kadar her şeye gösterdiğim özenin, hissettiğim diğer her şeyi gizlediğini umuyordum.

Onun görünüşünün, kardeşi ve ailesi konusunda her zaman istediğini elde ettiği için olmadığını söyleyeyim.

İstedikini elde etti ama bununla barışık değildi. Hiç barışık değildi.

Bunu nasıl bildiğimi açıklayamam, sadece Preacher'ı içten dışa tanıdığım gerçeği dışında.

Ama ayrıca, bu tür şeyler olduğunda, huzur sonsuza kadar imkansızdır.

Uzun zaman önce bana bunu istediğini söylemişti.

O gece bana söylemişti.

Bu, Indiana'daki o motelin karanlık odasında, Amber'ın babasının havuzundan çıkıp bana doğru yürüyerek gelip iyi olup olmadığını sorduktan sonra ilk kez görüştüğümüzde bana söylediği şeylerden biriydi.

Ben iyi olduğumu söylediğimde, o da o çılgın Cajun aksanıyla nazikçe, "Şimdi, *cher*, bana yalan söyleme" demişti.

Sonra Jen, onu istediği için bizi moteline götürüp baş başa kalmamızı sağlamak için elinden geleni yaptı, ama onun beni istemesi onu mutlu etmişti ve daha önce kimse beni istememişti, o da bunun için mükemmel bir adaydı, bu yüzden yardım etmek için elinden geleni yaptı.

O zamanlar onun beni istediğinden haberim yoktu.

Neden gittiğimi bile bilmiyordum.

Ama bu Preacher'dı.

Ona babamın sürekli kilomla ilgili beni azarladığını, babamı ziyaretten yeni döndüğümüzü ve tüm ziyaret boyunca bu konuyu yüzüme vurduğunu anlattım.

Ve ne oldu bilmiyorum, nasıl oldu da Preacher'a karşı içimden döküldü, *neden* döküldü bilmiyorum.

Bunun beni ne kadar kötü hissettirdiğini, aynaya baktığımda bir şey gördüğümü, ama babamın başka bir şey gördüğünü, hangisine inanacağımı bilmediğimi anlattım.

Preacher, hangisine inanmam gerektiğini bilmemi sağladı.

Hangisi *gerçektir*? O

gece yapacaktı.

Ve biz birlikte olduğumuz sürece bunu yapmaya devam edecekti.

Sonra annesi, babası ve kardeşi hakkında konuşmaya başladı ve biz ayrı yataklarda yatarken karanlık tavana bakarak konuşuyorduk, ama o bu konuyu açmaya başladı ve ben onun benden hoşlandığını düşünmedim.

Onu ve arkadaşlarını yanlış değerlendirdiğimi düşündüm. Bir şey için çılgın erkekler.

Ama yanılmıştım, o sadece benim kötü durumda olduğumu fark eden ve bu konuda bir şeyler yapan iyi bir adamdı.

Tabii ki onu çok yakışıklı buluyordum. Çünkü öyleydi.

Ayrıca onun benim ligimin çok dışında olduğunu düşünüyordum ve bunu en iyi bilen kişinin Preacher olduğunu düşünüyordum.

Bana dokunmadı. Hiçbir şey denemedi.

Dinledi.

Ve şimdi paylaşıyordu.

Tanrım, böyle bir şeyi paylaşmak...

[Gözlerini kapatır, açar]

[Fısıldayarak] Tanrım.

Böylece, yattığım yataktan kalktım, onun yatağının kenarına oturdum, elini tuttum ve sıkıca sıktım.

Ve bunu yaptığım anda, o yumuşak bir sesle fısıldadı: "Siktir, büyürken, hiçbir şey olmadığımı, hiçbir şey olamayacağımı bilirken, bir gün senin gibi güzel, tatlı bir kızın elimi tutacağını hayal bile edemezdin."

Güzel, tatlı bir kız.

[Gözleri pencereye kayarken içgüdüsel olarak hayvanlarını okşuyor]

[Fısıldayarak] Vaiz McCade *bana* güzel diyor.

Evet.

[Geriye bakar]

Hangisine inanmam gerektiğini bana o söyledi.

Onunla daha fazla zaman geçirdikten, onu daha iyi tanıdıktan sonra, bana bu hikayeyi anlatırken ne kadar tereddütlü olduğunu fark ettim.

O gece, o karanlık odada, *ona* ve aramızda olanlara o kadar dalmıştım ki, o anda bunu fark etmedim bile.

Hikayesini anlatmaya başladığı andan, yanına gidip elini tuttuğum ana kadar nasıl değiştiğini.

Aklından tam olarak ne geçtiğini kesin olarak bilemem. Bunun beni tiksindireceğini mi, korkutacağını mı, onu daha az seveceğimi mi, yoksa onun da ebeveynleri gibi olduğunu düşüneceğimi mi düşündü?

[Kafasını

sallar]

Bilmiyorum.

Hiç sormadım.

Sadece, Preacher McCade'in bana anlattıklarını anlatmasının ciddi ve cesur bir risk olduğunu biliyorum.

Ve ben de bunu kabul ettiğimde.

Ben, [göğsüne dokunur] *ben*, bu güzel, tatlı kız dinler ve yargılamaz, kaçmaz, elini tutmaya gelir ve sonra yanına uzanır ve karanlıkta şafak sökene kadar fısıldar, ona sarılır, en derin sırlarımızı, tüm umutlarımızı ve hayallerimizi, tüm korkularımızı ve gerçeklerimizi, sığdırabileceğimiz her şeyi, uykuya dalana kadar.

Onun için bu kadardı.

Onun için.

Ve benim için.

O zaman bana planlarını anlattı.

Birinin onu dinlemesi için bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi.
Kardeşi için adalet bulması gerektiğini söyledi.
Onun huzur içinde olduğunu bilmek
zorundaydı. Bana, onların bedelini
ödemeleri gerektiğini söyledi.
Her şeyin bedelini ödemeleri gerektiğini.
Baptiste'e yaptıklarının bedelini. Williams ailesine yaptıklarının
bedelini. Onlar yok olmalıydı.

Üzücü olan ise, hayatın ve birbirimizin içinde boğulduk ve ben bunu unuttum.
Tamamen değil, ama çoğunlukla... [Yutar]
Evet.

Florida'ya gittim, o sahile yürüdüm ve ikisini de yaptım, bunu halledeceğimizi
düşünerek.

Ve tekrar bir araya gelecektik. Çünkü
biz bizdik.

Hayattaki her şeyi birlikte sonlandırmaktan başka çare yoktu. Çok
yanlış olan bazı çirkin şeyler söyledi.

Ama ben
anladım.

Hem de
nasıl.

Ama o benimle paylaşmadı ve ben sordum, yalvardım. Ve
bunun bir daha olmasına asla izin veremezdik.

Son olarak, ona vurduğum için özür dilemiştim, ama bu özrü tekrarlamam ve
ona bunu daha önce hiç yapmadığımı ve bir daha asla yapmayacağımı garanti
etmem gerekiyordu.

Ama o sahile çıktığımda, kot pantolonunu baldırlarına kadar sıvamış, tişörtü göğüs
kaslarına sıkı oturmuş ama karnında rüzgarda dalgalanıyor, saçları uzamış ve
başının etrafında uçuşuyor, tavırları kendine hakim, onu gördüğümde, konuşmanın
öyle olmayacağını anladım.

Ve haklıydım.

Beni görmek için can atıyor gibi görünmüyordu.

Beni özlemiş gibi görünmüyordu. Ben ise
ikisini de bolca hissediyordum. Ayrıca hiçbir
şey belli etmedi.

Sadece "Geldiğin için teşekkürler, Lyla"
dedi. Ben pes etmiyordum, o kadar kolay
olmazdı.

Bir daha olmaz.

Ben de "Biraz yürümek ister misin?" diye sordum.

[Diğer burnuna zorlukla nefes alır, bir an durur]

"Hayır," dedi. "Demek istediğim, o duruşmalara gelmen senin hakkında çok
şey söylüyor. Bu şaşırtıcı değil, ama senin hakkında çok şey söylüyor ve bunun
benim için önemli olduğunu bilmelisin. O yüzden, geldiğin için teşekkürler, Lyla."

"Bunu notunda zaten söylemiştin," diye hatırlattım ona.

"Bunu yüz yüze yapma fırsatı bulduğuma sevindim," diye
cevapladı. "Konuşacak daha çok şeyimiz var, Vaiz," dedim.

O da başını sallayarak, "Evet. Ben de bunu yüz yüze yapabildiğim için
mutluyum. Çünkü bunu çok sevdim, Lyla. Her dakikasını. Bilmen gerek, hiçbir şeyi
değiştirmezdim," dedi.

Tabii ki, bunun umut verici olduğunu düşündüm ve o konuşmaya devam
etmeden önce ona dokunmak üzereydim.

Ve o şöyle dedi: "Ama ben yoluma devam ediyorum, *cher*. Zamanı geldi. Umarım
sen de öyle yaparsın. İyi şeylere. Mutluluğa. Bana verdiğin güzellikler için teşekkür
ederim. Asla unutmayacağım."

Sonra beni kumların üzerinde, dalgaların sahile vurduğu yerin hemen üzerinde
bırakıp gitti.

Benden uzaklaştı. Sonra ortadan
kayboldu.

Herkes için.

THE AUGHTS

THE BAR

Röportajcıların İzlenimleri ansları, Etkinlik Sonrası Kaydedildi:

Dışarıdaki kör edici güneş ışığından sonra barın loş ışığına alışmak zor.

Biraz zaman alıyor.

Ancak o zaman iç mekan dikkat çekiyor. Sade.

Süslü püslü değil.

Ve açıkça görülüyor ki, işler pek iyi gitmiyor.

Saat öğleden sonra üç, ama barmen dışında içeride kimse yok.

Barmen eliyle çağırıyor. Davetine uymak zorundayız.

Bir içki sipariş ediliyor ve servis ediliyor.

Dışarıya açılan kapı açılmadığı halde, bir varlık hissedilmeden önce içkinin yarısı bitmiştir, bu şaşırtıcıdır.

Yan tarafa ve yukarıya bir bakış attığımda, sert hatlı, olağanüstü yakışıklı bir yüzdeki kahverengi gözlerle karşılaşıyorum.

"Merhaba," karakteristik bir tınısı olan derin bir sesle konuşur ve büyük bir el uzatır. "Ben Preacher McCade."

CHARITY GIG

Jesse:

Evet, öyle.

'da, nasıl oldu bilmiyorum, yani bu bir mucize. Yıl 2001.

Ve Y2K'yı atlattık.

[Kahkahalarla gülüyor]

Bu noktada, Timmy ve ben bir Second Coming konserine katılabiliriz ya da Shawn konser verirken ona eşlik edebiliriz, birimiz, diğeri ya da bazen ikimiz birden.

Ama Roadmasters'tan kimse yok çünkü Preacher hala kayıp.

[İki elini havaya kaldırır]

Lanet rüzgarda toz gibi.

Telefon çalıyor.

Cevap

veriyorum.

Arayan

Shawn.

"Dinle kardeşim," diyor. "Bir arkadaşımın bir arkadaşının çocuğu, kendi sorunu olmayan bir soruna bulaşmış ve bu grup ona yardım etmiş. Onu o beladan kurtarmışlar. Onlar böyle birçok iyi iş yapıyorlar ve daha fazla paraları olsaydı daha fazlasını yapabilirlerdi."

Ben de, "Çeki nereye göndereyim, söyle" diyorum.

"Hayır, Jess," diye cevaplar. "Seni buraya bir hayır konseri için istiyorum. Benimle başlayalım, İkinci Geliş'i getirelim ve Roadmasters'ın yeniden bir araya gelmesiyle bitirelim. Bir sürü para kazanırız."

"Eğer bu, kelimenin tam anlamıyla *ikinci geliş*e benzemeseydi, öyle olurdu," diyorum. [gülüyor] "Preach olmadan Roadmasters'ın yeniden bir araya gelmesi olmaz."

Ve sonra, şunu dinle, yani...
Kahretsin.
O da, "Preacher'ın olmadığını mı söyledim?" diyor.

[Bağırır]

Yemin ederim, neredeyse kalp krizi geçirecektim.
"Neden bunu en başta söylemedin, orospu çocuğu?" diyorum.
DuShawn da "Böyle daha eğlenceliydi" diyor.
[Kafasını sallayarak
gülümsüyor] Kahrolası Shawn.

Bana Preach'in benimle iletişime geçeceğini söyledi ve şaka yapmıyorum, telefonu kapatır kapatmaz o sırada birlikte yaşadığım kadına neler olduğunu anlatmak için seslendim ki telefon tekrar çaldı.

Telefonu açtım.
Ve "Selam kardeşim" sesini duydum.

[Aniden kaskatı kesilir, boynu uzar, koklar]

Tamam, peki...

[Tekrar

burnunu

çeker] Tamam.

Sanırım ne kadar heyecanlı olduğumu anlıyorsunuz.

Bu adamdan altı yıldır haber almadım. İki

küçük kız kardeşim ve bir ağabeyim var.

Ve o neredeyse altı yıldır ortada yok. Nerede olduğunu hiç bilmiyorum. İyi olup olmadığını da bilmiyorum. İşler çok kötüye gittiğinde ortadan kaybolduğu için onun için çok endişeleniyorum.

Ve ne kadar rahatladığımı, onun sesini tekrar duymak ne kadar iyi geldiğini saklamak için, tabii ki ona sataşıyorum.

"Neredeydin lan?" diye soruyorum. "Jess..." diye başlıyor.

"Hayır, cidden, pislik. Çok endişelendim. *Annem* çok endişelendi. Penny. Lana. Tim. Dave. Tom. Danny. Loretta. *Devam edeyim mi?*"

Ve eminim tahmin edebilirsiniz, o da tahmin edebilir, yani Lyla, Lyla onun için endişeleniyor mu bilmiyorum çünkü hala

ama telefonda ya da birlikteyken kimse ondan bahsetmiyor.

O, odadaki Cajun fili gibi, çok ciddi bir adam. Ama bence o öyle.

Preacher için endişeleniyor, yani.

Ve şunu dinle.

O da "Nefes almam gerekiyordu" diye cevap veriyor.

Ben de [yüksek sesle] "*Altı yıllık bir nefes mi?*" diyorum.

"Sen de benim nefes almama ihtiyacın vardı, Jesse," diyor bana.

[Gözlerim büyüdü]

Ne?

Neye ihtiyacım olduğunu

biliyor mu? Kahretsin.

[Kafasını sallar]

Söylemeye gerek yok, altı yıl boyunca Preacher'ın ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum.

"İhtiyacım olanı söylediğin için teşekkürler, pislik," diyorum

ona. "Jess, sakın ol, kardeşim," diyor.

Bunu

hatırlıyorum.

Hatırlıyorum.

Bana sakın olmamı söylediğini.

[Gözlerini tavana doğru çevirir]

Siktir.

Sonra şöyle diyor: "Umarım satmadığın şarkılar yazıyorsundur, çünkü bu yardım konseri bir albümle yeniden çıkış yapmak ve turneye çıkmak için mükemmel bir fırsat."

Evet.

Aynen öyle dedi.

Hala dünya hakimiyetini planlayan vaizimiz. Ben

"Dostum, şaka mı yapıyorsun?" diyorum. O da

"Hayır" diyor.

Ben "Alo? Belki de bana beş yıldan fazla bir süredir nerede olduğunu söylemek istersin. Eğer iyiye. Eğer sağlıklıyorsan. Yani, sana son konuştuğumuzda neler olduğunu ya da neler olacağını hatırlatmama gerek yok herhalde."

son konuştuğumuzda neler olduğunu ya da neler olacağını hatırlatmama gerek yok."
Ve o da "Hayır, hatırlatmana gerek yok" diyor.

Tim, yeni nişanlısından bahsetmeye gerek bile yok, gösterip övünmek istediği bir çocuğu olduğu için her şeyi halleden kişi.

Malibu'daki evinde büyük bir olay.

Roadmasters yeniden bir araya geliyor.

Özel bir toplantı.

Shawn, ilk çocuklarını doğurmak üzere olan eşi Vanessa ile birlikte gelir. Vanessa'nın doktoru ve DuShawn'ı uçağa binmesine izin vermesi için nasıl ikna ettiğini bilmiyorum, ama o Vanessa ve Preacher ile hiç tanışmamış, ancak onun hakkında çok şey duymuş ve bunu kaçırmak istemiyor.

Vanessa, bir şey olmasını istediğinde, bunu gerçekleştiren türden bir kadın.

Tommy, hayatımda gördüğüm en büyük ve en kalın on beş biftekle geliyor, Tim artık vejeteryan olmasına rağmen.

Tom'un yanında eşi Simone da var, bu iyi bir şey, çünkü Simone Fransız, çok güzel, şık ve her ortamı klas bir hale getiriyor, Tim'in dört bin metrekarelik, doğrudan plaja erişimi olan ve on milyon dolarlık manzarası olan sörfçü kulübesi bile.

Dave tek başına gelir ve bir kasa Dom ve bir torba ot getirir, yaklaşık elli kez.

[Gülümser]

Haplar bitti, kardeşim, kokain de, ve hepimiz iştahımızı frenlemeyi öğrendik.

Ama Dave, Tanrıya şükür, Dave olmaktan asla vazgeçmeyecek.

Tim'in kız arkadaşının adı Marty ve hepimiz onun Zuma sahilinde sörf reklamından çıkıp üç boyutlu hale geldiğine ve sonra Tim'e rastladığına eminiz.

Bikini giyiyor.

Ayrıca Timmy ve Brody'ye sanki ikisi de kıçlarından güneş çıkarabilirmiş gibi bakıyor.

Kadınımı evde bırakıyorum çünkü bunun yürümeyeceğini hissediyorum ve ayrılmak üzere olduğum bir kadının bu anının hatırasını benim için mahvetmesini istemiyorum.

Ve onun beni terk etmeme verdiği tepki, onunla ilişkimi bitirme isteğimi pekiştiriyor.

Preacher ortaya çıktığında hepimiz oradayız ve...

[Duraklama]

Bana bir dakika ver.

Tabii ki.

[Daha uzun bir duraklama, boğazını temizler] İyi görünüyor.

Kısa saçlı, birkaç gümüş rengi saç teli var, büyük, gür sakalı var, sakalında gümüş rengi yok

Hatırladığımdan daha zayıf, bu da daha uzun görüldüğü anlamına geliyor.

Ve sadece... [Derin bir nefes

alır] İyi görünüyor.

Tabii ki hepimiz hemen saçındaki gümüş rengi saçlar için ona sataşıyoruz, ta ki Simone bundan bıkip [kötü Fransız aksanıyla] "Gördüğüm kadarıyla hepsi ağaç gibi, beebie" diyerek saçlarını yolmayı teklif edene kadar.

Sonra Simone ortadan kaybolana kadar bekledim ve Tommy'nin karısının konuşmasını dinlemeye geldiğim için onunla dalga geçtim.

Ama neden uğraştığımı bilmiyorum, çünkü birincisi, *Simone onun* yatağında yatıyor, ikincisi, Tim sebze ızgarasına et suyu sıçradığı için sızlanırken Tommy ızgarada durmaktan daha mutlu olamaz, tabii Simone ile yatakta olduğu zamanlar hariç.

[Gülümser]

Brody, Preacher'ı gördükten yaklaşık 0,5 saniye sonra ona hayranlık duymaya başlar.

Vanessa suyunun gelmesini engellemeyi başarır.

Herkes Preacher'ın orada olduğu gerçeğini görmezden geliyor ve hepimiz rap yapıyoruz, anılarımızı paylaşıyoruz, Shawn'ın düzenlediği konseri konuşuyoruz

ve sohbet ediyoruz, ama Preacher son altı yıldır neler yaptığını hiç anlatmıyor.
Ve kimse Lyla'dan bahsetmiyor.

Simone, Tanrı onu korusun, Brody'nin yatmaya gitmesini bahane ederek Marty ve Vanessa'yı mutfağa toplayıp şampanya içiyorlar ya da Fransız kızların mutfakta yaptıkları zarif şeyleri yapıyorlar, ama bunların bulaşık yıkamak olmadığını biliyorum ve Vanessa şampanya içmedi.

Ve erkekler hep birlikte sahile inerler ve dolaşmayı bitirdiğimizde hep birlikte karar veririz ve hepimiz ay ışığı altında kumların üzerinde otururuz.

İşte o zaman yapıyor.

Lanet olsun.

[Gözlerini siler]

O anda Preach, dalgaların kıyıya vurduğunu söyler ve çok sessiz konuşur.

"O nasıl?"

Lyla, altı yıl boyunca pek çok olay yaşadı.

Onu seviyorum, ama yine de onu gördüğümde, ki ikimiz için de şanslıyız ki bu çok sık olmuyor, Cat Trelane'in yüzüne yumruk atma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum çünkü Preacher'dan ayrıldıktan sonra onun etrafında dolanıyordu ve Cat bunu hiç paylaşmadı. Bu ilişkinin ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, bugüne kadar hala iyi arkadaş oldukları.

Ya da erkeği, onun seks yapmış ya da yapmamış olabileceği bir adamla iyi arkadaş olmasına izin verdiği ölçüde, ama kesin olan bir şey var ki, o adam onunla seks yapmak istiyordu.

Lyla'nın erkeği için, Trelane ile iyi arkadaş olmasına izin vereceği kadar, çok da uzak değil, bu yüzden Trelane'e Noel kartı gönderilir diye düşünüyorum.

Belki.

Duruşma ve büyük ayrılıktan sonra, medyanın ilgisini kaybetmesi biraz zaman alıyor ve ona bu konuda yardımcı olmak için, ne zaman grupla birlikte olsa, etrafta bunu yakalayabilecek basın mensupları olmadığından emin olmak için çok dikkatli davranıyoruz.

Bu konuda her zaman başarılı olamıyoruz, ama idare ediyoruz.

Sonia iş için Phoenix'e taşınıyor, Lyla da onu takip ediyor, bu iyi bir şey.

Shawn, ailesiyle birlikte Louisiana'da müzik yapıyor, ama geri kalanımız hala Los Angeles'ta.

Ancak bu noktada bu sadece bir tahmin, Preacher.

Howard Hughes gibi, penthouse'dan penthouse'a taşınıyor ve bildiğim kadarıyla ve paylaştığı kadarıyla, valizlerini bırakmadan önce insanlara gizlilik anlaşması imzalatıyor olabilir.

Sonuç olarak, Lyla nereye giderse gitsin, Sonia ona yakın ve bizden de uzak değil.

Ve biz de ondan çok uzak değiliz. Yani,
burası onun için iyi bir yer.

Bu süre zarfında ayaklarını yere sağlam bastı ve bunu yaptığında, hepimiz kendimizi aptal gibi hissettik çünkü her şey çok mükemmeldi, tüm bu zaman boyunca gözümüzün önündeydi, hatta bir keresinde bir işte çalışmıştı bile, ama hepimiz, Lyla da dahil, kendi sorunlarımızla o kadar meşguldük ki bunu görmedik.

Okula geri dönüp sosyal hizmetler diploması aldı, bu sırada İspanyolca öğrendi, tüm bunları yaparken de müzik ve sahne sanatlarına ağırlık veren, risk altındaki gençler için bir merkezde çalıştı.

Çocuklarla çalışıyor ve onlara bakıyor, bir süre danışmanlık yaptı ama bu onun işi değil.

Onun ilgi alanı idare ve bağış toplama.

O bir gerçekten iyi bir ve s hibeler yazar
yazıyor eşsiz benzersiz bir fonlama oranına sahip.

[Gülümser]

Bunu tamamen uyduruyorum. Öyle olup olmadığını
bilmiyorum. Sadece çoğunun fon aldığını biliyorum.

Ama o bu işi seviyor ve bu iş ona çok uygun.

O insanlara bakıyor. Bu
konuda çok iyi.

Preach'in ve Tommy'nin gruba nasıl baktığını izledi ve o da gruba baktı.

Ve çok şey gördü, çok şey yaptı, darbeler aldı, çok daha kötüsünü yaşayanların yanında bulundu.

Her çocuğun hikayesini tam olarak anlamayabilir, ama bir şekilde, bir düzeyde, anlayabileceği bir konumda.

Yani, deneyimi var.

Ve onlar onu seviyorlar, sadece Lyla olduğu için değil. Ama *Lyla olduğu* için.

Şimdi çocuklara ve çalışanlarına bakıyor, onları destekliyor, besliyor, büyümelerine yardımcı oluyor.

Anlatabildim mi?

Bu iş ona çok yakışıyor.

Bana veya arkadaşlarıma fazla yük olmuyor, asla bir şey istemiyor, biz teklif ediyoruz ama o bunu çok sık kabul etmiyor çünkü bunun bir sorun haline gelmesini istemiyor.

Bilirsin, ona para toplamasına yardım etmek ya da çocuklarla çalışmak için

O, Lyla, Roadmasters'ın ilham perisi, Preacher McCade'in ve Cat Trelane'in ilham perisi olduğunu biliyor, belki sonuncusu eski sevgilisi, yaptığı işi gölgeleyebilir, dikkatini dağıtabilir ve hatta oradaki yerini tehlikeye atabilir.

Bunu hepimiz çok iyi biliyoruz, bu yüzden elimizden geleni yapıyoruz ve ona istediği şeyi yapması için alan tanıyoruz.

Yine de, şunu söylemeliyim ki, yıllık bağışlarımızı geri çevirmiyor.

[Gülümser]

Bununla birlikte, bence o, bu konunun tekrar gündeme gelmesini istemediği için böyle davranıyordu.

Biliyorsunuz bilirsin Lyla, Lyla Lyla ve

Preacher, bir şeyler yapıyorlar, hatta iyi bir şey yapıyorlar, Roadmasters ile birlikte.

Bu, onun tekrar tenekeye geri koyduğu bir sürü sorunu ortaya çıkaracaktı ve o bunları tekrar ortaya çıkarmak istemiyordu.

Ve biliyor musun?

Onu kim suçlayabilir ki?

Ama o sahilde, hiçbirimiz Preacher'ın sorusuna ne cevap vereceğimizi bilmiyorduk çünkü, evet, o iyidir.

Ama hepimiz, onun ayrıldığında onu neredeyse mahvettiğini biliyoruz.

Dave ilk olarak, cevap vermek için değil, Shawn'a "Konsere gelecek mi?" diye sormak için sze girer. Shawn, "Henüz karar vermedi" diye cevaplar.
"Konsere gelmesi gerekiyor," diyor Tim.
"Yapması gerekeni yapmalı," diyorum.
O sırada Preach, "Shawn, onu konsere getir" diyor.

[Yanındaki masadan boş burbon bardağını alır ve altını görmek için eğirir]
Şişeyi getirmeliydim. [Bardağı
geri koyar]

Shawn'ın karısı yatması gerektiği için, Tim çocuğu kontrol etmek istediği için ve Tom muhtemelen karısını eve götürüp onu becermek istediği için ayrılıyor.
[Gülümser]
Ve ne yapıyorsan onu da yap, kardeşim. Simone bunu seviyor, Tom ise nefret ediyor.
Ama bu günlerde, en büyük zevklerimden biri Tommy'yi kızdırmak.

Dave, Preach ve beni bir kulübe gitmeye ikna etmeye çalışıyor. İlgilendiği bir grup var, gelecek vaat eden birkaç gruba akıl hocalığı yapıyor ve bunun da onlardan biri olacağını düşünüyor.

Preach ve ben reddediyoruz, Dave gidiyor ve biz arabalarımızın yanında duruyoruz. Daha önce de söylediğim gibi, birlikte olduğum kadınla işler yolunda gitmiyordu, Preach bana onun bulunduğu yere, kısa süreli kiraladığı yere gelmemi öneriyor.

Evet diyorum çünkü onun geri dönmesine sevindim. Onu tekrar görebildiğim için çok mutluyum. İyi göründüğüne sevindim.

Ama Gizemli Vaiz ile aynı fikirde değilim.

Bir zamanlar Mystery Preacher'ı denedim ve sonuç istediğim gibi olmadı, anlıyor musun?

Kıyı şeridinde arabayla gidiyoruz.

Küçük bir bungalov kir alıyor.

Burbonu ıkartıyor.

Arka verandasındaki sandalyelere oturduk, ama ayaklarımız kumda.

Ve ben dedim ki, "Preacher, ben batırdım. Biliyorum dostum. Ama..."

Beni durdurup şöyle dedi: "O değildi. Ve öyle düşünmen çok kötü. Bundan nefret ediyorum. Öyle düşüneceğini biliyordum ve ben yokken bu beni çok yıprattı. Ama gitmek zorundaydım kardeşim. Gitmek ve kendimi tamamen kendime adamak zorundaydım, kardeşim artık olması gereken yerde, mezarında, mezar taşının üzerinde yatan bir adam olarak kim olduğumu bulmak için.

Sonra daha fazlasını anlatır.

“Gitmek zorundaydım, bağlarımı koparmak zorundaydım, kimsenin bana ulaşamayacağı temiz bir kopuş olmalıydı. Bunu Lyla için yapmak zorundaydım.”

THE BOYS

McCade:

Bizim için temizlendi.

Anlamadım?

Bar. Bizim için boşaltıldı.

Ben düzenli müşteriym, bunu takdir ediyorlar, bunu asla yapmadığımı biliyorlar. İkimizin de rahatsız edilmeden rahat edebileceği bir yer istedim.

Bu yüzden bizim için boşalttılar.

[Barmen McCade'e buzlu çay gibi görünen bir içecek servis ediyor]

Bir barda düzenli müşteriysen ve artık içki içmiyorsan?

[Taburede oturmak yerine, uzun boyuyla barın üzerine ön kollarıyla eğilmiş, başını bana doğru çevirmiş ve gülümsüyor]

Hayatım, saat öğleden sonra üç buçuk.

Tabii ki.

[Bardağının altını benim bardağıma çarptırıyor, benim bardağım buzlu çay değil] Yargılamıyorum.

[Bakışları defterime düşüyor] Çok yazıyorsun.

Seni çok ilginç buluyorum da.

[Kahkahalarla gülüyor]

Jesse:

Peki...

Söylediğim gibi, Preacher Shawn'a ulaşıyor.

Shawn bu hukuki yardım kuruluşu için bir şeyler yapmak istiyor. Bir yardım konseri düzenlemeyi düşünüyor.

Preacher, grubun yeniden bir araya gelip müzik yapmasını istiyor.

Tabii ki, grup da buna var.
Ve böylece Tom, bizim plak şirketimize gitmekle uğraşmaz.
Ve onlar bir teklifte bulunurlar ve bu iyi bir tekliftir. Saygıdeğer bir teklif. Bu,
"siktir git, zirvedeyken altı yıl boyunca ortadan kayboldun" gibi bir teklif değildir.
Ama bizim alıştığımız şey değildi.

Bu önemli değil.
Önemli olan... Grup
geri döndü.

Yeni albümü Tim'in gitmek istediği, çölün ortasında, ıssız bir yerde kaydettik.
Timmy ayrıca işe koyulmadan önce bize peyote kullanmamızı öneriyor. Bir tür
ruhani arayışa çıkmamızı istiyor. Bunu grup olarak birlikte yapmamızı istiyor.
Sanki biz lanet olası *Young Guns*'ız gibi.
Dave şöyle diyor: "Burası harika, ama beş yıldır ilk kez kafayı bulacaksam,
etrafımda bir sürü erkek değil, bir sürü kadın olsun istiyorum."

[Kıkırdar]

Shawn ve Vanessa o zamana kadar çocuk sahibi olmuşlar, ama Vanessa
Vanessa. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor ve Shawn'ın da hiçbir şeyi kaçırmamasını
istemiyor. Yakınlarda kiralayacak büyük bir ev buluyor, yardım etmesi için annesini
getiriyor ve bir sürü spa randevusu alıyor.

Tom oradadır, ama Simone yoktur.

Shawn, hiç uyumadan ve evde yeni doğmuş bir bebeği varken kusmak ve
halüsinasyon görmek istemiyor, Tommy ise grubun yeniden bir araya gelmesinden
çok mutlu, ama karısını seviyor ve ona geri dönmek istediği için bu işi gereksiz yere
uzatmak istemiyor, ben de on dokuz yaşımdayken triplere olan ilgimi kaybettim ve
Preach hiç triplere katılmadı, peyote reddedildi.

Hepimiz şarkı yazıyorduk, ancak Shawn albüme hiçbir katkıda bulunamadı çünkü
kendi şarkılarını kaydediyor ve sonra tüm parasını Vanessa'ya kıyafet almak için
moda evlerine harcıyor, böylece o tüm ödülleri toplarken kolunda uygun giysiler
giyebilsin.

[Güler]

Yine de kimse Preach kadar çok yazmamıştı.

Cidden.

Oturmuş, mola vermiştik ve her zamanki gibi Dave ilk konuyu açan oldu.

McCade:

[Gözleri barın arkasındaki raflara dikilmiş] Ne diyebilirim ki?

Aklımda bir şey vardı. Anlatmak
istediğim bir şey.

[Başını bana çevirir]

Ve bunu yapmak için kullandığım araç buydu.

Jesse:

Preacher albüme *Follow Your Star* adını vermek istiyor.

Ve Dave bu ismi koymaya fiziksel olarak karşı çıkıyor. Yani, kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak. Adam bu üç kelimeyi her söylediğinde neredeyse kusacak gibi oluyor.

Bu yüzden, hepimizin bu isme ne kadar bağlı olduğumuzu soruyor.

McCade:

Benim açımdan, *çok* kararlıyım.

Jesse:

Preacher, Dave'e bu fikir konusunda oldukça kararlı olduğunu söyler.

Dave, Preacher'a, albüme bu ismi verirse, insanların Celine Dion'un albümdeki şarkılardan birinde yer aldığını düşüneceklerinden oldukça emin olduğunu söyler.

McCade:

Doğru, birini eleştireceksen, akıllıca seç.

Celine Dion benim tarzım değil.

Ama Roadmasters'ın Vegas'ta, o lanet şehrin en pahalı mekanında bir konser serisi düzenleyeceğini ve bu mekanın *bizim için inşa edildiğini* Dave'e söylemekten çekinmiyorum. Celine Dion'a orta parmak gösterebiliriz.

Jesse:

Tim biraz düşünmek, hayatını düzene sokmak, pratik deneyimlerle harika bir baba olmak için öğrenmek ve hayatının geri kalanını geçireceği iyi, düzgün bir kadın bulmak için biraz zaman harcamış olabilir, ama adam hala bir aptal.

Ve şunu söyleyeyim, bu sözlerden alınmayacaktır çünkü aptal olduğunu biliyor.

Bunu yıllarca süren sörf düşünceleri sırasında öğrendi.

[Gülümser]

Sonra bana eğilip fısıldadı, [kıkırdamaya başladı] "Preach, şarkılardan birinde Celine Dion'un yer almasını mı istiyor?"

[Gülerek]

Bu çok aptalca bir soru, "Evet" diyorum.

Sonra...

[Gülmekten konuşamıyor]

McCade:

Timmy, "Ben bu konuda karar veririm ve hangi şarkı olduğu umurumda değil" diyor.

Jesse:

Sonra Tim, "Onu seviyorum. 'All By Myself' cover'ını dinledin mi? Yani, harika söylüyor. Marty'nin en sevdiği şarkıcı." dedi.

McCade:

[Sessizce bakıyor, konuşmuyor]

Jesse:

Hepimiz...

[Kafasını sallar]

Söyleyecek

sözümüz yok.

Sonra Preach ona şöyle der...

McCade:

"Celine Dion ile düet yaptığımızda, o tamamen senin olacak."

Jesse:

[Kahkahalarla boğulur, kahkahalar azalır ve tamamen ciddileşir]

Tanrım, arkadaşlarımla tekrar bir arada olmak çok güzeldi.

Dave, gruba bir başka *Spinal Tap* anı yaşatır ve şöyle der: "Bu noktada pratik bir soru soracağım, albümün adını *Follow Your Star* mı koyacağız?"

[Kıkırdar, ama yine ciddiye döner]

Sonra Preach, "Bunlar Lyla'nın annesinin ölmeden önce ona söylediği son sözlerdi." der.

Ve şey...

[Duraklama]

Kahretsin.

Hala çöldeyiz, albümü kaydediyoruz, Preach ve ben miksaj masasında Danny ve Hans ile birlikteyiz, onlar da Roadmasters'ın yeniden bir araya gelmesi nedeniyle geri döndüler, [gülümser] DuShawn'ın cep telefonu çalar.

O telefonu açıp dışarı çıktığında içime iyi bir his doğmaz.

Geri geldiğinde, öğrendiği şeyi... hepimiz öğrendik, gecikmeden bizimle paylaşıyor.

"Arayan Lyla'ydı," diyor. "Kararını verdi ve yardım konseri için gelmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor."

Şimdi, diğerlerinin ne düşündüğünü bilmiyorum.

Benim açımdan, onların tekrar bir araya gelmesini istiyorum.

Bu Preacher ve Lyla, ve grup geri döndü, ama bu ikisi ayrı olduğu için dünya hala düzgün değil.

Diğerleri hakkında bir şey söyleyemem.

Ama belirsizlik olduğunu biliyorum, çünkü ben de öyle hissediyorum.

Ortadan kaybolduğunda onu mahvetti.

Ve uzun bir süre, durum iyi değildi.

Bununla birlikte, benim düşünceme göre, bu Preacher.

Büyük başarılar elde eden bir grup kurdu, bizi bir arada tuttu ve iki katili hapse attı.

Lyla'yı geri kazanabilir ve bunu doğru bir şekilde yapabilir. Ya da ben öyle olmasını umuyorum.

DuShawn, Lyla'nın konsere gelmeyeceğini söylediğinde, Preacher ona sadece bakıyor.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama Shawn, "Anlaşıldı," diye mırıldanır ve telefonunu alıp dışarı çıkar.

Ertesi sabah, Preach ve ben stüdyodayız, albüme koyacağımız şarkılardan birinde yazdığım bir fade hakkında konuşuyoruz, Shawn gelir.

Kahve alır, Preach ve benim yanıma oturur ve "Vanessa onunla ve Sonia ile konuştu" der.

Sonra derin bir nefes alır ve ben bunun iyiye işaret olmadığını anlarım.

Öyle de olur.

"Biriyle görüşüyor kardeşim," diyor Shawn. "Görünüşe göre durum ciddiye biniyor.

Ciddi bir ilişkiymiş. Ortaya çıkarsa basının ilgisini çekeceğini biliyor ve basınla olan sorunlarını aşmak için çok uğraştı. Artık çoğunlukla anonim bir hayat sürüyor. O günlere geri dönmek istemiyor ve geri dönmenin görüştüğü adama vereceği zararı da istemiyor."

Preacher sadece oturup Shawn'a bakıyor, tek kelime etmiyor.

Ama konuşmasına gerek yok.

Ondan yayılan hava her şeyi anlatıyor.

Shawn elini uzatıp Preach'in omzuna koyar ve devam eder: "Sonia mutlu olduğunu söylüyor, Preach. Vanessa'ya beni ikna edip seni vazgeçirmesini adeta yalvardı."

Sesi alçalır ve cümlesini bitirir.

"China, geri döndüğüne sevindiğini söylüyor. Grubun yeniden bir araya gelmesine sevindiğini söylüyor. Yeniden müzik yapmamıza sevindiğini söylüyor. Ama yapamıyor."

Preach için bunu

hissediyorum.

Gerçekten

hissediyorum.

Ve bencilce davranarak, hepimiz için hissediyorum.

Asla geri dönemezsin.

Bunu biliyorum.

Artık daha yaşlı ve daha akıllıyım ve o zamanlar Natalie'yi bulmaya daha yakındım, bu yüzden geri dönmek istemiyorum.

[Hüzünlü bir gülümseme]

Ama Preacher için bunu gerçekten

istedim. Kız arkadaşına kavuşmasını

istedim.

Preach Shawn'a hiçbir şey söylemeyince, Shawn "İyi misin?" diye sorar.

"İyiyim," der Preach, ama ikimiz de iyi olmadığını biliyoruz.

"Vazgeçecek misin?" diye soruyorum, kısmen vazgeçmesini umarak,
çoğunlukla onun için savaşmasını umarak.
Ve o, "O mutlu" diyor.
O zaman anlıyorum ki, onun için tek istediği bu ve o da bunu elde etmiş.
Yani...
[Derin nefes alır] Evet.

Paslanmıştık.

Shawn ve Dave müzik yapıyorlar, Timmy ve ben de tamamen uzak kalmış
sayılmayız, ama burada oturup Roadmasters'ın yeniden bir araya geldiğini ve sanki
hiç ayrılmamışız gibi olduğunu söyleyemem.
Öyle değildi.

Mesele şu ki, sadece bir grup olarak pratik yapmamış olmakla kalmadık, yeni bir
ritim bulmamız gerekiyordu.

Aramıza giren onca şeyin ardından, birlikte kim olduğumuzu bulmak
zorundaydık.

Yapmayı bildiğimiz bir şey yapmalıydık. Bunun
için çok çalışmalıydık.

[Geniş bir
gülümsemeyle]
Ve onu bulduk.

[Kayıt dışı]

Follow Your Star, başlığının şeker gibi tatlılığı nedeniyle hiçbir eleştiri almamış
olmakla kalmadı, aynı zamanda eleştirmenlerin genel beğenisini de kazandı.
Yayınlandığında, o tarihe kadarki en iyi eserin olarak geniş çapta övgü topladı. O
dönemde, eleştirilerin cömertliğinin McCade hakkında öğrenilenler, davalarda
yaşananlar, ardından ortadan kaybolması ve geri dönüp en iyi yaptığı şeyi yapmaya
devam etmesiyle ilgili olduğu tartışılıyordu.
geri dönüp en iyi yaptığı şeyi yapmaya başlamasından kaynaklandığı tartışıldı.

Ama zaman bunun doğru olmadığını
gösterdi. Albüm sadece
olağanüstüydü.

Ve bu, ya da Roadmasters'ın sonraki çabaları The Cycle ya da Some Like
Yesterday... kadar ticari başarı elde edememiş olsa da, Follow Your Star'ın
Roadmasters için yeniden bir araya gelme ya da yeni bir milenyuma girme
döneminden ibaret olmayan yeni bir dönemi müjdelediği konusunda genel bir fikir
birliği vardır.

yeni bir dönemin habercisi olduğu konusunda genel bir fikir birliği vardır.

Sözlerin derinliği ve şiirsel yapısı, müziğin bilgeliği ve yankısı, grubu tanımlamaya devam edecek, öncekileri gölgede bırakmayacak, aksine sektördeki, rock türündeki yerinizi sağlamlaştıracak ve bir grup olarak birlikte büyüyüp zamanın sınavından geçebilecek kalıcı bir grup olduğunuzu ilan edecekti.

Şey...

Evet.

[Gülüm
ser]

Albümdeki on şarkının sadece beşi McCade tarafından yazıldı. İki tanesi senin, biri Clinton, biri Townes tarafından yazıldı ve biri de Roadmasters'ın ilk gerçek şarkı yazım işbirliği olan, seninle McCade arasında yazılan şarkı.

Evet.

Yine de, baştan sona, her şarkının Lyla hakkında olduğu herkesin dikkatinden kaçmadı.

Hayır.

[Kafasını sallar]

Sanırım fark edilmedi.

[Eğik bir gülümseme]

CHINA

İşten eve dönmek için arabam 'da giderken onu gördüm.

Apartmanımın önüne park etmiş büyük bir kamyonet. Ve ızgaraya yaslanmış...

Vaiz.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı.

Onu tekrar gördüğüm şoku (ve tamam, heyecanı) atlattıktan sonra, kafamda tek bir düşünce vardı: onun bunu yapacağını düşünmemiştim.

Gerçekten yapmayacağını düşünmüştüm.

Shawn'a hayır demiştim.

Ve onun bunu yapmış olmasına duyduğum öfke ile onu orada sağlıklı ve canlı gördüğüm için duyduğum rahatlama arasında kalmıştım...

Ve hayatta olduğunu görmekten duyduğum rahatlama arasında kalmıştım.

Ama arabayla yaklaşırken, kısa saçlı ve uzun sakallı halini beğendiğim için kendimden nefret ettim.

Ayak bileklerini çaprazlayarak oturduğunda, kot pantolonunun kasık kısmında oluşan kıvrımı ne kadar sevdiğimi nefret ediyordum.

Göğsünde çaprazlamış ön kollarının ne kadar kaslı olduğunu da nefret ediyordum.

Ve dışarıda hava 43 derece olmasına rağmen, kot pantolon, bot ve tişört giyip bir kamyonete yaslanarak, 24 derecelik esintili bir günde takılıyormuş gibi görünmesinden nefret ediyordum.

Garaj kapısı açma düğmesine bastım, gözlerimi ondan ayırdım ve arabamı garaj yoluna çevirdim.

Arabayı park ettim, motoru kapattım ve olabildiğince hızlı bir şekilde arabadan indim, Preacher'ın yürüdüğü yolu hızla geçtim.

Ve evet.

Oh evet.

Onun hareketlerini sevdiğimden nefret ediyordum. Onun hareketlerini her zaman sevmiştim.

Kalçalarının ve omuzlarının sallanışı, yürüyüşünün gevşekliği. Kahretsin. Yolun ortasında karşılaştık. Ve, evet.

175 cm boyumla, onun bu kadar uzun boylu olmasından nefret ediyordum. "Vaiz..." diye başladım.

"Hey, *canım*," dedi yumuşak bir sesle.

Onun sözleri, *o sözler* üzerine gözlerimi kapattım ve yanılmıyorsam, sallanmış olabilirdim.

"Bebeğim," diye fısıldadı ve parmaklarının kolumu sardığını hissettim.

Evet.

Sallanmıştım.

Gözlerimi açtım.

"Bunu yapmayacağız," dedim ve kolumu onun elinden nazıkçe çektim.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye reddettim.

"Lyla, konuşulması gereken şeyler var."

"Hayır, yok."

Çenesini oynattı ve sonra şöyle dedi: "Yeni albümü dinlemelisin."

Hay aksi.

"Hayır, dinlemeyeceğim."

"Dinlemelisin, çıkmadan önce." Oh, *lanet olsun*.

"Preacher..."

"Bebeğim, grubun yeniden bir araya geldiği, albümün çıkacağı ve Shawn'ın hukuki yardım konseriyle bir turneye çıkacağımız basın açıklaması yapıldı. Grup geri döndü. Ben geri döndüm. Ve biz senin lanet olası garaj yolunda duruyoruz."

Onu anladım.

Anladım ama hoşuma
gitmedi.

P r e acher, tüm zamanların en şok edici ve yürek parçalayıcı kişisel travma hikayelerinden biri ana akıma ulaşmadan önce bile paparazzilerin mıknaıısıydı.

Ve kendimi kandırmıyordum.

Ben de bir mıknaıısdım.

Özellikle de o benim yakınımıdaysa. Ve altı yıl
sonra ilk kez, o yanımdaydı.

K endimi kontrol edebilmek için görmezden gelmek zorunda kaldığım bir homurtu çıkardım, bu da onun dudaklarını kıvrmasına neden oldu, sonra dönüp garaj yoluma doğru yürüdüm.

Sadece botlarının betona çarptığı sönük sesleri duymakla kalmadım, onun beni takip ettiğini de *hissettim*.

Vaiz oradaydı.

Sadece birkaç metre uzakta.

Beni takip ediyor.

Garaj, üst üste konulabilir çamaşır makinesi ve kurutucu ile minimal depolama alanına sahip küçük bir hizmet odasına açılıyordu ve oradan da küçük bir mutfığa geçiliyordu.

Çok büyük bir mutfak değildi, örneğin, tamamen beyaz renkte, yine tamamen beyaz renkte ve Los Angeles manzaralı devasa bir oturma odasına açılan bir mutfak ya da ortasında o kadar büyük bir ada bulunan, rahat, rustik ama aynı zamanda devasa bir mutfak değildi ki, adamınız sizi yalayabilsin diye üzerine uzanabilirdiniz.

Ama benim evimdi.

Düşüncelerimin akışını durdurdum ve Preacher'ı açtım.

"Tamam, ne olursa olsun, hadi bunu halledelim," dedim.

Ama o etrafına bakınıyordu ve ben de onun yolundan çekilmek zorunda kaldım, çünkü o, dört sandalyeli yuvarlak bir masanın bulunduğu küçük yemek odasına gitmek için yanımdan geçiyordu ve o odanın arkasında oturma odası vardı.

Dişlerimi sıktım ve onu takip ettim, yemek odası ile oturma odası arasındaki kemerde durdum ve onun oturma odasındaki kanepemin önünde durduğunu gördüm.

Gözleri etrafı incelemeyi bıraktı, tam da televizyonun yanındaki kitaplığında duran büyükannem ve büyükbabamın fotoğrafına bakarken, bu fotoğraf eskiden Los Angeles'taki aile odamızda da aynı yerde dururdu, dikkatini bana çevirdi.

"Bu sensin," dedi.

"Evet, benim. Tamamen benim. Ve hepsini ben ödedim." Yüzünü buruşturdu.

Bu başarılı darbeyi, alçakça da olsa, zevkle izlemek istedim, ama lanet olsun, yapamadım.

"Bunu hak ettim," dedi. Hak etmişti.

Ve o dönemde yaşadıklarıyla, hak etmemiştir. Bu konuya girmeyecektim.

"Papaz, biriyle görüşüyorum," dedim.

"Biliyorum. Shawn söyledi."

Shawn'ın söylediğini tahmin ediyordum.

Ancak Shawn'ın *bildiğini* bilmek beni daha da kızdırdı. "O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"Buradayım, *cher*, ama sadece söylüyorum, cevaplarını bilmediğin başka birçok sorun var."

"Şimdi kendini beğenmişlik yapmanın sırası değil, Preacher."

"Şu anda hissettiğim çok şey var, Lyla, ve kendini beğenmişlik kesinlikle onlardan biri değil."

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Onun ifadesi değişti ve ben, onun geri döndüğünü duyduğum andan itibaren, onun güzelliğine karşı kendimi korumak için güçlendirmeye başladığım tüm engelleri ortadan kaldırdım.

"O zamana ihtiyacımız vardı,
bebeğim." O...

Ciddi miydi?

Hareketsiz durdum ve dudaklarımı hareket ettirmek için büyük çaba sarf ettim.

"Öyle mi?" Oksijen yetersizliğinden bayılmamak için nefes aldım ve sordum, "Öyle mi? Altı yıl ayrı kalmamız mı gerekiyordu?"

Bana doğru yürümeye başladı. "Lyla..."

"*Hayır!*" diye bağırdım ve o aniden durdu.

Ona hiç bağırmamıştım.

Hiç kimseye bağırmamıştım.

Ona ya da başka birine sesimi bile yükseltmemiştim.

"Bu kararı sen veremezsin, Vaiz," diye bağırdım. "Lyla..."

"Beni paramparça ettin. Beni parçalara ayırdın. Altı yıl. *Altı yıl!*" diye bağırdım. "Ve şimdi gelip, bunu *benim* ihtiyacım olduğu için yaptığını söyleyebilirsin, değil mi?" Düz elimi göğsüme vurdum. "Benim için iyi olduğu için mi? Bizim için mi?"

"Boğuluyordun, Lyla."

"Evet, senin ağır, korkutucu ve üzücü bokunda boğuluyordun ve izin verseydin sana yardım edebilirdim. Sana yardım etmek istedim... hayır, sana yardım etmem gerekiyordu, ama *sen izin vermedin.*"

"Hayır, Lyla, benim bokumda boğulmuyordun. *Bende* boğuluyordun."

"Tabii ki," diye karşılık verdim. "En başından beri. Öyleydi. Biz öyleydik. Benim istediğim buydu."

O başını salladı. "Hayır, bebeğim, başından beri öyle değildi ve biz öyle değildik. *O sendin.*"

Ben de başımı salladım, onunkinden daha hızlı ve daha kısa sallamalarla.

"Biliyor musun, neden bahsettiğini bilmiyorum, ama umurumda da değil. Bitti. Uzun zaman önce bitti. Bu kararı sen verdin ve senin nedenlerin vardı. Sen onları anlıyorsun ve tek ihtiyacın olan da bu. Başka seçeneğim yoktu, ama artık bunun önemi yok. Bitti. *Tamamen* bitti. Ve o zaman söylediğin gibi, hayatımıza devam ediyoruz. Bunu biliyorum çünkü *hayatımıza devam ettik*, en azından ben ettim, ve şu anki durumumdan memnunum."

"Senin alana ihtiyacın vardı," diye cevapladı. "Zamana ihtiyacın vardı. Nefes almaya ihtiyacın vardı. Kim olduğunu anlamaya ihtiyacın vardı." Kolunu oturma odasına doğru uzattı, sonra bana doğru. "Ve bunu yaptın."

"Bunu seninle birlikte yapabilirdim."

"Hayır, yapamazdın."

"Biliyorsun, sürekli 'hayır' diyorsun. Ne dersem, 'hayır' diyorsun. Sanki beni benden daha iyi tanıyormuşsun gibi. Sanki benim için en iyisi ne olduğuna karar verebilecekmişsin gibi."

"Seni senden daha iyi tanıyorum ve bu beni öldürüyor, Lyla, ama bunu bildiğim için, neye ihtiyacın olduğunu bildiğim için, senin için en iyi kararı vermem gerekiyordu."

Gövdem geriye yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Tabii ki öyle hissettin, çünkü öyle yaptın. Ben aynı fikirde değildim ama," omuz silktim, "önemli değil. O zaman önemli değildi, şimdi de önemli değil. Ama bunun seni ne kadar üzdüğüne itirazım var, Vaiz. Güneşten bronzlaşmış, sağlıklı görünüşünle, beni iki dakikada mahvettin, sonra da çekip gittin. Drama yoktu, ki bu muhtemelen iyiydi, çünkü ondan da kurtulmak zorunda kalmadım. Ama bir damla gözyaşı da dökmedin. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman. Paylaştığımız onca şey. Birbirimize verdiğimiz onca şey. İki dakika içinde bizi parçaladın, uzaklaştın, arkana bakmadın ve *gittin*."

"Bunun beni öldürmediğini bir an bile düşünemezsiniz," dedi düşük sesle.

"Gördüğümü gördüm," diye
cevap verdim. "Lyla..."

"Büyükbabama her zaman sana saygı duyacağımı söyledin, ama ben buna saygı demem. Seattle'da olanlara saygı duymuyorum. Portland'da olanlara *kesinlikle* saygı duymuyorum. Ve o sahilde olanlara da kesinlikle saygı duymuyorum."

Bir an bile duraksamadan cevap verdi: "Bence Audie neler olduğunu biliyordu, benim yaptığım şeyi onaylamamış olabilir, ama bunun yapılması gerektiği konusunda hemfikir olurdu."

Bu sözler onun ağzından çıkmamalıydı. "Sana inanamıyorum," diye tısladım.

"Doğru, *cher*," dedi nazikçe.

Tamam.

Yeter.

"Bana güvenmedin," diye fısıldadım.

Ağzını kapattı.

"Benim yolumu bulacak kadar güçlü olacağıma güvenmedin. Senin dünyanın yanarken sana bakacak kadar güçlü olacağıma güvenmedin. Önce sana ne olduğunu bilmediğim için hissettiğim acıyı hayal edebiliyor *musun*? Sonra öğrendiğimde, her gün senin yanımda olmadan günü atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışacağını bilerek uyanıp, her gece yatarken, uyuyamadan, acı içinde, benim yanımda olmadan günü atlatıp atlatmadığını merak ederek yatıyordum."

"Bebeğim, sana olan her şey, Amber'ın havuzundaki şezlongda sana yaklaştığım andan, annen ölmeden önce her şeyi mahvettiğim için beni reddettiğinde bunu kabullenemememden, Josh'un her yerde sana laf atıp seni takip etmesinden, bir işte tutunamaman ve kendine zaman ayırıp kendini tanıyamaman..."

Bana doğru eğildi ve kendi göğsünü yumrukladı, bunu yumruğuyla yaptı ve benden *çok* daha iyi yaptı.

"*Bana.*"

"Vaiz," diye fısıldadım, ona öyle olmadığını söylemek üzereydim. Ama sözleri ağzımdan çıkmadı.

"Kesinlikle haklısın. Büyükbabana söz verdim. Audie'ye söz verdim. Sana bakacağıma söz verdim ama sen kokain çekip hap alıyorsun, işin yok, tutkunu bulamadın ve benim *her şeye* düşürdüğüm büyük gölgenin içinde yürüyerek onu bulamayacaksın. Ve o gazeteci yazıyı yayınlayacaktı ve her şey ortaya çıkacaktı ve polisler işlerini halledip Baptiste'i bulup, olayı çözmek için ihtiyaçları olan bilgileri elde etmeden önce bunun olacağından çok korkuyordum. Ve ne oldu?"

Arkalarına yaslandı ve devam etti.

"Seni de bu işe bulaştırdım mı? Biliyorum, çünkü mahkeme salonuna girdiğinde bununla yüzleştin ve belki de televizyonda benim için ne kadar kötü olduğunu gördün, ama sen içerideydin, Lyla. Mahkeme salonundaydın. Yani *görmedin*. O kadar üstüme üstüme geldiler ki, mikrofonlarını yüzüme dayayan o pisliklerin arasından zar zor geçebildim, ailemin küçük kardeşimi öldürmesi hakkında ne hissettiğimi öğrenmek istiyorlardı. Ve ben seni zaten bir sürü pisliğin içinden geçirdim. Seni *bunun* içinden de geçirmem mi gerekiyordu?"

Ağzımı açtım. Henüz bitirmemişti.

O da kollarını göğsünde kavuşturdu ve şöyle dedi: "Evet, tabii ki. *Evet, tabii* ki. Acını anlayabiliyorum çünkü *ben de hissettim*. Ben de seninle birlikteydim, bebeğim. Ama senin benimle birlikte bunları yaşamayı izlemek yerine, bunu tekrar tekrar göze alırım. Ve sonrasında olanlarla birlikte seni de sürüklemek yerine."

"Bu senin kararın değildi," dedim sessizce.

"Açıkçası, bu konuda yanılıyorsun çünkü öyleydi." "Sana ihtiyacım vardı, Preacher."

"Bu doğru değil ve bunu biliyorum çünkü sen bana öyle *söyledin*. Bunu açıkça söyledin ve ben bunu asla unutmayacağım. Hayatını yaşamak için bana ihtiyacın olmadığını söyledin ve haklıydın." Yine kollarını açarak çevremizi işaret etti. "Bana ihtiyacın yoktu. Ve bu iyi bir şey. Bu sağlıklı bir şey. Ama daha da önemlisi, benim bokumda boğulmana gerek yoktu."

"Evet, öyle dedim, ama *sana* ihtiyacım olduğunu da söyledim. Beni anladığını sanıyordum ama belli ki anlamamışsın."

"Lyla," dedi yavaşça, sabrını kaybetmiş olduğu belliydi, "bunu benim bakış açımdan görmüyorsun."

"Sen de benim açımdan görmüyorsun." "Gördüğüm tek şey bu," diye karşılık verdi.

"Hepsi gitmişti," dedim. "Hepsi. Sen hariç." Vücudu bir sarsıldı.

"Sen bilmiyorsun ve bilmediğin için nefret ediyorum çünkü ben sahip olduklarımı ve kaybettiklerimi, senin sahip olduklarına tercih ederim ama sana açıklamama izin ver. Sen öylece," elimi kaldırıp parmaklarımı şıklattım, "tüm hayatın boyunca altında yatan temeli kaybetmeyi atlatıp yoluna devam edemezsin. Hepsi gitmişti. Annem. Büyükanнем. Büyükbabam. Beni güvensiz bir dünyada güvende tutan herkes. Haklısın. Büyükbaba zihninin hapishanesinde kilitli kaldı, ama içten içe iyi hissettiğini biliyorum. Kendini iyi hissetti. En azından benimle ilgili olarak. Beni *sana* bıraktığı için iyi hissetti."

Yutkunurken boğazı titredi.

"Tabii ki kaybolmuştum," diye devam ettim. "Tabii ki çırpınıyordum. Darbe üstüne darbe almıştım. Ama *sen* benim dayanağımsın, Vaiz. Hayatımdaki tek sağlam şey sendin. Hepsi gitmişti, ama ondan önce, büyükbabam mutfak masasında oturmuş, elinde euchre kartları ile senin benimle babam arasında bir kalkan oluşturmanı izlemişti ve o kalkan sen oldun. Beni sana bıraktı.

Sana ihtiyacım olduğunu kastettiğim şey buydu. *Var olmana* ihtiyacım yok. *Nefes almana* ihtiyacım yok. *Hayatta kalmana* ihtiyacım yok. Sadece *orada olmana* ihtiyacım vardı. Çünkü seni seviyordum ve büyükbabam sana güveniyordu ve ben, onlar gittikten sonra da iyi olacağımı *iliklerime kadar* biliyordum, çünkü hayatımda sahip olduğum tek sağlam şey, hayatım boyunca sahip olacağım tek şeydi. Ve o da sendin. Sonra beni *lanet olası bir kumsalda* bırakıp gittin."

"Bebeğim," diye inledi.

Acısını gördüm.

Onun acısını hissettim.

Ama o acı beni etkilememeliydi.

"Josh istediği her şeyi söyleyebilirdi, ben de yüzüme binlerce mikrofön ve flaşlar yöneltilip, yüzlerce yorumcu benim bugünün kızlarına sağlık konusunda söylediklerimi tartışırken, *seni doğurmuş olsaydım* büyük bir kışım olurdu. *Seninle olmak, hepinizle olmak* demek. Kardeşine adalet sağlamak için polislerle çalışırken, gazeteciler sana anlatmak istemediğin hikayeleri anlatman için baskı yaparken, grupta kardeşlerinle kavga ederken, ben senin yanında olmalıyım. Ama sen bunu benden aldın. Aramıza nifak sokmak için çirkin davrandın ve ikimiz adına bir karar verdin. Bunların ikisi de doğru değil."

"China," dedi ve bana hiç kullanmadığı bir takma adla seslendi.

"Evet," diye onayladım. "Sen yanımda olsaydın her şeye katlanabilirdim, ama sen yokken parçalanırdım ve bunu biliyorum çünkü *yaşadım*."

"Lyla..."

"Ve bundan geri dönüşü yok, Preacher. Ortaya çıkıp, seksi görünsen, kamyonete yaslansan ve tamamen kendin olsan bile, bundan geri dönüşü yok. Bir şey parçalandığında, bir daha asla eskisi gibi olmaz. Ama bu durumda, eski Lyla o kadar parçalanmıştı ki, parçalarını attım gitsin."

Konuşmam bittiğinde, oturma odamda, uzaklaşabileceğim bir plajda değil, *oturma odamda*, onun güzel, sıcak kahverengi gözlerine bakmak zorunda kaldım, onun gözlerinde acı ve pişmanlık vardı ve kaçış yoktu.

Sessizliği bozarak, "Seni ilk gördüğümde istediğim şey buydu" dedi.

Tanrım, bu konuşmanın *bitmesini* istiyordum.

"Ben de bunu istedim," diye tekrarladı. "Beni sana çeken buydu. Bu ve ellerimde senin kalçaların, saçlarında parmaklarımın olduğu düşüncesi."

Gülümsemedim ama o şaka yapmıyordu. Devam etti.

"Kırılganlığını ellerimde tutmak ve onu korumak istedim.

Bu işi istedim. Bu onuru istedim." Tanrım, bunu bitirmeliydim.

Ben konuşamadan o tekrar konuştu.

"Ama ben yanılmıştım, büyükbaban da yanılmıştı, çocuklar da yanılıyor ve," parmağını bana doğru uzattı, "*sen* de yanılıyorsun. Şuna bak." Yine iki elini de uzatarak oturma odamı işaret etti. "Sen kırılgan değilsin. Hiçbir zaman olmadın. Yani, haklı olduğum bir şey var. Bunu bulabilmen için benim yolumdan çekilmem gerekiyordu, Lyla. Bu ikimiz için de işkence gibiydi, ama senin kadar güçlü olmam gereken bir şey yaptım. Sana bunu verdim."

Sonra arkasına uzandı ve ceketinin arka cebinden, tüm bu zaman boyunca kot pantolonunun bel kısmına sıkıştırmış olduğu bir CD'yi çıkardı.

"Konuşacak daha çok şeyimiz var, o yüzden bunu dinle, *cher*, görüştüğün adamdan kurtul ve Baton Rouge'da görüşürüz."

CD'yi sehpa attı ve ben onun gidmesini umuyordum.

Aslında bunu ummuyordum tabii ki, ama kendime umduğumu söylüyordum.

O çıkmadı.

Bana geldi, başımı iki eliyle tuttu, geriye doğru eğdi ve dudaklarıma ıslak olmayan ama yine de ayak parmaklarımı kıvırtan, midemi kıpır kıpır eden ve bacaklarımın arasında ıslak bir akıntıya neden olan sert bir öpücük kondurdu çünkü bu Preacher'dı. Onun kokusunu alabiliyordum, ellerini üzerimde hissedebiliyordum ve o dudakları çekip aldığında onların tadını alacağımı biliyordum.

Sadece dudaklarını çektiğinde uzaklaştı.

Ama bu sefer, ben dönüp onun gidişini izlerken, o da arkasına baktı.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi. "O motel odasında elimi tuttuğundan itibaren, her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Bunu, mutfağımın köşesine dönüp kaybolmadan önce söyledi.

Ve o gittiğinde, dudaklarımı yaladım.

Ve Preacher'ın tadını aldım.

McCade:

[Mırıldanarak, gözleri barın arkasındaki raflara bakarak]

Baton Rouge'da görüşürüz.

Siktir, ne kadar kibirli bir pislikmişim.

[Buzlu çay bardağını itip, çenesini kaldırmadan önce parmak eklemleriyle bara vurur. Kısa sürede, sek bourbon servis edilir. Neat.]

Jesse:

Preacher'ın Phoenix'e gidip Lyla'ya albümün ön kopyasını şahsen teslim etmesi, fitilin ateşlenmesi gibiydi diyebiliriz.

Unutma, Vanessa onu tanımıyor, bu yüzden Lyla Sonia'ya bir nutuk atıyor, Sonia Vanessa'ya bir nutuk atıyor ve Vanessa Shawn'a yeni bir nutuk atıyor.

Shawn, Louisiana'ya geri dönüp konser için işlerini hallediyor, bu yüzden Preacher'la el sıkışıp karısı tarafından daha da azarlanmak gibi bir durumla karşı karşıya değil.

Hepimiz oraya gidip provalar yapmaya ve konsere hazırlanmaya hazırız, ama Preacher o numarayı yaptıktan sonra altı hafta boyunca, şaka yapmıyorum, *altı hafta* boyunca, cep telefonumun şarjını zar zor tutabiliyorum, o kadar sık çalışıyor ki, çalışmadığında da kulağıma yapışık kalıyor.

Sonia, Preacher'ı defetmem için başımın etini yiyor.

Jules de aynı.

Penny ve Lana, Lyla'nın neden Preacher'ı geri kabul etmediğini merak ediyorlar.

Anne, gayri resmi olarak evlat edindiği iki çocuğu arasında kalmış, ikisinin de istediği şeyi istiyor, ki bu çelişkili olabilir, bu yüzden başı dertte.

Dave ve Tim taraf seçiyorlar.

Dave, Lyla'yı seçiyor.

Tim ise Preacher'ı.

Sonra telefon

geliyor. Lanet olası

telefon.

[Kayıt dışı]

[Simms uzun süre konuşmayı keser, bir uyarı gerekir]

Ne araması?

[Odaklan]

Lyla'dan gelen telefon.

Henüz konuşmadığım tek kişi o. Diğerlerinin konuşmadığını düşündüğüm için ona zaman tanıyorum.

"Selam Jess. Konuşacak vaktin var mı?" diyor. "Senin için her zaman vaktim var" diye cevap veriyorum.

"Güzel, şu anda senin evinin önünde arabamda oturuyorum," diye cevapladı.

[Kafasını sallar ve durmaz] Siktir.

Siktir.

[Kafasını sallamayı bırakır]

Ben Los Angeles'ta yaşıyorum, kadın Phoenix'te yaşıyor ve arabasıyla evimin önünde oturuyor ve konuşmak istiyor.

Siktir lan.

[Başını geriye doğru eğip tavana bakar, sonra tekrar düzeltir]
Bunun kötü sonuçlanacağını biliyorum.

Onu onun için istiyorum çünkü onu seviyorum, o da onu istiyor ve o onun için iyi.
Onu onun için istiyorum çünkü hayatının ilk yarısında çok zorlu ve acı bir dönem geçirdi ve multi-platin albümler bu hasarı onaramaz.

İyi bir kadın bu hasarı onarır.

Ya da en azından, o kadın varsa, acı çok daha az hissedilir.

Ama ben de onu seviyorum ve eğer bana gelip ondan vazgeçmesini istemek için gelirse, bunu onun için yapmalıyım.

Bunu Çin için yapmalıyım.

Işık ve karanlık arasında sıkışmış.

Hayır, kardeşim, bu sadece karanlık görünüyordu.

O geldiğinde ona bir içki ikram ettim.

O da gazoz istiyor.

Ona bir tane getiriyorum ve havuzuma çıkıyoruz.

Hatırladığım kadarıyla, kırmızı renkli ve biraz siyah tişörtlü, bol etekli bir elbise giymişti.

Parmak arası terliklerini çıkarıp eteğini yukarı çekiyor ve poposunu havuzumun kenarına oturtup bacaklarını suya sokuyor.

Ben de kot pantolonumu sıvadım, aynısını yaptım ve dostum, bu destansı hikaye başlamadan birkaç dakika önce Preacher'ı gördüğüm pozisyonun aynısını aldığımı fark ettim.

Bir şey söylemesini bekledim. Onun bu durumu yönlendirmesine ihtiyacım vardı. Havuzu izliyordu.

Sonra başını çevirip bana baktığında da öyle bakmaya devam etmesini diliyorum.

"Hamileyim," diyor.

Kalbim patlayacak gibi

hissediyorum. Sonra fısıldayarak

devam ediyor.

"Ve Preacher'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

JESSE

McCade:

Hâlâ Timmy'den aldığım o not defteri vardı, PCH'de, ama yakında Louisiana'ya gideceğimiz için toparlanıyordum. [Louisiana'yı "Looseeana" olarak telaffuz ediyor]

Jess arar ve gelmek istediğini söyler.

Fazla bir şeyim yok, ama toparlanmak eğlenceli değil, o yüzden gelip biraz içki içelim dedim. Belki dışarı çıkıp nachos alırsınız.

[Burnundan nefes verir, biraz burbon içer]

Jess içeri girer ve Lyla da onunla birlikte, Lyla'nın yüzündeki ifade, Jess'in yüzündeki ifade...

[Bar taburesini tutup oturmak için yer değiştirir] [Fısıldayarak]

Kahretsin.

Hayatımın geri dönüşü olmayan bir şekilde değişeceğini biliyorum, yüzlerindeki bakışlar.

Lyla:

Çok korkmuştum.

Tamamen ve tamamen korkmuştum.

Jesse:

Kalmalı mı gitmeli miydim, bilemedim.

Birbirlerine bakışlarından, ikisine de ihtiyaçları olanı verebilecek bir yol bulmam gerektiğini anladım.

Bu yüzden Lyla'ya, "Dışarıda arabada bekliyorum"

dedim. O da Preach'ten gözlerini zar zor ayırarak başını salladı.

Ona bir bakış attım.

O gür sakalının altında çenesi geriliyor, neredeyse şişiyor ve başını sallıyor.

Sonra ben giderim.

Lyla:

[Başını kapıya çevirip hafifçe gülümsüyor] Vay be,
ne diyebilirim ki.

O adamın zamanlaması her zaman iyidir.

[O anda motorun gürültüsü duyulur ve tüm köpekler havlamaya başlar, yerde olanlar ayağa kalkar ve heyecanla hareket ederler, Lyla'nın üzerindeki Maltese havlamaya başlar ve iki kedinin de rahatsızlığına neden olacak şekilde divanın etrafında koşuşturur.

Motorun gürültüsü kesilir ve kapı açılmadan önce gürültü doruğa ulaşır ve Lyla'nın oğlu Jesse içeri girer.

Bana kaşlarını çatarak bakar ve annesine döner.

"Henüz bitmedi mi?" diye sorar, aynı anda iki köpeği okşarken, divandan atlayan Maltese köpeği onun topuklarına havlar.

"Jess," diye mırıldanır.

Açık kapıdan bir gölge düşerken köpekler daha da heyecanlanır.

O anda, Vaiz McCade içeri girer.

McCade çenesini bana doğru eğip karısına bakar. Lynie nerede? (McCade)

Alışverişte. (Lyla)

Tabii ki. (McCade, mırıldanarak)

Burada işimiz neredeyse bitti. (Lyla)

İyi. (Jesse)

Hadi dostum. Bir bira içelim. (McCade) [Jesse neşelenir]

Eğer reşit olmayan oğluma bira verirsen, vaiz, seni boğazlarım. (Lyla)

Oğlum bir erkeğin bira içmesini öğrenmeli. (McCade) [Lyla'nın bakışları

bana yönelir] Neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun? Onun

seni kandırmasına izin verme. O bundan hoşlanıyor. (McCade)

[Lyla'ya yaklaşır ve onu öpmekten çekinmez. Bunun gerçekleşmesi için iki elini de kullanır. Kafasını bırakır, çenesiyle oğluna işaret eder ve bana bakar.]

Chili yapıyorum. İşin bittiğinde kal. (McCade)

[İki erkek, kulübenin geri kalan kısmına açılan kapının arkasında kaybolur ve dikkatim tekrar Lyla'ya döner.

[Derin bir nefes alır ve bırakır] Bence biraz geri çekilsek iyi olur.

THE CD

Lyla:

'a adresini veren Loretta'ydı.

Gitmeden önce CD'yi dinlemedim.

Ve unutma, bu yolculuğa o beni görmeye geldikten tam iki gün sonra çıktım.

[Üzülerek başını sallar]

Ama oraya giderken bile o CD'yi dinlemedim.

Ona asla dinlemeyeceğimi söyledikten sonra, ona CD'yi yüzüne atıp arkasını dönüp *uzaklaşmanın* çok daha dramatik olacağını düşündüm.

[Mutsuz olmayan bir şekilde iç çeker]

Ama işler öyle yürümedi.

Arabamda oturup gri dış cephe, beyaz süslemeli ve ahşap çatılı bungalovu seyrederek, ne kadar şirin olduğunu, okyanusun sesini duyabildiğimi ve iç kısmının muhtemelen daha da güzel olduğunu düşündüm, ama Preacher'ın böyle bir evde kaldığını hayal edemedim.

Böyle bir ev *seçmek*. O şimdi kimdi?

Son altı yıldır neredeydi? Ne yapıyordu?

"Hayır, hayır," diye yüksek sesle söyledim. "Umurumda değil."

Camımı kapattım ama Preacher'ın bana verdiği CD'yi alıp kapımı açıp dışarı çıktığımda okyanusun sesi tekrar kulağıma geldi.

Ön kapıya inen basamaklar vardı, bu kapı sahildeki bir tepeye inşa edilmiş evin yan tarafına çıkıntı yapıyordu ve bu basamakların altındaki kapının üst kısmını kaplayan büyük, dokuz bölmeli bir pencere vardı.

O kapıya yaklaştığında beni görecekti. Bu yüzden neredeyse geri dönüyordum, ama dönmedim.

Çünkü Preacher ikimiz adına karar veremezdi.

Acı ve keder veren, büyük zaman kaybına neden olan devasa kararlar.

O kararlar, onun hayatıma geri dönüp her şeyin eskisi gibi olacağını düşündüğü anlamına geliyordu...

Her şeyi...

Preacher gibi davranabileceğini düşündüğü kararlar.

Ve sonra ben sadece bir CD dinleyip onun planlarına uyacaktım.

Hayır.

Bunu yapmasına izin vermedim.

Ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Ve sonra bu yapılması gerekiyordu.

Kapıda durdum, zili çaldım ve onun iri vücudunun kısa koridordan geldiğini görünce kendimi hazırladım.

Onu da göreceğimi ve bu yüzden (yine) kot pantolon ve (yine) tişört giydiğini, ama çıplak ayakla olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Saçları da dağınıktı.

Yakışıklı bir erkekte bu çok seksi bir görünümdü.

Ve Preacher çok yakışıklı bir erkekti. Tamam.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Artık çok geçti.
Kapıyı açıyordu. Tanrım,
yüzü.
O kadar...

Mutlu. "Cher..."

CD'yi uzatarak onu durdurmaya çalıştım, son anda ona fırlatmamaya karar verdim.

"Bunu istemiyorum," dedim.

CD'ye baktı, sonra bana baktı. "Hayır," dedi.

"Bunu istiyorsun."

Sonra kolunu belime doladı ve beni içeri sürükledi.

Lyla ve McCade:

[McCade şimdi bira, iki kedi ve Lyla ile birlikte divanda uzanıyor ve eskiden oldukça büyük görünen mobilyanın çoğunu kaplıyor, ama artık öyle değil. Lyla hala çapraz bacaklı oturuyor, ama McCade onun arkasına kıvrılmış, böylece Lyla'nın kalçaları McCade'in kucağına ve karnına yaslanmış durumda ve McCade başını eline dayamış, dirseğini yastıkların üzerine koymuş durumda.

Bunu istiyorsun. Bu çok akıllıca bir laftı. (McCade)

[Ona bakmak için dönerek] Aptalcaydı. (Lyla)

[McCade'in kaşları yukarı kalkıyor] Aptalca mı?

Evet.

Sende işe yaradı.

[Lyla gözlerini devirdi, ama itiraz etmedi.]

[McCade bana bakar ve sırtarak] Bu söz beni etkiledi Jesse.

Beni etkiledi Jesse.

[McCade karısına bakar ve yumuşak bir sesle konuşur]

Evet. [Karısının yüzündeki ifade yumuşar]

Biliyorsun, hikayeni barda anlatmıştın zaten. (Lyla) Jesse'nin elinde biber var. (McCade)

[Lyla iç çeker ve dikkatini bana geri verir]
Onun burada olmadığını varsayalım. (Lyla)

[Kayıt dışı]

Bu imkansız olabilir.

[McCade kahkahalarla gülüyor. Lyla gülümsemeyi engelleyemiyor.]

Kısa koridorda onun tişörtü ve benimki yerde duruyordu.

Ağzımı onun ağzına, ellerimi onun kışına, parmaklarımı da onun kot pantolonunun kemerine koymuştum ki, daha geniş bir alana çıktığımızı hissettim.

Gözlerimi açtım, sağa doğru kaydurdım ve bir kanepede
gördüm. Onu kemerinden tutup kanepeye doğru çektim.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve bizi merdivenlere doğru
yönlendirmeye başladı.

"Vaiz," diye bağırdım.

"Cher, altı yıldır ilk kez kanepede seninle sevişmeyeceğim."

Elini tutup beni doğru çekerek, "Kimin umurunda?" dedim.

Elimi daha sertçe çekti ve ben uçarak ona çarptım.

Bana yukarıdan aşağıya bakarken çenesi neredeyse boğazına kadar
inmişti.

"Umurumda," diye homurdandı. "Kışını kaldır da
merdivenleri çık." "Vaiz."

Eğildi ve burnunun ucu benim burnuma değdi.

"Çabuk. Yukarı. Çık."

"Ne kadar otoriter olduğunu unutmuşum,"

dedim keskin bir sesle. Tavana baktı. "Siktir
git."

Ellerimi iki yana açtım ve "Deniyorum!" diye bağırdım.

Sözsüz bir homurtu daha geldi ve sonra omzunun üzerinden atladım ve o
beni merdivenlerden yukarı çekti.

[Kaset dışı]

Bu aslında çok tatlı.

Gördün mü? Ben de bunu istiyordum. (McCade)

Tatlı değildi. Seksiydi. (Lyla)

[McCade sırtıyor]

Ben de onu yapmaya çalışıyordum.

Beni yatağın üzerine sırt üstü attı.

Preacher üzerimde olduğu için zıplamadım.

Onun bu kadar ısrarcı ve istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır olması ve bunun tüm sonuçları, şu anda yaşadığım iyi sonuçlar da dahil olmak üzere, beni kızdırmayı unuttum, çünkü ağzı tekrar ağzıma geldi.

Preacher, ben, bir yatak ve aramızda geçen altı yıl, her şey birikmişti

.

Ellerim onun elleriyle çarpıştı.

O benim

kıçımından çıkardığında, işim yarıda kaldı.

Dişlerimin kenarlarıyla meme ucunu zar zor sıyırıp geçirdim, çünkü o benim külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyordu.

Sonra ikimiz de çıplak kaldık ve ben, yukarı çıkarken çığlık atarken, ağzımı başka bir şeye yaklaştırmak istedim.

O yatakta dizlerinin üstüne çökmüştü.

Ve beni kendine doğru çekiyordu, yüz yüze.

"Bacaklarını bana dolaştır, *cher*," diye homurdandı.

Ben itiraz etmedim.

Bacaklarımı kalçalarına doladım.

Bir kolunu bana dolamıştı, bir eli aramızdaydı, yani beni yere yatırdığında beni alabilecek pozisyondaydı.

Ve beni doldurduğunda, altı yıldır tuttuğum nefesimi bıraktım ve alnım alnına düştü.

Diğer kolunu da bana doladı, kalçaları hareket etmeye başladı ve ben de onun gözlerine bakarak kendimi kollarıma tutundum.

"Elini aramıza koy," diye mırıldandı. "Hayır, hayatım, ben istiyorum..."

"Bebeğim, bu çabuk bitecek. Senden başka kimse olmadı. Elini aramıza koy."

[Kaset dışı]

Vardı mı...?

Hayır. (McCade)

[Lyla sessizdir, ama sessizliği onun da kaçınmadığını gösterir.] Ona da izin verdim. (McCade)

[Lyla kocasına döner ve elini onun yanağındaki tuz ve biber sakalına koyar.]

[Fısıldayarak] Vaiz.

[McCade, röportajcıya] Bundan hoşlanmadım ve bunun hafif bir ifade olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama kendini keşfederken bu olduysa, onun da buna ihtiyacı vardı.

Bu belki de duyduğum en romantik şey.

[McCade homurdanır. Lyla elini onun yüzünden çeker ve bana bakar]

Ben de.

Onun geri döneceğini bilmiyordum, anlarsın ya.

Devam edelim. (McCade)

Tamam, tatlım. (Lyla [sessizce])

Vaiz haklıydı.

Her şey çok hızlı oldu.

Onun için de benim için

de. Çok hızlı.

Henüz kendime gelememiştim ki, geri istemeye başladım. Evet.

Geri istemiştim.

Sonra da sonsuza kadar sürmesini istedim.

Tanrım.

Buraya gelmek *çok aptalcaydı*.

Yanağımı onun yanağına kaydırarak yüzümü boynuna gömdüm. O öne doğru eğildi, bu da benim sırt üstü, onun da benim üstümde olduğu anlamına geliyordu.

beni

m "Lyla," diye kulağıma fısıldadı.

üstü "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim. Bir an için

mde hareketsiz kaldı.

oldu Sonra vücudu kahkahalarla titremeye başlayınca *her şey* yoluna girdi.

ğu

anla

mın

a

geli

yor

du.

.

Başını kaldırdı, ellerini yüzüme koydu ve bana baktı.

"Bebeğim, bana bir CD vermek için yedi saat yol gelmedin," dedi.

"Bu jestin dramatik etkisiyle amacımı anlatabileceğimi düşündüm," diye cevap verdim.

"Demek istediğin, gelip erkeğini bir kez daha tatmak istedin." Kibirli bir şekilde sırtıttı. "Görev tamamlandı."

"Vaiz..."

"Yapma," dedi boğuk bir sesle, alnını alnıma dayayarak. "Hâlâ içindeyim, *cher*. Yapma. Lütfen."

Ağzımı kapattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Gözlerimi kapattım.

Burnunu burnuma sürttü. Gözlerimi açtım.

Onu görüp, kokusunu alıp, hissedip, yeniden ona bağlandıklarında, gözleri yaşlarla doldu.

"Bebeğim," diye mırıldandı, kayarak dışarı çıktı ve bizi yan yatırdı.

Ama bunu beni kollarıyla ve bacaklarıyla kendine sıkıca sararak yaptı.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandım, boğazına bakarak. "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Loretta," dedim.

"Yarın ona çiçek göndereceğim," diye mırıldandı.

Başımı geriye eğdim ve o da bir kolunu benden çekip başımı avuçladı, başparmağıyla şakaklarımdaki ıslaklığı sildi.

"Öfke hissettim," dedi.

"Ne?" diye sordum, bu sözlerin nereden çıktığını anlamadan. "Orada, tanık kürsüsünde oturup ona bakarken. Orada oturup ona da aynı şeyi yaparken. Öfke. Sana garanti ederim ki bunu hiç hissetmedin, Lyla, ve tüm kalbimle umarım hiç hissetmezsin. Bu seni tüketir. Seni yiyip bitirir. O sandalyeden fırlayıp onları paramparça etmememin lanet bir mucize olduğunu söylemek abartı olmaz."

Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Ve şimdi elde etmişim.

Bu yüzden, ona bunu verme fırsatını kaçırmayacaktım.

Öyleyse, al şunu.

Ellerimi göğsüne kaydırdım ve boynuna sarıldım, çok sıkı tutmamaya çalışarak, fısıldayarak, "Vaiz."

"Bu iyi değildi, *cher*."

"Tatlım," diye fısıldadım.

"Hiç iyi değildi, senin için iyi değildim. Grup için iyi değildim. Lyla, kardeşimi öldürdüler."

Tanrım.

Kardeşini öldürdüler, o bunu duydu ve yıllarca intikam almak için uğraştı. Sonunda intikamını aldı, ama onlar onu parçaladılar.

Yine.

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona sıkıca sarıldım.

"Seni göndermek zorundaydım," dedi. "Her şeyin bir sonuca varacağını biliyordum ve seni göndermek zorundaydım. Hayatını yaşamak zorundaydın. Bunu anlamak zorundaydın. On yedi yaşından beri bana bağımlıydın ve ben de oraya gideceğimi biliyordum. Her şeyin bir şekilde sona ereceğini ve içimde tuttuğum şeyin serbest kalacağını biliyordum. Louisiana'ya geri dönüp onları tekrar görmek bana ne yapacağını biliyordum. Ve senin bunun içinde olmanı istemedim. Senin bunun içinde olmanı istemediğim o kadar çok neden vardı ki, kafam hepsiyle patlayacak gibi hissediyordum. Asla kendini bulamazdın. Her zaman benimle ilgilenirdin. Ben bunu engelleyene kadar ve bir daha asla olmayana kadar."

Bunu anlasam da, kabul edemiyordum. Ama buna sonra değineceğim.

"Nereye gittin?" diye sordum.

"Ormana," diye cevapladı. "Kimsenin olmadığı bir yere. Kasaba sınırına ulaşmak için yirmi dakika araba sürmem gereken bir yere. Markete ulaşmak için on dakika daha. Ağaçları temizledim. Bir kulübe inşa ettim."

Şaşkına dönmüştüm.

"Bir kulübe mi inşa ettin?"

"Evet. Bir kitap satın alırsın, okursun, ne yapman gerektiğini söyler, sen de yaparsın. İlk yıl, jeneratörlü bir karavanda kaldım, ağaçları kestim, toprağı taşıdım. Ertesi yıl, temel attım, iskelet kurdum. Anladın işte."

"Bir kulübe inşa ettin."

"Evet."

"Kendi başına."

"Elektrik ve sıhhi tesisat işleri zordu. Kurallar vardı. Ama ayda değildim ve param vardı, bu yüzden birkaç adam tuttum. Onun dışında, evet."

"Bir kulübe inşa ettin."

Konuşmayı kesti.

"Nerede?" diye

sordum.

Ağzı tuhaf bir şekilde hareket etti.

Eyvah.

"Nerede, Papaz?" diye ısrar ettim. "Senin evinden yaklaşık iki saat uzaklıkta."

Gözlerimin büyüdüğünü ve sesimin tizleştiğini hissettim. "Ne?" "Birkaç yıl sonra Phoenix'e taşınman büyük şans,"

mırıldandı. "O zamanlar bunu bilmiyordum ama." "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

O anda konuşmayı kestim.

"On farklı eyalette belki otuz tane araziye baktım. Benim arazimde manzara yok, sadece ağaçlar var. Etrafta hiçbir şey yok, sadece hayvanlar var. Hiçbir şeye yakın değil, uzak da değil. O zamanlar benim dünyamda hiçbir şey mükemmel değildi. Ama o arazide kamyonetimden indiğimde, sen o sahilde benden uzaklaştığından beri ilk kez derin bir nefes aldım. Belki de doğanın güçleri, yakında o araziden iki saat uzaklıkta yaşayacağını biliyordu."

Bu, duyduğum en romantik şeydi. "Bunu bir işaret olarak görüyorum," diye mırıldandı.

"Papaz..."

"Fiziksel bir işti," dedi hızlıca. "Zor bir iş. Erken kalkmak. Bütün gün hareket etmek. Bir şeyler kesmek. Bir şeyler taşımak. Bir şeyler çakmak. Yemek yemek

aklınıza geldiğinde yedim. Akşamları duş alıp sandviç yedikten sonra yatağa yığıldım ve o kadar yorgundum ki, üzerime battaniyeyi örtmeden önce uykuya dalmıştım. Yağmur yağdığında veya kar yağdığında boş zamanlarımda şarkı yazdım. Kitap okudum. Boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadım. Bazen zaman ayırdım. Dağların tepesine tırmandım ve Tanrı'ya bağırdım. Göl kenarına gidip balık tutardım ve Baptiste'in ayakkabılarını bağlayacak kadar bile büyümediğini, balık oltasını bağlayamayacağını düşünerek ağlardım. Öfkem o kadar derinleşti ki, yiyecek almak dışında o dağdan asla inmeyeceğimi düşündüm. Sonra belki bunu bile yapmayacağımı düşündüm. Bir bahçe eker, avlanır ve balık tutardım, giysilerim üzerimde çürür giderdi. Seni bir daha görmezdim . Çocuk yapmazdık. Grubu bir daha görmezdim. Müzik yapmazdık."

Hiçbir şey söylemedim.

Sadece boynunu tuttum.

Ama belki de şimdi onu çok sıkı sarıyordum.

Durduramıyordum kendimi.

"Ve sonra bir gün, odun almak için odunluğa doğru yürürken, orada duran ve bana bakan bir geyik yavrusu gördüm."

Otomatik olarak ona daha da yaklaştım.

"Küçük bir vücut. Büyük kulaklar. Uzun bacaklar. İnce bacaklar. Siyah gözler. Meraklı. Bana bakıyordu. Hiç korkmuyordu. Bebekler korkmazlar. Onlara nasıl korkacaklarını öğretmeden korkmazlar."

Bu durumun gidişatından hoşlanmıyordum, ancak yine de büyülenmişim. Ne olursa olsun, onun verebilmesi için kabul etmem gerektiğini biliyordum ve sonra umarım...

Ondan kurtulabileceğimi umuyordum.

Bu yüzden sessiz kaldım ve başparmaklarımla çenesinin sakalını okşamaya başladım.

"Annesinin nerede olduğunu bilmiyorum. Yürümeyi bırakmıştım. Sadece o, ben, ağaçlar ve odunluk vardı. O kadar narindi ki, onu tuttuğumda boynunu kırabilirdim. Bacaklarını koparabilirdim.

Ama o kadar güzel, o kadar değerli bir şey, o düşünce aklımın ucundan bile geçmezdi. Ve o anda, o yaratığa bakarken, o geyiği kurtarmak için kendimi kurşunun önüne atardım. Eğer tehlike altındaysa, kaçıp güvende olabilmesi için sonuna kadar savaşırdım.

Aman

Tanrım.

Adamım.

Güzel adamım.

"Sonra," diye devam etti, "aniden, yavru hareketlendi ve annesi kayaların ve çalıların üzerinden koşarak bana doğru geldi. Annesi yaklaşırken temkinli davrandı, yavrusunu topladı ve kayalardan geçtikten sonra koşarak uzaklaştılar. Onlar gittikten sonra uzun süre orada durdum. Hava çok soğuktu, o dağda Temmuz ayına kadar soğuk olur, bu yüzden odun almaya gidiyordum. Ama kıpırdamadım. Çünkü tek düşünebildiğim, keşke Baptiste'in de buna sahip olsaydı idi. Onu tehlikeden kurtarmak için kayaların ve çalıların üzerinden atlayan bir anne."

Titrek bir nefes aldı. Ben
nefesimi tuttum.

"Keşke bende olsaydı."

Yüzümü onun boğazına gömdüm.

"Ama yapmadık," dedi. "Sonra orada durup 'Şimdi ne olacak?' diye düşündüm."

Kollarımı onun boynuna doladım.

"Çocukluğumu ve Baptiste'in hayatını ellerinden aldılar. Büyüdüm, güçlendim, artık annemin tokatlayabileceği, tekmeleyebileceği, çimdikleyebileceği, parmaklarıyla etimi koparıp kanımı tadana kadar çevirebileceği biri değilim. Ağlamamak için dilimi ısıyorum. Babamın dövebileceği biri. Williams'lara sataşmaya başladılar çünkü ben evde olduğumdan daha çok orada kalıyorum ve artık beni eve getiremiyorlar. Artık onlardan korkmuyorum. Ve benim artık korkmamam, onlar için ne anlama geliyor?

Onlar bunu biliyorlardı. Ben de polise söyledim. Kardeşimi sevdiğimi biliyorlardı. Biliyorlardı."

Konuşmayı kesti ve ben konuşmaya başlamadım. O da devam etti.

"İkisi de benimle uğraşmaya başladılar ve kendilerini gaza getirdiklerini biliyordum. Sinirleniyorlardı. Sonra bir gece, Shawn ve ben takılıp televizyon izlerken Bay Oscar içeri girdi, beni dışarı çıkardı ve bana iki bin dolar nakit para ve boktan bir arabanın anahtarlarını verdi ve 'Git evlat. Louisiana'dan git. Hemen. *Sür.*' Yüzüne baktım ve düşünmedim. Parayı ve anahtarları aldım, arabaya bindim ve oradan siktir olup gittim." Nefesini verdi ve bitirdi, "On yedi yaşında değildim."

"Bana o kısmı anlatmamıştın," dedim yumuşak bir sesle. "Sonuçta, bu Shawn'ın anlatacağı bir hikaye."

Gözlerimi sıkıca kapattım, çünkü onun ailesi ile birlikte her şey gittikçe daha da kötüye gidiyordu.

"Lyla, bebeğim, bana bak."

Yüzümü boğazından çekip ona baktım.

"Mesele şu ki, Oscar bana özgürlüğümü verdi. Özgürdüm. Özgürlüğümü özlemiştim. O andan itibaren özgürdüm. Müzik yaptım. Arkadaşlar edindim. Güzel bir kızın beni sevmesini sağladım. Dünyanın dört bir yanını dolaştım. Kardeşimi uygun bir tabuta, uygun bir mezara, uygun bir mezar taşıyla gömdüm. Kendi evimi yaptım. Ve sonuncusu hariç, tüm bunları yaptığımı biliyorlardı. Ve işte oradayım, ağaçların arasında tek başıma duruyorum."

"Senin aydınlanmanı ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorum, ama orada olmak isterdim. *Orada*, o yerde, *senin yanında* olmak isterdim."

"Anlamıyorsun, bebeğim. Bunu yapmak zorundaydım. Dağımda kendime bir yer açmak zorundaydım ve bunu da tek başıma yapmak zorundaydım."

"Haklısın, anlamıyorum çünkü ben odun taşıyabilir ve çivi çakabilirim."

"Senin yanında olmak isteyeceğin türden bir adam değildim."

"Bence bunu yargılama hakkı bana aitti."

"Sana garanti ederim, orada olsaydın şu anda burada olmazdın."

"Beni hafife alıyorsun." Aniden,
ifadesi değişti. Nazik ama ciddi.

Ve kararlı.

"Lyla, hayatımın aşkı," ellerini başımın iki yanına koydu ve yüzünü yaklaştırdı, "*beni anlamıyorsun*. Sana söylüyorum, evinde söylediklerim doğru. Sana benden uzaklaşıp *nefes alabilmen* için alan vermem gerekiyordu ve benim de tüm bunları çözebilmem için alana ihtiyacım vardı ve bu ikisi *birbiriyle uyuşmuyordu*. Başka yolu yoktu, böyle olması gerekiyordu. Ve biliyorum, seçim şansın olsaydı, benim yanımda kalırdın, ama ben bunu kabul edemezdim çünkü hayatımı karanlığa bırakmam gerekiyordu ki ışığı bulabileyim ve seni benimle birlikte o karanlığa çekemezdim, bu yüzden senin gitmeni sağladım. Ve bunu yaptığımda, geri dönemeyeceğin bir şekilde yaptım."

"Prea..."

"Lyla, bebeğim, seni seviyorum ve hayatım boyunca seveceğim ve bunun önemli bir kısmı, o zamanlar, sen istemesen de, yaptığının *farkında* olmasan da, *bana ihtiyacım olan şeyi verdin*."

Ağzım sıkıca kapandı.

"O plajda senden uzaklaştım ve kafamda aynı sözler tekrar tekrar yankılanıyordu: 'Adımı söyleme, adımı söyleme, adımı söyleme.' O daireye çıktım ve midem bulandı. Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre lavaboya kustum. Çünkü adımı söylemedin ve ben mahvolmuştum.

Senin aşkının ışığı üzerimde parlamadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Ama aynı zamanda adımı söylemediğin için çok mutluydum, çünkü söyleseydin, bir anda çökerdim. Sonra ne kadar sürerse sürsün, seni mahvetmekle, gerçekten mahvetmekle geçirirdim ve bunu yaptıktan sonra kendimle yaşayamazdım."

Başım öne düştü, alnım onun burnunun çizgisine değiyordu.

Sonra fısıldadı, "Sonunda beni anladı."

"Ama ben... vardı..." Yutkundum. "Bilmelisin ki..." "Bir erkek arkadaşın var," dedi düz bir sesle.

Başımı çekip uzaklaştırdım, ama gözlerim ona bakmıyordu ve "Tam olarak değil" dedim.

"Cher," dedi uyarıcı bir sesle.

Ona baktım. "Yalan söyledim. Sonia da söyledi, böylece sen... şey..."

O sırtmaya başladı. "Böylece, ben de siktir olup giderdim."

"Öyle bir şey," diye mırıldandım. O

sırtmaya devam etti.

Lanet olsun.

Az önce söylediği onca şeye rağmen sırtıyordu.

Ve şimdi söylemem gerekeni söylemek

zorundaydım.

"Cat'le bir ilişkim vardı," diye fısıldadım.

Gülümseme kayboldu.

Ama o sadece "Tamam" dedi.

"Bu..."

"Eskisi gibi yapmaya ne dersin? Benim ilk sevgilim olmadığını biliyordun. Bu konuyu konuşmamıştık. Şimdi sen de aynısını yap," diye önerdi. "Birlikteyken, benim için sadece sen vardın, senin için de ben. Şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre, bunu da geri kazanmış olduk."

Bunu kesinlikle

yapabilirdim. Bu yüzden

başımı salladım.

Preacher hiçbir şey söylemedi.

Ben de
söylemedim.

Tamam.

Şimdi ne
olacak?

Biz...

Ne?

"Tekrar bir araya geldik" dedi ama bu ne anlama geliyordu?

Aynen öyle.

"CD'yi dinledin mi?" diye sordu. "Hayır,"
dedim.

"CD'yi dinlemelisin, bebeğim." Artık
CD'yi dinlemek istiyordum.

Ama o anda başka bir şeye ihtiyacım vardı. "Bundan
sonra ne yapacağız?" diye sordum.

"Birazdan Louisiana'ya gidip çocuklarla provalara başlamam gerekiyor.
Ama o zamana kadar, kulübemi görmek ister misin?"

Lyla ve McCade:

(Lyla) O altı hafta boyunca birlikte olabildiğimiz kadar birlikteydik. Kulübe Phoenix'ten arabayla kolayca ulaşılabilirdi, bu yüzden Preacher oradaysa hafta sonları oraya giderdim ve bazen Preacher da Phoenix'teki evimde kalırdı.

Ama albümün çıkması yaklaşmış olduğu için Los Angeles'ta yapacak çok işi vardı, bu yüzden istediğimiz kadar zaman geçiremedik.

Tüm bunlar olurken, Jesse'nin bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu bilmiyorduk.

(McCade) Tahmin etmeliydik.

[Gülümser]

Sanırım kendi dünyamızdaydık.

(Lyla) Kesinlikle kendi dünyamızdaydık.

Ama bu sadece bizim olacağına karar vermiştik. Hiç olmadığı kadar sadece bizim olacağımız küçük bir zaman aralığımız vardı.

Bu yüzden bu fırsatı değerlendirdik ve bunu yaparken, sevdiğimiz insanların aramızda olanlardan endişe duyacağını unuttuk.

[Kayıt dışı, Lyla'ya yöneltilmiş]

Hem sen hem de Simms, McCade'e hamile olduğunu söylemekten endişe duyduğunuzu söylediniz. Açıkçası, bu iyi sonuçlandı. Neden endişeliydiniz?

(McCade [gözle görülür şekilde şaşkın ve belki de sinirli] Lyla'ya) Endişelendin mi?

Evet, tatlım. (Lyla)

Lanet olsun, neden? (McCade)

Şey, biz yeni barışmıştık. Albüm çıkmak üzereydi. Medya peşine düşmeye başlamıştı. Altı yıl sonra ilk konserin için provalara başlamana birkaç gün kalmıştı, sonra da turneye çıkacaktın. Çok zor günler geçirmiştin. Cehennemi yaşadım. Aile kurmak için uygun bir zaman değildi. Yani, birlikte yaşamıyorduk bile ve senin beş aylığına turneye çıkacağın için, bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti.

Seni tanıyorum. Hamile olduğum için kızgın olmasaydın, hatta başlangıçta kızgın olsan bile, beni yanında isterdin. Beni gözetmek isterdin. Hiçbir şeyi kaçırmak istemezdin. Sen turneye çıkmıştın, benim de bir işim vardı. (Lyla)

Tamam, anlıyorum.

Senin benden bir çocuk sahibi olmana asla kızmazdım. Ama neden endişelendiğini bana söylemedin? (McCade)

Çünkü kızgın değildin, bu yüzden bunun önemli olduğunu düşünmedim.

(Lyla) [McCade dikkatini röportajcıya çevirir]

Hiç kızmadığımı açıkça belirtin.

Çok mutluydum. (McCade)

Öyleydi. *Gerçekten* öyleydi. (Lyla [yavaşça gülümsüyor])

[Kaset dışında, Lyla'ya yönelerek]

O gün sahil evinde, yeniden bir araya geldiğinizde,

Follow Your Star CD'sini dinledin mi?

[Hızlı, açık ve parlak bir şekilde gülümser]

Biraz zaman aldı.
Başka işlerimiz vardı. Ama birkaç saat
sonra...
Evet.
[Başını çevirip kocasına bakar, hala gülümsüyor] Evet.
Öyle yaptım.

Jesse:

O kulübede evlendiler. Tur bittikten
sonraki gün.

Lyla yedi aylık hamileydi ve iki hamileliğinde de, yaklaşık altı aylıkken *hamile*
olduğunu öğrendi.

Koca bir göbek.

[Kıkırdar]

Umursamıyordu.

Ne kadar güzel olduğunu biliyordu.

Zaten önemi yoktu.

Mutluydu.

Shawn'ın teyzeleri onun gelinliğini dikti ve Natalie dışında, Lyla gördüğüm en güzel
gelindi.

Phoenix'teki işini güvenilir ellere bırakıp, oradaki bir hayvan barınağında gönüllü
olarak çalışmaya başladı.

Şimdi o hayvan barınağını yönetiyor.

Preacher, dağda biraz daha yukarıda, arazilerinin başka bir bölümünü
temizledi. Ama stüdyoyu oraya inşa eden sadece o değildi.

Roadmasters bir sonraki albümümüzü orada kaydetti ve
sonra... [Yavaşça gülümser]

Gerisi, sanırım, tarih oldu.

THEN

THE INTERIM

'ın Notları:

Geri dönüşlerinden bu yana, bazı grup üyelerinin yan projelerine rağmen — DuShawn Williams'ın devam eden solo çalışmaları, Second Coming'in 2011'de dağılmadan önce 2000'li yıllar boyunca devam etmesi, Dave Clinton'ın partnerinin ilk bebeklerini doğurması ve onun büyüyen ailesiyle daha fazla zaman geçirmek istemesi, sonunda (çoğunlukla) ev babası olması, Jesse Simms'in aranan bir müzik yapımcısı olması ve Tim Townes'un eşi Marty'nin belgesel film yönetmenliği çalışmalarına yoğun bir şekilde dahil olması gibi yan projelerine rağmen, Preacher McCade and the Roadmasters altı albüm daha çıkardı ve dört kez turneye çıktı.

Tüm bu albümler McCade'in dağındaki stüdyoda kaydedildi.

Grup hala kayıtlar yapıyor ve konserler veriyor ve bugüne kadar Tom Mancosa tarafından yönetiliyor.

2007 yılında Jesse Simms, Roadmasters üçüncü Hukuki Yardım yardım konseri düzenlerken tanıştığı hukuk asistanı Natalie Rathwaite ile evlendi.

Natalie Rathwaite-Simms o zamandan beri bir sivil haklar avukatı oldu ve çiftin on ve sekiz yaşlarında iki kızı var: Delphin (ki bu, tesadüfen, Preacher McCade'in ikinci adıdır) ve Genevieve.

Jesse Simms'in annesi Minnie, Simms elli yaşındayken vefat etti.

Böylece, oğlu tarihinin en saygın ve uzun ömürlü rock gruplarından birinde başarıya ulaşmasını görmekle kalmadı, tüm çocuklarının evliliklerini ve altı (yedi) torununun doğumunu da gördü.

Simms'in kız kardeşi Lana, şu anda dedektif olan bir NYPD memuru ile evlendi. Üç çocukları var. Ailesiyle birlikte New York'ta yaşıyor.

Bu röportajların yapılmasından kısa bir süre sonra Simms ve McCade, Lyla ve Lana ile birlikte Simms'in kız kardeşi Penny'yi rehabilitasyona girmeye teşvik ettiler.

Penny hala ikinci kocasıyla evli, bir çocukları var ve otuz yılı aşkın bir süredir ilk kez ayık.

Penny'nin ilk çocuğu Simms ailesi tarafından hala bilinmemektedir.

McCade'in ebeveynleri suçlu bulunduktan ve Baptiste McCade'in ölümüyle ilgili hikaye ortaya çıktıktan sonra, DuShawn Williams'ın mahkumiyeti ve McCade'in ebeveynlerinin bu olaydaki rolü, Preacher McCade'in ortadan kaybolmasından çok yakın zamana kadar, McCade, Roadmasters, Tom Mancosa ve Williams ile Roadmasters'ın hayranları, DuShawn Williams'ın yargılanmasında tanık olarak Preacher McCade'in babasının ifadesinin yeniden incelenmesi için yoğun bir kampanya yürüttü.

DuShawn Williams 2019 yılında beraat etti.

Williams, aldığı tazminatı NAACP Hukuki Savunma Fonu'na bağışladı.

Loretta ve Oscar Williams hala hayattalar ve böylece oğullarının birçok başarısını ve adının temize çıkmasını görebildiler.

Oscar Williams ve vefat eden babası Buddy, kayıt kariyerlerinin yanı sıra, sadece DuShawn Williams ve Preacher McCade'e değil, aynı zamanda Louisiana Jazz, Blues ve Funk'ın büyük isimleri Coltrane Richardson, Maurice "MoMo" Bell, Teona "Baby" Foster ve Maryjane Jarrett'e de etkilerinden ve eğitimlerinden dolayı Rock and Roll Hall of Fame'e kabul edilmeleri düşünüyor.

DuShawn Williams ve eşi Vanessa'nın üç çocuğu var, hepsi erkek: Oscar, Muddy "Mudd" ve "Buddy" olarak bilinen John Lee.

Tim Townes ve Marty Townes hala sörf yapıyor, müzik ve film yapıyorlar ve Roadmasters'ın ün kazanmaya başladığı dönemde Tim'in Malibu'da satın aldığı evde yaşıyorlar. Tanıştıklarından beri paylaştıkları bir ev.

Brody dışında çocukları yoktur.

Brody Townes'un da dünya çapında bir sörfçü olduğu söylenir. Ancak, en iyilerden biri olarak bilinmesine rağmen, sörf dünyasına girmedi.

Bunun yerine, on yedi yaşında, bağımsız müzik gruplarının ses dosyaları ve videolar dahil olmak üzere çalışmalarını gönderebilecekleri, abonelerin dinleyip izleyebilecekleri ve çalma listeleri oluşturabilecekleri, sanatçıların telif hakkı kazanıp takipçi toplayabilecekleri ve birçoğunun plak anlaşmaları yapabildiği bir portal olan *RockitRollit.com* web sitesini kurdu.

Babası başlangıç sermayesini sağladı, bu girişimde danışmanlık yapıyor ve tüm Roadmasters üyeleri ile Tom Mancosa yönetim kurulunda yer alıyor.

Brody Townes henüz 20'li yaşlarının başında olmasına rağmen, eğlence sektörünün en etkili 100 kişisinden biri ilan edildi ve tahmini servetinin babasının servetinin on katı olduğu biliniyor.

Dave Clinton, 2008 yılında, tamamı kadınlardan oluşan punk grubu Yeah, I Got Tits'in baş gitaristi Janey "YB" (Yo, Bitch'in kısaltması) Rogers ile tanıştı.

İkili, odaları tahrip ettikleri için dört şehirdeki beş otelden yasaklandıktan sonra, 2009 yılında Rogers, Clinton ile nişanlandığını belirterek "piyasadan çekildiğini" duyurdu. Bunu bir uçakta canlı bir röportaj sırasında yaptı ve ardından uçaktan atlayarak paraşütle güvenli bir şekilde yere indi.

Clinton ve Rogers, 2010 yılında Fiji'deki bir plajda evlendi. Rogers, Wilma Flintstone'u anımsatan leopar desenli mini bir elbise giyerken, Clinton ise şekilsiz bir V yakalı tişört, bol desenli pantolon ve kurgusal karakter "The Dude" Lebowski'ye çok benzeyen şal yakalı bir hırka giyiyordu.

Karı koca ilan edildikten sonra, dalgalara atladılar ve Rogers boğuluyormuş gibi yaptı.

Roadmasters da törene katılmıştı ve grup üyeleri ile eşlerinin sahilde birbirlerine yakın durarak bu şakaya güldükleri, artık ikonik hale gelmiş bir fotoğraf çekildi.

Lyla, üzerinde "I ♥ My Uterus" (Rahmimi seviyorum) yazan bir tişört giyiyor.

Bu fotoğraf yayınlandıktan sonra, bu tişörtlere o kadar büyük bir talep oldu ki, bir ara 1000 dolara satılıyordu.

Clinton ve Rogers ertesi gün boşanma davası açtılar ve altı ay sonra boşanma kararı verildi.

Ve düğünlerinden bu yana, bir gün bile ayrı kalmadılar.

Yeah, I Got Tits 2012'de dağıldı, Rogers kısa bir süre So What? grubunun solisti oldu, ardından müziği tamamen bıraktı ve şu anda çeşitli kadın hakları örgütlerinin sözcüsü olarak çalışıyor.

İki kız ve bir erkek olmak üzere üç çocukları var: Maizie, Daizie ve Haizie.

1997 yılında Tom Mancosa, müzik performansları konusunda uzmanlaşmış bir eğlence yönetim ajansı kurdu.

Şu anda, şirketinde müzik endüstrisinde 250'den fazla sanatçının menajerliğini ve temsilciliğini yapan 100'den fazla çalışan bulunmaktadır.

Mancosa ayrıca eğlence endüstrisinin en etkili yüz kişisinden biri olarak gösterilmektedir.

Mancosa ve eşi Simone'nin iki erkek çocuğu, Frank ve Leo, ve bir kız çocuğu, Claudette, olmak üzere üç çocuğu vardır.

Rick Pileggi, uyuşturucu, haraç, saldırı ve cinayete teşebbüs suçlamalarıyla hapisanede kalmaya devam ediyor ve şartlı tahliye olanağı olmadan ömür boyu hapis cezasını çekiyor.

Nick Pileggi dört kez evlenmiş ve üç (dört) farklı kadından altı (yedi) çocuğu vardır. Şu anda yerel lisenin baş bakım mühendisi olarak çalışmaktadır.

Nick Pileggi bu proje için röportaj talebinde bulunmuş, ancak röportajcı tarafından reddedilmiştir.

Josh Hardy, Los Angeles'ta yaşamaktadır ve Simms'in röportajında anlattığı gibi, bir stüdyo müzisyenidir.

Olaylarla ilgili kendi versiyonunu anlatması için iletişime geçildiğinde, Hardy şu açıklamayı gönderdi:

Preacher McCade ve Roadmasters ile ilgili hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyorum.

Preacher, Jesse ve Lyla hakkında yaptığım açıklamalardan pişmanım, çünkü Roadmasters beni pişman etti.

Ben grupta olduğum zaman daha iyi bir gruptu ve onlar da bunu biliyorlar. Ne yazık ki, bunu dünyanın bilmesini engellediler.

Bu, kıskançlığın çirkin bir şey olduğu dersidir ve ben bunu son otuz yıldır yaşıyorum.

Bu açıklamayı okuduktan sonra:

Jesse:

[Gülümser]

Evet, kesinlikle bunu yaşadı.

Lyla:

[KontROLSÜZ bir şekilde güler]

McCade:

[Kafasını sallar]

Siktir, o adam hala bir pislik.

Cat Trelane, moda endüstrisinin en çok aranan ve en etkili fotoğrafçılarından biri olmaya devam ederken, çeşitli müzik gruplarının turnelerinde ve çeşitli filmlerin çekimlerinde foto muhabirliği yapmaya da devam ediyor.

Roadmasters ile ilk kitabını yayınladığından bu yana yedi kitap daha yayınladı.

Yakın zamanda düzenlenen retrospektif sergisinde, serginin bir bölümü

Lyla'nın fotoğraflarına ayrılmıştı.

Tom Mancosa dahil tüm Roadmasterlar ve tüm ortakları, Lyla ve Preacher McCade açılışa katıldı.

Ancak McCade ve Lyla'nın erken ayrıldıkları belirtildi. Trelane hala evli değil.

90'ların sonları ve 2000'li yıllar boyunca LeeAnne Brewster, Tim Townes'a ve Townes evlendikten sonra da eşi Marty'ye karşı sürekli ve alenen şikâyetlerde bulundu.

Böylece, on altı yaşında, kendi başına hareket ettiğini kesin bir dille belirten Brody Townes, o sırada Brody'nin velayetini babasıyla paylaşan annesinden kurtulmak için mahkemeye başvurdu.

Bu dilekçe reddedildi, LeeAnne Brewster oğlunun velayet haklarından vazgeçti ve kamuoyunun gözünden kayboldu.

Şu anda Santa Barbara'da, yönetici işe alım uzmanı olan kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyor.

Bu proje için açıklama yapma fırsatını reddetti. Brody Townes, annesiyle gergin bir ilişki sürdürmektedir.

Roadmasters'ın onun için açılış grubu olduğu turnenin ardından, Bobby Sheridan'ın kariyeri, rekabet söylentileri (ve sadece Roadmasters ile değil), mesleki kıskançlıklar, kendini yüceltme davranışları ve düşen albüm satışları nedeniyle ciddi bir düşüşe geçecekti.

Aslında, bir eleştirmenin ifadesiyle, bir sonraki albümü "*McCade ve Roadmasters'ın ikinci sınıf bir taklidi olduğu için dinlemesi acı verici*" olarak geniş çapta eleştirildi. *Ancak bu, ilk üç albümü Petty ve Heartbreakers'ın taklidi olduğu için şaşırtıcı değildi.*

1994 yılında plak şirketi ile olan sözleşmesi feshedildi.

Sheridan da bu proje için bir açıklama yapma fırsatını reddetti, ancak telefonda şu sözlerinin alıntılanmasına izin verdi:

"Preacher McCade'i siktir et, özellikle de Tommy Mancosa'yı siktir et."

O ve onunla birlikte kalan Mustangs üyeleri şu anda New Mexico, Arizona ve Nevada'daki kumarhanelerde turne yapıyorlar.

Vaiz McCade'in babası 1999 yılında hapishanede öldü.

Vaiz McCade'in annesi 2014 yılında hapishanede öldü.

Her ikisi de devlet tarafından finanse edilen ve kimsenin katılmadığı cenaze törenleri düzenlendi.

Jesse:

Sanırım Lyla'nın annesi haklıymış.

[Kayıt dışı]

Anlamadım?

Hepimiz yıldızlarımızı takip etmeliyiz.

[Kafasını şu anda kayıt yapan muhabirin telefonuna eğip geniş bir gülümsemeyle]

Röportajcının Açıklaması:

Son üç yıldır *RockitRollit.com* ile sözleşmeli olarak çalışıyorum ve siteye çıkacak sanatçıları seçip, bu sanatçılarla ilgili yazılar yazıyorum. Aynı zamanda, popüler kültür ve müzik endüstrisinde, özellikle rock ve punk türlerinde uzmanlaşmış serbest eğlence gazetecisiyim.

Popüler kültür ve müzik endüstrisi, özellikle rock ve punk türleri konusunda uzmanlaşmış bir serbest gazetecilik yapıyorum. İkincisine lise yıllarında başladım, *Alt* Yes dergisine yazdığım bir yorumum yayınlandı ve on sekiz yaşında ilk kez bir yazının altında adım yer aldı.

"Fast Lane" projesine başlamadan önce Brody Townes ile nişanlandım.

Ancak, Roadmasters'ın müziğinin hayranı olduğumu, onların hikayesine uzun zamandır hayran olduğumu ve şu anki nişanlımla ilişkimden önce bu projeye başlamak için zaten talepte bulunduğumu belirtmeliyim.

Bu girişime başlamadan önce, nişanlımın babasının grubuyla henüz tanışmamıştım ve Brody Townes'dan bu proje için müzisyenlerle iletişime geçmemesini rica ettim.

Bu nedenle, o bu sürece dahil olmadı.

Ancak, nişanlım bu projenin bir parçası olmasa da, Tim Townes dışında hiçbiriyle daha önce tanışmamış olsam bile, onlar tarafından ailenin bir parçası olarak görülmeseydim, gruba erişim sağlayamayacağımı çok iyi biliyorum.

Okuyucu, gruba olan hayranlığım ve grupla olan ilişkiye göre istediği önyargıyı yorumlayabilir.

Roadmasters'ın isteği, bu hikayelerden etkilenen herkesin, yerel kar amacı gütmeyen hukuk hizmetleri veya çocuk istismarı kuruluşlarına bağış yapması veya hediyelerini Childhelp ve/veya NAACP Hukuki Savunma Fonu'na göndermesidir.

Childhelp: www.childhelp.org

NAACP LDF: www.naacpldf.org

NOW

THE FAMILY

Röportajcının İzlenimleri ansları, Etkinlik Sonrası Kaydedildi:

Lyla'nın son röportajı bitmeden hemen önce, McCade karısının kollarından kurtulur ve kaplan kedisini de yanına alarak divandan kalkar.

Gri kedinin mesafesini koruduğu, ancak onun arkasında koşarak gittiği dikkatlerden kaçmaz.

Sohbetimiz bittikten sonra Lyla, chili için kalmamızı tekrar davet eder.

Sonra divandan kalkar ve ben de onu takip ederek kapıdan geçip iç odaya girerim.

Karşımda devasa bir oda belirir.

Pencerelerle dolu bir oda.

Mobilyalar.

Ve sıcaklık.

Hemen büyük bir mutfağa giriyoruz. Mutfağın tavanı, beşerli iki sıra halinde yerleştirilmiş on adet açılı çatı penceresinden oluşuyor ve tavanı destekleyen kirişler tavan boşluğunu kaplıyor.

Kasap tezgahı ve ahır ahşabı paneller var.

En üst düzey bir ocak, özenle döşenmiş nehir taşlarından yapılmış bir ocak üzerinde duruyor, ocağın arkası, fırının arkası tuğladan yapılmış.

Ortasında çarpıcı beyaz bir çiftçi lavabosu bulunan parlak siyah dolaplardan yapılmış bir adanın ötesinde, on kişi oturabilen uzun bir yemek masası var. Masa, hem kaplan hem de gri kedinin pencere pervazına tündüğü, kuyruklarını kıvırıp açarak dışarıya bakan bir pencerenin önünde duruyor.

Pencereden dışarı baktığımda, McCade ve oğlunu, Maltese dahil üç köpekle birlikte hafif eğimli ön alanda görüyorum.

Kayalarla çevrili büyük bir ateş çukurunda çalışıyorlar ve çukurun ötesinde çok sayıda Adirondack sandalyesi var.

Lyla ocağa gidip çok büyük, çok parlak bir tencerenin kapağını kaldırıyor.

Bunu yaptığında, notlarımı kontrol etme ihtiyacı hissediyorum.

Anladığım kadarıyla Lyla ve McCade'in iki çocuğu var: on sekiz yaşındaki Jesse Baptiste ve on altı yaşındaki Evelyn "Lynie" Loretta.

Büyük yemek masası ve o tencere, uzun bir kanep ve rahat koltukların bulunduğu oturma odası, büyük bir televizyon ve/veya şu anda çıtır çıtır yanan bir şömineye bakan puflu ve pufsuz koltuklar, bu evde çok daha büyük bir ailenin yaşadığını gösteriyor.

Lyla bir kaşık alır, karıştırır ve zengin, baharatlı bir aroma havayı doldurur.

Lyla daha sonra mutfak ile yemek odası arasında bulunan ön kapıya gider, kapıyı açar ve dışarıya doğru bağıır: "Bobby McGee kirlenirse, onu yıkayan ben olmayacağım!"

Pencereye bakarım.

McCade, ateş çukuruna odun koymak için eğilmiş başını geriye doğru eğip karısına sırtıyor.

Oğlu da "Lynie yıkar!" diye bağıır. Lyla

kapıyı kapatır ve bana bakar.

"Bu, onlar eğlendikten ve Bobby McGee'nin kirlenmesine izin vererek onu eşsiz bir şekilde sevmesini sağladıktan sonra, o köpeği yıkayacağım anlamına geliyor."

Bu konuda üzgün görünmüyor.

Orada bulunma sebebimden dolayı, onların yaşam alanlarında serbestçe dolaşmaktan rahatsız olduğumu söylüyorum.

Lyla, Preacher istemeseydi beni chili yemeğine davet etmeyeceklerini söyler.

"Preacher'ın sakıncası yoksa, benim için sorun yok," diye bitirir.

O ve Jesse'nin benimle paylaştıkları her şeye ve bu insanlar arasında giderek güçlenen konumuma rağmen, kendimi bir davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Bu nedenle, bu çalışma için rapor vermek üzere kapsamlı bir araştırma yapmıyorum.

Ancak, duvarlarda altın ve platin plaklar, raflarda McCade'in kazandığı birçok ödölün yer almadığını hemen fark ettim.

Bu aile kitap okur.

Ve duvarda sadece sıralı vinil ve kompakt diskler ile etkileyici bir raflı stereo sistemi ve pikap varsa, bu da McCade ailesinin müzikten hoşlandığının bir göstergesidir.

Raflarda ve masalarda bir dizi çerçeveli resim var.

Bunları dikkatle inceliyorum.

Yorgun Lyla ve gururlu McCade bir hastane yatağına sıkışmış, Lyla Jesse olmalı bir bebeğı kucağında tutuyor, McCade ikisini de kucaklıyor.

Lynie doğduğunda da aynı şey var, ancak Jesse McCade'in kolunun kıvrımına sokulmuş ve babasının boynuna sarılmış.

Ayrıca, geçmiş Noel'ler, barbek ler, tatiller ve bu kulübede ve çevresinde geçirilen zamanları hatırlatmak için çeşitli anlık fotoğraflar var ve bunların çoğunda Roadmaster'lar ve kendi aileleri de yer alıyor.

Ve dikkat çekici bir şekilde, kanepenin arkasındaki masanın üzerinde, McCade, Mancosa ve Audie Campbell'in mütevazı ama sağılam ve eskimiş bir mutfak masasının etrafında otururken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı yer alıyor. Üçünün önünde de burbon bardakları, parmaklarında sigaralar var ve masanın üzerinde kullanılmış bir küllük de bulunuyor.

Lyla'nın kız kardeşi Sonia, ayakta durmuş, b y kbabasına yaslanmış. Kollarını birbirlerine dolamışlar ve tüm erkekler gibi, o da muhtemelen kamera arkasında duran Lyla'ya gülümsüyor.

Ancak Lynie Campbell, Preacher McCade'in üzerine eğıilmiş, elini onun çenesine koymuş ve başının üstüne anne gibi bir öpücük konduruyor.

En büyük sürprizim ise, en göze çarpan yerde, oldukça büyük bir  er eve içinde, McCade'i öfkelendiren The Clinch adlı fotoğrafın bir kopyasının bulunması.

Ancak bu fotoğraf, televizyonun hemen üzerindeki rafta durduğı için odadaki en çok görülen fotoğraflardan biri olmalı.

Lyla benim onu incelediğimi fark edince, "Preacher'ı çok kızdırdı, ama ben her zaman onun harika olduğunu düşündüm" diyor.

Fotoğrafı tekrar görünce, onun haklı olduğı kanısına vardım.

Ödüllerin ve takdirlerin nerede olduğunu sormak üzereyim, ama Lyla başını yana eğip gülümser ve "Kızım evde" der.

McCade'in ödüllерinin "tepenin yukarısındaki" stüdyosunda sergilendiği söylendi.

Sonra Lynie, hışırdayan poşetler ve heyecanlı bir kaplan kediyle birlikte geldi.

Tanıştırıldığımızda, Lynie kardeşi kadar bana karşı dostça davranıyor ama annesine satın aldıklarını anlatmaya daha çok ilgi gösteriyor.

Onlar daha sonra bunları incelemek için karar veriyorlar ve Lyla'nın nazikçe "onları kaldır tatlım" demesinden sonra Lynie evin arkasına kayboluyor, tekrar ortaya çıkıyor ve sonra ön kapıdan çıkıyor.

Kardeşi, ağabeyine yakışır şekilde onu üstünkörü selamlar.

Ancak babası onu sıkıca kucaklar ve koyu renk saçlı kızının tepesine bir öpücük kondurur.

McCade onu yanına alır ve bir süre kızını bırakmaz.

Lynie de bu harekete karşılık verir.

Birbirlerine sıkıca sarılmış olarak odunluğun önünde dururlar. Sonra ateşin

yakılmasının bir işaret olduğunu fark ederim.

Çünkü babası ve kardeşinin yanına sadece Lynie katılmamıştır, Jesse Simms de karısı ve iki kızıyla oradadır.

Daha sonra, bu habere kadar gizli tutulan bir şeyi öğrenirim ve nişanım sürpriz yapmak için ayrılmıştır.

Preacher McCade'in Arizona dağlarında satın aldığı arazi otuz dönümdü.

Yeniden bir araya geldiklerinden bu yana, Tom Mancosa da dahil olmak üzere tüm Roadmaster'lar, bu arazide yürüme mesafesinde bir yerlere evler inşa etmişlerdi.

Sadece McCade ailesi orada tam zamanlı olarak yaşıyor, ancak Lyla mutfakta telaşla çalışırken, Roadmaster'lardan en az birinin ailesiyle birlikte her zaman orada olduğunu açıklıyor.

O, evlerini "çocukların" "karargah" olarak adlandırdıkları yer olarak paylaşıyor. Bu da uzun yemek masasını ve büyük tencerede pişirilen chiliyi açıklıyor.

Hizmet için görevlendirildim ve Lyla McCade'e "Küvet görevi!" diye bağırdıktan sonra, kenarları saçaklı bir dizi kalın, ekose desenli yün battaniyeyi taşıdım.

McCade, Dave Clinton, Janey Rogers, Simms ve McCade'in oğlunun da katıldığı, şömine başında toplanan gruptan ayrılır. Simms'in kızları Lynie ve eşi Natalie ise, Clinton ve Rogers'ın çok küçük çocukları da dahil olmak üzere, bazı sandalyeleri şömineye ve birbirlerine daha yakın olacak şekilde yeniden düzenlemişlerdir.

Simms, McCade ile birlikte eve gelir, yolda beni selamlar ve buzla kaplı bira ve alkolsüz içeceklerle dolu büyük bir küvetle ateşin yanına dönerler.

DuShawn Williams ve eşi Vanessa da hemen ardından gelirler. Diğerleri sıcak, sağlam ama çekici dağ kıyafetleri giymişken, Vanessa dar, kemerli kabarık bir palto ve pahalı bağcıklı çizme giymektedir.

Jesse ve Lynie'nin yaşlarında olan üç oğulları, nesiller arası bir kopuşun habercisi gibidir. Adirondack sandalyeleri yeniden düzenlenir, ancak Simms ve Clinton'ın çocukları oldukça küçük olsalar da, doğal olarak gençler grubuna dahil edilirler.

Tim ve Marty Townes ile Tom ve Simone Mancosa da ateş çukurunun etrafındaki gruba katılırlar.

Tom ve Simone'un oğulları ve kızı diğer gençlere katılır.

Bu proje sırasında benim isteğim üzerine Brody, Kaliforniya'daki evinde kalmıştır.

Belki de son birkaç aydır Preacher McCade ve Roadmasters'ın tarihine derinlemesine dalmış olmam, röportajlardan önce yoğun araştırmalar yapmış olmam ve gruba uzun zamandır hayranlık duymamdan dolayı, sohbetin anılara dalmamış olmasına şaşıyorum.

Konuşma, içinde bulundukları sektörle de ilgili değil.

Konu, hep birlikte yiyip içecekleri chili ve McCade'in yine çok acı mı, yoksa diğerleri için yeterince acı değil mi yaptığı.

Kadınların Kaliforniya'nın merkezinde bir yerde planladıkları kızlar arası spa gezisi hakkında.

Çocukların notları, spor etkinlikleri, dersler, Netflix'te en son izledikleri dizi, okudukları kitaplar, izledikleri filmler ve McCade'in, Lyla'nın kızlarına Mini satın almasından dolayı umutsuzluğa kapılmasıyla ilgili oldukça fazla şey var, çünkü McCade, Lyla'nın araba kullanmasından hoşlanmıyor ve Lynie'den "Duydum ki" diye başlayan bir dizi sözler geliyor.

McCade ve Lyla çok açık bir şekilde kendilerini rahat hissediyorlar.

Onlar kral ve kraliçe değiller. Aile içindeler.

Chili yedikten sonra, genç kızlar Lynie'nin odasına çekilirken, erkekler Williams'ların evine video oyunu oynamaya giderler ve oturma odası genel olarak dağınık bir hal alır.

Ancak eşler kendilerini kocalarından ayırmazlar.

Simms, Roadmasters'ın 2001 yılının Ağustos ayında Scott-Wright Hukuk Hizmetleri Merkezi için verdiği konserin video kaydını oynatır.

Konser albümü ve videosu hala satın alınabilir ve tüm gelirler Merkeze aktarılır.

Bugüne kadar, konser, video ve Williams, McCade, Mancosa ve tüm Roadmasters tarafından her iki yılda bir Amerika Birleşik Devletleri'nin çeşitli yerlerinde düzenlenen konserler, 2001'den bu yana birçok hukuki yardım kuruluşuna 13 milyon dolardan fazla gelir sağlamıştır.

Bu videoyu en az yirmi kez izledim.

Bu grupta birlikte oturup performanslarını izlemek nadir bir ayrıcalık.

Özellikle de bu konseri.

Aralarında akorları kaçırdıkları veya bir oktav düşük çaldıkları için birbirlerini alay ettiklerini duymak (ki öyle değildi).

Setlist hakkında tartışmalarını dinlemek, bu tartışmaların mükemmelliği rock tarihine kazınmıştır.

Bu festival tarzı konserin finali olan Roadmasters'ın setinin açılışı efsanedir.

Blues Festivali'nin düzenlendiği Baton Rouge şehir merkezinde, fanfaralar ve tanıtımlar olmadan McCade ve Roadmasters sahneye çıkar.

Duruma göre enstrümanlarını takarlar veya otururlar ve kalabalık onların sahnede olduğunu fark ederken mikrofonlarına doğru ilerlerler.

Gürültü patlak vermeden, hatta seyircilerin tamamı müzisyenlerin sahneye çıktığını fark etmeden, grup Thin Lizzy'nin "The Boys Are Back in Town" şarkısının açılış akorlarıyla patlama yapar.

McCade baş vokalde.

Söylemeye gerek yok, kalabalık çılgına döndü.

Roadmasters'ın konseri iki saat otuz yedi dakika sürdü ve kalabalık üç kez bis istedi.

Hit şarkılarını çaldılar. B
yüzündeki şarkılarını
çaldılar.

"Life in the Fast Lane", "Maybe I'm Amazed", "Lovesong" gibi coverlar çaldılar, Steppenwolf'un "Magic Carpet Ride" şarkısının on dakikalık epik bir versiyonunu çaldılar ve Gin Blossoms'un "Follow You Down" ve Oasis'in "Wonderwall" gibi (o zamanlar için) daha yeni sanatçıların şarkılarını da repertuarlarına eklediler.

Yeni albümlerinden çok az parça çaldılar. "Give Then
Take"i çalmadılar.

Konser videosu sona ererken, Lynie McCade odaya girer ve doğrudan babasının yanına gider. Babası ve annesinin oturduğu çift kişilik koltuğun koluna oturur ve babasının omuzlarına sarılır.

Annesi McCade'e o kadar yakın oturuyor ki, neredeyse kucağında.

Belki de çağrılmıştır, belki de olacakları hisseden bir ailevi altıncı his vardır ve bunun kaçırılmaması gerektiğini anlar, bu nedenle Jesse McCade de büyük gruba geri döner.

Babasının ayaklarının dibine, yere oturur ve tereddüt etmeden babasının bacağına yaslanır.

Aslında, tüm genç nesil sonunda konserin son şarkılarını izlemek için oturma odasına geri döner.

Son şarkıdan önceki şarkı, Follow *Your* Star albümünden "Your Eyes" adlı, hızlı tempolu bir aşk şarkısıdır, ancak melankolik sözleri, arayış içindeki bir adamın anlayışa ulaşmak için yaptığı yalnız yolculuğu anlatır ve bu yolculukta onu akıl sağlığını koruyan tek şey "Uyanmak ve uykuya dalmak, senin gözlerini görmek"tir.

Bu, o albümden çıkan ilk single olacaktı. Listelerde sekizinci
sıraya kadar yükselecekti.
Ve dört ödül kazanacaktı.

Roadmasters bu şarkıyı televizyonda söylerken, Roadmasters ve oturma odasındaki sevdikleri izlerken, alaycı sözler ve konuşmalar yok.

Bir sonraki şarkı gözyaşlarına neden olacak.

Konser, tartışmalı ama şaşırtıcı olmayan bir cover ile sona eriyor ve o odadaki atmosfer doğru bir şekilde değerlendirilirse, bu durum grubu rahatsız etmiyor. Preacher McCade ve Roadmasters en çok bununla tanınıyorlar.

İki dakika kırk dört saniyelik bir şarkıyı yedi dakikada yorumlayan grup, videoda bile hissedilebilecek kadar büyük bir enerji ve elektrikle, son derece coşkulu bir konserin sonunda bu şarkıyı seslendirdi.

Bu, hayranları tarafından derinden anlaşıldı ve grubu yeni bir nesle tanıtmaya yaradı.

Preacher McCade, bu şarkıyı şu sözlerle tanıttı: "Hayatımda

beş kişi benden bunu istedi.
İlki Loretta ve Oscar Williams'dı. Sonraki
Minnie Simms'ti.
Sonraki, Jesse Simms.
Sonuncusu ise benim
Lyla'm.
Sonunda cevap
verebilirim. Evet."

Ve sonra Pete Townshend'in "Let My Love Open the Door" şarkısını çaldılar.

Son
Gösterimizi beğenmişsinizdir umarız.
İyi geceler.

ABOUT THE AUTHOR

KRISTEN ASHLEY, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *Moonlight and Motor Oil* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere altmıştan fazla romantik romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve üç milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'ın en iyi Romantik Gerilim dalında ödülünü kazanmıştır. Bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'un en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında, geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri ise en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will*, *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) ve *The Hookup* adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik Kategori'nde final turlarına kalmıştır.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden dördüncü nesil mezun oldu. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin Batı Kıyısı'nda yaşadı ve şu anda Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Romantizm onun tarzı olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı oluşturdu.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini desteklemektir; ister arkadaş ve aile olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de. RC Nation'ın programları arasında şunlar yer almaktadır: Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği etkinlik; Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir geceye davet edilen kadınlar için düzenlediği akşamlar; ve Rock Chick Rewards, Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program. Kristen'in Rock Chick Rewards bağışladı neredeyse 130.000 dolar hayır kurumlarına bağışlandı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi www.KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

BOOKS BY KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Serisi:

[Rock Chick](#)

[Rock Chick Rescue](#)

[Rock Chick Kurtuluşu Rock](#)

[Chick Renegade Rock Chick](#)

[İntikamı](#)

[Rock Chick Hesaplaşma](#)

[Rock Chick Pişmanlık](#)

[Rock Chick Devrimi Rock](#)

[Chick Uyanışı](#)

[Rock Chick Yeniden Doğuş](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Rock Chick](#)

[Rock Chick Kurtarma](#)

[Rock Chick Kurtuluşu Rock](#)

[Chick Asi Rock Chick](#)

[İntikamı](#)

[Rock Chick Hesaplaşma](#)

[Rock Chick Pişmanlık](#)

[Rock Chick Devrimi Rock](#)

[Chick Uyanışı](#)

[Rock Chick Yeniden Doğuş](#)

The 'Burg Serisi:

[Senin](#)

[İçin](#)

[Huzur](#)

[Altın İz](#)

Kalbin Oyunları Söz
Sıkı Tutun

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Senin
İçin
Huzur
Altın İz
Kalbin Oyunları Söz
Dayan

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateş Sakin Sür
Ateşin İçinden Geç
Unutulmaz Bir Noel Zorlu Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Özgür

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Rüzgarı Ele
Geçir İçindeki
Ateşi Sürüşte
Dengeli Ol
Ateşin İçinden
Geçmek Rüzgar Gibi
Vahşi Özgür

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop

Ödül

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Kumar Tatlı](#)

[Rüyalar Şans](#)

[Meleği](#)

[Nefes Al](#)

[Kaleidoscope](#)

[Bounty](#)

Rüya Adam Serisi:

[Gizemli Adam](#)

[Vahşi Adam](#)

[Kanun Adamı](#)

[Motosikletli Adam](#)

[Sessiz Adam](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[Gizemli Adam](#)

[Vahşi Adam](#)

[Kanun Adamı](#)

[Motosikletli Adam](#)

Fantasyland Serisi:

[En Vahşi Hayaller](#)

[Altın Hanedanlık](#)

[Fantastik](#)

[Kırık Güvercin](#)

[Gece Yarısı Ruhu](#)

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

[En Çılgın Hayaller](#)

[Altın Hanedanlık](#)

[Fantastik](#)

[Kırık Güvercin](#)

[Geceyarısı Ruhu](#)

Bal Serisi:
Derin Uçurum
En Uzak Kenar En
Büyük Risk

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT
Derin Uçurum
En Uzak Kenar En
Büyük Risk

Magdalene Serisi: *İrade*
Yükselişi
Aradaki Zaman

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT
Yükselen *İrade*
Arada Kalan Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:
The Hookup
The Slow Burn

SESLİ OLARAK DA MEVCUT
The Hookup
The Slow Burn

Üçlü Seri:
Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Tüm Varlığım
Vahşi ve Özgür

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT
Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Tüm Varlığım

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Sövalye

Creed

Raid

Deacon

Sebring

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Sövalye

Creed

Raid

Deacon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Gerçek Oluyor

Şanslı Yıldızlar

SESLİ KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Sommersgate Evi

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Gerçek Oluyor

Şanslı Yıldızlar

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem

Mathilda, Süper Cadı (Mathilda'nın Gölgele Kitapı) Güvenli

Oynayın

Üç Dilek

Karmaşık

Çözülmemiş

Sorunlar

SESİL KİTAP OLARAK DA MEVCUT

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynayın

Üç Dilek

Karmaşık

Çözölmemiş

Sorunlar

CONNECT WITH KRISTEN ASHLEY

Resmi Web Sitesi:

www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası:

www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin:

[@KristenAshley68](https://twitter.com/KristenAshley68)

Pinterest'te Kristen'in Pin'lerini keşfedin:

www.pinterest.com/kashley0155

Kristen'i Instagram'da takip edin:

[KristenAshleyBooks](https://www.instagram.com/KristenAshleyBooks)

İçindekiler

[Hızlı Şerit](#)
[İçindekiler Önsöz](#)
[Teşvik](#)
[Teşekkürler Hikaye](#)
[80'ler](#)
[Nicky ve Ricky](#)
[Tommy Mancosa](#)
[Lyla](#)
[Yol Ustalar](#)
[Chicago](#)
[Kulübe](#)
[Yeniden Bir](#)
[Araya Gelme Josh](#)
[ve Bobby Noel](#)
[DuShawn](#)
[90'lar](#)
[The Blur](#)
[Genç ve Güzel Tur](#)
[Trelane](#)
[Hızlı Şerit](#)
[Bobby McGee](#)
[Seattle Portland](#)
[Los Angeles](#)
[Sonrası 2000'ler](#)
[Bar Hayır](#)
[Konseri](#)
[Çocuklar Çin](#)
[Jesse](#)

[CD THEN](#)

[The Interim](#)

[NOW](#)

[The Family Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin Kitapları](#)

[Kristen Ashley ile Bağlantı](#)

[Kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

